NICOLE BAART

DEPARTE

Un omagiu
adus iubirii
în toate formele ei

NICOLE BAART

Departe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BAART, NICOLE
Departe / Nicole Baart ; trad.: Iordana Ferenţ şi Ştefan Ferenţ. - Bucureşti : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-753-6

I. Ferenţ, Iordana (trad.)
II. Ferenţ, Ştefan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICOLE BAART
Far From Here
Copyright © 2012 by Nicole Baart
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Iordana Ferenţ
Ştefan Ferenţ

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-753-6

Pentru Aaron, întotdeauna

Prolog

Danica

Prima dată când am zburat cu el, am crezut că aveam să-mi dau duhul.

Nu ştiu dacă în acea dimineaţă a fost un accident, o lovitură norocoasă, o lovitură a sorţii sau o pură întâmplare care m-a ademenit în carlingă. În împrejurări normale, n-aş fi atins nici cu vârful degetului mic de la picior micuţul Cessna 180 roşu cu alb pe care Etsell îl folosea ca să le dea lecţii de zbor piloţilor începători. Dar elevul programat nu a mai apărut, iar avionul era alimentat şi gata de plecare, aşteptând pe pistă decolarea.

Mă ascunsesem în hangar cu braţele strânse la piept ca să mă apăr de frigul primăverii venite mai devreme în timp ce Hazel trăncănea fără oprire despre nepotul ei care era în armată. Mai târziu, m-am întrebat dacă a fost ceva aranjat, dacă mă ispitise cu o cană de cafea proaspătă şi cu ochii ei căprui ca de căţeluş, aţintiţi asupra mea. Dar, la ora aceea, nu eram în stare decât să mă gândesc că părul ei sârmos avea disperată nevoie de un spălat corespunzător şi de un coafat.

– Nepotul meu va activa la operaţiuni speciale, spuse ea toată un zâmbet.

Am dat din cap aprobator, deşi mă îndoiam că lucrurile de genul ăsta erau hotărâte din prima săptămână a unei tabere de instrucţie pentru recruţi.

– O să fie unul dintre agenţii ăia secreţi. Navy SEAL[1] sau ceva de genul ăsta. Imaginează-ţi: agent special Jansen, spuse Hazel zâmbind superior vizavi de aprobarea mea lipsită de entuziasm, pentru ca mai apoi să-şi strecoare privirea pe lângă mine şi să-şi aplece capul în direcţia pistei. Cred că Etsell îţi face semn cu mâna.

Etsell îmi făcea mereu semn cu mâna. Sau îmi trimitea bezele, îmi făcea cu ochiul sau mă fixa cu o privire care mă făcea să roşesc. Dar am fost recunoscătoare pentru distragerea atenţiei şi pentru şansa de a diminua puterea înverşunată pe care Hazel o avea asupra mea. Chiar dacă nu-i era rudă, îi era mamă mai mult decât femeia care murise într-un accident de maşină când el avea opt ani. În plus, îi datoram lui Hazel o anume deferenţă pentru că îl educase pe soţul meu cât de bine se pricepuse. Îmi era aproape imposibil să-l las pe Ell la aeroport şi să nu-i ofer lui Hazel măcar o clipă din timpul meu, chiar dacă stăteam cu ochii pe ceas. Şi totuşi, pe când mă întorceam, îmi aduc aminte că am hotărât să-i cumpăr un bon cadou pentru salon. Puteam să-i aranjez eu părul fără să mă rog prea mult de ea. Un gest de fiică, cu toate că nu mă prea simţeam ca fiica ei.

Am ridicat braţul să-mi flutur degetele în direcţia lui Etsell ca să-i ofer un semn de adio rapid şi de complezenţă înainte ca el să decoleze de pe pistă. Dar când i-am surprins

[1] Trupe speciale în armata S.U.A., active din ianuarie 1962, supranumite şi tridentul de comando al Americii; acronimul SEAL, scris întotdeauna cu majuscule, derivă din capacitatea acestor trupe de a opera pe mare (SE(a), în aer (Air) şi pe uscat (Land), indiferent de vitregia condiţiilor meteo sau alţi factori de periculozitate (n.tr.)

privirea chipeşului meu soţ, acel zeu cu părul blond care continua să-mi taie răsuflarea chiar şi după aproape doi ani de când fusesem mireasa lui, mi-am dat seama că gestul lui era departe de cele zilnice.

Etsell îmi făcea semn să vin spre el. De fapt, mă chema printr-un semn dând din amândouă mâinile cu mişcări ritmice ca şi cum ar fi fost în stare să mă atragă spre el doar cu puterea gândului.

Clătinam din cap în semn de refuz când Hazel şi-a pus mâna ei mică pe spatele meu şi mi-a dat un ghiont prietenesc.

– Mergi, mă îndemnă ea. Este timpul.

– Nu, am rostit eu cu palmele reci doar la gândul că m-aş putea urca în carlinga acelui imposibil obiect zburător.

Dacă Dumnezeu ar fi dorit să zburăm, ne-ar fi dat aripi.

– Nu fi egoistă! Ar însemna mult pentru el.

– Nu-mi pasă, am rostit eu, deşi chiar în clipa când am făcut-o, am ştiut că aceea era ziua.

Cum de nu realizasem mai înainte? Ar fi trebuit să simt încă de la trezire o schimbare fundamentală în echilibrul universului meu personal. Un tsunami de mărimea mea, un seism având proporţiile „Danica". A fost nevoie ca Etsell să dea din mâini în faţa mea ca pământul să se încline pe axa lui.

– Lecţia mea s-a anulat! mi-a strigat acoperind distanţa dintre noi. Haide!

Hazel mă însoţi cu mâna încă nemişcată pe spatele meu, în timp ce Etsell mă urmărea venind. Mai exact, radia de bucurie, iar eu îmi dădeam seama după mişcarea buzelor lui că asta era pentru el nici mai mult, nici mai puţin decât o

întâmplare fericită. Un moment atât de surprinzător, atât de perfect, încât abia dacă știa cum să-și stăpânească bucuria.

Cred că l-aș fi putut refuza.

Dar când eram suficient de aproape, Etsell mă trase spre el. Mâinile îi lunecară în sus pe brațele mele și, până să-și încurce degetele prin părul meu și să mă sărute direct pe gură, i-am surprins mirosul familiar ca și cum ar fi avut în mâini frânturi de viață. Mirosul de benzină. Petrolul negru, gros, plin de praf și, mai mult decât orice, gustul puternic și înțepător de metal care mă făcu să simt o durere în maxilar până când buzele lui înlăturară suferința.

– Zboară cu mine, murmură el.

Cum puteam să spun nu?

În spatele meu, am auzit-o pe Hazel râzând în timp ce se îndepărta.

Etsell se văzu oarecum obligat să mă ridice în carlingă la cât de tare tremuram. Îmi fixă încălceala de curele ale centurii de pe locul meu înconjurându-mă cu brațele de parcă eram un copil. Și chiar mă simțeam ca un copil zgribulit și îngrozit în timp ce îi urmăream degetele îndemânatice potrivind clemele strălucitoare. Afară era rece, dar el își suflecase mânecile tricoului Henley până la cot și soarele făcea să-i strălucească firele de păr deschise la culoare de pe antebraț. *Băiatul meu de aur,* am gândit atingând cu vârfurile degetelor părul galben ca mierea.

El mârâi și își arcui gâtul să-mi prindă degetul cu dinții lui perfecți.

– Mușc, mă tachinase el cândva, cu mulți ani în urmă, când încă eram în faza întâlnirilor.

Dar eu știusem asta chiar de la bun început. Doar să-l privești pe Etsell Green era o experiență chinuitoare, o con-

statare dureroasă a adevărului evident că nu era şi nu va fi niciodată îmblânzit.

Din fericire, muşcăturile lui nu dureau, nu cele adevărate, şi, în final, el îmi supse degetul ca pe o acadea şi îi sărută vârful.

– O să-ţi placă, mă asigură el. Ne vom lua avioane asortate când te vei îndrăgosti de zbor.

Eram prea speriată ca să clatin din cap.

Etsell închise uşa cutiei mele de tablă şi se deplasă repede în partea din faţă a avionului ca să poată urca în carlingă alături de mine. Remarcam nimicuri, detalii precum îmbucăturile mici pe care le prindeam între degete şi le înghiţeam întregi într-un act de disperare: vesta portocalie al cărei fermoar Etsell îl trăsese cu o mişcare blândă, greutatea căştilor atunci când mi le aşezase pe urechi, placa ce despărţea mulţimea ameţitoare de comutatoare, cadrane şi indicatoare rotunde care anunţau că în avion fumatul este interzis.

– Suntem gata de decolare, se auzi vocea lui Etsell detaşată şi propagată sec prin radioul plin de paraziţi.

L-am fulgerat rapid cu privirea, dornică de vreun soi de asigurare verbală, plină de speranţă că dacă ar vedea expresia din ochii mei, ar anula toată treaba şi m-ar lăsa bine înfiptă cu picioarele pe pământ. Dar el atinse un cadran demonstrându-mi ce instrument ne va informa atunci când motorul va fi suficient de încălzit.

– În buzunarul mic de la picioarele tale, sunt pungi de hârtie căptuşite cu plastic, mă sâcâi el când porni motorul. Să nu-mi terfeleşti avionul.

În câteva minute, rulam pe pistă luând în mod constant viteză pe măsură ce ne apropiam de capătul unei benzi lungi de gudron. Am strâns ochii cât am putut de tare, dar miş-

carea şi întunericul mă ameţiră. Era o senzaţie de beţie şi de rostogolire permanentă cu care m-am luptat până când m-a cuprins spaima că voi vomita înainte chiar de a părăsi pista. În timp ce pământul începu să bubuie sub mine, am deschis ochii la timp ca să văd nasul micuţului avion orientat uşor în sus, înălţându-se spre ceruri.

Nu era tocmai ceea ce bănuisem. Decolarea. Nu ne lansarăm în aer ca un glonţ rătăcit şi nici nu plonjaserăm în sus cu genul acela de forţă nărăvaşă pe care mi-o imaginasem ca fiind necesară pentru sfidarea gravitaţiei. Decolarea nu fusese violentă, nici dezgustătoare şi nici năvalnică. Dimpotrivă, fusese un fel de ascensiune lentă care mă făcuse să mă gândesc la bulele din smântână, molcome şi cleioase, plutind alene de pe vârful unei linguri folosite la amestecat. Roţile avionului se îndepărtară de pământ într-un proces ingenios care îmi lăsă senzaţia de imponderabilitate şi separare. Doar pentru o clipă, între pământ şi cer, parcă nici n-aş fi existat.

– N-avem unde merge decât în înaltul cerului, şopti Etsell lângă urechea mea.

Stăteam înghesuiţi unul lângă celălalt, braţ lângă braţ, şold lângă şold, picior lângă picior într-o carlingă atât de micuţă încât umărul meu atingea uşor uşa pe cealaltă parte. M-am lăsat cu toată greutatea pe lângă soţul meu, cuibărindu-mă în conturul ferm al trupului său ca şi cum aş fi încercat să devin mai mult decât eram deja o parte din el.

– Nu te teme, spuse el.

Mi-aş fi dorit să spună „Nu trebuie să te temi de nimic".

Stomacul îmi rămăsese în urmă, undeva pe pistă, dar după momentul aproape supranatural al desprinderii, ini-

ma îmi era chinuitor de prezentă. Se auzea bătând într-un ritm care părea să umple carlinga pe când Etsell urca din ce în ce mai sus, peste câmpuri. Era o frumusețe încântătoare în modul în care lovea ușor cadranele și vorbea în șoaptă cu Hazel, aflată pe pământ. El purta căștile lejer, iar micul microfon îi atârna pe lângă gură ca și cum aștepta un sărut în timp ce el șoptea într-o limbă de neînțeles pentru mine.

Speram că urmărindu-l nu-mi voi face griji în privința locului unde mă aflam. Dar întorcând capul, stomacul meu începu să scoată zgomote odată cu apariția dealurilor de dedesubtul nostru și, în cele din urmă, n-am avut încotro decât să accept înclinația universului de sub mine, așa cum dansa lent dincolo de linia orizontului.

Undeva, în mintea mea cuprinsă de panică, înregistrasem că era o zi minunată. Dealurile ondulate de la nord-vestul statului Iowa aduceau cu o plapumă matlasată, alcătuită din petice de diverse culori și aflată parcă la peste o mie de kilometri sub picioarele mele. Iar cerul era umbrit de nori strălucitori și plin de benzi înclinate de lumină pe măsură ce soarele strălucea alternativ pe fundal în nuanțe de albastru și purpuriu și se ascundea în spatele norilor asemenea bucăților de bumbac pufos. Aerul era răcoros și curat și, înainte de a pricepe cât de sus ne înălțaserăm, ne aflam printre ei, înconjurați de movile albe care mă duceau cu gândul la rai. Aș fi putut să deschid ușa și să adun un pumn de ceață. Gândul mă făcu să tremur.

– Respiră, mă dojeni Etsell.

Am tras în piept o gură de aer care avu gust de gaz de eșapament.

– Este minunat, nu-i așa?

Am dat din cap aprobator şi am descoperit că, odată ce începusem acea mişcare constantă de încuviinţare din cap, nu mai eram în stare să mă opresc.

Etsell era blând cu mine, urca încetişor şi se deplasa pe vânturile transversale încât puteam admira tractoarele în timp ce discuiau ogoarele de culoarea nopţii. Totul era minunat: liniile întunecate de pământ care străluceau precum cerneala proaspătă, arborii doldora de muguri gata să plesnească, reţeaua de drumuri cu prundiş pe care maşinile înaintau ca melcii. Şi o parte din mine nu se putea abţine să nu admire tot ce vedeam şi nu putea să nu se emoţioneze de schimbarea de perspectivă care mă făcea să mă simt ca şi cum vedeam lumea pentru prima oară în viaţa mea. Sau poate, pur şi simplu, cu alţi ochi.

Dar, mai mult şi mai mult, simţeam teamă. Simţeam teamă şi un sentiment puternic de ură odată cu genul de suferinţă nepotolită care mă făcea să o iau razna din nevoia de a simţi pământul sub picioare.

Când, în cele din urmă, am aterizat şi Etsell s-a întors spre mine triumfător, n-am reuşit să rostesc decât un singur cuvânt:

– Niciodată.

Sclipirea de bucurie din ochii lui se stinse.

– Ce vrei să spui?

N-am izbutit să îngaim decât:

– Nu voi mai zbura niciodată.

1

OFRANDE

Aduseseră diverse lucruri.

La fel ca penitenţii plini de speranţă sau vizitatorii care fac pelerinaje la un loc sfânt plin de poveste şi suferinţă, veniseră cu daruri. Cele mai multe erau puse jos de mâini grijulii şi oferite cu un fel de ceremonie şi consideraţie, de obicei rezervate pentru evenimentele speciale. Până şi farfuriile fuseseră alese cu atenţie, piese superbe şi folosite rar, care fuseseră recuperate din vitrinele de colţ şi din servantele cu porţelanuri. Recuperate şi spălate cu apa şi detergentul care îndepărtaseră praful acumulat de săptămâni şi chiar luni. Uneori ani.

Dani acceptă un platou curbat, dreptunghiular, decorat cu flori incredibil de mici pictate de mână. Panselele negre în formă de inimă, făcute cu artă, erau puse în umbră de pătratele, calde încă, de negrese cu multă nucă, aşezate grămadă precum cărămizile uşoare într-un monument înmiresmat închinat durerii ei. Şi mai era o tocană într-un castron mare, un porţelan rar cu capac ce părea să strălucească odată cu mirosul aproape ameţitor al fripturii de vită şi al cepelor caramelizate. Era înăbuşitor şi nefiresc pentru o zi caldă de mai, iar Dani îşi

ţinu răsuflarea când aşeză platoul pe bufet, lângă mica grămadă de vase şi tacâmuri care începuseră să se adune dedesubtul dulapurilor ei vopsite. Caserole şi coşuri cu fructe cumpărate de la magazin, fursecuri, ceşti de cafea cu lapte, frişcă şi zahăr brun, exact cum îi plăcea ei. Dacă ar fi cu adevărat norocoasă sau dacă mama ei ar veni, doza de cafeină s-ar completa cu o doză sau două de ceva mai tare. Dar chiar şi cafeaua irlandeză era bună de aruncat.

Oamenii aduseseră lucruri pentru că nu ştiuseră ce altceva să facă. Undeva, sub amorţeala înţepătoare care vibra odată cu pielea ei, Dani ştia că ei încercau, iar ea mulţumea pentru favoare cu o eleganţă şovăitoare întâmpinând fiecare act bine intenţionat de caritate cu braţe întinse şi toropite. Ea îi asigura pe toţi vizitatorii că darul lor era perfect. Exact ceea ce îi trebuia. Singurul lucru pe care şi l-ar fi dorit să-l guste. *Cum de aţi ştiut?*

Adevărul era că nu avea nevoie nici de mâncarea lor şi nici de condoleanţe. După plecarea vizitatorilor, răsturnă negresele în coşul de gunoi, abandonând bomboanele fondante de ciocolată în dulapul de sub chiuvetă de unde făceau ca întreaga bucătărie să miroasă ca o cofetărie. Cu o lingură cu coada lungă, turnă tocana fierbinte în dispozitivul pentru strângerea şi tocarea resturilor. Bucăţi de cartofi, morcovi mici şi boabe de ovăz plutiră în chiuvetă ca nişte confetti fetide în culorile toamnei, până când Dani lovi uşor întreruptorul de pe perete şi totul se mărunţi într-o pastă noroioasă care dispăru pe canalul de scurgere. A fost tot ce a reuşit să facă de frică să nu vomite.

Toate erau o insultă, toate acele farfurii pline, toate acele porţii ridicole de mâncare şi băutură. De parcă ea ar fi fost

în stare să mănânce. De parcă o caserolă cu pui şi broccoli ar fi putut să umple golul lăsat de el.

Nimic nu putea schimba adevărul implacabil.

Nici o cantitate de înlocuitori nu putea domoli durerea răsunătoare a despărţirii care îi sfărâmase inima şi îi sfâşiase viaţa lovind-o în plin astfel încât aflase cum era să te dezmembrezi. Nu cădeai cu adevărat. Nu era nici pe departe dramatic şi nici de durată. Un singur cuvânt sau două, chiar şi mai multe, în timp ce paralizia te făcea să te uiţi în jos şi să realizezi că sângerai de la o rană care în mod sigur nu avea să se vindece niciodată. Nu te durea până când nu vedeai sângele, până când nu realizai că fuseseşi sfâşiat şi că ceea ce îţi fusese luat nu mai era cu putinţă să fie pus la loc. Nu fără să rămână o cicatrice. Şi chiar mai rău. Mai mult decât o cicatrice. Se simţea deformată şi ştia că aşa avea să fie mereu.

Dani nu mai avea nevoie de o altă serie de biscuiţi de ovăz cu stafide. Nici de prieteni, nici de surori şi nici de mama ei. Nici măcar o înmormântare nu o putea ajuta să se împace cu situaţia. Şi, din multe puncte de vedere, ea tânjea exact după asta. După faptul cunoscut.

Etsell nu murise, Etsell *plecase*.

Şi asta, stabilise Dani, era mult mai rău.

Ei aduseseră mici ofrande la altarul doliului ei, dar singura jertfă pe care Dani o acceptase era cea adusă de Benjamin.

A doua zi după ce primise apelul, el bătu la uşa ei aproape la patruzeci şi opt de ore după ce avionul lui Etsell dispăruse de pe micul aeroport din Seward, Alaska. La început, Dani fusese furioasă că vecinul ei singuratic îi bătea la uşa din spate, uşa cu plasă care scârţâia şi care dădea

spre o mică grădină de zarzavat unde nimic nu prea mai găsise de cuviinţă să crească. Era intrarea ei privată şi evadarea ei secretă, calea prin care se ferea discret atunci când soneria de la uşa din faţă făcea să se audă un sunet insistent, ca de compasiune pe care Dani dorea cu ardoare să-l ignore. Dar furia ei, care se dovedi nechibzuită şi nefondată, se stinse la fel de repede cum izbucnise, iar Dani rămase golită de emoţie şi chiar de voinţa de a se ridica în picioare şi a răspunde la uşă.

Iniţial, încerca să creeze falsa impresie că nu era acasă. Stătea în bucătărie la măsuţa unde lua de obicei micul dejun, o relicvă rotundă refinisată cu un lac negru care îi oferise un luciu metalic neted. Mâinile ei stăteau pe suprafaţa fin striată în timp ce degetele urmau pantele şi spiralele abia perceptibile care respectau parcursul bucăţii de pânză pe care o folosise să lustruiască lemnul închis la culoare după ce şlefuise colţurile şi îndepărtase rumeguşul suflându-l cu buzele ţuguiate. Etsell se amuzase în timp ce ea trudise la masă. El nu înţelesese modul aproape senzual în care ea întindea circular vopseaua lucioasă şi proaspătă sau de ce ochii ei se îngustau când se concentra asupra fiecărui detaliu de pe vechea suprafaţă a mesei.

– Nu reprezintă nimic deosebit, îi spusese el pentru a suta oară. A fost ieftină când a cumpărat-o bunica ta şi nici acum nu e vreo piesă care să merite să fie lăsată moştenire.

– Îmi place forma, murmurase Dani aproape fără să observe că el încerca să o provoace.

Etsell era înţelegător, întotdeauna era, dar ea nu avea dispoziţia necesară. În cele din urmă, masa se uscase şi ea se lăsă absorbită de arta de a scoate la iveală semnele texturii lemnoase originale de dedesubt.

– Ah, știu, spusese Etsell mișcându-se în spatele ei și urmărindu-i linia trupului în timp ce ea se aplecase deasupra suprafeței netede cu o foaie de glaspapir cu granulația trei sute pe care o ținea strâns în mână. Îți plac picioarele, murmurase el lângă gâtul ei. Liniile șerpuitoare. Detaliile sculptate de când lumea și...

– Picioarele bilă, completase ea în șoaptă în timp ce glaspapirul îi aluneca deja printre degete.

– Picioarele bilă, repetase el. Și tu o finisezi... art deco[1]?

– Cu o perspectivă *French Provincial*[2], consimțise Dani ridicând puțin din umeri astfel încât pielea caldă de la arcul format între umărul ei și gât să poată întâlni buzele lui.

Respirația lui Etsell era fierbinte, iar ea își înăbușise un fior când el îi îndepărtase cortina de păr și așternuse sărutări nenumărate pe locurile ascunse de dedesubt.

– Îmi place când discuți despre mobilă cu mine, rostise Etsell cu o voce scăzută și răgușită, iar Dani nu se putuse abține să nu chicotească.

Ea se răsucise în brațele lui gata să-l împingă și să se întoarcă la ce făcea, dar el o prinse de talie și o ridică pe masă.

– Am treabă, protestă Dani, dar Etsell o lăsase deja în jos în așa fel încât părul ei lung, cu miros de căpșună, să strălucească precum aurul șlefuit pe lemnul de culoarea obsidianului.

---

[1] Mișcare artistică din perioada anilor 1912–1940, caracterizată atât de forme geometrice, cât și de linii exprimând o senzație de continuitate și lumină, în arhitectură, design interior, stiluri de mobilă etc (n.tr.)

[2] Stil prezent în arhitectură, mobilier și design interior, caracterizat prin simplitate, spontaneitate și rafinament, caracteristic secolului al XVIII-lea și provinciilor din sudul Franței (n.tr.)

Ea nu i se împotrivise. Nu dorise să i se împotrivească.

Când Benjamin bătu la uşă şi imediat după aceea, când în mod inutil îşi anunţă prezenţa prin uşa de plasă deschisă, Dani îşi amintea după-amiaza în care Etsell dovedise că ascultase fiecare cuvânt rostit de ea. În timp ce îi trăsese uşor tricoul peste cap, el şoptise despre decorul dormitorului retras pe care ea îl transformase într-un refugiu exotic cu bibliotecă şi cu împletituri din răchită şi bambus, plus un fotoliu de piele supradimensionat cu nituri de alamă care îşi pierduseră strălucirea. Şi despre modul în care ea îmbinase stilul *Mission*[1] mai masculin cu influenţe *Shabby chic*[2] în micul lor dormitor matrimonial. Stinghiile verticale ale patului armonios erau atenuate de pernele cu şnur în nuanţe de alb ca zăpada şi verde subtil ca frunzele de mentă care răspândeau o impresie de prospeţime încât încăperea se simţea răcoroasă şi înviorătoare chiar şi în mijlocul unei toride luni de iulie din Vestul Mijlociu.

În timp ce mâinile lui îi cuprinseră talia, Dani realizase pentru prima oară că Etsell asculta. O cunoştea chiar dacă o tachina în privinţa restaurărilor de mobilă şi murmurase dezaprobator atunci când ea insistase să tivească draperiile în timp ce el urmărea emisiunea de luni seara dedicată fotbalului. Fără îndoială, ştia că soţul ei o iubea, dar atenţia cu care el îi asculta fiecare cuvânt aproape o făcuse

[1] Stil apărut spre sfârşitul secolului al XIX-lea în S.U.A., care pune în evidenţă liniile simple, orizontale şi verticale şi panourile care accentuează fibra lemnului, de obicei stejar (n.tr.)

[2] Stil provenit din Marea Britanie, transformat din idee în brand în 1989 de designerul Rachel Ashwell şi care se bazează pe ideea de frumuseţe, confort şi funcţionalitate, în care accesoriile şi mobilierul sunt alese fie pentru vârsta lor înaintată şi semnele evidente de uzura, fie obiectelor noi li se dă un aspect vechi cu un aer minimalist, suav şi feminin (şic) (n.tr.)

să-şi piardă suflul în timp ce stătea pe masa unde el îi acoperea trupul cu al lui. Cuvintele pe care el le şoptea erau mai intime chiar şi decât modul în care se mişca deasupra ei.

Dar faptul că Benjamin îi întrerupse reveria solitară se dovedi oricum, mai puţin bine-venit.

Aşa că rămase la masă şi îşi ţinu respiraţia în speranţa că vecinul aflat în curtea din spate avea să plece. Dar el bătu din nou şi strigă folosind numele ei de botez şi apoi pe cel care îi făcu faţa să se îmbujoreze de căldură ca şi cum soarele i-ar fi încălzit pe neaşteptate obrajii.

– Danica? Doamna Greene? Eşti acasă?

Ea se ridică brusc de la masă şi traversă bucătăria din câţiva paşi scurţi. Cu toate că uşa era ascunsă de jumătatea de zid unde frigiderul ei stătea santinelă, Dani reuşi să-l vadă pe Benjamin aproape imediat. Se afla în prag, cu trupul lui la fel de lung şi de deşirat ca şi elementele decorative albe care încadrau uşa. Deşi nu era exagerat de înalt, dar părea gata să se dezmembreze, se văzu obligat să se aplece puţin ca să se uite înăuntru prin plasa lăsată a uşii. Dani îşi dădu seama că ar fi putut să-şi bage nasul printr-o găurică din plasă. Părea că se şi pregătea să o facă.

– Sunt acasă, îi spuse ea.

Vocea îi era gravă şi neobişnuită, aşa că îşi drese glasul încet, ruşinată de dovada că era singură.

– Spune-mi Dani. De câte ori ţi-am spus să-mi spui Dani?

– Scuze. Îmi permiţi? întrebă el deşi deja intrase.

Ea se retrase făcându-i loc să intre în bucătăria ei neinvitat şi îl analiză pe bărbatul din faţa ei. Din multe puncte de vedere, era opusul lui Etsell al ei. Era ciudat să se uite la Benjamin în carne şi oase în timp ce Etsell deja părea exilat

în ceața și magia memoriei ei. Cei doi bărbați erau ca noaptea și ziua, lumina și întunericul, și doar observând statura robustă a vecinului ei, Dani își dori cu înfocare îmbrățișarea puternică a soțului ei.

Benjamin își înclină puțin capul ca să-și dea pe spate părul negru venit pe frunte și îi oferi lui Dani un zâmbet moale și cumpănit. Gestul o surprinse pentru că Benjamin nu părea a fi persoana care zâmbea foarte des și când o făcu dinții lui albi și drepți se văzură eclipsați de un barbișon îngrijit. Genul de mustață dichisită și barba mică și ascuțită care erau atât de atent întreținute încât arătau mai mult ca niște accesorii decât ca o parte a structurii lui faciale. Mare parte din lucrurile și acțiunile legate de Benjamin păreau atât de bine gândite încât el degaja o vagă energie ezoterică de parcă ar fi fost un poet contemplativ sau mai degrabă un artist chinuit. El o făcu pe Dani să se simtă un pic nervoasă așa cum se întâmpla mereu. Cel puțin, realiză ea în timp ce îi studia pantalonii de culoarea cărbunelui și cămașa cu mâneci lungi, nu purta gulerul clerical. Cei doi nasturi din partea de sus a cămășii erau descheiați și singurul lucru care îi împodobea gâtul dezgolit era conturul exagerat al claviculei.

Pentru o clipă, amândoi rămaseră pe loc uitându-se unul la celălalt. Întotdeauna, Dani sperase ca Benjamin să fie blajin, genul de preot încrezător și volubil care populase coridoarele spirituale întunecate ale tinereții ei. Dar omul care locuia în bungalow-ul aflat dincolo de curtea ei din spate nu se potrivea niciunui stereotip. De fapt, ori de câte ori îl vedea purtând gulerul alb și scrobit, i se părea oarecum jignitor, de parcă ar fi purtat un costum de Halloween într-un moment nepotrivit.

Benjamin își târșâi picioarele pe linoleumul pătat de pe

podeaua bucătăriei ei şi, pe neaşteptate, Dani scoase la iveală maniere de undeva din străfundul sufletului ei rănit. Ea deschise gura să-i ofere lui Benjamin ceva de băut, dar înainte de a reuşi să rostească vreun cuvânt, el făcu un pas spre ea şi întinse repede amândouă mâinile. Privirea ei căzu pe degetele lui lungi, surprinsă că nici măcar nu observase că el avea ceva în mâini.

– N-am ştiut ce să aduc, spuse Benjamin în acelaşi mod lent şi cumpănit în care rostea totul. Aşa că am adus sparanghel.

Era adevărat. Benjamin ţinea în mâini o legătură groasă de sparanghel proaspăt cules, cu ciorchinii ca de strugure ale capetelor lor atât de durdulii şi de fermi încât Dani era sigură că putea surprinde mirosul foarte estompat al pământului din care proveneau. Tulpinile erau subţiri şi uniforme, culoarea fiind un echilibru clar între nuanţa măslinelor şi cea a muşchiului de pe copaci.

– Unde le-ai găsit?

Colţul buzei lui Benjamin se trase în sus când rosti pe un ton conspirativ:

– Am eu locul meu.

Aproape toată lumea din Blackhawk, micul oraş din Iowa, avea un loc şi fiecare loc era un secret bine păzit. De vreme ce sparanghelul creştea sălbatic prin şanţuri în fiecare primăvară, lumea o lua pe drumuri şi cerceta amănunţit ierburile adânci după comorile care se aflau ascunse dedesubt. Uneori, câte un vânător se dovedea a fi norocos, dar de obicei descoperirea locurilor bune cerea răbdare şi pregătire. Fără îndoială, mai târziu, în cursul verii, când plantele se opreau din creştere, locurile unde crescuse sparanghelul erau uşor de identificat. Tufele cu moţuri lipsite de

fermitate se mişcau neregulat în vânt precum bannerele, anunţând toate ocaziile pierdute. Dar descoperirea lor din nou primăvara era o provocare, genul de întreprindere care necesita prevedere şi planificare, muncă pregătitoare făcută pe ascuns care nu avea să dea roade preţ de mai multe luni în timp ce nord-vestul Iowei se învelea cu o pătură de zăpadă.

Răbdarea stoică a lui Benjamin fusese evident încununată de succes pentru că aceasta era prima legătură de sparanghel pe care o vedea Dani. Îi lăsa gura apă.

– Un gentleman din biserica mea a plătit muncitori să scoată sparanghelul de pe proprietatea lui, spuse Benjamin când tăcerea ei deveni copleşitoare.

El păru nervos şi nerăbdător să umple spaţiul dintre ei cu vorbe, chiar dacă erau fără importanţă. Dani se forţă să-şi privească vecinul cel serios.

– De ce a făcut asta?

– Era sătul de oamenii care recoltau din şanţul lui.

– Odată, bunicul meu a tăiat un măr pentru că ţâncii furau fructele care cădeau, ripostă Dani fără să se gândească.

Benjamin ridică mirat din sprâncene.

– Nu mai spune.

– De acolo ai ăsta? întrebă Dani hotărâtă să întindă mâna după sparanghel.

– Ce vrei să spui?

– De la tipul din parohia ta care a scos plantele.

– Nu, răspunse Benjamin întorcând mâinile şi deşertând tulpinile reci în palmele lui Dani. Acestea erau o surpriză. Un dar.

Ea îşi întoarse privirea spre legumele lunguieţe din palme şi abia reuşi să îşi înăbuşe uimirea când ridică legătura, iar tijele i se părură prea delicate ca să cântărească mult mai mult decât aerul.

– Mulțumesc, murmură ea și, pentru prima dată de când lumea începuse să-și facă apariția la ușa ei, vorbi serios.

Benjamin nu-i dădu nicio replică, dar Dani își ridică privirea la timp ca să-l vadă dând din cap drept confirmare. El era deja cu mâna pe clanță și, cu toate că Dani era mulțumită să-l vadă plecat, simți cum singurătatea se înfige dureros în ea ca un pumnal. Cu siguranță, Etsell nu avea să vină acasă în seara aceea, dar simplul fapt că el nu putea să apară, că se afla undeva la mare distanță de harta cunoscută, o făcu să se simtă ca și cum era ultima persoană care trăia într-o lume fățarnică și lipsită de valoare.

– Mulțumesc, repetă ea.

Benjamin răspunse închizând ușa cu plasă cu un sunet domol.

Era suficient: sunetul încuietorii căminului distrus, bunătatea neașteptată a unui străin și dovada vieții din mâinile ei. Când primul suspin îi devastă sufletul, genunchii lui Dani se înmuiară și se prăbuși pe podeaua bucătăriei. *Dispărut*, păreau să șoptească gemetele ei grave. *Dispărut*. Dar nu era adevărat, nu era o certitudine. Nu încă.

Patrula Aeriană Civilă îi comunicase că Etsell ar putea foarte bine să se întoarcă spre Seward chiar în timp ce ei trimiseseră elicoptere să-l caute. Uneori, avioanele coborau încet, aterizau pe pajiști sau pe versanții munților care păreau prea abrupți chiar și pentru caprele sigure pe picioarele lor. Iar emițătorul lui de apel de ajutor ar fi putut avea bateriile descărcate sau ar fi putut fi dezactivat în timpul aterizării vijelioase. Exista speranță. Întotdeauna exista speranță.

Dani totuși nu era prea încrezătoare.

Dar când lacrimile încetară, când mișcarea accelerată a pieptului deveni doar un tremur lent al temerilor ei

vlăguite, observă rămăşiţele de verdeaţă din jurul ei şi simţi un dor atât de profund încât se cutremură. Dani scăpase din mână sparanghelul când se prăbuşise, iar tulpinile îi zăceau în poală alcătuind diverse forme geometrice sau răspândite pe linoleumul gri şi rece de pe podeaua bucătăriei. Tijele de sparanghel alcătuiseră un puzzle ciudat de vegetale aruncate, bine proporţionate şi smulse de curând din pământul necunoscut, aşteptând să fie devorate ca mici promisiuni.

Dani ridică o tijă din grămada de pe coapsa ei şi rupse capătul lemnos. Apoi duse la buze tija delicată şi imposibil de subţire. Era rece şi fermă şi scrâşni sub dinţii ei cu un pocnet suculent neaşteptat. O mâncă repede şi o luă în grabă pe următoarea înainte de a o înghiţi pe prima. Darul lui Benjamin o alina cumva şi astfel continuă să se ospăteze cu ofranda lui până când simţi o durere în stomac.

În absenţa tuturor celorlalte care contau, îi prinsese bine să fie umplut cu ceva.

Danica

Hazel mi-a povestit că Etsell își dorise să devină pilot aproape din momentul în care auzise că mama lui murise.

– Ai auzit de cântecul *I'll Fly Away*[1]?

Bineînțeles că auzisem. Dar în loc să confirm cu un răspuns, am suflat un balon din guma de pepene verde pe care o mestecam. Balonul mi-a pocnit pe buze și m-am văzut obligată să ciugulesc resturile roz și lipicioase cu vârfurile degetelor. Aveam nouăsprezece ani. Mă logodisem cu bărbatul pe care ea îl considera fiul ei.

– Cred că era ceea ce a dorit el să facă, continuă Hazel aparent neperturbată de dezinteresul meu evident. Doar să plece în zbor, departe de aici, departe de tot ceea ce îi amintea de ea.

– Îl avea pe tatăl lui, i-am reamintit. Nu era chiar de unul singur.

Hazel își țuguie buzele și îmi aruncă o privire dojenitoare.

– Dani, drăguțo, tu ești tânără, dar nu ești proastă. Cel

[1] Imn scris și publicat în 1932 de compozitorul american Albert Edward Brumley (1905–1977), considerat în prezent cel mai înregistrat gospel din istoria genului și preluat de diverse grupuri muzicale și interpreți cum ar fi The Chuck Wagon Gang, în 1948, Alison Krauss și Gillian Welch, în 2000, Jars of Clay, în 2004, sau Alan Jackson, în 2006 (n.tr.)

puțin, eu nu te-am considerat proastă. Owen Greene era un beţivan jalnic. Nu era om rău, dar iubea sticla mai mult decât pe fiul său şi ăsta era un adevăr. Când şi-a pierdut mama, Etsell a pierdut totul.

În afară de mine, m-am gândit eu, amintindu-mi că prima dată când s-a uitat în direcţia mea, cu privirea aceea plină de intenţie, nu a mai fost nevoie să mă întreb dacă mă dorea sau nu. Dragostea avea să vină mai târziu, socoteam eu cedând reveriilor în timp ce idealismul meu naiv picta imaginile viitorului nostru împreună. Imaginile erau acuarele delicate şi fantezii impresioniste. Şi cum să nu fi fost? Etsell era minunat. Un suflet chinuit şi întunecat ascuns în trupul unui elev arătos dintr-o şcoală mixtă aflată într-un orăşel de provincie – exact întruchiparea oricărui stereotip romantic.

– Nu mă înţelege greşit, mă bucur că te are alături de el, spuse Hazel.

Vorbele ei mă făcură să tresar. Oare gândisem cu voce tare?

Am dat din cap aprobator, sigură de propria mea valoare în lumea lui Etsell.

– Este doar o situaţie dificilă pentru toată lumea. Cred că Ell îi aminteşte lui Owen prea mult de soţia lui. Sau poate că nu îndeajuns.

E posibil ca tatăl lui Etsell să fi fost un alcoolic turbat, dar boala lui era un soi de sinucidere lentă. Încercase să se asigure că dependenţa lui nu mai afecta pe nimeni altcineva, dar nu există acţiune fără consecinţe, aşa că Ell crescuse într-un cămin îmbibat de necaz şi băutură. Ar fi trebuit să fiu furioasă pe bărbatul care dăduse greş în privinţa creşterii viitorului meu soţ, dar era aproape imposi-

bil să urăşti pe cineva atât de dărâmat cum era Owen. El era genul de suflet simplu căruia i se oferea doar o singură iubire în viaţă, iar inima lui aparţinea în exclusivitate soţiei sale răposate.

Nu o întâlnisem niciodată pe Miss Melanie, dar în Blackhawk era bine-cunoscută, făcea parte dintre legendele locului. Toată lumea o numea Miss Melanie pentru că predase unei generaţii de elevi de clasa a doua de la şcoala elementară înainte de a fi binecuvântată în mod miraculos cu un copilaş. Mi s-a povestit că Etsell s-a născut vrăjitor, un prinţ care i-a furat inima mamei sale chiar din momentul când ea a dat cu ochii de pumnişorul lui minunat de bebeluş. Dar spirala micuţă a mânuţei lui dolofane a fost singurul lucru la care a apucat să se uite pentru că, imediat după naştere, Miss Melanie a suferit un atac de eclampsie indusă şi a intrat în comă pentru aproape trei zile.

Owen nu l-a învinovăţit pe Etsell, dar, din câte se părea, nici nu prea s-a remarcat ca tată, nici măcar după ce Miss Melanie s-a refăcut. Era prea în vârstă, prea statornic în obiceiurile lui, prea familiarizat cu viaţa pe care o petrecuse un sfert de secol alături de soţia lui. Când a fost omorâtă, el ar fi putut foarte bine să fie îngropat cu ea. Ar fi preferat finalul acela.

Hazel oftă adânc şi îşi puse mâinile în şold ca un fel de concluzie.

– Mă bucur că te are lângă el, repetă ea. Dar, cu toate că nu-ţi face plăcere să o auzi, eşti doar o fetiţă.

Eram gata-gata să-mi înghit guma într-un icnet de indignare. Eu, fetiţă? Eram împreună cu Etsell de trei ani – de o viaţă – şi înfruntaserăm multe. Mă consideram mireasa

lui, trup şi suflet, chiar de atunci. Dar înainte de a o asigura pe mama-surogat a logodnicului meu că eram deja femeie, ea mă strânse sănătos de umăr şi ieşi din hangar cu un scop anume. Abia atunci am realizat că Etsell se pregătea pentru aterizare, aripile aparatului de zbor urmând planul perfect al liniei orizontului de sub el.

Cu toate că, mai presus de orice îndoială, Owen Greene era pierdut în lumea lui nefericită, a avut înţelepciunea să-i cumpere singurului său fiu un avion cu ocazia împlinirii vârstei de cincisprezece ani. Bineînţeles, era o rablă voluminoasă şi ruginită şi, fără discuţie, Etsell nu putea să zboare singur. Dar făcuse genul de pasiune pe care unii băieţi o rezervă pentru automobile, sporturi sau fete. La vremea când sărbătorise cincisprezece ani de viaţă, el deja consemnase în jurnalul de bord treizeci de ore cu un instructor de zbor şi se apropia de primirea certificatului de student. Exact peste un an, Estell şi-a revendicat statutul de student-pilot, iar când a împlinit şaptesprezece ani, a ajuns în posesia brevetului de pilot.

L-am întâlnit pe Etsell la o săptămână după ce luase examenul de pilot şi trecuse de evaluarea medicală, de cursa de verificare finală şi de testul scris FAA[1] fără nicio greşeală sau imperfecţiune. A vrut să mă ia cu avionul. Am refuzat, dar, oricum, mi-a dat întâlnire.

Într-o vineri seară, pe la începutul toamnei, am mers la Pizza Hut şi am devorat amândoi o pizza de mărime mijlocie. Mai târziu, după ce Etsell m-a condus pe micuţul aeroport din Blackhawk sub mantia unei nopţi care deve-

[1] Acronim pentru Federal Aviation Administration (Administraţia Federală a Aviaţiei), iniţial agenţie, apoi administraţie din 1958, care răspunde, printre altele, de securitatea aeroporturilor şi de siguranţa spaţiului aerian (n.tr.)

nea tot mai intensă, l-am lăsat să mă lipească de peretele din metal ondulat al hangarului şi să mă sărute până când n-am mai ştiut când s-a oprit el şi am continuat eu.

A fost începutul tuturor lucrurilor. Din clipa când am tras aer în piept unul în faţa celuilalt şi restul vieţilor noastre a ţâşnit înainte ca un boboc de floare, ne-am îmbogăţit cu puterea a tot ceea ce puteam fi. Chiar de la începutul relaţiei noastre, am făcut un legământ nerostit, genul de promisiune care angaja şi care îi lega inima frântă de a mea de parcă unirea suferinţei lui cu robusteţea mea nu putea avea drept consecinţă decât vindecarea. S-a aplecat spre mine, iar eu l-am lăsat să se apropie, copil rănit, admirator al aerului, şi cerului, şi al tuturor lucrurilor de deasupra.

Eu eram pământul lui.

– Vreau să fiu pilot utilitar, îmi spusese Etsell după ce îi acceptasem în mod oficial cererea în căsătorie.

Pentru el părea o recunoaştere dificilă, genul de confesiune care era egală cu o divulgare completă a infidelităţii. Estell studia modul în care mâinile noastre se îngemănaseră, împletitura combinată a degetelor lui groase răsucite printre degetele mele. Dar pentru că nu i-am răspuns imediat, şi-a ridicat privirea– ochii de culoarea cerului, împrejmuiţi de o dungă de nuanţa ardeziei, ascunşi sub genele întunecate – şi mi-a zâmbit forţat, dar plin de speranţă.

– Ştiu, am răspuns eu.

Fruntea i se ridă de uimire.

– Hazel.

Numele ei se dovedi suficient pentru orice altă lămurire.

– Şi nu eşti supărată?

Am ridicat din umeri.

– Vrei....? Te-ai vedea locuind în Alaska?

Nu. Tărâmul soarelui de la miezul nopții, al pământurilor înghețate și al teritoriilor nesfârșite și netrecute pe hartă. Urși. Elani care mestecau mușcatele din curțile localnicilor. Văzusem în poze. Și citisem ghidul locurilor de muncă pe care Etsell îl descărcase de pe Alaska Pilot Exchange și îl lăsase la îndemână pe masa din bucătăria imaculată a tatălui său.

Coperta broșurii voluminoase anunța PILOT UTILITAR ALASKA cu majuscule și prezenta fotografia neinspirată a unui hidroavion plutitor în fața unui hangar mohorât. Îmi provocase o stare de descurajare numai când o privisem. Dar, oricum, am citit-o pentru că Etsell o lăsase intenționat să o găsesc și pentru că doream să știu ce mă aștepta ca mireasă a lui.

Era un document îngrozitor. După o scurtă introducere în care autorii explicau că unii oameni credeau că zilele periculoase ale pilotului utilitar erau de domeniul trecutului, se continua cu dezaprobarea unor astfel de idei reconfortante. Lăsând tehnologia modernă la o parte, se citau vremea extrem de nefavorabilă, pericolele imprevizibile și nevoia de a fi familiarizat cu estima[1] atunci când echipamentul se defecta. Știam că Etsell zbura adeseori folosind triunghiul vitezelor atunci când avea o rută memorată, dar ideea navigației radioghidate peste zeci de mii de kilometri pătrați de munți, de ape și de tundră mă umplea de o teamă ascunsă, ca un sediment care mi se infiltra în spațiile dintre oase. Era un sentiment disperat, care îmi dădea de înțeles că viitorul meu era imprevizibil.

[1] Metodă de determinare a poziției aeronavei în zbor folosind ca elemente de bază drumul și distanța parcursă față de un punct determinat precis prin observații astronomice (n.tr.)

Mă imaginam ca soție undeva la frontieră, o femeie ridată de ani și de griji, echipată cu bocanci și flanel roșu. Eram aproape de nerecunoscut cu privirea tristă și chinuită în timp ce scrutam cerul negru după un avion care nu avea să sosească niciodată la timp acasă.

Dar nu puteam să-i spun lui Etsell nimic din toate astea. El se uita la mine cu buzele ușor întredeschise și cu privirea ezitantă, dar optimistă, ca și cum aș fi ținut în palmă cheia fericirii lui. El era pentru mine un copil, nesupus și năvalnic, dar în același timp disperat după confirmarea mea.

– De ce Alaska? am întrebat.

Etsell a deschis gura și apoi a închis-o. Răsufla scurt și uluit printre buzele rămase întredeschise.

– Pentru că, murmură el oarecum încurcat ca și cum nu știa cum să-i explice unui pește cum simțea el pe piele atingerea vântului, având în vedere că peștele eram eu. Pentru că este Alaska, Dani, reuși el în cele din urmă. Pentru că este vastă, splendidă și sălbatică.

Am bătut puțin în retragere, dar el era prea fascinat de subiect ca să observe.

– Este locul unde se simt bine și pionierii, și antreprenorii. La fel și căutătorii de senzații tari, drumeții și aventurierii.

Și băieții, am gândit eu. Băieții în toată firea cu inimile frânte.

– Nu suntem legați de nimic aici, șopti Etsell desfăcându-și degetele din strânsoarea degetelor mele ca să-și poată face mâinile căuș și să-mi cuprindă fața.

– Mama mea, i-am reamintit eu. Hazel. Surorile mele.

– Vor veni în vizită. Le vom duce la pescuit de somon.

Pentru o clipă, parcă l-am şi zărit, un bărbat pe malul unuia dintre râurile despre care citisem pe internet. Kenai, Yukon, Koyukuk. Apa era de culoare verde-închis şi rece ca gheaţa, iar noi stăteam cu toatele aliniate la stânga şi la dreapta lui ca nişte aripi. Aripi din femei care îl susţineau şi îl ajutau atunci când avea să cadă.

– Da, am şoptit eu.

Dar nu era un „da" pentru Alaska, era un „da" pentru el. Nu am putut să-mi încrucişez degetele în timp ce răstălmăceam înţelesul răspunsului meu ambiguu, dar am luat în considerare ca echivalente ale acestui gest părul meu lung împletit, modul în care picioarele îmi erau aşezate cruciş în dreptul gleznelor, plus alinierea unei încheieturi a mâinii peste cealaltă.

L-am lăsat să mă sărute şi, în timp ce buzele lui le întâlneau pe ale mele, mi-am imaginat că spuma tuturor jurămintelor călcate ne miruia pe capete la fel ca zăpada polară. Minciuni nevinovate, lipsite de urmări, fleacuri. Dar necesare totuşi. Parte a procesului de unire a forţelor noastre, a modului în care ne domoleam reciproc înverşunările şi ne făceam promisiuni pe care nu aveam nicio intenţie să le ţinem.

O mai făcusem şi mai înainte. Am pretins că ne potriveam precum excavaţia de pământ de dedesubtul unei roci care stătuse nemişcată pe acelaşi teren secole de-a rândul. De mii de ani. Şi când adevărul pur al diferenţelor noastre se simţea sever şi dur, schimbam poziţiile şi încercam din nou. Nu era chiar amăgitor. Ne reprezenta.

2

ÎNCEPUTUL

Când telefonul sună după miezul nopţii, Dani nu adormise. Pentru o clipă, inima i se umplu de speranţă, dar trilul ca de tinichea care pusese capăt tăcerii depline a nopţii ei neliniştite venea de la receptorul aflat pe bufetul din bucătărie, nu de la telefonul ei mobil. Etsell nu suna niciodată la telefonul fix.

Cu toate acestea, Dani sări de pe canapea şi merse împleticindu-se somnoroasă şi înţepenită în bucătărie. Smulse receptorul şi apăsă butonul pentru conversaţie cu un deget tremurător. Cinci zile. Gândul îi trecu prin minte ca un fulger foarte străveziu şi fierbinte şi o făcu să simtă pe piele amintirea unei arsuri. Se simţea distrusă ştiind că soţul ei dispăruse de cinci zile încheiate. Cinci erau şi vârfurile unei stele sau degetele de la o mână, un număr care părea să reprezinte un capăt, o încheiere.

– Alo? spuse ea înainte de a duce receptorul lângă obraz.

La celălalt capăt al firului nu se auzea nimic.

– Alo? Doamna Greene?

– Da, doamna Greene, confirmă Dani şi se prăbuşi lângă bufet de parcă ar fi izbit-o cineva.

În mod intenționat, își așează palma mâinii libere pe suprafața netedă a blatului laminat din fața ei și își fixă degetele pe suprafața stabilă și rece.

– Bună seara, doamnă Greene, continuă bărbatul cu o voce prea obișnuită cu dezastrele și pierderile ca să mai trădeze vreun indiciu privind motivul pentru care sunase. Mă numesc Blair Knopf. Fac parte din Patrula Aeriană Civilă din Seward, Alaska. Cred că ieri ați vorbit cu Tim Mason, colegul meu?

– Da, domnule, rosti Dani eliberând tot aerul adunat în piept.

– Sun în această seară ca să vă informez despre situația curentă. Nu sun prea târziu, nu?

Dani aruncă o privire spre ceasul de pe aragaz pe al cărui ecran clipea spre ea 12.17 într-un albastru strălucitor și sinistru care o făcu să se gândească la lumina selenară împrăștiată pe calotele de gheață și pe lacurile glaciare fără fund.

– Nu-i prea târziu, murmură ea amintindu-și că în Seward era mai devreme cu trei ore.

Era încă lumină ca ziua. Fără nepământene bălți strălucitoare cu polei înnegurat și zăpadă.

– Bine.

Blair păru să ezite o secundă și să-și adune forțele înainte de a comunica informația pe care Dani se forță să o asculte.

Asta este, se gândi ea înfigându-și degetele într-un bufet care nu ceda.

– Sunteți singură, doamnă Greene? Mai sunteți cu cineva?

Dani ignoră bâzâitul slab al frigiderului și bătăile zorite

şi neregulate ale inimii ei. Era absolut singură, dar nu voia să-i spună asta. Blair Knopf ar fi putut încerca să dea de un preot inexistent ca să-i transmită vestea sau chiar să sune la secţia de poliţie locală. Un domn de pe aceeaşi stradă fusese informat în acest mod despre accidentul de maşină fatal al fiului său – o maşină albastră de patrulă a poliţiei cu girofar oprise la casa lui. Mai târziu, omul mărturisise că Doamna cu Coasa se schimbase pentru totdeauna în imaginaţia lui. Moartea nu mai purta mantie neagră, ci uniforme ţepene cu pistol şi toc.

– Nu sunt singură, minţi Dani.

– Mă bucur să aud asta, spuse încet Blair. Doamnă, regret că sunt cel care vă comunică vestea, dar din această seară suspendăm oficial căutarea avionului pilotat de soţul dumneavoastră.

Icnetul surd care se făcu auzit în pieptul lui Dani se născuse din pricina emoţiei puternice, nicidecum a consternării.

– Am crezut că m-aţi sunat să-mi spuneţi că a murit, şopti ea.

La celălalt capăt al firului, Blair îşi înăbuşi emoţia aproape audibil.

– Îmi pare tare rău, doamnă Greene. Sincer.

Sunase ca şi cum el n-ar fi văzut o mare diferenţă între o căutare abandonată şi un cadavru găsit.

– Dar nu mi-aţi spus că este mort, strigă Dani cu disperarea care, în cele din urmă, îşi croi drum prin amorţeala care o învăluise de când aflase prima dată de dispariţia lui Etsell. El nu este mort. Adică, nu se ştie acest lucru. Nu a trecut nici măcar o săptămână.

– Cinci zile, doamnă. Am urmat toate protocoalele.

Am avut zboruri pe traseu aproape non-stop. Civili, voluntari, CAP[1]...

– Cum puteţi suspenda căutarea?

Dani simţea nevoia să plângă, să strige şi să arunce cu insulte spre străinul aparent calm care suna de la un capăt de lume, dar izvorul lacrimilor ei secase.

– Îmi pare foarte rău, repetă Blair, dar am făcut tot ce se poate. Soţul dumneavoastră nu a depus un plan de zbor, iar noi nici nu ştim unde să mai căutăm. Este ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

– Ce vreţi să spuneţi cu faptul că nu a depus un plan de zbor?

– Aşa ar trebui. Este chiar indicat, explică Blair cu răbdare. Dar piloţilor din Alaska nu li se cere să depună un plan de zbor. Seward este doar unul dintre cele şase sute de aeroporturi şi alte câteva mii de piste de aterizare în funcţiune. Dacă Tim nu l-ar fi văzut pe soţul dumneavoastră înainte de decolare, nici n-am fi avut cunoştinţă de plecarea lui.

Fruntea lui Dani se înroşi de durerea bruscă şi arzătoare care o copleşi. Închise ochii în faţa luminii strălucitoare generate de o durere de cap profundă şi neaşteptată şi se forţă să se exprime cât mai calm.

– Cred că vă înşelaţi, domnule Knopf. Etsell nu pleca *din* Seward. El ateriza în Seward. M-a sunat înainte de a părăsi cabana de vânătoare unde lucrase în ultimele trei săptămâni. Zbura cu o încărcătură de tip cargo, îşi petrecea noaptea în Seward şi apoi trebuia să vină acasă.

– El a făcut paraşutarea, îi spuse Blair. În perfectă stare. Suntem convinşi că Etsell a dispărut după aceasta.

[1] Acronim pentru Civil Air Patrol (Patrula Aeriană Civilă) (n.tr.)

Timp de câteva secunde, Dani nu mai reuşi să vorbească din cauza nodului din gât.

– Pardon? rosti ea în cele din urmă gâtuită.

– Am crezut că ştiaţi, rosti Blair oarecum încurcat. El a decolat din Seward. Presupunem că s-a întâmplat cam la două ore după ce aterizase.

– De ce? Unde mergea?

– Asta-i ceea ce am vrea şi noi să ştim.

Dani stătea încă sprijinită de bufet când auzi sunetul inconfundabil al uşii din faţă deschizându-se. Blackhawk era un orăşel înconjurat de o prerie a Vestului Mijlociu îndepărtat, asemenea unui secret bine păstrat, nedesluşit încă pe hartă între cursul ondulat al râului Big Sioux şi frontiera haşurată a unui parc statal întins. Era un loc uitat, iar lui Dani nu-i trecu prin minte să se îngrijoreze că se furişa cineva în căminul ei în puterea nopţii. Probabil că era mama ei. Sau sora ei. Katrina se prăbuşea adeseori pe canapeaua cu arcurile lăsate din camera de zi când nu avea chef să se ducă acasă.

– Eşti trează? şopti o voce de bas de pe hol.

Dani răspunse fără să se gândească.

– În bucătărie, mamă.

Imediat ce cuvintele căpătară viaţă, o parte din ea îşi dori să fi fost în stare să le prindă din aer şi să le înghită cu totul. Ar fi putut pretinde că era ascunsă în afundul micului ei cămin în stil *Craftsman*[1], căzută pradă somnului generat de sedative. Unul dintre primele lucruri pe care

[1] Stilul *American Craftsman* (case din lemn masiv) este un stil arhitectural domestic, de design interior şi exterior, popular din ultimii ani ai secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea şi legat de numele americanului Gustav Stickley (n.tr.)

mama lui Dani le adusese după vestea dispariţiei lui Etsell fusese un recipient pe jumătate gol cu somnifere. Deşi Dani nu făcuse uz de pastile, în clipa aceea ar fi fost scuza perfectă.

Dar era prea târziu. Se auzi zgomot de picioare târşâite – mama ei înainta pe covorul miţos cu tocurile probabil de zece centimetri –, apoi Charlene Vis dădu buzna pe uşa salonului demodat care separa bucătăria de restul casei. Aduse cu ea o briză de fum de ţigară şi de parfum ieftin, ceva floral şi mult mai puternic decât cel pe care îl cumpărase la jumătate de preţ de la o piaţă de vechituri în urmă cu două veri. Ea clipi de câteva ori, arătând exact ca o pasăre speriată, ca un copil de pripas cu oase fragile şi o piele arămie de la aparatul de bronzat. Dar nu spaima posibilului cancer de piele şi nici călătoriile frecvente şi neîntrerupte ale mamei ei la Tan World o făcură pe Dani să explodeze, ci părul ei.

– Aruncă afurisitele alea de cutii şi lasă-mă să te vopsesc! rosti Dani printre dinţi la vederea părului tapat al lui Char.

Şuviţele rare ale mamei ei erau cocoţate pe vârful capului asemenea unui cuib bătut de vânt şi, cu toate că rădăcinile încărunţite erau vopsite, strălucirea de culoarea chihlimbarului a buclelor ei proaspăt vopsite tindea mult mai mult spre un portocaliu neon ca al vestelor reflectorizante purtate la dirijarea circulaţiei decât spre brunet.

– Ştii că îmi place să se asorteze cu starea mea de spirit, remarcă Char pe un ton sarcastic, trăgând uşor preocupată de tricou.

Era un gest inconştient, o acţiune banală de potrivire a ţinutei, care pentru Char era la fel de natural ca şi clipitul.

Dani își întoarse privirea de la decolteul pătat cu pistrui al mamei ei, încadrat de anchiorul adânc al unui top care lăsa să se vadă mai mult decât trebuia.

– Arată îngrozitor.

Char ignoră comentariul caustic și străbătu distanța dintre ele din câțiva pași rapizi și săltăreți. După ce îi dădu fiicei sale un sărut zgomotos pe obraz, întrebă:

– De ce nu dormi?

– Pentru că așteptam oaspetele de la miezul nopții.

– Nu fi obraznică, se agită Char. Ți-am dat somnifere. Ar trebui să dormi.

– Nu vreau să dorm.

– Ești ridicolă. Vei avea nevoie de energie ca să ai grijă de Ell când îl vor găsi în pustiul ăla uitat de Dumnezeu. În primul rând, n-ar fi trebuit niciodată să-l fi lăsat să meargă acolo. Probabil a căzut pe vreo stâncă sau ceva de genul ăsta. Vei avea un invalid în loc de soț, concluzionă Char cuprinzând cu privirea bufetul curat și masa goală. Ai ceva de mâncare?

– Caută în frigider, spuse oftând Dani.

– Îmi imaginam că lumea ți-a adus mâncare.

– Îmi imaginam că toate chelneriţele primesc mâncare gratuită la sfârșitul programului.

– La jumătate de preț, rosti ironic Char. Și dacă o să mai fiu obligată să mănânc inele de ceapă săptămâna asta, jur că o să pic moartă, continuă ea scotocind prin frigiderul aproape gol și făcându-și apariția cu o cutie de iaurt cu prăjitură Boston. Vrei să-mi arunci o lingură?

Dani își înăbuși un oftat, dar era prea târziu ca să-i mai spună mamei ei să plece. În loc să se certe, folosi tactica întârzierii pentru o clipă și citi numele și numerele pe care

le copiase ultima dată pe o foaie de hârtie pe care o ținea în mână. Apoi, o împăturí cu mare atenție în două și din nou în două și o strecură în buzunarul de la spate al jeanșilor. Îndoitura netedă a hârtiei era un fel de consolare. Unele mici cotloane ale sufletului ei puteau răsufla ușurate la simpla asigurare că se afla acolo.

După ce trase de sertarul cu tacâmuri cu mai multă forță decât era nevoie, Dani scoase o lingură pentru mama ei și se gândi să o arunce de-a curmezișul bucătăriei așa cum îi ceruse. Dar femeia mai în vârstă stătea deja picior peste picior pe un scaun cu spătar tare în timp ce desfăcea folia de pe paharul de iaurt cu dinții ca să-și protejeze unghiile de plastic pe care tocmai și le lipise. Lui Dani îi părea că are în față o copilă, nu o femeie de cincizeci și ceva de ani.

– Poftim, spuse ea în timp ce îi înmâna mamei ei tacâmul după care se trânti pe un scaun vizavi de ea.

Char înghiți o lingură plină de iaurt având o jumătate de zâmbet lacom pe față. Închise ochii pentru o secundă, aparent savurând textura și gustul înainte de a scoate un sunet de dezgust din fundul gâtului și de a o fixa cu o privire acuzatoare pe Dani.

– Nu ai altceva?

– Sparanghel.

Char se strâmbă.

– Sparanghel? De unde naiba ai sparanghel?

– De la Benjamin.

– Vecinul tău? Preotul ăla de la biserica din zonă?

– Exact ăla.

– Este un ciudat.

Dani ridică un umăr deloc dispusă să se angajeze într-o astfel de conversaţie şi urmări cum mama ei luă o altă lingură din iaurtul care mai devreme o dezgustase.

– Vreau să aud totul despre căutare, mormăi Char cu gura plină. Am venit aici ca urechea care ascultă şi ca umărul pe care să plângi. Dar mai întâi am nevoie de un stimulent, spuse ea şi înghiţi. Ce ai de băut?

– Mai este un pic de Crown în dulapul de deasupra frigiderului.

– Marfă bună, îngână Char. Coca-Cola?

– Diet Pepsi.

– O să mă mulţumesc şi cu asta, spuse Char cu o grimasă.

În timp ce mama ei mixa o băutură tare, Dani îşi puse obrazul pe suprafaţa răcoroasă a mesei şi închise ochii lăsând pleoapele să cadă în voia lor. Durerea de cap care explodase în timp ce vorbise cu Blair, de la Patrula Aeriană Civilă, era în clipa aceea o leşie difuză de culoarea furiei care îi invada vederea periferică. Avea o senzaţie de greaţă, era indispusă şi ameţită. Şi, cu toate că nu dorea decât să se facă ghem într-o sferă şi să dispară de pe suprafaţa pământului, era ceva liniştitor în faptul că o avea pe Char în preajmă. Nu era tocmai un sprijin, dar Dani era recunoscătoare pentru conversaţie, chiar dacă o scotea din fire. Pentru bătaia tăcută a altei inimi în casă, care se întrepătrundea cu ritmul inegal al propriei inimi.

Dani tresări când Char se trânti pe scaun şi puse un pahar cu lichidul de culoare închisă pe masă.

– Hopa, spuse Char lingând băltiţa de whisky ca o pisică. Tocurile astea afurisite! Mă omoară picioarele.

– Poartă tocuri comode atunci când munceşti, rosti

cu o voce monotonă Dani, deşi cuvintele ei erau lipsite de sens având în vedere de câte ori fuseseră repetate.

Asta pentru că îi sugerase acelaşi lucru mamei ei de nenumărate ori. De sute de ori. Dar întotdeauna sfatul ei se pierdea în vânt. La fel ca şi admonestările nu foarte subtile de a mai lăsa deoparte băutura şi a înceta să mai aducă acasă necunoscuţi de la bar. Cândva, Etsell o asigurase pe Dani că mama ei nu era o alcoolică – ştia semnele din experienţă şi, după umila lui părere, Char încerca, pur şi simplu, să se bucure de o agitaţie uşoară şi constantă. Dar nici măcar Etsell, singurul fiu al lui Char, chit că îl obţinuse prin căsătorie şi un adevărat zeu după părerea ei, nu îndrăznea să-i comenteze predilecţia pentru aventurile de o noapte.

– Ştiu, ştiu, se tângui Char aplecându-se sub masă pentru a desface cureluşele de pe glezne ale pantofilor ei cu toc şi strasuri. Eşti foarte sensibilă, Danica. Uneori am impresia că tu eşti mama şi eu sunt fiica. Ar trebui să te ascult mai des, nu?

Dani nu răspunse, ci se împinse pe braţe şi luă câteva înghiţituri din băutura mamei. Simţi cum o arde pe gât, dar nu băuse de plăcere şi nici măcar pentru efectul soporific al lichiorului tare, ci fără să se gândească. Era evident că mama ei nu se afla la primul pahar din seara aceea.

– Aşa, bravo, spuse Char ca şi cum fiica ei ar fi avut doar opt ani şi tocmai şi-ar fi luat siropul de tuse fără să facă mofturi. Te simţi mai bine, nu?

Dani îşi drese glasul, dar nu se grăbi să o aprobe.

– Aşadar, începu Char după ce dădu pe gât o înghiţitură generoasă. Pune-mă la curent. Când vine băiatul nostru acasă?

Era o cruzime să vorbeşti aşa, chiar dacă Char nu intenţionase să dea cuvintelor ei o notă de răutate. Pentru o clipă, Dani încercă să şi-l imagineze pe soţul ei rezistând datorită batoanelor de supravieţuire şi pungilor cu alimente congelate şi deshidratate. Apă putea scoate din râul glaciar şi ca să-i fie cald putea folosi aprinzătorul de foc cu magneziu. Sau cel puţin ca să nu moară de hipotermie. Poate că era încă în viaţă pe undeva. Poate că lansa rachete semnalizatoare, neliniştit în privinţa salvării, în timp ce o visa cu ochii deschişi, în acelaşi fel în care ea nu reuşea să închidă ochii fără să vadă imaginea lui.

Dar cu tot efortul, Dani nu reuşea să se concentreze. Nu putea desluşi eticheta de pe pachetul argintiu cu alimente fie că el ar fi mâncat curcan Tetrazzini[1], fie pui gătit în stil mexican. Dar era foarte posibil ca el să fi mâncat şi ţărână. Iar imaginaţia ei refuza să completeze detaliile realităţii în care nădăjduia că el mai era încă în viaţă – lumea în alb-negru pe care încercase să şi-o aducă în minte se estompa într-o sută de mii de nuanţe de gri pe margini, un spaţiu gol ca să-i aducă aminte că indiferent cât de tare şi-ar fi dorit, reveria ei era probabil un pic mai mult decât basmele cu zâne.

– Nu ştiu, şopti Dani.

Ea nici măcar nu realiză că, de fapt, îi răspunsese cumva mamei ei. Comentariul era o mărturisire. O declaraţie de înfrângere pe o sută de fronturi diferite. Erau foarte multe lucruri pe care ea nu le ştia.

---

[1] Fel de mâncare tipic american cu rădăcini în bucătăria italiană (un fel de budincă de spaghete, ciuperci, parmezan şi multe alte ingrediente, cu piept de curcan sau pui), botezat după numele cântăreţei de operă Luisa Tetrazzini (1871–1940) şi inventat de Ernest Arbogast, bucătarul-şef de la Palace Hotel, San Francisco, unde soprana italiană a locuit mult timp (n.tr.)

– Dar ai aflat ceva, insistă Char cu o voce aproape mustrătoare. Urmau să-ţi comunice ultimele veşti.

– Am vorbit cu cineva de la Patrula Aeriană Civilă cam cu o jumătate de oră în urmă, spuse Dani.

– Cu cine? Credeam că armata are grijă de asemenea lucruri. Aviaţia? rosti Char frământându-şi buza inferioară şi lăsând o linie mânjită de ruj de culoarea cireşelor pe dinţii ei albiţi. Poliţiştii, spuse ea în cele din urmă. Ei răspund de dispariţii şi alte chestii de felul acesta.

– Nu în Alaska. Cel puţin, nu în acest caz. Nu atunci când avioanele dispar sau... spuse Dani şi, clătinând din cap, se apucă de păr cu amândouă mâinile ca şi cum ar fi avut de gând să-l smulgă din rădăcini. Ascultă, se răsti ea cu şi mai multă forţă decât intenţiona. Ne-am mai certat din cauza asta mai înainte. În plus, nici nu mai contează. Se suspendă căutarea.

Reacţia lui Char se dovedi aproape comică. De data asta, avea gura goală, aşa că îşi lăsă buzele să se desprindă una de cealaltă, formând o cavitate diformă care îi tăia faţa de-a curmezişul şi îi accentua ridurile pe care încercase să le camufleze cu un machiaj antiîmbătrânire şi creme de noapte de la drogherie.

– Poftim?

– Ce vrei să spui cu acest „poftim"?

– Adică ce înseamnă asta cu suspendarea căutării? L-au găsit sau...

– Sau nimic. S-a terminat. Au făcut tot ce era posibil.

– Dar e vorba de *Ell,* Dani. Nu poţi, pur şi simplu...

– Ştiu.

– Ce ai de gând să faci?

– Nu ştiu, răspunse ea ridicându-şi mâinile peste cap şi

lăsându-şi palmele să alunece pe tâmple, spre locul unde pometii se înclinau într-o simetrie perfectă.

Dani îşi acoperi ochii cu mâinile pentru că nu reuşea să se lase convinsă să înfrunte decizia pe care deja o luase. Dar în buzunar avea numerele de telefon. Oameni de sunat, paşi de făcut, planuri de împlinit. Nu voia să acţioneze, dar nu avea de ales.

– Plec, şopti Dani.

– Pardon? Unde pleci?

– În Alaska.

Danica

Etsell plecase la Anchorage la o zi după ce împlinise douăzeci şi şapte de ani. Eram căsătoriţi de peste şapte ani, dar eram împreună de aproape zece – o decadă de omogenitate care îmi oferea garanţia că nu-mi puteam înţelege viaţa fără el. Nu mai exista „eu" , doar „noi" şi, ca urmare a anunţului că visul lui dăinuitor din copilărie era pe punctul de a se materializa într-o cursă de încercare îndelung aşteptată, m-am simţit pentru prima dată ca şi cum aş fi fost căsătorită cu un străin.

După ce am spus amândoi „Da", eu şi Etsell am început o viaţă superficială, lipsită de griji şi comodă, care nu putea fi calificată decât aşa. Nu ne făceam planuri şi nici nu ne proiectam un viitor palpitant, pur şi simplu, existam. Soţul meu continua să zboare acumulând din ce în ce mai multe ore de zbor în timp ce preda lecţii, pilota cu oameni de afaceri din partea locului prin tot Vestul Mijlociu şi chiar zbura cu avioane clasice la mici parade de aviaţie unde puştii îi cereau autografe.

Am mers la cursurile de estetică pentru că nimic altceva nu părea să aibă vreo noimă. Mă interesase întotdeauna să obţin o diplomă de colegiu şi aş fi călcat pe urmele lui Natalie, sora mea cea mai mare, dacă aş fi frecventat o şcoală particulară cu un prestigiu moderat, dar să îmi iau licenţa

era un capriciu, nu o necesitate. În plus, îmi făceam griji că dacă m-aş fi arătat prea entuziastă în privinţa posibilităţii de a-mi continua studiile, Etsell ar fi îmbrăţişat cauza şi ar fi venit cu ideea să urmez Universitatea din Alaska.

Visul tăinuit care îmi era la fel de drag precum credinţa faţă de soţul meu se afla întotdeauna la locul lui şi plutea între noi ca un sfânt invizibil. Dar l-am ignorat şi nici Ell nu a îndrăznit să-l aducă în discuţie sau aştepta prudent momentul potrivit.

Mi-am dat seama că *aştepta momentul potrivit* atunci când l-am văzut că a luat o valiză mică din pod şi a aşezat-o cu grijă pe podea lângă măsuţa de toaletă din dormitorul nostru. Zile în şir, nu a pus nimic în ea şi nici nu a găsit de cuviinţă să-mi spună cu ce scop o pusese acolo. Eu nu am întrebat, dar o parte din mine ştia cu mult înainte ca el să-mi şoptească în timp ce stăteam lungiţi unul alături de celălalt precum trupurile neînsufleţite într-o noapte fără somn şi fără dragoste. Atunci nu i-am spus nimic, dar în dimineaţa următoare l-am înfruntat.

– E vorba de doar trei săptămâni, mormăi Etsell în timp ce îşi turna o ceaşcă de cafea din vechea noastră cafetieră, care avea o fisură în partea de sus a recipientului de sticlă subţire şi suficiente pete de apă dură şi sedimente minerale ca să infuzeze o cană cu cafea, o treabă de patruzeci şi cinci de minute. Credeam că vei cumpăra o cafetieră nouă, se plânse el vărsând caimac pe bufet în timp ce agita energic conţinutul cănii sale.

– Este pe listă, i-am spus eu absentă. Îmi simţeam capul prea plin de gânduri despre Alaska pentru a-mi face griji şi pentru aparatul nostru îmbătrânit din bucătărie.

Mi-am amintit vag că fusese un dar de nuntă de la Hazel.

Unul ieftin la vremea aceea. Mi-am apăsat fruntea cu degetele ca să mă liniştesc.

– Dar acum chiar nu vreau să discut despre cafetiera noastră. Acum vreau să discut despre plecarea ta.

– Plecare? O spui ca şi cum te-aş părăsi. Nu fi aşa de melodramatică, Dani. Nu ţi se potriveşte.

– Scuză-mă, am spus eu înfuriată şi chinuită de maniera distrată în care mă pusese la punct. Dar nu sunt deloc încântată că ai impresia că te poţi mişca, pur şi simplu, cu dezinvoltură şi să mă anunţi că vei pleca pentru trei săptămâni. Nu este genul de decizie pe care ar trebui să o luăm împreună? Şi dacă aş dori să merg cu tine?

Etsell pufni în ceea ce putea fi lejer interpretat drept un râs ironic.

– Ca şi cum ai putea sta într-un avion timp de şapte ore. În luna noastră de miere, am mers cu maşina la Black Hills pentru că n-ai putut pune nici măcar vârful piciorului într-un aparat de zbor. Am fi putut merge în Tahiti cu banii mei din moştenire. *Tahiti*, Danica. Insulele Virgine, o croazieră pe Mediterana, Paris...

– Nu asta-i problema, am scrâşnit eu din dinţi în efortul de a-mi controla limbajul. Ar fi trebuit să mă întrebi. Ar fi trebuit să-mi dai şansa de a lua o decizie cel puţin.

– Mi-am imaginat că oricum, tu ai luat toate hotărârile.

Vorbise atât de încet că n-am fost foarte sigură dacă îl auzisem bine. Dar poziţia maxilarului sculptat al soţului meu era sfidătoare şi privirea provocatoare. În acel caz era vorba despre mult mai mult decât o ocazie să-ţi ajuţi un prieten. Era vorba despre noi. Fie că recunoştea, fie că nu, am ştiut în acel moment că Etsell avea nevoie de o pauză. O pauză departe de noi. Departe de mine?

Uimită, am şoptit:

– Îmi pare rău.

Atunci, Etsell s-a înmuiat, genul de dezarmare totală şi imediată de la finalul trist al tuturor conflictelor noastre. A depus armele şi s-a predat. Am intuit-o în toate distanţele căscate între noi şi în modul în care fiecare parte din mine care ştia fiecare parte din el se domolise într-o oarecare măsură. Se relaxase.

– Danica Reese, murmură el abandonându-şi cafeaua pe bufet ca să-şi poată strecura mâinile în jurul taliei mele şi să mă tragă spre el. Eşti geloasă. Nu trebuie să fii geloasă.

– Nu sunt geloasă, am protestat din nou, lângă umărul lui, chiar dacă abia mai puteam suporta gândul că voi fi lăsată în urmă. Doream doar să-mi fi spus mai repede. Am fi putut lua acest fel de decizie importantă împreună.

– Nu este o decizie importantă. Şi, într-adevăr, nu am avut de ales. Soţia lui Russ tocmai a fost diagnosticată cu cancer la sân şi el, realmente, are nevoie de cineva care să-i preia zborurile pentru două săptămâni. Luna mai este...

– Una dintre cele mai aglomerate luni turistice din Alaska, am terminat eu. Ştiu. Şi Russ este prietenul bun al unui prieten bun.

Nu am intenţionat să sune acuzator, dar Etsell se încordase.

– Russ este mai mult decât un prieten al unui prieten. Ne-am întâlnit de câteva ori şi chiar îl respect. Vreau să fac asta pentru el.

Cât de nobil, m-am gândit eu, dar în loc să aleg o nouă luptă, am respirat adânc şi am spus:

– Împrospătează-mi memoria. Vei face, pur şi simplu, zboruri de rutină cu pasageri şi încărcătură de la Seward la...

– Un mic punct pe hartă în mijlocul insulelor Aleutine. Şi nu voi ateriza în Seward. Voi face zboruri la Anchorage,

Kodiak şi cam peste tot unde chiriaşii de la cabană vor avea nevoie să-şi transporte peştele.

– Şi cabana se numeşte?

– Midnight Sun.

– Şi eu voi putea să dau de tine?

– Oricând doreşti. În Alaska, telefoanele mobile au acoperire.

M-am retras din îmbrăţişarea lui Etsell şi l-am privit ironic şi întrebător.

– Sunt sigură că statul ăsta este populat cu antene.

– Poate că nu vei putea să mă suni douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, zi de zi, dar foarte pe aproape, a spus el şi m-a sărutat pe frunte cu un plescăit categoric părintesc. Nu este ca şi cum aş pleca pe Lună.

– Ultima frontieră, am glumit eu.

– Nu, spaţiul este frontiera *finală*. Alaska este ultima.

Nu era un gând foarte liniştitor. Dar ce puteam să fac? Etsell îşi plasase toţi clienţii obişnuiţi piloţilor mai puţin experimentaţi, înregistrase un zbor de la Sioux Falls, South Dakota, la Anchorage şi umpluse un bagaj de mână cu tricouri cu mânecă lungă şi jeanşi. Se hotărâse, cu sau fără aprobarea mea.

Ca să-i sărbătoresc ziua de naştere şi să-i recunosc plecarea iminentă, am cumpărat o sticlă cu vin de cincizeci de dolari, am comandat stridii pe gheaţă carbonică şi am ales un set inspititor de lenjerie neagră care nu acoperea mai nimic. Dacă kitul de predicţie a ovulaţiei pe care îl folosisem era de încredere, noaptea în care eu şi Etsell îi serbam cei douăzeci şi şapte de ani de viaţă putea deveni şi noaptea în care ne concepeam primul nostru copil. Până la momentul întoarcerii lui acasă din Alaska, eu puteam să-i fac o mare

surpriză. Din câte se părea, deveneam specialişti în luarea deciziilor fără să comunicăm unul cu celălalt.

Dar noaptea noastră păru să fie sortită eşecului de la bun început.

Stridiile au fost o risipă totală de bani. Le aranjasem pe un platou alb cu cochiliile curbate în cercuri concentrice şi pulpa lor strălucitoare în lumina celor douăsprezece lumânări cu formă conică pe care le aranjasem prin camera noastră de zi. Fructele de mare garantat proaspete emanau un miros sărat şi un pic alterat, ca şi cum ar fi petrecut puţin cam multe ore în afara oceanului rece înainte să se gândească cineva să le ambaleze scoicile mari. Iar gheaţa strivită pe care o aranjasem pe lângă ele nu părea de prea mare folos. Bucăţelele de gheaţă se topeau repede în timp ce sucurile din stridii se combinau în apa călduţă dând naştere la o băltiţă sărată cu nuanţe de gri.

Dar Etsell gustă una oricum. Venise acasă de la muncă şi mă găsise stând lejer în mijlocul unei grămezi de perne aranjate cu mare dichis pe podea, cu stridiile şi vinul dinainte şi lenjeria cu o fundă pe care mi-o legasem în jurul mijlocului. Aş fi putut atârna şi o etichetă pe panglica subţire care îmi cuprindea talia şi pe care să scrie: Pentru tine. El s-a lăsat în genunchi pe covor şi a luat o înghiţitură din chardonnay-ul din Napa Valley cu care combinasem oferta mea afrodiziacă. Apoi, a sorbit o stridie pe care, s-a văzut destul de clar, a înghiţit-o cu mare greutate.

După asta, festinul a fost dat uitării. El s-a apropiat de mine mergând de-a buşilea şi mi-a prins între dinţi buza inferioară. Eu anticipasem momentul toată ziua, dar Etsell părea să fie detaşat.

În noaptea dinaintea plecării soţului meu în Alaska, n-am făcut dragoste. Am făcut sex.

3

LUCRURI ŞI INIMI SFĂRÂMATE

După ce Char adormi pe canapea, exact când soarele începea să se ivească la orizont peste Blackhawk, Dani îşi făcu o ceaşcă de ceai verde şi merse să o bea în grădină. Deşi nu luase niciuna dintre pilulele aduse de mama ei, se simţea drogată şi toropită, chinuită de un soi de epuizare care îi făcea mădularele greoaie şi capul uşor. Dorea să doarmă, dar silueta în creştere a unui soare de culoarea carminului, aşa cum se ridica pe dealurile gârbovite din jurul micului oraş pe care ea îl numea acasă, nu garanta odihna. Dacă vampirii ar fi populat noaptea, Dani n-ar fi trebuit să se teamă de ei. Ea era creată pentru lumină şi atât timp cât soarele strălucea, nu se putea hotărî să închidă ochii.

Grădina era înfăşurată într-un văl subţire de ceaţă de mai, o pâclă răcoroasă care i se învârteji printre picioare în clipa când deschise uşa cu plasă pentru a păşi în aerul dimineţii. Dani cuprinse cana fierbinte în mâini şi se strânse mai bine în flaneaua de lână pe care o luase în grabă de pe cuierul de lângă uşă.

Nu era frig, chiar nu era, dar Dani îşi înăbuşi un fior. Se presupunea că primăvara trebuia să fie splendidă şi verde, îmbogăţită cu iarba proaspătă şi lalelele care îşi deschideau

cupele spre soare ca şi cum aşteptau să fie umplute cu razele calde şi aurii ca nectarul. Dar grădina ei din spate fusese neglijată de multe săptămâni – de fapt, mult înainte ca Etsell să dispară şi ea să aibă un motiv ca să nu mai îngrijească florile filiforme şi ierburile care acaparaseră aproape toată curtea interioară de piatră. Adevărul era că, după ce soţul ei plecase în Alaska, Dani uitase, pur şi simplu, de cutiile cu răsaduri care acopereau micul refugiu. Coşul cu pansele de pe masa de fier forjat rămăsese neudat, pâlcul de zambile şi lalele care însoţeau cărarea spre o bancă aflată sub o salcie îşi împrăştiau petalele asemenea unor mici dispozitive de soldaţi căzuţi în luptă, iar puţinele seminţe pe care le plantase înainte de plecarea lui Etsell se amestecaseră cu mormane dezordonate de frunze galbene.

În anii trecuţi, Dani înşirase luminile de Crăciun prin ramurile tufelor de liliac ce flancau grădina şi decorase zidul de piatră măcinat şi mică de înălţime cu felinare rezistente la vânt, din sticlă călită, pe care le umpluse cu lumânări albe. Dar anul acesta, nimic din aceste semne speciale nu luminase ca de obicei minunata ei curte interioară. În locul lor, grădina era de-a dreptul deprimantă, aşa cum era învăluită în ceaţa matinală timpurie. Părea o mărturie pentru tot ceea ce pierduse.

Un mic tremur îi trecu rapid pe şira spinării la gândul că, oricum, într-un mod imposibil, ştiuse. Cum altfel putea explica desconsiderarea atipică faţă de grădina pe care o iubea atât de mult? Ce altceva putea să explice faptul că luminile ei de Crăciun, felinarele, delicatele lampioane chinezeşti cu modelele lor splendide, hârtia de culoarea zăpezii şi torţele scumpe pe care le comandase de la o revistă de specialitate rămăseseră neatinse în magazia din spate? Undeva, în adâncul sufletului ei, recunoscuse că nu exista nicio raţiune

să se pregătească şi niciun motiv să-l aştepte pe Etsell să se întoarcă acasă.

Pe neaşteptate, Dani simţi o slăbiciune în picioare de parcă oasele îi deveniseră casante şi erau gata să se fractureze. Se aşeză cu greu pe zidul de piatră şi vărsă pe jeanşi câteva picături din ceaiul aburind. Picăturile de culoare închisă căpătară aspectul unor picături de sânge, o idee vagă de viaţă care îi acoperea picioarele cu un model oarecare de năruire accidentală. Simţi cum i se pune un nod în gât şi e copleşită de dorinţa de a plânge pentru apariţia sfâşietoare a petelor neaşteptate. A lucrurilor care nu mai puteau fi anulate indiferent cât de mult şi-ar fi dorit.

Dani nu realizase de când stătea uitându-se fix la denimul stropit şi dorindu-şi să poată da timpul înapoi. Dar până să clipească şi să îşi ridice privirea, soarele ajunsese în vârful copacilor şi atârna ca unul dintre lampioanele ei de hârtie pe un cer care curând avea să perfect, dureros de albastru. Urma să fie o zi superbă.

– Te-ai trezit devreme în această dimineaţă.

Dani nu era de obicei persoana care să tresară uşor, dar pentru ea lumea devenise fragilă de parcă ar fi fost făcută din coji de ouă şi la un pas de năruire, cu margini expuse şi colţuri ascuţite care tăiau fără intenţie. Vocea lui în singurătatea grădinii ei abandonate o făcu să tresară şi să scape cana care conţinea toate înghiţiturile ceaiului ei neatins. Cana se sparse într-o sută de bucăţele pe pavelele de piatră.

– Ah! exclamă Benjamin din marginea cea mai îndepărtată a curţii lui din spate. Ah, îmi pare foarte rău, doamnă Greene. N-am vrut să te sperii.

– Dani, şopti ea urmărindu-l cum alerga pe distanţa scurtă dintre ei şi cum se lăsă pe genunchi la picioarele ei.

Te rog, nu, mai spuse ea când realiză ce făcea el. E în regulă. Mă voi ocupa eu.

Dar Benjamin strângea deja cu mâna cioburile de ceramică şi le aduna în lama adâncă a lopeţii pe care o avea cu el.

– Este vina mea, îi spuse el simplu. Curăţ murdăria pe care am făcut-o.

Era ciudat să o spună, de parcă Benjamin se oferise să i se supună total, zâmbind binevoitor când îngenunche în faţa ei. Şi cu toate că ea ştia că trebuia să-l îndepărteze şi să o facă singură, Dani continua să stea pe zidul de înălţime mică de parcă prinsese rădăcini. Îşi retrase picioarele încet, hotărâtă să mătură mai târziu praful de ceramică strâns în şănţuleţele dintre dale.

– Chiar îmi pare rău, repetă Benjamin. Era o cană frumoasă.

– Făcută manual, recunoscu Dani. Sunt patru în set.

– Trei, rosti el pe un ton trist. Ar trebui să îngropăm cioburile şi, peste o mie de ani, urmaşii noştri să le dezgroape şi să se minuneze de civilizaţia noastră primitivă. Fluturi? întrebă el ridicând o bucată mai mare, încă ataşată de toarta ceştii sparte pe care era o bandă de un galben în nuanţa cremei de unt care se estompa spre marginea crestată.

Dani clătină din cap.

– Nimic foarte elaborat. Linii abstracte. Artă modernă. Fără înţeles.

– Mă îndoiesc că ar fi fost fără înţeles pentru artist, reflectă el.

– Eu am fost artistul.

Ochii lui Benjamin se ridicară spre faţa ei, o studiară pentru o clipă, iar Dani îl privi ca şi cum ar fi reuşit să-i perceapă gimnastica mentală pe care o făcea încercând să-şi dea seama de sursa priceperii ei artistice neaşteptate.

Dani era obişnuită ca oamenii să fie surprinşi de înclinaţia ei creativă. Cei mai mulţi artişti nu treceau decât printr-o perioadă scurtă, dar violentă de olărit sau de schiţe pictate cu vârfurile degetelor pe tăbliile meselor.

– Pur şi simplu mi-au plăcut culorile, spuse ea. Modul în care se amestecau. Am făcut câteva bucăţi în urmă cu mulţi ani. N-am mai atins o roată de foarte mult timp.

– Ei bine, ai talent, cu înţeles sau fără. Este... era... frumos, spuse Benjamin ridicând ultima bucată şi apoi folosindu-şi palma să mături fragmentele mai mici spre marginea curţii interioare. Să nu te tai la picioare.

Dani privi în jos şi realiză pentru prima oară că picioarele îi erau goale dedesubtul liniei drepte a jeanşilor ei ţepeni. Degetele îi erau amorţite şi parcă nu erau ale ei.

– Voi fi atentă, îl asigură ea.

Benjamin se opri şi ridică atent lopata cu mâner scurt într-o mână asigurându-se că rămăşiţele cănii se menţineau în scobitura adâncă. Ezită o secundă, se sprijini pe călcâie ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-şi lua rămas-bun ca să se întoarcă la cine ştie ce treburi care îl scoseseră în grădină într-o dimineaţă liniştită de primivară. Dar nu plecă.

Urmă un interval prelungit de tăcere stânjenitoare, după care Benjamin păru să-şi adune curajul şi întrebă:

– Vreo veste?

– Au suspendat căutarea, rosti Dani mişcându-şi cu greutate buzele ca să formeze cuvintele şi privind neîncetat pământul şi locul unde se spărsese cana.

Benjamin nu reacţionă imediat, iar ea îl simţi înclinându-se în direcţia ei de parcă ar fi avut de gând să-şi aşeze o mână compătimitoare pe umăr. Dani se dădu înapoi puţin şi îşi încrucişă braţele pe piept ca să împiedice atingerea lui, tipică unui pastor, predica aceea competentă cu sfaturi

şi consolări pe care el, mai mult ca sigur, era pe cale să o rostească.

Dar Benjamin nu o atinse. Şi nici nu se oferi să se roage cu ea sau să încerce să-i explice că era voinţa lui Dumnezeu. El se mulţumi să elimine printre buzele întredeschise un surplus apăsător de aer cu un zgomot uşor de frustrare şi compasiune care sfârşi cu întrebarea pe care ea o aşteptase cel mai puţin:

– Vei merge după el?

Privirea lui Dani se mută brusc pe faţa lui Benjamin.

– Crezi că ar fi cazul?

El îşi înclină capul şi îi aruncă o privire impenetrabilă.

– Niciodată să nu faci ce ar fi cazul să faci, Dani. Fă ceea ce trebuie să faci.

Dani ştia că nu putea merge singură.

Numai ideea de a-şi face drum prin haosul nefamiliar al unui aeroport important, ca să nu mai vorbim de gândul că trebuia să-şi adune curajul să se îmbarce, de fapt, într-un avion era suficientă să-i dea o erupţie de urticarie – sau cel puţin să simtă că asta urma să se întâmple. Dar nu avea de ales.

În mod evident, Char nu era femeia potrivită pentru asta. A-şi lua mama într-o călătorie de o asemenea anvergură ar fi fost ca şi cum ar invita un bebeluş care abia ar începe să umble într-un magazin cu porţelanuri. Viziuni cu barurile aeroportului şi piloţii chipeşi de la Patrula Aeriană Civilă o făceau pe Dani să se înfioare. Fie că îşi dădea seama sau nu, Char distrugea lucrurile. Promisiuni, garanţii, relaţii. O atracţie deplasată faţă de unul dintre oamenii care puteau să ajute risca să distrugă repede totul.

Cât despre surorile lui Dani, ele erau prea absorbite de propriile lor vieţi ca să mai zboare de-a curmezişul

continentului cu cea mai tânără membră a familiei Vis. Ca bebeluş între cele trei fete şi surpriza finală pentru o mamă singură, Dani îşi petrecuse cea mai mare parte din copilărie şi adolescenţă purtându-şi singură de grijă. La vremea când intrase în şcoala elementară, era singura persoană din casă care ştia cum se prăjeşte un ou şi dacă ea nu se ocupa de spălatul rufelor, surorile ei erau obligate să meargă la şcoală în hainele care aveau mirosul slab, dar inconfundabil al laptelui alterat. Dar povestea lui Dani nu era povestea Cenuşăresei. Cu toate că ea îşi dezvolta abilităţi pentru rolul de îngrijitoare şi mamă-surogat atunci când Char era prea ocupată cu chefurile ca să le mai acorde atenţie şi fiicelor ei, Dani nu era nici neglijată şi nici abuzată de familia ei temporară. Ba, dimpotrivă. Era apreciată şi adorată şi, deşi era forţată să se maturizeze rapid, în cvartetul de femei din căminul familiei Vis, dragostea nu lipsea... chiar dacă era cumva timidă şi neconvenţională.

Din nefericire, unul dintre efectele secundare inevitabile de a fi singurul membru statornic, singurul membru de bază şi serios într-o familie de inadaptabile şi nonconformiste era că mama şi surorile ei presupuneau că Dani avea să fie acolo pentru ele întotdeauna. Ele nu aveau obligaţia să fie pentru ea. Şi, cum îi stătea în obicei, Dani nu le învinovăţea, ba le găsea şi scuze.

Chiar dacă Natalie, cea mai mare din clanul Vis, dorise să fie la înălţimea situaţiei şi să ajute, era prea ocupată să-şi finalizeze disertaţia. Era cercul de foc final prin care trebuia să sară înainte de a putea revendica acele litere aşteptate în faţa numelui ei. Dani putea deja să îşi imagineze sora strecurând asemenea informaţii necesare în toate prezentările şi toate conversaţiile cotidiene. „Bună, sunt doctor Natalie Vis. Da. Mi-am luat doctoratul în studii feministe".

Nici Katrina, copilul mijlociu, nu era mai încurajatoare sau de ajutor. Kat era odrasla care urmase cel mai îndeaproape apucăturile mamei, iar Dani adeseori își făcea griji din cauza ocupației de weekend a surorii ei – barmaniță la singurul club pentru bărbați aflat pe o rază de vreo optzeci de kilometri –, slujbă care foarte curând o putea ispiti să iasă din spatele barului și să urce pe scena acelui local sordid. Dacă nu cumva deja se și întâmplase asta. Uneori, când Kat se prăbușea pe canapeaua lui Ell și Dani în toiul nopții, Dani se trezea și își găsea sora cuibărită comod sub cuvertură, cu o licărire de machiaj strălucitor încă rămas ferm pe obrajii ei palizi.

Kat era frumoasă și somnul o făcea să pară mult mai tânără decât cei douăzeci și opt de ani pe care îi avea. Fardul violet care îi brăzda pleoapele sau linia micuță de strasuri lipite care se arcuia într-o semilună de la colțul ochiului spre umărul obrazului aveau ceva funest, aproape perfid. Dar Dani nu întreba. Nu dorea să știe. Decât să cerceteze, prefera să facă vafe cu lapte bătut și să o trezească pe sora ei cu o ceașcă de cafea din boabe bine prăjite. Tare și fără lapte.

Dani își iubea surorile, dar nu avea încredere în ele. Ele nu puteau veni alergând pentru ea. Nu obișnuiau să o facă.

Și totuși, niciuna dintre carențele familiei ei nu elimina faptul că Dani, pur și simplu, nu putea merge în Alaska de una singură. Blair o asigurase că putea continua căutarea pe cont propriu, că erau piloți care aveau să se pună bucuroși la dispoziția ei săptămâni în șir sau chiar să-și ofere gratuit serviciile.

– Este rolul comunității de aici, explicase el. Căutările oficiale, pur și simplu, nu pot continua la nesfârșit. Sunt prea multe persoane care dispar și prea mult teren de cercetat – mai ales atunci când nu există nicio înregistrare a

zborului după care să ne ghidăm. Dar oamenii din Alaska sunt renumiți pentru maniera în care se dovedesc la înălțimea situației. Ne chemăm de peste tot unul pe celălalt. Multe avioane prăbușite sunt descoperite de piloți voluntari.

Era o rază de speranță. O posibilitate. Ce opțiune avea? Dani era îngrozită la gândul că, în cele din urmă, era obligată să își înfrunte toate temerile, dar deplasarea în Alaska putea fi singura ocazie pe care o avea ca să-și găsească soțul.

În final, exista o singură persoană pe care o putea ruga să vină.

Dani o sună pe Hazel chiar în dimineața în care primise apelul de la Blair. Era pregătită să expună amănunțit situația, să implore dacă era necesar, dar Hazel îi răspunse la telefon ca și cum ar fi așteptat să o audă pe Dani de la celălalt capăt al firului.

– Așadar? se răsti în receptor femeia mai în vârstă.

– Hazel?

– Sigur că eu sunt, Danica Greene. Ai sunat la numărul meu, nu?

Depărtându-și pentru o clipă telefonul de ureche, Dani închise strâns ochii și rosti o rugăciune pentru răbdare fără să-și lipească palmele una de cealaltă. Decizia pică asemenea unei pietre la picioarele ei.

– Cei mai mulți oameni spun „alo" atunci când răspund la telefon, murmură ea în receptor.

– Eu nu sunt „cei mai mulți oameni", spuse Hazel și apoi așteptă cât durata unei bătăi de inimă rapide ca să rostească iritată o întrebare înainte ca Dani să poată măcar să-și formuleze cererea. Ai vești despre Etsell?

Dani oftă. Fie că ținea sau nu profund la Hazel, știa că femeia mai în vârstă avea să fie lovită de ceea ce trebuia să-i spună. Încercă să-și îndulcească tonul și să fie calmă.

– Nu o să-ți placă, Hazel. S-a suspendat căutarea.

– Ah, știu deja asta. Ai aflat ceva nou astăzi?

Uluită și mai mult decât atât, puțin iritată de nonșalanța lui Hazel, Dani scrâșni din dinți.

– Cum adică știi deja despre asta? Tocmai am vorbit cu cineva de la Patrula Aeriană Civilă noaptea trecută. Târziu.

– Cu Blair Knopf? Și eu am vorbit cu el. Pe la ora cinei.

Dani se luptă cu impulsul de a arunca telefonul în cealaltă parte a camerei.

– Ora cinei? Te-a sunat la ora cinei?

– Eu l-am sunat, corectă Hazel. Acceptă realitatea, scumpo, nu ești în situația să primești genul ăsta de veste și să o tratezi așa cum se cuvine. Cineva cu capul pe umeri trebuie să știe ce se întâmplă acolo. Urmăresc îndeaproape.

Dani se înfurie aflând că Hazel o înșelase ca să capete informații despre locul unde se afla Etsell. *Ea nu face parte din familie.* Dani clocotea de revoltă, fiind convinsă că numai ea avea dreptate. *Eu sunt soția lui. Ea este doar...*

– Sunt cea mai apropiată ființă pe care o are, aproape ca un părinte, o întrerupse Hazel ca și cum ar fi fost capabilă să-i citească gândurile lui Dani, dar de data asta doamna cea căruntă se arătă aproape blajină în dojana ei. Trebuia să știu ce se întâmplă.

Ceva din interiorul lui Dani dorea să se arate agresivă și să lupte, dar nu i se părea corect să se încaiere pentru Etsell la fel ca pentru un stârv. Cui aparținea Etsell? *Mie*, se gândi ea, deși soțul ei fusese mereu un tip independent. Cu toate acestea, Dani nu putea condamna intervenția lui Hazel așa că își ținu gura.

– De ce suni? întrebă Hazel după o lungă tăcere.

Transparența aspră din vocea ei îi era atipică.

Dani se gândi să nu spună nimic. Să nu-i spună femeii

mai în vârstă că sunase, pur şi simplu, ca să o pună la curent, să dea mai departe vestea că Etsell era puţin mai mult decât o adiere de vânt care risipeşte atâta praf spre cele patru colţuri ale pământului. Dar chiar să se şi gândească la acele vorbe era ca şi cum s-ar fi uitat peste marginea unei găuri negre, o prăpastie fără fund care ameninţa să o absoarbă şi să o facă să cadă cu capul înainte pe vecie. Pe vecie fără el.

Nu avea de ales.

– Trebuie să merg acolo, şopti Dani în cele din urmă, sufocându-se sub apăsarea cuvintelor şi a implicaţiilor lor terifiante.

– Speram că vei spune asta.

– Vrei să...

– Vom merge împreună, o întrerupse Hazel înainte ca Dani să se poată poticni asupra cererii ei şovăitoare.

Împreună.

Termenul părea cumva golit de înţeles, pustiit. Etsell făcuse foarte multe promisiuni şi jurăminte exprimate puternic prin legăturile care îi uneau ca într-o singură persoană, împreună, pentru totdeauna. Cu mâinile lui modelase o viaţă pentru Dani, un cămin unde se simţea în siguranţă să închidă ochii, pentru că el îi legase pe amândoi cu numele, cu trupul şi cu sufletul. Nu era posibil să se gândească la persoana ei în compania altcuiva.

Şi totuşi, un pic de mângâiere îşi avea obârşia în convingerea lui Hazel. Dani se agăţă de un ciob de speranţă asemenea fragmentului pictat cu galben şi rămas din cana pe care Benjamin o ţinuse în mână. Un ciob greu de ţinut în palmă.

– Împreună, consimţi în cele din urmă Dani.

Şi undeva, de-a lungul unui fald din străfundul inimii ei, se produse o ruptură şi Dani începu încet şi constant să sângereze.

Danica

Cu trei ani înainte ca Etsell să plece în Alaska şi să dispară de pe faţa pământului, am cumpărat un magazin gol pe drumul principal din piatră cubică din Blackhawk şi mi-am amenajat propriul salon de coafură. Era o clădire mică şi îngrijită pe care nimeni altcineva nu a dorit-o, având aproape aceeaşi lungime şi lăţime cu o alee pentru o maşină. Cât am stat cu agentul imobiliar în interiorul umed şi rece al noului meu magazin, m-am întrebat dacă nu cumva spaţiul fusese cândva o stradă secundară acoperită cu iarbă şi prundiş, genul de loc unde, într-o zi călduroasă de vară, măcelarul de la magazinul alimentar de alături şi-ar fi rezemat bicicleta lângă cărămizile reci.

Gândul că lăcrămioara sălbatică ar fi putut cândva să înfrumuseţeze umbra în care se afla acum viitorul meu salon mă îmbărbăta considerabil şi mă făcea să ignor tavanele joase şi podelele din lemn pătate de apă. În plus, soarele de după-amiază scălda spaţiul nefolosit într-un soi de lumină fermecată, care părea dantelată cu praf de basm şi magie. Am rămas în mijlocul unei porţiuni cu soare dulce şi m-am întors încet să cercetez fiecare metru pătrat al spaţiului despre care ştiam deja că va fi al meu.

Agentul mi-a îngăduit să semnez contractul de cumpărare imediat scoţând ostentativ un stilou din buzunarul de

la piept şi aplecându-şi spatele ca să-l pot folosi ca pe un birou improvizat în timp ce mi-am pus iscălitura pe patru rânduri diferite. Şi deşi omul aproape a dansat în faţa uşii de sticlă de la intrare, am simţit că se cuvenea să las o dâră de râs în urma mea.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu Etsell.

– Ai cumpărat o clădire? mă întrebă mânios înecându-se cu o roşie lunguiaţă caldă pe care o băgase repede şi întreagă în gură.

– Era ieftină, i-am spus eu pentru a doua oară. Foarte ieftină. Era pe piaţa imobiliară de mulţi ani. Nimeni nu a dorit-o.

– Probabil că există un motiv pentru asta.

– Este mică, am încuviinţat eu. Dar este perfectă pentru mine. Nu am nevoie de mai mult spaţiu.

Etsell oftă şi aruncă o privire pofticioasă în farfuria lui cu mâncare. Apoi lăsă jos furculiţa cu un suspin şi îşi ridică din nou privirea spre mine.

– Ascultă. Ştiu că ţi-ai dorit să ai propriul salon, dar am crezut că ne puseserăm de acord să transformi dormitorul de rezervă în salon. Adică să încerci asta câţiva ani înainte de a face un asemenea salt.

– Nu vreau un salon acasă, am spus eu încreţind nasul ca să-mi arăt dezgustul. În plus, avem nevoie de camera aia. Şi nu are conducte, nici intrare separată, nici...

– Bine, interveni Etsell. Bine. Înţeleg. Camera liberă nu este ideală. Dar ar fi trebuit să discuţi cu mine... mai spuse Estell în timp ce vocea i se stinse, iar el căzu pe gânduri. N-ai semnat nimic, nu? A fost doar o înţelegere verbală, nu?

Am clătinat din cap cu precauţie.

– Nu, n-ai semnat nimic sau da, nu a fost doar o înțelegere verbală?

– Am semnat documentele, am mormăit eu incapabilă să-mi privesc soțul în ochi.

Mai aveam încă furculița în mână și am învârtit cu mare grijă dinții acesteia în jurul câtorva paste capellini subțiri la care, în mod neobișnuit, trudisem pentru cină. Era un amestec minimalist de busuioc și ulei de măsline cu roșii proaspete și bucăți fine de parmezan care trebuia să-i țină lui Etsell gura ocupată și mintea deschisă. Dar nu a mers. Înainte de a avea șansa să mai rostesc vreun cuvânt, el și-a împins scaunul de lângă masă și a părăsit bucătăria. O clipă mai târziu, am auzit ușa din față trântindu-se.

Etsell a stat bosumflat câteva zile. Și-a ținut lecțiile peste programul obișnuit și s-a alăturat unor pasageri de-ai lui la o bere la Brass Buckle după ce efectuase câteva călătorii de afaceri. De două ori a lipsit de la cină și a venit acasă târziu, fără să-și bată capul să-mi telefoneze sau să-mi dea vreun soi de explicație.

Îl mâhnisem. Dacă se aștepta să joc rolul soției lipsite de respect și cicălitoare, avea să fie extrem de dezamăgit. Știam din experiență că o parte din el dorea să comentez cu amărăciune, să mă plâng și să mă tângui astfel ca el să-și poată justifica mânia. Dar în loc să-l provoc, eu eram drăguță și modestă. Am așteptat să treacă furtuna cu un dezinteres aproape plictisitor. A funcționat. Înainte ca săptămâna să se sfârșească, Etsell zâmbea din nou și se comporta aproape ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În primele două săptămâni după ce am cumpărat magazinul de pe strada principală, mi-am petrecut serile la masa din bucătărie absorbită de revistele de design în timp ce

visam cu ochii deschişi la modestul meu butic. Curând, Etsell, sătul de urmăritul televizorului de unul singur, s-a alăturat şedinţelor mele de planificare sugerând să mutăm tejgheaua din partea de est a clădirii în cea de vest şi recomandându-mi să îi instruiesc pe instalatori să monteze trei scaune de coafor în caz că m-aş hotărî să angajez o asistentă sau două.

– Dar acesta este salonul *meu*, i-am reamintit încercând să nu par la fel de irascibilă precum mă simţeam.

Adevărul era că planurile pe care le desenam puteau fi considerate ca prelungirea fizică a visurilor mele: reprezentări schiţate pe hârtie ale ideilor, speranţelor şi dorinţelor mele. Era o realitate suficient de aproape ca să o atingi. O realitate a mea. Şi nu aveam chef să o împart cu nimeni.

Etsell a ridicat din umeri.

– Poate că nu vei dori să fii singură pentru totdeauna.

În final, am făcut un compromis. Două mese de toaletă cu oglinzi aurite şi unităţi de spălare cu şampon, extrem de adânci, un scaun în nuanţa cireşelor, cu cască pentru uscarea părului şi o unitate de pedichiură cu uimitor de multe posibilităţi de masaj. Această achiziţie finală era o mare extravaganţă, una pe care nu ne-o puteam permite, dar pe care Etsell a considerat-o necesară.

– Fetele ţin foarte mult la degetele lor de la picioare, subliniase el ca şi cum eu n-aş fi ştiut-o.

Cea mai mare parte din renovare am făcut-o noi, rezolvând treburile obişnuite în timpul zilei şi alocând în mod fericit tot timpul nostru liber proiectului pe care ajunseserăm amândoi să-l iubim. Spaţiul emana o anume atracţie insesizabilă şi un sentiment de linişte care ne cucereau pe măsură ce şlefuiam podelele şi cârpeam găurile din pere-

ţii sfărâmicioşi. Câteva ore de muncă în viitorul meu salon transformau chiar şi cea mai frustrantă zi într-un soi de miros vag şi o sugestie indirectă a ceva neplăcut care erau uitate cu fiecare minut pe care îl petreceam scoţând la iveală frumuseţea neaşteptată a locului.

A fost ideea mea să desprindem plăcile de rigips şi să lăsăm vederii pereţii din cărămidă şi mortar de dedesubt. Aceştia se potriveau de minune cu farmecul rustic al bulonului de ancorare neted şi lucios din podea, pe care noi o refinisaserăm într-o nuanţă de mahon ars. Şi tot eu am pledat pentru o tejghea făcută manual, cinci scânduri groase de nuc negru pe care le-am ataşat la un suport de fier greu. Dar Etsell a fost cel care a decis că ar trebui să îndepărtăm tavanul fals ca să se vadă ce se afla deasupra panourilor învelite în vinil şi a şirurilor moderne de lumini fluorescente dezgolite.

Am sperat ca prospecţiunea noastră să fie rapidă şi simplă, dar s-a dovedit a fi o întreprindere migăloasă. Când am ridicat primul panel pătrat, am descoperit că tavanul adevărat al clădirii mele cu aspect de galerie se afla la o oarecare distanţă, dincolo de grilajul metalic urât pe care foştii proprietarii îl instalaseră. N-am reuşit să vedem decât întunecime şi pânze de păianjeni. Chiar folosind lumina unei lanterne în spaţiul gol, n-am văzut prea lucru. Întunericul înghiţea lumina şi ne dădea doar impresia foarte vagă a unei licăriri în depărtarea incomensurabilă.

Ar fi fost probabil înţelept să abandonăm ideea, să punem panelul la loc şi să ne mulţumim cu vopsitul tavanului cafeniu aşa cum plănuiserăm să o facem de la bun început. Dar ne stârnisem curiozitatea. Am desprins plăcile mucegăite una câte una până când un sfert din tavanul fals a

dispărut. Apoi jumătate. Abia când am terminat trei sferturi din treabă, am reuşit să vedem, în sfârşit, ceea ce scosesem la iveală.

– Ce minune, a şoptit Etsell.

Eu eram atât de uimită, că n-am reuşit să scot niciun cuvânt.

Tavanul original al salonului meu era un mozaic strălucitor din plăci de cupru de şaizeci de centimetri. La margini erau ştanţate cu volute şi luceau în verde, pătate de-a lungul anilor cu apă, degradare care însă le făcea chiar mai frumoase pentru vechimea şi uzura lor. Cel mai grozav dintre toate, acoperişul se arcuia peste un metru şi jumătate până la doi şi jumătate deasupra zidurilor standard care făcuseră spaţiul meu îngust să pară neobişnuit de mic.

– Este superb, am îngăimat eu în cele din urmă.

– Cred că tocmai ţi-am botezat salonul, spuse Etsell cu un zâmbet.

M-am răsucit spre el bucuroasă de descoperirea noastră.

– Serios?

– Nu sunt sigur că ai de ales, spuse el trasând o curbă cu braţul spre tavanul verde-albastru, spre strălucirea delicată a metalului care era asemenea unui cer măturat de vânt şi învolburat cu dâre încrucişate de fum în culoare sepia. El Cielo, rosti el.

– Cerul?

El dădu din cap aprobator.

Eu însă nu eram pregătită să botez visul meu de adult cu numele primei lui iubiri.

– Nu are niciun sens, am ripostat eu clătinând din cap. În plus, cred că am ştiut numele din ziua când am păşit prima dată în această clădire.

– Nu mai spune, a rostit el arcuindu-şi nesigur o sprânceană în timp ce eu i-am ignorat scepticismul evident.

-Îi voi spune Salon La Rue[1].

Era perfect. Pentru aleea ce fusese cândva şi lungul drum ce avea să fie.

În ziua când Etsell a plecat spre Alaska, Hazel a intrat în La Rue pentru programarea ei obişnuită. Deşi nu era genul care se agita din cauza părului, după ce îi oferisem un bon cadou în urmă cu ceva ani, ea continuase să revină. Nu prea aveam ce face cu smocul ei de păr aspru, doar îl tundeam şi îl aranjam. Era puţin ondulat de la natură, iar cenuşiul lui nu era o culoare urâtă întru totul, dar întâlnirile noastre lunare au evoluat considerabil când ea mi-a îngăduit să-i aplic un tratament regulat intensiv pentru regenerare şi strălucire. Hazel părăsea întotdeauna salonul elegantă şi stilată şi revenea şase săptămâni mai târziu arătând de parcă ar fi zburat cu uşa de la carlingă deschisă.

– Ca de obicei? am întrebat eu când s-a aşezat pe scaunul de pluş. Nu m-am obosit să aştept un răspuns. Am putea încerca puţin mai scurt astăzi. Un pic scurtat şi elegant. Sau, dacă nu ai chef de o schimbare, am un tratament nou-nouţ intensiv pentru păr uscat sau tratamentul tău obişnuit pentru strălucire, dar cu o nuanţă uşoară de violet.

– Violet? Vrei să spui mov?

– Nu, m-am grăbit eu să o liniştesc. Este delicat, foarte estompat. Pur şi simplu, neutralizează orice tonuri de galben...

[1] Strada (în limba franceză, în original) (n.tr.)

– Galben? Adică blond? E o treabă bună dacă o să fiu blondă. Voi reveni la culoarea mea naturală.

M-am oprit cu degetele în șuvițele ei aspre.

– Cred că va arăta grozav, am spus eu cu grijă.

Crede-mă, am gândit eu, deși știam că Hazel nu mă credea.

– Fă ce ai făcut mereu, spuse ea și tuși fără să se sinchisească să-și acopere gura chiar dacă încă nu o protejasem cu una dintre pelerinele mele negre, gofrate.

Hotărâtă să nu-mi arăt dezaprobarea, i-am surprins privirea în oglinda din fața noastră și i-am oferit un zâmbet optimist, pe care am sperat că l-a interpretat ca adevărat.

– Cum vrei tu, Hazel.

Ea m-a fixat cu o privire intensă, dificil de descifrat.

– Nu fi tupeistă cu mine, Danica Greene. O să avem nevoie una de cealaltă cu Ell plecat.

Soțul meu plecase doar de câteva ore, iar eu îmi găseam marea consolare în familiaritatea cotidiană a salonului meu de coafură. Nu se schimbase mult de când eu și Etsell îl reproiectaserăm, dar exista o cărare tocită care împrumuta spațiului un anume tușeu primitor, obișnuit. Linia de culoarea caramelei de pe podeaua lustruită începea la ușa de la intrare și dispărea în umbra unui raft de prezentare unde îmi păstram sticlele cu ojă strălucitoare și șampoanele care miroseau a caprifoi și a nucă de cocos. Pentru mine, simpla plimbare prin La Rue era o experiență liniștitoare. De la muzica de jazz care se revărsa încet din boxele Bose până la modul în care luminile suspendate aruncau benzi luminoase de aur în jurul scaunelor mele aranjate cu meticulozitate, totul se combina fericit oferindu-mi sentimentul că aparțineam locului. Oferindu-mi un sentiment de pace. Și nu aveam de gând să o las pe Hazel să mi-l distrugă.

– Ah, am spus eu făcând cu mâna un gest ca şi cum respingeam ideea, nu va fi plecat atât de mult.

Apoi, răsucindu-i scaunul cu piciorul, am întins mâna după o pelerină curată din sertarul mesei elegante de toaletă.

– Nu prea strâns, mă avertiză Hazel.

Am lipit velcro-ul[1] în acelaşi fel în care o făceam întotdeauna, deşi ea îl trăgea oricum.

– Nu vreau să spun decât că niciodată nu poţi prevedea astfel de lucruri, murmură Hazel când am aplecat-o pe spate şi am început să-i clătesc încet părul în chiuvetă.

– Hm, am rostit eu scoţând o cantitate generoasă de şampon şi folosindu-mi degetele puternice pentru a face treaba ca la carte.

Poate că dacă aş continua cu frecatul, ar fi prea preocupată să mă mai enerveze cu ideile ei nesuferite.

Dar Hazel nu se lăsa descurajată.

– O avea el bilet dus-întors, dar întotdeauna şi-a dorit să fie pilot în Alaska.

Mâinile mi-au înţepenit.

– Sugerezi că Etsell va rămâne acolo? El are o viaţă aici, am spus eu nervoasă. O soţie.

– Ştiu, ştiu, mă linişti Hazel.

În jumătatea de oră care a urmat, abia dacă ne-am spus una alteia câte o vorbă. Şi totuşi exista ceva tensionat şi nerostit între noi. Era acelaşi lucru pe care l-am simţit când Etsell m-a sărutat de rămas-bun. În mod aparent, şi ea simţea la fel.

Ceva îi spunea că absenţa lui avea să fie permanentă.

---

[1] Încheietoare care constă din două suprafeţe: una de nailon cu cârlige minuscule şi una de pâslă din bucle minuscule, iar prin suprapunere se prind una de cealaltă; inventată în 1948 de electricianul elveţian George de Mestral şi denumită prin alăturarea a două cuvinte franţuzeşti (velour – catifea şi crochet – cârlig); arici (n.tr.)

4

DEPARTE

La peste nouă mii de metri altitudine, aerul era cumva mai clar, luminat din spate şi strălucitor de parcă tot cerul era expus într-o galerie divină. Danica putea recunoaşte că era superb, o lucrare imposibilă de artă care licărea ca o perlă dedesubtul oceanului de soare fierbinte aflat la o depărtare de mii de ani-lumină. Dar atitudinea binevoitoare faţă de zona rarefiată dintre şirul muntos de nori cumulus şi marginea întunecată a spaţiului care ameninţa deasupra nu era decât rezultatul direct al medicamentelor antistres, suficient de puternice încât să o facă să se simtă somnoroasă şi confuză, derutată peste măsură ca şi cum ar fi fost captivă într-o butelie de sticlă caldă. Panica o înconjura asemenea unui amestec umed de ceaţă şi fum, dar acoperit cu un capac şi ţinut atât de strâns încât îi putea simţi presiunea pe propria piele şi aştepta să explodeze.

– Cum îţi e? întrebă Hazel arătând o infimă urmă de preocupare pentru prima dată de când părăsiseră Minneapolisul în urmă cu mult timp.

Danica clipi şi îşi desprinse privirea de pe hublou realizând că strângea revista liniilor aeriene, iar încheieturile degetelor se albiseră. Paginile erau mototolite şi rupte.

– Bine, spuse ea, deşi era evident că îi era oricum numai bine nu.

– Respiră, fato. O să intri în hiperventilaţie.

Oare nu-i spusese cândva şi Etsell acelaşi lucru? Nu-i spusese el să respire, doar să respire? De parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

– Ai şanse mai mari să mori într-un accident de maşină decât...

– Ştiu, o întrerupse Dani. Ştiu. Nu mă tem că o să mor.

– Atunci de ce?

Dani însă nu era în stare să formuleze. Nu reuşea să descrie de ce cerul era atât de diferit, atât de nefiresc şi de nefamiliar. Încercase să râdă de spaima cu care se lupta de sub ceaţa de medicamente, dar parcă era pierdută. Indiferent cât de mult se concentra, rămânea doar cu palmele lipicioase şi cu amintirea foarte neclară a unei stări de panică îndepărtată care se prindea de scobiturile dintre degetele ei. Ca să nu se dea bătută, Dani clătină din cap şi se forţă să deschidă revista boţită. Imediat văzu un articol de două pagini despre o plajă din Bali, genul de loc ce părea un univers îndepărtat şi absolut inaccesibil.

– O jumătate de oră, spuse Hazel bătând cu palma uşor dar foarte stângaci pe genunchiul lui Dani. Simţi cum coborâm?

– Dumnezeule, şopti Dani pentru că de îndată ce Hazel îi aminti, simţi într-adevăr cum coborau.

Dedesubtul stomacului, Dani simţi un loc gol, o gaură neagră unde atracţia pământului se simţea ca o forţă de gravitaţie inevitabilă care o trăgea în jos.

– Nu poţi să mai iei o pastilă?

Dani clătină din cap şi întinse mâna după paharul de

plastic cu vinul ieftin al liniilor aeriene pe care îl golise în urmă cu o oră. Atunci luă apa lui Hazel şi o bău dintr-o înghiţitură, ocupându-şi toată cavitatea bucală cu generoasele cuburi de gheaţă pe care le ronţăi panicată.

Hazel o privi uimită pentru o clipă, apoi abandonă orice pretenţie de preocupare şi râse.

– Cum Dumnezeu s-a oprit Etsell tocmai la tine?

– Mă simt ofensată, murmură Danica cu gura plină de bucăţi de gheaţă.

– Aş putea să pun întrebarea invers: Cum de te-ai oprit tu tocmai la Etsell?

– Nu e deloc mai bine. Indiferent cum o spui, pare că nu facem pereche. De parcă mariajul nostru este un soi de greşeală.

Hazel îşi înclină capul ca şi cum s-ar fi gândit serios la implicaţiile vorbelor lui Dani.

– Crezi că mariajul meu este o greşeală? rosti Dani printre dinţi înainte ca Hazel să-şi poată spune deschis părerea.

– Niciodată n-am spus asta. Tu şi Ell sunteţi doar o mică enigmă.

Dani se lăsă pe spătar cu un suspin şi îşi apăsă degetele în colţurile ochilor. Voia să-i spună lui Hazel că nu era deloc treaba ei şi că ar face foarte bine să-şi păstreze pentru ea opiniile, dar ideea de a se repezi la femeia mai în vârstă părea un gest de autodistrugere. În schimb, Dani îşi muşcă limba şi nădăjdui că Hazel avea să se întoarcă la lectura romanului poliţist pe care îl ţinea deschis în poală.

Hazel însă îndoi colţul paginii pe care o citea şi închise cartea cu un mic pocnet. Întorcându-şi faţa de la Dani, îşi aşeză fruntea lângă hubloul mic al avionului şi privi în jos spre vârfurile munţilor care începeau să se arate deasupra

norilor. *Insulele Aleutine?* Dani se întrebă uitându-se pe lângă Hazel ca să măsoare cu privirea piscurile stâncoase şi de neescaladat. În timp ce se uita, norii de sub ele se împrăştiau şi ofereau o priveliştе largă şi netulburată a pământului sălbatic de dedesubt. Era o priveliştе care îţi tăia respiraţia, frumoasă şi nemaipomenită.

Stomacul lui Dani se clătină şi de undeva din străfundul lui un singur cuvânt ţâşni cu zgomot, parcă smulgând o bucăţică din ea şi apoi, se făcu auzit:

– Nu.

Cu faţa încă întoarsă spre hublou, Hazel se întinse ca orbii după mâna lui Dani şi o apucă repede.

– El este pe acolo pe undeva, spuse Dani pe un ton ridicat şi repezit. El este pe acolo pe undeva, nu-i aşa? Cum o să-l găsim?

Hazel nu răspunse.

– Mi-ar plăcea să văd un elan, spuse Hazel când Danica apăru din toaleta terminalului. Aterizarea fusese învolburată şi epuizantă pentru suflet şi stomac, iar îndată ce picioarele lui Dani atinseră terenul solid al Aeroportului Internaţional Ted Stevens din Anchorage, trupul ei se răzvrătise. Să vomite într-o toaletă publică nu era visul ei, iar combinaţia cu unul dintre comentariile inoportune şi insensibile ale lui Hazel nu ajutase prea mult la îmbunătăţirea dispoziţiei ei deja proaste.

– Du-te la o grădină zoologică, spusese ea cu intenţia de a suna ca o glumă, deşi era o notă de asprime în vocea ei.

Dani forţă un zâmbet conciliant şi îşi strânse cu o mână tremurătoare cureaua de umăr a rucsacului. Pentru că Hazel nu o băgă în seamă, îşi ridică ochii să cuprindă vederea din faţa ei.

Deşi detesta să zboare cu avionul la fel de mult şi după ce îşi petrecuse cinci ore în aer, se văzu nevoită să accepte că aeroportul Anchorage era una dintre cele mai uimitoare clădiri în care călcase vreodată. În locul unui perete, o parte a lungului terminal era făcută în întregime din sticlă şi încadra munţii care înconjurau oraşul într-o imagine de o claritate şi o perfecţiune aproape ireale, de parcă ar fi fost o imagine generată pe computer. Dani se împotrivi impulsului de a atinge fereastra uriaşă ca să se asigure că totul era adevărat.

Indiscutabil, vederea era uimitoare, dar o umplea de nelinişte şi de teamă, sentimente care făceau ca totul să pară cumva sinistru. Era aproape miezul nopţii, dar soarele era încă jos, la linia orizontului, colorând cerul în roz şi portocaliu şi stropind vârfurile munţilor cu o atingere ruginie care în splendoarea ei părea din altă lume. Danica ştia că devenea dramatică şi că priveliştea din faţa ei era tipul de imagine care inspira pictorii şi poeţii, profeţii şi regii. Dar marginea crestată de la orizont îi reaminti lui Dani de un cuţit zimţat. Se simţea epuizată şi o chinuia o durere de cap. În umbrele lungi ale munţilor, căutarea ei părea nemăsurată şi imposibilă. Nebunească.

Sortită eşecului.

– Pariez pe zece dolari că o să vedem un elan, zise Hazel.

Din câte se părea, ea nu era afectată de scena din faţa ochilor. Sau, mai rău, tulburată de misiunea pe care o avea.

Dar Danica ştia că nu era adevărat. Hazel încerca doar să-i abată atenţia.

– Zece dolari, oftă ea învoindu-se. Perioada de timp?

– În seara asta. Pariez că vom vedea un elan în seara asta.

– Să-l facem pe douăzeci.

– În regulă.

Dani era convinsă că dorința lui Hazel de a da cu ochii de viața sălbatică avea să rămână neîmplinită, dar înainte de a părăsi aeroportul, aproape că dădură cu mașina peste animalul blând care păștea lângă drum. Elanul își înălță capul și le privi fix o clipă înainte de a lăsa impresia că închisese ochii de plictiseală și de a se reîntoarce la iarba de la picioarele lui.

Hazel chicoti un pic și își luă o mână de pe volan ca să o întindă cu palma în sus înaintea lui Dani. Femeia mai tânără scoase două bancnote de zece dolari din portofel. Nu avea nimic împotrivă să renunțe la bani. Socotea că avea o datorie mult mai mare față de Hazel decât cei douăzeci de dolari. Să-i plătească așa-zisei mame a lui Etsell pe loc bani peșin era mai ușor decât să încerce să fie la fel de generoasă în privința relației dintre ele, care și așa era destul de tensionată.

Destinația lor finală era Seward, un oraș aflat pe țărmul Golfului Resurrection, care putea fi lesne atins cu un ultim zbor de o jumătate de oră. Dar Dani pusese piciorul în prag. Pur și simplu nu mai suporta ideea unui alt zbor. Hazel nu opusese prea multă rezistență – în afară de faptul că insistase ca ea să fie șoferul principal –, așa că au sfârșit rezervând un hotel la jumătatea drumului dintre Anchorage și Seward și împărțind călătoria de trei ore în două porțiuni mai scurte.

– N-ar fi bine să-l sunăm pe Blair? întrebă Dani când erau la periferia orașului.

Autostrada Seward se așternea în fața lor, o întindere lungă de drum care pe neașteptate luă o curbă bruscă și dezvălui în grabă Cookinlet.

– Nu-l mai sunăm, zise Hazel. I-am spus că o să-l sunăm

după ce vom ateriza dacă nu va fi o oră prea târzie. Dar nu vreau să-l trezesc acum. Îl vom suna dimineaţă.

Dani se uită la ceasul de pe bordul maşinii şi realiză că trecuse de unu noaptea. Nu simţise că era târziu şi totuşi stomacul ei se încordase din pricina senzaţiei vagi de greaţă cauzate de oboseală.

– Este nefiresc, se tângui ea. Soarele n-ar trebui să strălucească la miezul nopţii.

– Mie îmi cam place asta, spuse Hazel şi atinse uşor frâna, apoi arătă apa ca de oţel dincolo de geamul portierei din dreapta. Ăsta-i Turnagain Arm, povesti ea. Şi întinderea aia de plajă dincolo de stânci? Este începutul terenurilor nămoloase.

– Habar n-aveam că te pricepi atât de bine la geografia statului Alaska, spuse Dani dând la o parte braţul lui Hazel cu vârfurile degetelor.

– M-am documentat. Google Earth. Travel Alaska. Ştii, pe internet găseşti tot felul de lucruri, nu doar pornografie.

Dacă Hazel încerca să o săcâie, Dani era prea ostenită de călătorie ca să muşte din momeală.

– Înveseleşte-te, prinţesă, spuse Hazel zâmbind suficient de larg ca să-şi arate plombele de argint, deşi lui Dani îi păru mai mult o grimasă. Imaginează-ţi că eşti în excursie. N-ai mai fost niciodată atât de departe de casă.

– Exact asta e problema.

O părticică din Danica dorea să cultive acel gen de camaraderie cu Hazel, care stimula intimitatea sau măcar conversaţia lejeră. Poate s-ar destinde un pic dacă ar avea pe cineva cu care să comunice. Dar Hazel o enerva pe Dani. Ea încerca, amândouă încercau în felul lor stângaci, deşi bine intenţionat, dar li se părea imposibil să-şi atingă ţinta. Veşnic dădeau greş.

Hazel încetă cu tentativele de a o scoate pe Dani din tăcerea ei fericită în timp ce se deplasau pe drumul de la Anchorage spre Girdwood şi maşina se umplu de nelinişte greu de înţeles. Era ca o coardă cu o singură notă, un freamăt neclar, dar insistent, care se depunea în locurile unde ele nu îndrăzneau să vorbească. Dani ar fi putut striga din cauza durerii, de la refrenul constant de epuizare şi de la starea de disperare care se agăţau de pieptul ei cu degete ca de fantomă.

Dar se stăpânea pentru că nu avea de ales. Soţul ei se afla într-un loc neştiut şi la fel şi bărbatul care încerca să o ajute să-l găsească. Şi, în timp ce disperarea ei părea infinită, exercitând o presiune incredibilă asupra portierelor micuţei maşini închiriate, Dani făcea tot posibilul să o ţină în frâu, să ignore apusul tulburător de la începutul dimineţii şi modul în care munţii ascundeau misterele pe care ea nu putea să le pătrundă.

Munţii din Alaska erau altfel, erau diferiţi de tot ceea ce văzuse ea sau observase, în niciun fel comparabili cu Black Hills din South Dakota, unde ea petrecuse o lună de miere întârziată împreună cu Etsell, cu foarte mulţi ani în urmă.

Cu un mic şoc de surpriză, Dani realiză că era capabilă să-şi aducă aminte exact cum se simţise atunci când dăduse cu ochii de dealuri, după ce condusese ore în şir doar prin preria fără sfârşit. Ei se căsătoriseră înainte de Crăciun, dar amânaseră luna de miere până când vremea devenise mai blândă. Era o zi splendidă de la începutul lunii iunie când plecaseră din Blackhawk, iar soarele călătorise cu ei de la mica lor reşedinţă prin Mitchell şi Chamberlain şi pe lângă nenumărate firme de Wall

Drug[1]. Şi cu toate că se apropia ora cinei, lumina zilei se mai afla încă deasupra capetelor lor pe când linia verde-albastră a vârfurilor de calcar şi pădurile de pini galbeni împăienjeneau orizontul ca un miraj.

Dani nu intenţionase să fie sentimentală – ştia că îl va face pe proaspătul ei soţ să chicotească –, dar nu putea să nu fie când simţea că i se tăia respiraţia.

– Este frumos, şoptise ea.

Etsell trebuia să nu fie de acord, măcar să râdă şi să-i spună că era posibil ca ei doi să fi văzut privelişti mult mai grandioase decât munţii în miniatură din prerie. Dar el zâmbise şi ridicase mâna care îi ţinea degetele împletite ca să-i sărute încheietura.

– Foarte frumos, consimţise el. Şi sacru. Ştiai că indienii Sioux şi Cheyenne considerau Black Hills centrul spiritual al omenirii? Pământ sfânt.

Religia era asemenea nisipurilor mişcătoare în ceea ce îl privea pe Etsell, seducătoare, înşelătoare, cu acţiune lentă ca să te tragă la fund. Dar nu era niciun pic de sarcasm în vocea lui atunci când vorbise despre pământul considerat sfânt din faţa lor. Asta o făcuse pe Danica să se simtă cumva împlinită de parcă mirele ei o cinstise cu ceva dulce, tare şi cald. Bogăţia vorbelor lui se infiltrase în fiecare cotlon întunecat al sufletului ei şi o făcuse să reflecteze, nu pentru prima dată, *El este totul.* Şi apoi adăugă la această convingere, *Noi suntem totul. Noi suntem sfinţi.*

Dani îşi aminti că îşi întorsese privirea de la munţi şi se concentrase pe mâinile lor înnodate, pe vârfurile individuale

[1] Wall Drug Store – complexuri de mari dimensiuni, gen mall, cu multe magazine de suvenire, drogherii şi restaurante, existente în oraşul Wall, South Dakota, adevărate atracţii turistice cum le numeşte *The New York Times*, fondate în 1931 de farmacistul Ted Hustead (n.tr.)

şi pe văile articulaţiilor degetelor cu oasele lor. *Acestea* sunt *mâinile mele*, se minunase ea. Şi ale lui. I se păruseră bine cumpănite.

Munţii care se înălţau dincolo de ea pe drumul spre Girdwood nu aveau deloc sfinţenia şi nici smerenia tăcută a colţuroşilor Black Hills, cu vârfurile lor calcaroase acoperite de pini galbeni. De fapt, amintirea lui Dani despre Hills era lipsită de splendoarea lor sălbatică şi împinsă spre ceva desprins parcă din fantezia copiilor, ca într-un western *Lone Ranger*[1] alb-negru cu indieni prietenoşi şi un cowboy cu suflet mare care întruchipa toate intenţiile bune, dar nechibzuite. Era ca şi cum în umbra munţilor Chugach, ea realiza pentru prima dată că Black Hills nu erau deloc munţi de-adevăratelea.

În acele locuri nu exista deloc bunătate. Nimic plăcut. Terenul sălbatic din jurul ei părea răscolit cu o violenţă teribilă care lăsase totul deprimant şi distrus. Danica îşi ridică ochii cu pleoapele grele spre giganţii de piatră care o împrejmuiau de ambele părţi şi îşi reţinu un fior. Aici, moştrii stăteau la pândă. Lupii, demonii şi restul fiarelor nu ştiau decât să devoreze şi să distrugă. Rocile erau atât de abrupte şi arborii atât de deşi, încât locul părea a fi terenul potrivit doar pentru purtătorii de gheare.

Îşi făcu mâinile căuş în poală şi privi fix intersecţia de linii care îi străbătea palmele. Dungile gemene care mergeau paralel cu încheietura mâinii şi arcul care îi separa degetul mare. În momentul în care făcea mâna pumn, vârfurile de

[1] Personaj fictiv, creat de Fran Striker şi George W. Trendle, inspiraţi de viaţa căpitanului texan John R. Hughes căruia Zane Grey i-a dedicat în 1915 cartea *The Lone Star Ranger (Călăreţul singuratic)* şi apărut prima dată la radio în 1933 de unde a fost preluat într-o serie de filme artistice şi de televiziune, alături de indianul comanş Toto (n.tr.)

munți rămâneau la locul lor. Lanțul secret pe care îl realizase împreună cu Etsell continua să existe, cu toate că mâinile ei erau mai bătrâne, iar pielea mai uscată și crăpată de la apă și chimicale. Încercă să nu se mai gândească la acel subiect, dar exista o nelămurire legată de liniile singuratice ale degetelor ei. În pofida eforturilor înzecite, ea se întrebă dacă bătăturile lui Etsell se vor mai potrivi vreodată cu palma ei.

Când telefonul mobil al lui Hazel sună, păru un zgomot venit de departe, de pe lumea cealaltă. Dani o urmări pe Hazel cum se bătea ușor cu palma pentru a localiza sursa sunetului și când, în sfârșit, scoase telefonul din buzunarul de la spate al pantalonilor ei Columbia, îl aruncă spre Dani.

– Răspunde tu. Eu conduc.

Fără să se uite la număr, Danica deschise vechiul și zgâriatul Motorola lovindu-l ușor.

– Ați sunat la Hazel, spuse ea.

– Hazel?

– Nu, sunt Danica Greene. Hazel este...

Femeia mai în vârstă făcu un gest de renunțare cu mâna și continuă să fixeze cu privirea drumul din fața ei.

– Este ocupată pentru moment. Pot să iau eu mesajul?

– Bună seara, doamnă Greene, la telefon Blair Knopf. Pot să cred că ați reușit să ajungeți în siguranță la Anchorage?

– De fapt, suntem la jumătatea drumului spre Girdwood. Scuze că nu te-am sunat. Ne-am gândit că dormeai.

– Dormeam.

Danica nu era sigură de ceea ce trebuia să spună, așa că preferă să nu mai spună nimic. La fel și Blair, astfel că tăcerea dintre ei se prelungi atât de mult încât ea se întrebă dacă nu cumva se întrerupsese legătura.

– Domnule Knopf?

– Sunt încă la telefon, spuse el. Și spune-mi Blair.

– Pot să te ajut cu ceva?

Linia vibră din cauza unor zgomote și întreruperi, dar, cu toate acestea, Dani consideră că îl auzise pe Blair oftând.

– A apărut ceva nou, începu el. Tocmai am primit un apel că mai avem încă o persoană dispărută.

Gâtul lui Dani se încordă.

– Asta înseamnă că nu ne mai poți ajuta?

– Nu, spuse Blair, nici pomeneală. Doar că... am o întrebare pentru voi.

– Firește.

– Cunoașteți pe cineva cu numele de Sam Linden?

– N-am auzit niciodată de el.

– Nu e un el, clarifică Blair, e o *ea*. Numele ei real este Samantha, dar i se spune Sam. Numele ăsta nu vă sună cunoscut?

Dani era obosită. Obosită și confuză, iar conversația ei cu Blair nu făcea decât să înrăutățească situația. Își puse fruntea în mâini și închise ochii.

– Nu, n-am auzit niciodată de o Sam sau de o Samantha Linden. Ar fi trebuit să aud? Ce legătură are cu Etsell?

Se instală din nou tăcerea și urmă o altă pauză apăsătoare.

– Avem motive să credem că îl însoțea.

– Ce vrei să spui?

– Credem că au dispărut împreună.

Danica

Am ştiut întotdeauna că şi alte femei îl găseau pe Etsell atrăgător, dar nu mi-am dat seama cât de irezistibil era până într-o dimineaţă când Katrina s-a trezit de pe canapeaua noastră. Era într-o duminică înzăpezită de ianuarie şi Kat se cuibărise sub cuvertura uzată în ultimul hal. Se prea poate să fi fost mahmură – era greu să te pronunţi în privinţa surorii mele pentru că rezista foarte bine la băutură –, dar, oricum, am împins-o de pe canapea şi am târât-o la baie unde i-am dat halatul meu din tricot pluşat şi un prosop curat din dulapul cu lenjerie.

– Eu pregătesc o gustare, i-am spus. Tu nu trebuie decât să te faci prezentabilă. Omleta va fi pe masă în douăzeci de minute.

Era dificil de păstrat vreun soi de rutină atunci când familia mea considera că locuinţa noastră avea o uşă turnantă. Nopţile romantice în faţa sobei pline până la refuz cu lemnele arzânde erau adeseori întrerupte de mama, de vreme ce programul ei de ospătăriţă era, în cel mai bun caz, imprevizibil şi ea simţea nevoia să ne împovăreze cu prezenţa atunci când dorea să se liniştească după un schimb prelungit sau să îl evite pe unul dintre tipii de urmărirea căruia se săturase. Şi Kat părea să considere că eu, căsătorită sau nu, eram în continuare surioara ei mai mică şi ruda care avea ca atu jurămintele de la nuntă.

Când eram copil, aproape că o aşteptam să se târască în patul meu la o anumită oră din noapte, de parcă era ceva stabilit. Chiar lăsam o lumină de veghe în priza de pe peretele aflat în partea opusă patului doar ca sora mea să poată găsi drumul prin întuneric cu evenimente dramatice minime. Nu cred că venea pentru că era speriată sau tristă, era mai mult o chestiune de confort. Un mod de a întinde braţele prin întuneric şi a-şi aşeza degetele pe o piatră de hotar, o constantă, adică pe mine.

Natalie n-ar fi tolerat niciodată o asemenea idioţenie şi, chiar dacă surorile mele împărţeau camera, Kat nu s-ar fi dus la ea pentru mângâiere. Ele ar fi avut mai multe în comun. Ar fi putut să-şi şoptească despre slăbiciunile lor de la liceu şi s-ar fi tânguit despre faptul că unii colegi de clasă încercau să le folosească pentru a obţine alcool. Era ceva obişnuit ca Char să fie adeseori prea beată ca să-şi dea seama ce intra şi ce ieşea din casa noastră având forma sticlelor ieftine de la magazinul de băuturi spirtoase.

Dar în loc să meargă la Natalie, Kat se furişa pe hol şi deschidea uşa de la camera mea. Avea obiceiul să se oprească o clipă în crăpătura îngustă cu părul răspândit în evantai la spate şi strălucind de la lumina stâlpului stradal aflat exact în faţa ferestrei camerei noastre de zi. Apoi se furişa repede, închidea uşa uşurel şi urca tiptil cele două trepte spre marginea patului meu înainte să-mi şoptească numele.

– Dani? Eşti trează?

Chiar dacă eram, nu răspundeam. Şi fie că ea bănuia că o înşelam, fie nu, ridica întotdeauna marginea cearşafului şi se vâra dedesubt, făcându-se covrig pe lângă trupul meu de parcă ea era o fetiţă foarte mică şi eu mama ei.

Kat nu încerca niciodată să discute cu mine şi mereu

pleca pe furiș înainte ca alarma lui Natalie să se declanșeze dimineața la ora fixată. Nu știu cum făcea, dacă stătea trează în întuneric și urmărea luna cum descria un arc de-a curmezișul cerului în cadrul ferestrei mele deschise sau dacă avea, pur și simplu, un deșteptător interior care o alerta atunci când Natalie risca să-i descopere ritualul nocturn. Dar eu lăsam loc pentru Kat în fiecare noapte, strângându-mă tare lângă perete ca să fie suficient spațiu pentru sora mea cu picioare lungi în patul de o persoană.

Când m-am căsătorit cu Etsell, Kat avea alți tovarăși de pat care să-i țină cald noaptea. Cu toate acestea, e posibil să-i fi găsit inadecvați. Când eu și Ell ne-am cumpărat o căsuță la marginea orașului, Kat a început să-și facă apariția din nou. Probabil ar fi trebuit să o descurajez, dar eram o mireasă neexperimentată, iar soțul meu era totuși tolerant cu toate mofturile. Era încântător pentru el cât de profund îmi iubeam eu familia mea dezordonată și adeseori dificil de iubit. Prin urmare, lăsam ușa principală descuiată și cuvertura bunicii pregătită pe brațul canapelei ca un semn al încuviințării noastre, dacă nu al invitației noastre de-a dreptul.

În majoritatea dimineților după ce termina cu somnul, Kat accepta o cană de cafea plină ochi și apoi se târa înapoi în casa mobilă dublă pe care continua să o împartă cu mama noastră. Dar aveam o înțelegere tacită, așa încât duminicile erau diferite. În diminețile de duminică, ea renunța la machiaj și la mireasma prea dulce de parfum ieftin și ni se alătura pentru o gustare improvizată în familie la masa noastră din bucătărie.

Dimineața în care Kat a întrecut măsura, eu îi pregăteam felul ei preferat: omletă cu brânză și șuncă, iar șunca era atât de crocantă că era aproape arsă. După ani de făcut

ouă jumări pentru surorile mele, îmi perfecţionasem arta pregătirii unor omlete umflate şi pufoase, având cantitatea potrivită de cedar fin care se topea doar pe mijloc. Ell avea o slăbiciune pentru cârnăciori şi mozzarella, dar amândoi ştiam că atunci când Kat îşi făcea apariţia eu mă ocupam în primul rând să pregătesc tot ce prefera ea. El nu comenta.

– Kat este la duş, i-am spus eu cu o urmă de mustrare de cuget în timp ce mărunţeam cedarul.

În sertarul de carne mai era o felie proaspătă de mozzarella, care ar fi făcut omleta delicioasă.

El mă privi iscoditor peste marginea de sus a ziarului de duminică şi eu i-am zărit ochii încreţiţi de amuzament.

– Nu te uita la mine aşa.

– Eşti ca o mamă, spuse el şi zâmbi afectat.

– Ce ar trebui să însemne asta?

– Lucruri bune. Tot felul de lucruri bune. Eşti o femeie minunată, Danica Greene.

I-am arătat degetul mijlociu şi el a râs zgomotos.

Când, în sfârşit, a apărut şi Kat de la duş, cu halatul cu pătrăţele roz şi cu părul ei lung şi negru în prosop, se vedea categoric că băuse prea mult noaptea trecută. Ochii îi erau inexpresivi, iar zâmbetul pieziş şi făcând pereche cu brida strâmbă de la cordonul halatului legat neglijent. Arăta ca o femeie care se crampona de pacea ei sufletească şi o trăgea pe lângă ea ca pe o haină care nu i se prea potrivea.

Am privit-o cercetător şi am evaluat dezastrul. Apoi am pus jos spatula şi am tras tare de halatul roz, aranjându-l pe trupul surorii mele. M-am asigurat că era strâns pe talie.

– Dacă nu ţi-e foame, pot să te duc eu acasă.

Maşina ei era pe aleea noastră, dar nu voiam să conducă

ea. Mi se strângea stomacul de grijă la gândul că şofase cu doar câteva ore mai înainte.

– Sunt lihnită de foame, spuse Kat şi lăsă pe bufet prosopul pe care îl folosise ca să-şi şteargă părul, trăgându-şi un scaun alături de Etsell. Miroase minunat.

Am încercat să-i surprind privirea lui Ell, dar era prea ocupat încercând să împăturească din nou ziarul.

– Dani este o bucătăreasă minunată, spuse el automat.

Ell o iubea pe Kat, dar nu o plăcea după o petrecere cu multă băutură. Devenea arogant şi tăcut, ca şi cum starea ei de ebrietate era un afront adus sensibilităţii lui. Ceea ce nu avea absolut niciun sens. Deşi tatăl lui fusese alcoolic, Etsell era o persoană care nu consuma alcool.

– Fac omlete, am spus eu servindu-le câte o felie groasă de omletă. Fac într-adevăr omlete bune şi nimic altceva.

– Ah, nu e deloc adevărat, articulă oarecum neclar Kat. Faci cel mai bun sos de spanac cu anghinare pe care l-am mâncat în viaţa mea. Şi nimeni nu te poate egala la prăjituri.

– Li se spune *Toll House*[1].

– Întotdeauna.

M-am aşezat vizavi de ea şi am urmărit-o cum lua câte trei îmbucături una după alta. Aproape aşteptam să-i vină greaţă, să se scuze şi să se ridice de la masă, dar ea şi-a forţat gura plină de ouă cu o sorbitură adâncă de cafea şi a întins mâna după şi mai multă mâncare.

Kat îmi amintea atât de mult de mama noastră că faptul venea neliniştitor. Aveau ochi asemănători, acelaşi arc al sprâncenelor delicate care le dădea o expresie veşnic

[1] De fapt, biscuiţi sau fursecuri cu fulgi de ciocolată creaţi în 1930 de Ruth Graves Wakefield şi soţul ei, Kenneth, care conduceau Toll House Inn din Whitman, Massachusetts, folosind un baton de ciocolată Nestle mărunţit pentru că nu mai aveau, ca de obicei, ciocolată topită (n.tr.)

curioasă. Mă întrebasem cândva dacă acela era motivul pentru care bărbații le găseau atât de atrăgătoare – pentru că atunci când te fixau cu privirea aia languroasă și oarecum mirată, era greu să nu-ți imaginezi că acei ochi străluceau doar pentru tine. Kat avea capacitatea să mă sperie cu o singură privire.

Dar asemănările nu se opreau la ochi. Char păstra pe toaleta din dormitorul ei o fotografie de când era elevă de liceu, iar eu o urmărisem pe sora mea devenind copia acelui portret în alb-negru. Amândouă erau zvelte și înalte, cu trăsături oarecum impresionante: ochi mari, buze pline, umeri lați. Frumoase. Frumoase și periculoase.

– Foarte bun, murmură ea lingând o șuviță de brânză de pe furculiță. Nu mi-ar mai trebui decât un suc de portocale. Aveți suc de portocale?

Mi-am împins scaunul cu intenția să mă ridic, dar Etsell și-a pus mâna pe încheietura mâinii mele.

– Îl aduc eu, scumpo. Rămâi pe loc, a zis el strângându-mi mâna complice și făcându-mă să mă liniștesc în același timp.

Etsell a luat trei pahare din dulapul de lângă chiuvetă, apoi a scos un bidon cu suc de portocale din frigider cu degetul mic prin toarta recipientului. A închis ușa cu piciorul și a revenit la masă.

Nu realizasem că sora mea îl urmărise în tot acest timp până când n-am auzit un suspin apreciativ scăpat fără voie, un suflu amortizat și venit din rărunchi, un zgomot de însuflețire care ar fi putut însemna o sută de alte lucruri. Dar eu îmi cunoșteam sora.

Când Etsell a trecut pe lângă ea, Kat s-a întins și a făcut o mână căuș pe fundul jeanșilor lui, pișcându-l cu mult prea mult nesaț.

În ciuda unui salt şocat în timp ce păşea, Ell nu a luat-o în seamă în timp ce eu am încercat, pentru o secundă, să mă conving că era un gest nevinovat, că surorile făceau tot timpul asemenea gesturi cu cumnaţii lor. Dar furia se strângea în mine în pofida eforturilor de a o înfrâna. Mânia mea deveni în scurt timp fumegândă şi întunecată, ameninţătoare chiar.

– Ce naiba a fost asta? am întrebat eu aruncând scântei.

Privirea lui Kat a prins-o pe a mea şi în adâncul ochilor ei am citit cuvântul vină. Pentru ea, era o emoţie atipică şi în stare pură, dar a clipit de câteva ori şi momentul a trecut.

– Este adorabil, nu crezi? Eşti o femeie norocoasă, surioară.

Nonşalanţa ei m-a derutat şi am privit spre Etsell aşteptând confirmarea faptului că aveam o reacţie exagerată. Soţul meu nu s-a uitat în ochii mei, un semn cert că se simţea la fel de stânjenit ca şi mine.

– Nu ştiu la ce te gândeai, Kat, am spus eu clocotind, dar nu e în regulă. Ţine-ţi mâinile departe de soţul meu.

– N-am făcut niciun rău, spuse ea folosindu-şi în continuare toate farmecele şi răsucindu-şi buzele într-un amestec de superioritate şi intrigă, o expresie care m-a făcut să mă simt din senin indignată şi insignifiantă. Ca şi cum gestul ei ar fi fost o glumă grozavă, pe care eu n-am reuşit să o pricep. N-am avut niciodată un tată, murmură ea. Nu ştiu cum să mă port cu bărbaţii.

– Rahat!

Etsell nu se amesteca de obicei între mine şi sora mea, dar vorba lui injurioasă mi-a dat curaj.

– Nici eu nu am avut un tată şi m-ar duce capul să-mi ţin mâinile departe de bărbatul surorii mele.

– Eu nu am bărbat.

– Nu asta e problema.

Kat a oftat şi a luat cu furculiţa o altă îmbucătură de omletă.

– Faci din ţânţar armăsar. Ell este un bărbat bine făcut. Sunt sigură că are succes tot timpul.

– Te dai la soţul meu?

– Eşti o persoană exagerat de dramatică.

Dacă n-ar fi fost epuizată, cred cât se poate de serios că m-aş fi aplecat peste masă şi aş fi pocnit-o pe Kat. Şi aşa cum stăteau lucrurile, nu a durat decât o fracţiune de secundă sau două să îşi dea seama că mersese prea departe. A înghiţit îmbucătura cu grijă, a pus furculiţa jos şi s-a ridicat.

– Mai bine o iau din loc. Mă voi întâlni cu un prieten la...

– Dă-i drumul.

Kat avu nevoie doar de două minute să arunce pe ea hainele murdare şi folosite cu o seară mai înainte. Am auzit-o trântind prin baie, apoi păşind apăsat pe podeaua din hol şi, în cele din urmă, trântind uşa principală. Uitasem de reţinerile mele în privinţa ideii că s-ar urca la volan, dar era prea târziu – înainte de a mă gândi să o împiedic, auzisem deja maşina scârţâind pe alee şi apoi pe stradă.

Când zgomotul făcut de maşina ei s-a stins, Ell a ocolit masa şi s-a apropiat de mine cuprinzându-mi umerii cu mâinile. Mi-a sărutat tâmpla şi a oftat.

– Ce a fost toată scena asta?

– Sora mea este nebună.

– Nu cred că o făcea intenţionat.

– Nu încerca să o aperi.

– Nu o apăr, a spus Etsell.

M-am răsucit pe scaun şi m-am prins de braţele soţului meu.

– Ţi-a mai făcut aşa ceva şi mai înainte?

Expresia uimită de pe faţa lui Etsell spunea totul.

– Nu, sigur că nu.

– Este adevărat ce a spus? am insistat eu. Ai succes tot timpul?

– Păi – a început el zâmbind atotcunoscător –, nu tot timpul.

– Eu vorbesc serios.

Etsell s-a ghemuit dinaintea mea şi mi-a luat faţa în mâini. Privindu-mă intens, a spus:

– Dacă într-adevăr am succes, nu remarc. Tu eşti totul, Danica. Întotdeauna ai fost. Întotdeauna vei fi.

Era exact ceea ce doream să aud, aşa că m-am aplecat spre el şi m-am abandonat în braţele lui.

Dar dimineaţa aceea a rămas în mintea mea multă vreme şi probabil a deranjat-o şi pe Kat pentru că mica noastră canapea a fost lipsită de compania de la miezul nopţii săptămâni în şir. Când, în cele din urmă, şi-a făcut apariţia într-o noapte, câteva luni mai târziu, a plecat fără micul dejun şi chiar şi fără obişnuita ceaşcă de cafea. Nu şi-a cerut niciodată scuze, deşi nici eu nu le-am aşteptat.

Într-un fel sau altul, după ce am încetat să o mai tratez oarecum ca pe un duşman, m-am simţit recunoscătoare. Kat nu o făcuse cu intenţie, dar mă ajutase să-mi dau seama de adevărul despre soţul meu. Despre căsătoria mea.

Nu prezenta garanţii.

5

GOLFUL RESURRECTION

Steagurile care flancau lunga alee circulară care ducea spre intrarea de la Alyeska Resort atârnau cuminți în calmul orelor de început ale dimineții. Deși un coș de bronz cu o flacără veșnic aprinsă împrăștia căldură în aerul răcoros, Danica își înăbuși totuși un fior. Era o primăvară târzie, dar mai era încă zăpadă în porțiunile întunecoase dintre copaci. Nu multă, și era mai mult ca o zloată, gri de la trafic și trecerea timpului. Dar perfectă pentru făcut bulgări murdari, asta dacă Danica nu s-ar fi simțit atât de indispusă. Și se simțea cu adevărat.

Era o dimineață uluitoare, strălucitoare și potrivit de rece, neobișnuit de clară după opinia valetului care îi ținea companie în timp ce ea aștepta afară apariția lui Hazel. El avea ochii negri și o piele care strălucea în culoarea velurului periat, iar zâmbetul îi era prea prietenos ca să fie complet inocent.

– Ai planuri pentru ziua de azi? întrebă el încălzindu-și mâinile deasupra flăcării.

– Mergem la Seward, spuse Dani după o pauză.

Ea își ridică privirea spre inelul de munți care înconjura stațiunea sperând că el îi va înțelege starea de spirit indiferentă și o va lăsa în pace.

Dar nu se întâmplă întocmai.

– Mergem?

Danica oftă în sinea ei întrebându-se cum să explice relația ei cu Hazel.

– Eu și prietena mea, reuși ea.

– Excursie de o zi?

– Nu, vom sta aici pentru un timp.

– O ședere scurtă? Prognoza meteo e fantastică. Puteți lua telecabina spre Seven Glaciers[1]. Sau vă puteți plimba pe traseele nordice. Moose Meadows[2] este minunată chiar și în acest moment al anului.

Danica dădu din cap aprobator.

– Nu te-am convins, nu-i așa?

– Mergem la Seward, spuse ea din nou.

Pentru ea sună semnificativ. O declarație de intenție. Îngreunată de eventualitate, asemenea pietrelor grele atârnate de colțurile unei speranțe lipsite de viață pe care ea abia îndrăznea să o avanseze. Seward însemna mistere, dar ea era convinsă că toate misterele puteau fi rezolvate numai dacă se puneau întrebările corecte. Numai dacă.

În cele din urmă, Hazel ieși mișcându-se stângaci pe ușile glisante cincisprezece minute după ora de întâlnire convenită anterior. Parcă îmbătrânise peste noapte, iar cercuri întunecate îi învinețeau pielea de sub ochi. Danica o măsură cu privirea pe femeia ciufulită din fața ei și își dădu seama că nici altădată nu arătase mult mai bine. Socoti că valetul era probabil cam strâmtorat dacă ar fi binevoit să flirteze cu ea.

Noaptea trecută, Blair le furase somnul cu apelul acela tulburător. Ea și Hazel nu discutaseră prea multe după intervenția lui nocturnă și târzie și, cu toate că Dani deducea

[1] Restaurant de lux în Alyeska Resort, la 56 kilometri de Anchorage (n.tr.)

[2] Pajiștea elanilor (n.tr.)

că vestea n-ar fi avut de ce să o afecteze pe Hazel la fel de chinuitor ca pe ea, în lumina clară a unei dimineți strălucitoare era evident că mama-surogat a lui Etsell se prăbușise sub povara respectivei vești. Pentru un scurt moment, Danica simți că ar putea să o lege de Hazel o relație ca între surori. Deși încă nu mai cocheta cu această idee, femeia mai în vârstă trecu repede pe lângă ea fără să se deranjeze măcar să o salute. Impresia trecu.

Dani coborî bordura în spatele lui Hazel și o urmă spre locul de parcare unde se afla și mașina lor închiriată. Hazel deschise cu un clic portierele și făcu să ridice portbagajul, iar cele două femei își puseră valizele fără să spună o vorbă. Lipsa de comunicare se prelungi și după ce își fixară centurile, dar se întrerupse pe drum când Hazel hotărî să spargă tăcerea autoimpusă.

– Ai luat micul dejun?

– Nu.

– Ți-e foame?

– Nu.

– Nici mie.

Hazel urmă drumul făcut cu o seară mai înainte amestecându-se imediat prin micul oraș numit Girdwood. După hotelul Alyeska se afla o benzinărie Tesoro și autostrada Seward cu un strip mall[1] mic care se mândrea cu o brutărie îmbietoare. Dani zări în fugă etajerele cu brioșe și gogoșile lucioase și umflate, dar în loc să o ispitească, acestea îi întoarseră stomacul pe dos. „Cafea", se gândi pentru o clipă. „Aș putea să mă duc după puțină cafeină." Dar Hazel conducea concentrată pe drumul spre Seward fără să se mai uite în urmă.

[1] Complex de mici dimensiuni cu magazinele dispuse în bandă (strip) și cu o parcare în fața acestora (n.tr.)

Cele două urmară cursul apei câțiva kilometri înainte ca drumul să o cotească pe continent și munții să se profileze aproape divin în toată splendoarea și înălțimea lor. Pe cer apăruseră nori, dar erau asemenea zaharicalelor pufoase, vârtejuri împopoțonate cu alb care decorau vârfurile colțuroase ca niște calupuri de frișcă. Dani nu reuși decât să admire frumusețea neîndoielnică a lanțului muntos care o înconjura, deși dedesubtul grandorii exista ceva incontestabil de sinistru. Fiecare culme era atrăgătoare, o sirenă care ispitea vânătorii încrezători, drumeții și piloții. Dealurile erau frumoase și ucigătoare.

Trecuse aproape o oră înainte ca Danica să-și facă curaj și să destrame tăcerea dintre ea și Hazel. Ar fi putut aborda un subiect lipsit de importanță, dar sări direct unde era apa mai adâncă și rosti întrebarea care îi arsese buzele din clipa când închisese telefonul după convorbirea cu Blair noaptea trecută.

– A amintit el vreodată de Sam?

Danica știa că vocea îi sunase disperată. Hazel i-ar fi spus dacă Etsell ar fi discutat despre Sam Linden. Sau nu i-ar fi spus? Dar ea nu putea să nu spere și să creadă că, dacă formula întrebarea pur și simplu, Hazel își va aminti ceva. Orice. Un amănunt, o conversație, o impresie pe care nu o putea defini perfect.

Apelul lui Blair nu numai că o privase de somn pe Danica și îi luase dreptul la un moment de liniște, dar îi trezi și temerile – îi distilă totul într-o durere mistuitoare. Trecuse mai mult de o săptămână de când soțul ei fusese dat dispărut și, cu toate că dorea cu ardoare să-l găsească sănătos și întreg, ceea ce dorea cu adevărat cu și mai multă ardoare, în timp ce mașina lor închiriată gonea pe o autostradă șerpuită

de munte, era adevărul. Așa că rostise întrebarea. Și o repetase.

– Nu, răspunse Hazel.

– Dar de Samantha?

– Nici.

– Atunci, Sami.

– Etsell nu a pomenit niciodată de nicio Samantha sau Sam ori Sami. Pentru prima dată am auzit numele ei când mi-ai spus despre ea noaptea trecută.

– Dar despre o altă femeie? Poate că i-a schimbat numele...

– Danica, încetează, spuse Hazel trântind mâna peste volan. Ajunge! Nu știu nimic despre Samantha Linden, jur. De ce te-aș minți?

– Ca să mă ferești de adevăr? rosti imperturbabilă Dani.

– Adevărul că Etsell zbura adeseori cu o femeie? O femeie care era ghid de vânătoare la cabana unde lucra el? O femeie care făcea călătorii regulate de la Midnight Sun către oriunde aveau nevoie de ea clienții? rosti Hazel străpungând-o cu o privire aspră pe Dani. Încetează să mai încerci să interpretezi lucrurile. Mie mi se pare absolut nevinovat. În plus, dacă aș ști ceva, ți-aș spune. Când m-ai cunoscut vreodată pe mine gata să feresc pe cineva de ceva?

– Așadar, nu știi nimic, insistă Dani.

– Nimic.

– Nu există nicio femeie.

– Ei bine, Dani, în mod evident, a existat o femeie. Dar asta nu înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă.

Cum de știi?

Dani dorea să spargă ceva. Nu pentru că se simțea foarte rănită, sau furioasă, sau tristă. Adevărat, mintea ei era

captivă scenelor diferite şi nenumărate, înfrângerilor şi conflictelor, momentelor care o convingeau pe neaşteptate că erau suficiente ca să-l împingă pe soţul ei în braţele unei alte femei. Dar gândul la Etsell cu această necunoscută, această Samantha Linden, cumva o stupefia. Danica îl întorcea pe toate părţile, îi studia aspectele clare şi neaşteptate şi cugeta. *Aşadar, acesta este sfârşitul.*

Când crezuse că Etsell dispăruse de unul singur, realizase conceptul de moarte cu inima frântă. Dar nimic nu o pregătise pentru această eventualitate. Pentru eventualitatea dispariţiei lui intenţionate, pentru pierderea lui premeditată. Pentru suprimarea uniunii lor. Vestea deschise în adâncul sufletului ei un loc de a cărui existenţă nu ştia nimic, un cotlon al sufletului atât de nou, de pur şi de neatins încât nu reuşi decât să se constrângă şi să se întrebe ce fel de durere era capabilă să simtă.

Ştiind acum că ar fi fost posibil ca Etsell să nu fi dispărut, îşi dădu seama că totul se schimbase.

Era posibil ca Estell să fi plecat.

Fără îndoială, atunci când Blair sunase, aproape să cutremure structura universului ei, el nu afirmase acel lucru. El pusese doar câteva întrebări inofensive şi îi comunicase lui Dani că o anume Samantha Linden fusese declarată dispărută chiar în după-amiaza aceea. Nu se ştia sigur, dar e posibil să fi fost în avion cu Etsell.

– Soţul meu a dispărut de nouă zile, spusese Dani vag conştientă că simţise o oarecare importanţă atunci când rostise „soţul meu". Ca şi cum jurămintele lor de nuntă anulau orice insinuare în alte privinţe şi demonstrau un drept de proprietate incontestabil. Dacă erau împreună, de ce doamna Linden a fost dată dispărută abia astăzi?

– Sam este un vânător priceput şi un bun organizator al activităţilor în aer liber, ah, *organizatoare.* Odată şi-a abandonat maşina pe autostrada Denali şi a trăit din roadele pământului timp de două săptămâni.

Blair păruse impresionat şi Dani murmurase „Bravo ei" înainte de a reuşi să se oprească. *Bravo ei*, de parcă talentele Samanthei ar fi trebuit să-i aducă o stea de aur sau ceva la fel de stupid.

– În orice caz, potrivit lui Russ Manfred, Sam îşi luase săptămâna liberă şi zbura spre Seward cu soţul tău. Ştim că a coborât din avion în Seward – a luat prânzul la Yukon Bar –, dar acum ne întrebăm dacă s-a mai urcat înapoi.

– De ce?

– Nu şi-a mai făcut apariţia la lucru.

– Poate că s-a hotărât să trăiască din nou din roadele pământului.

Comentariul lui Dani ieşise sarcastic, dar Blair păru să-l ia în serios.

– Este şi asta o posibilitate. Dar noi investigăm toate scenariile. Pare chiar puţin ciudat ca Etsell şi Sam să dispară pentru o săptămână, nu crezi?

– De ce?

Blair se bâlbâi.

– Pentru că lucrau împreună. Pentru că zburau împreună foarte mult. Şi exact la câteva ore după ce au aterizat în Seward, amândoi au dispărut.

Dani nu se mai putea abţine. În timp ce maşina lor închiriată gonea spre Seward, ea îi vedea cu ochii minţii pe Etsell şi Sam sprijinindu-se unul de celălalt în carlinga avionului împrumutat de soţul ei. El zâmbea delicat, cu colţul gurii deformat un pic, ca şi cum arăta spre singura lui

gropiță. Ochii ei scânteiau verzi-aurii și, cu toate că Dani îi știa fiecare centimetru de piele, mireasma coloniei lui și cuvintele pe care gura lui avea să le formuleze chiar înainte ca el să le rostească, era uimită cât de atrăgător era. Cu certitudine, Samantha Linden îl răpise. Cine o putea învinovăți?

Ca și cum ar fi fost de acord cu înlănțuirea ei secretă de idei, Hazel scoase un oftat lung și abia auzit. Un semnal trist. Un semnal de înfrângere. Dar pe urmă, Hazel clătină din cap răsucindu-și gâtul de parcă ar fi avut părul lung și ar fi visat la o coadă de cal. Dani nu se îndoia că Hazel făcuse exact mișcarea aceea de o mie de ori în viața ei. De zece mii de ori. Dovadă erau câteva fotografii îngălbenite de-ale ei, cu o coadă neagră care cădea până la jumătatea spatelui. Și în ceea ce o privea, Dani era obișnuită cu expresia hotărâtă care se regăsea în trăsăturile lui Hazel, cu modul în care își îndrepta umerii ca un fundaș experimentat și își încorda maxilarul de parcă s-ar fi așteptat la o luptă.

Într-un asalt de conștiință, Dani se simți recunoscătoare că Hazel era alături de ea. Hazel avea să lupte pentru adevăr. Ea avea să-l găsească pe Etsell.

– Vezi apa? întrebă Hazel făcând semn din cap către geamul din partea lui Dani. Este lacul Kenai. Asta înseamnă că ne apropiem de Seward.

Pieptul lui Dani se înțepeni. Inima i se înfioră și apoi i se strânse ca să nu fie nevoită să înfrunte tot ceea ce urma să vină cu sufletul expus și vulnerabil.

Era o mișcare pe care o perfecționase.

Blair Knopf era mai bătrân decât și-l imaginase Dani. Avea vocea unui tip de vreo treizeci și ceva de ani, dar când întinse mâna să o strângă pe a lui Dani, se văzură ridurile la fel de aspre precum hârtia de glaspapir cu granulație fină,

pielea cu petele de bătrâneţe ale unui bărbat care se apropia rapid de şaptezeci de ani. Şi totuşi, nu părea bătrân. Avea părul des şi tânăr cumva – arăta ca şi cum l-ar fi tuns nevastă-sa, iar rezultatul era îndoielnic – şi avea ochii limpezi şi veseli. Dacă ridurile adânci care se arcuiau spre tâmple puteau fi luate de bune, atunci era un bărbat care râdea mult.

Dar când o privi pe Danica, nu râdea.

– Bine aţi venit în Alaska, spuse el solemn. Regret că această vizită este urmare a unor circumstanţe atât de triste. Sunteţi pentru prima oară aici?

Dani dădu din cap aprobator.

– Este minunat, îi spuse ea pentru că el arăta de parcă i se înecaseră corăbiile. În clipa aceea, îi trecu prin minte că Blair considera că ea era în Seward pentru un lucru inutil. Din punctul lui de vedere, Etsell era deja dispărut. Dani putea să-i citească în priviri. Munţii sunt extraordinari, zise ea încercând să lupte cu îndoiala lui cu o tentativă de persiflare calmă.

– Mulţumesc, spuse Blair lăsând impresia că lua în cont personal frumuseţea pământului din jurul lui. Seward este cu adevărat impresionant. Ar trebui să faceţi un tur la gheţar, să mergeţi cu barca prin golful Resurrection, să gustaţi meniul de la Ray's Waterfront... continuă el dând din cap. Dar presupun că vă veţi bucura de o vedere aeriană panoramică, nu-i aşa? Nimic nu se compară cu posibilitatea de a vedea lumea din perspectiva lui Dumnezeu însuşi.

Dani se uită pe furiş la tot ce o înconjura şi îşi înăbuşi un val de panică la vederea aeroplanelor ca din *papier mache*[1] din faţa ei. Blair insistase să se întâlnească la Aeroportul Seward şi Dani stătea înecată în umbrele adânci a cel puţin

[1] Pastă de hârtie (amestecată cu ghips sau caolin şi cu clei de colofoniu) folosită în confecţionarea unor obiecte decorative şi în sculptură (n.tr.)

unei duzini de coşmaruri palpabile. Acestea erau asemenea bestiilor înaripate suficient de mari şi îndeajuns de robuste să transporte o încărcătură preţioasă de viaţă, dar lui Dani îi păreau pregătite să îşi devoreze prizonierii pe de-a-ntregul.

Aeroportul Seward era o afacere micuţă, cam de aceeaşi mărime cu aerodromul rudimentar de la Blackhawk. Dar în timp ce pista de aterizare din Blackhawk era frecventată doar de un număr restrâns de piloţi, Blair o asigură pe Dani că Seward era o Grand Central Station[1] sadea în ciuda mărimii sale. Ea nu prea reuşi să-l creadă având în vedere că exista doar o singură pistă şi două anexe Morton[2] de mărime modestă, înconjurate de un gard de sârmă. Mai era şi ceea ce Dani considerase a fi un fel de parcare pentru aeroplane şi locul ales de Blair pentru a face prezentările.

Aici, se gândi Dani, în timp ce degetele o furnicau de teamă şi presimţire. *El a fost aici.*

Când Hazel făcu un pas înainte şi se prezentă salvatorului de la Patrula Aeriană Civilă, Dani se simţi în mod implacabil atrasă spre avionul lui Blair. Acesta îi amintea de avionul lui Etsell, dar era mai vechi şi, în mod evident, trecuse prin mai multe. Ea îşi ridică mâna să atingă numerele albe de pe vopseaua albastră ca miezul nopţii şi solzii tari ai monstrului. Metalul era rece, iar niturile şi şuruburile ieşeau în afară ca nişte cicatrici cheloide. Dani îşi reprimă cu greu un tremur şi se dădu înapoi băgându-şi mâinile făcute ghem în buzunarele hainei.

– Cum? şopti ea fără măcar să ştie ce întrebase. Cum

[1] Aluzie la celebra Gară Grand Central din New York, deschisă pe 2 februarie 1913, unul dintre cele mai vizitate locuri din lume şi gara cu cele mai multe peroane din lume: 44 la 67 de linii, pe două niveluri (n.tr.)

[2] Renumită firmă americană de construcţii (locuinţe, clădiri de birouri, grajduri, garaje, hangare etc.) înfiinţată în 1903 (n.tr.)

rămâi pe linia de plutire? Cum a dispărut el? Cum îl voi mai găsi?

– E o frumusețe, nu? întrebă Blair venind în spatele lui Dani și punând o mână mângâietoare pe umărul ei.

Era o atingere scurtă, părintească și Dani se bază o clipă pe apăsarea ușoară înainte ca el să-și retragă mâna. Absența mâinii lui o lăsă fără echilibru și un pic amețită.

– Etsell a avut multe relații în decursul căsătoriei noastre, dar toate au fost cu aeroplane, spuse Dani pe un ton mucalit.

Nu adăugase însă că Sam Linden se profila în mintea ei ca singura persoană care putea schimba totul. Care putea să sfâșie trecutul perfect al lui Etsell în bucățele de confetti triste.

– Sunt sigură că i-ar fi plăcut mult avionul tău.

Blair nu o întrebă dacă era de aceeași părere, iar Dani se simți recunoscătoare pentru asta. Ea nu se deranjase să-i povestească despre teama ei de zbor, despre dezgustul ei sincer pentru tot ceea ce avea aripi de metal. Soțul ei lipsea și hotărârea îi era de neclintit. Nu conta că avea un buzunar plin de pilule care trebuiau să o ajute să supraviețuiască. Atinse cu degetele recipientul de plastic și simți rostogolirea tabletelor micuțe.

– Mă gândeam să încercăm o vedere de ansamblu a zonei în această dimineață. Vă voi duce de jur împrejurul golfului și apoi ne vom desfăta cu fiordurile. Aș putea să vă arăt Exit Glacier și Harding Icefield..., spuse Blair ridicând din umeri cu puțină stângăcie. Știu că sună cam turistic, dar mă gândeam că v-ar plăcea poate să vă orientați un pic înainte de a începe cu adevărat căutarea. Mâine vom avea tot ce ne trebuie și binoclu.

– În această dimineață? aproape scânci Dani în același moment în care Hazel hotărî:

– Sună bine.

Blair se uită la amândouă cu un rid apărut între sprâncene care se adâncea tot mai mult pe măsură ce se gândea la perechea foarte diferită din faţa lui.

– Dacă aveaţi altceva în minte...

– Nu, interveni Hazel înainte ca el să-şi poată duce gândul la bun sfârşit. Nu suntem aici ca să ne pierdem timpul. Ne aflăm aici ca să-l găsim pe Etsell.

Blair dădu să spună ceva, dar se răzgândi şi le oferi celor două femei un zâmbet şters.

– Vom face tot posibilul.

În timp ce Blair pregătea avionul verificând înainte de zbor flapsurile, greutăţile de sub aripi şi toate celelalte cabluri minuscule, accesorii şi legături, Hazel o trase pe Dani deoparte.

– Eşti bine?

– Bine, murmură Dani printre dinţii strânşi. Doar că nu eram pregătită să...

– Zbori astăzi. Ştiu. Este prea târziu să îţi iei medicamentele?

Dani îi aruncă lui Hazel o privire aspră.

– Vrei să rămâi la sol? Astăzi îl pot însoţi eu pe Blair şi tu poţi să ni te alături mâine, spuse Hazel.

Dar Blair deja comunica planul de zbor la telefonul mobil. Dani îl auzi anunţând indicativul avionului, cantitatea de combustibil, intervalul de călătorie estimat, ruta şi numărul de pasageri. Trei. Orice reţineri ar mai fi avut, le ascunse sub simţul datoriei. Trebuia să se urce în acest avion.

Blair o ajută pe Hazel să ocupe locul îngust din spate al aparatului său de zbor Cessna 172 şi apoi fixă locul pasagerului pentru Dani.

– Îmi imaginez că ştii să te descurci cu aşa ceva, zise el cu o ocheadă de cunoscător. Ai zburat mult cu Etsell?

– Nu prea, spuse ea.

Răspunsul nu i se păru drept o minciună pentru că, deşi nu fusese prezentă în carlingă, ea era alături de el cu mintea şi sufletul ori de câte ori zbura.

Dani îşi fixă centura lăsând logica să o ghideze în timp ce se enervă din cauza curelelor. Respirând superficial pe lângă bolovanul care părea suspendat să-i strivească pieptul, se întinse după căştile aflate pe partea ei de carlingă şi le potrivi pe urechi cu un sentiment de aranjament final.

– Mă auzi? pârâi vocea lui Blair.

– Da, fu tot ce reuşi să rostească drept răspuns Danica.

– Hazel?

– Tare şi clar.

Când rulară pe pistă, pe Dani începu să o usture pielea ştiind foarte bine că în urmă cu nouă zile soţul ei îşi luase zborul chiar de pe acea pistă. Pentru o clipă, reuşi să simtă neliniştea emoţiei lui, explozia de adrenalină care probabil îl copleşise de fiecare dată când se înălţase în aer în acel loc care fusese ţinta năzuinţei lui. Etsell dorise foarte mult să ajungă în acest loc. Îl idealizase, făcuse planuri şi îl legase cu firele ţesute ale dorinţelor lui în definiţiile confidenţiale ale *succesului*, *satisfacţiei* şi *căminului*. Dani nu înţelegea, dar când Cessna prinse viteză, îşi dădu toată silinţa.

Şi în haosul generat de zgomotul din jurul ei, vâjâitul motorului şi huruitul avionului uşor în timp ce despărţea vântul precum apa, Etsell plutea alături de ea. Îi şoptea ceva la ureche. Cuvinte care erau prea neclare să le desluşeşti, dar imposibil de ignorat. Sintagme insistente, tonuri care cereau atenţie şi efort şi care puteau fi declaraţii de dragoste şi

devotament sau strigăte finale de frustrare şi de suferinţă dincolo de un mariaj năruit fără ca măcar Dani să realizeze că se degradase puţin câte puţin în fiecare zi.

– M-ai părăsit, şopti Dani.

– Ce ai zis? întrebă Blair săgetând-o cu o privire rapidă exact în clipa când se ridicau de pe pământ.

Dar Dani nici nu reuşi să înceapă măcar să explice. Şi când avionul prinse a câştiga altitudine şi a trece în zbor ca o săgeată peste o plajă stâncoasă către golful Resurrection, fu cuprinsă de o teamă atât de sufocantă că îşi cuprinse gâtul cu mâinile şi încercă să o smulgă de parcă s-ar fi aflat chiar acolo.

– Golful Resurrection are în locul cel mai adânc două sute şaptezeci şi patru de metri, astfel că este unul dintre cele mai nordice golfuri degajate de gheţuri. Este accesibil chiar şi iarna.

Blair vorbea, dar pentru Dani vocea lui era pur şi simplu o absurditate lipsită de armonie, nimic mai mult decât zgomotul constant care îi bătea în cap.

– Multe avioane au dispărut aici pentru că sunt foarte repede împinse spre mare. Nu sunt prea multe şanse să se descopere un obiect prăbuşit în golf.

Dani nu intenţionase să se uite în jos, dar privirea îi fu atrasă de un punct strălucitor, o linie făcută din lumina soarelui care sclipea pe apă la fel ca o fereastră deschisă. Dedesubtul lui Dani erau ambarcaţiuni şi forme întunecate care se profilau departe pe suprafaţa golfului de culoarea oţelului. Vântul se rostogolea pe aripile avionului şi îl clătina încet, la fel ca pe un vapor. Unele unghere ale minţii ei acceptau că totul era uimitor, dar nu era pe gustul lui Dani şi chiar se temea cu o sălbăticie care o ţinea cu sufletul la gură.

– Te simți bine? întrebă Blair întorcându-se să o privească cum se lupta după o gură de aer.

Dani nu reuși să răspundă.

– Danica?

Întunecimea își făcu apariția pe la colțurile ochilor și se deplasă cu hotărâre spre interior. Dani îl auzi pe Blair pronunțându-i numele și pe Hazel alăturându-i-se ca să formeze împreună un duet disperat. În carlingă era foarte cald, dar Dani murea de frig, tremura incontrolabil în timp ce zburau către o lume pe care nu își dorise niciodată să o cunoască. Plângând și înghițindu-și lacrimile, reuși în cele din urmă să strige:

– Nu pot face asta!

Apoi își presă fața de geamul ca de gheață vărsând lacrimi în timp ce râcâia sticla cu unghiile și încerca parcă să o străpungă.

Danica

Prima dată când am avut un vis despre dispariția lui Etsell s-a întâmplat în noaptea de după colapsul suferit în avionul lui Blair.

Au existat câteva minute de haos absolut în spațiul aerian, de strigăte și turbulențe și teamă înainte ca Hazel să se aplece spre locul meu și să-mi prindă brațele pe la spate. Mă ținuse într-o îmbrățișare strânsă cu căștile ei lovindu-se de ale mele în timp ce Blair cotise înclinându-se tare spre apă ca să ne întoarcem. Cred că ea a șoptit ceva, un mormăit slab de cuvinte care îmi pătrunseseră gândurile, dar eram prea isterică să mă concentrez asupra înțelesului lor.

Când eram pe pământ, scăpată dintre limitele cabinei de mărimea unui buzunar, mi-am venit în fire foarte repede, deși mă simțeam de parcă aș fi fost înmuiată în apă rece ca gheața. Aerul era răcoros și curat, briza o reamintire catifelată că visele mele urâte erau lipsite de sens. Eram atât de umilită că nu mă puteam hotărî să dau ochii cu Blair. „Îmi pare rău" se repeta fără întrerupere în mintea mea, un cor fără sfârșit, în vreme ce buzele mele păreau incapabile chiar și să articuleze silabele ce-mi compuneau scuzele.

Când Blair a închis ușile avionului și a repoziționat obstacolele galbene lângă roți, am rămas la o anumită distanță năpădită de un val întunecat de rușine, cu brațele strânse

la piept. Aș fi plecat pur și simplu, dar Hazel avea cheile de la mașină și mergea atât de lipită de Blair că împreună păreau a se deplasa ca o singură persoană. Îi vedeam buzele mișcându-se fără încetare. El își pusese lacăt la gură și doar dădea din cap păstrând ritmul cu potopul prelungit al monologului ei.

Lui Blair îi luă doar câteva minute să pună totul în ordine. Apoi se întoarse cu toată fața spre Hazel, zâmbi politicos și o părăsi în mijlocul unei propoziții. Ea se oprise cu gura căscată și urmărea cu groază cum Blair se îndrepta direct spre mine. I-am reținut privirea pentru o fracțiune de secundă, dar era foarte dificil să-l privești în ochi, așa că mi-am lăsat capul în jos înainte ca el să fi traversat tot spațiul dintre noi. M-am încordat și m-am pregătit pentru admonestarea verbală pe care o meritam cu prisosință.

Dar când am zărit pantofii de tenis ai lui Blair vârf la vârf cu ai mei, el nu a rostit niciun cuvânt. În schimb, a întins mâinile și m-a strâns lângă el așezându-și obrazul pe creștetul capului meu. Mirosea a benzină și a gaz de eșapament, un miros atât de familiar și de liniștitor, că m-am văzut obligată să închid ochii ca să mă apăr de atacul susținut al amintirilor.

– Ești bine? întrebă el după un timp.

Am dat din cap aprobator lângă umărul lui.

– N-ar fi trebuit să-ți fac așa ceva, spuse Blair oferind o întorsătură bizară în privința scuzei pe care voiam să o ofer și pentru care îmi adunam tot curajul. Nu a fost corect din partea mea să presupun că erai gata pentru zbor. De abia ați ajuns aici.

– Nu e asta, am spus eu retrăgându-mă și, deși pentru o clipă am rămas pe loc stânjeniți, am făcut un pas în spate și

am continuat: Detest zborul cu avionul. Sunt îngrozită. Am crezut că am să mă descurc, dar...

– Muncă la sol, spuse Blair cu o ridicare firească din umeri. Te vom ţine ocupată pe pământ în timp ce eu cu Hazel vom ataca aerul.

M-am războit cu o izbucnire rapidă de gelozie – nu mi se părea corect că Hazel şi acest mai mult sau mai puţin necunoscut erau cei care aveau să continue căutarea –, dar a fost ceva trecător. Sugestia lui Blair era mai mult decât aş fi putut eu cere. Am înţeles că aş fi inutilă dacă m-aş alătura lor în avion, dar, cu o singură sugestie bine gândită, Blair îmi oferi un loc în acţiunea de căutare. Rolul meu se reducea la un pic mai mult decât hârţogăraie şi rugăciuni şi totuşi era ceva. Muşchii colţului gurii mi s-au contractat într-un rictus.

– Mulţumesc.

– Nu e nevoie să mulţumeşti.

Înainte ca eu şi Hazel să plecăm şi să ne înregistrăm la Holiday Inn Express, Blair a recuperat un dosar din maşină şi mi l-a înmânat cu o expresie hotărâtă.

– Am păstrat totul, spuse el. Ştiu că este un suvenir macabru, dar am considerat că ai vrea să ai totul chiar dacă lucrurile stau cum stau.

Dosarul avea peste un centimetru grosime şi când am început să-l răsfoiesc, mi-am reprimat un tremur. Acesta cuprindea tăieturi din ziare cu titluri care dădeau glas temerilor adunate ca o ceaţă sinistră în interiorul minţii mele: *Pilot dispărut, Avion dispărut din Seward. Cercetările continuă, Nici urmă de pilotul care a dispărut duminică. Vremea încetineşte căutările.* Titlurile deveneau tot mai deprimante şi printre tăieturile din ziare mai erau şi fotocopii ale planurilor de zbor, memorii de la Centrul de Coordonare şi

de Salvare al Autorității Traficului Aerian din Anchorage, Alaska, și o notă scrisă de mână care conținea un rând criptic: *De amintit voluntarilor să nu împânzească spațiul aerian.*

Blair întinse mâna după bucățica aceea de hârtie și o desprinse din dosar.

– Scuze. Nu știu cum a rămas asta aici.

– Voluntarii împânzesc spațiul aerian? Îl căută pe Etsell?

El dădu din cap aprobator.

– Îl căutau.

Îl căutau. Dar nu-l mai caută.

În noaptea aceea, sprijinită de o jumătate de duzină din pernele netede ale hotelului, am zburat. Cerul era plin de avioane, acoperit cu aparate de zbor multicolore ca stropii presărați pe o glazură de un albastru-însorit. Mă uitam cu ochii pe jumătate închiși și am simțit o tresărire de speranță că toți acești oameni și toate aceste avioane se îngrămădiseră în spațiul aerian doar să-l găsească pe Ell al meu. Cum să nu reușească? Fiecare metru pătrat din pământul sălbatic de mai jos era trecut pe hartă de câte un pilot. Puteam să disting gustul succesului lor. Aproape reușeam să aud momentul când cineva râdea zgomotos în radio rostind „L-am găsit".

Dar înaltul cerului era prea aglomerat și atunci când prima coliziune a erupt într-o minge de foc și fum, speranțele mele s-au demontat într-un act de violență bruscă. Se întâmpla pe neașteptate peste tot și spațiul aerian plin de voluntari fideli se inundă de portocaliul amenințător al carburantului incandescent în timp ce soarele se acoperi cu vaporii fumurilor toxice. Am auzit șuieratul prăbușirii disperate, urletul nepământean când metalul pica din cer precum grindina.

În clipa aceea, mi-am amintit că zburam. *Zburam.*

Nu eram într-un avion. Aveam aripi. Şi aripile îmi erau pârlite şi fumegau. Simţeam arsura ca şi cum fiecare pană era făcută din piele.

Apoi am căzut de la o înălţime nemăsurabilă. Prăbuşirea mea era fără capăt, aşa că mă prăvăleam pe lângă toate avioanele şi pe lângă toţi salvatorii care aveau nevoie să fie salvaţi. Dar în loc să strige spre mine, fiecare pilot ofta în timp ce eu treceam.

Toţi clătinau din cap învinşi. Şi deşi nu o spuneau, o citeam în ochii lor. *Ne pare rău. Ne pare rău. Nu l-am putut găsi.*

În copilărie, mi-am consacrat luni din viaţă să-l găsesc pe tatăl meu cel fără nume. Definiţiile lui Char legate de cuvintele *mamă* şi *tată* nu se bucurau de prea mare preţuire şi chiar când eram foarte mică, numai din când în când, îi dădeam numele de mamă pentru că ea găsea titulatura prea respectabilă. Deci, se înţelegea de la sine că identitatea tatălui meu avea să fie un lucru de mică importanţă pentru ea. Dar era uriaş pentru mine. De mari proporţii.

Nu îmi amintesc momentul când am realizat că familiile erau destinate să includă şi un tată, un bărbat care mirosea a loţiune după ras, a rumeguş şi a transpiraţie şi care, cu siguranţă, mă prindea strâns în braţele lui şi mă balansa până când mă aşeza pe umerii lui aşa cum văzusem că făcea tatăl prietenei mele, Courtney. Dorul meu de tonul unei voci grave în casa noastră era ceva ce nu s-a întâmplat brusc, ci s-a materializat încet şi atotpătrunzător precum aburul care umplea o încăpere până când totul era acoperit de ceaţa dorinţei mele.

La grădiniță făceam desene cu familia noastră și includeam și silueta tatălui pe care nu-l cunoscusem niciodată. Era mult mai înalt decât silueta desenată din bețe care o reprezenta pe mama, iar culoarea vie a bărbii lui făcute cu creionul roșu – o caracteristică pe care o împrumutasem de la ursulețul primit de Courtney de la tăticul ei – lumina ca o flacără pătratul meu de hârtie pergament.

– Mămica ta are un prieten nou? m-a întrebat educatoarea cu toate că eram prea inocentă ca să bag de seamă dacă tonul ei fusese sarcastic.

– Nu, i-am spus eu, acesta este tăticul meu.

Deși nu am reușit niciodată să-mi reamintesc numele ei, în anii care au urmat am păstrat mereu în minte expresia de pe fața ei, la fel de clară de parcă aș fi imortalizat-o într-o fotografie. Sprâncenele ei arcuite și desenate una în prelungirea celeilalte ca să formeze un nor întunecat de-a curmezișul frunții împreună cu buzele trase într-o linie strânsă care îmi amintea de o pereche de râme moleșite.

– Tăticul tău? repetă ea. Într-adevăr.

Chiar dacă aveam numai cinci ani, am simțit neîncrederea din vocea ei.

După asta, am încetat să-l mai reprezint pe tăticul meu în desene. Dar am nutrit pentru el o pasiune secretă, un dor atât de acut că uneori aliniam pernele în spatele meu când mergeam la culcare pretinzând că el îmi citise povești de noapte bună și mă luase somnul pe la mijlocul povestirii *Horton Hears a Who*[1]. Era o fantezie infantilă la care am renunțat în ciclul gimnazial când Kat a început să vină în camera mea noaptea.

[1] *Horton aude ceva*, o carte pentru copii scrisă și ilustrată de Theodor Seuss Geisel, cunoscut mai ales sub numele de Dr. Seuss, și publicată în 1954 de Random House, iar în 1970 adaptată într-un desen animat în regia lui Chuck Jones (n.tr.)

Eu şi Kat discutam uneori despre tata. Char sublinia că toate cele trei fiice ale ei erau „daruri" de la taţi diferiţi, dar eu şi Kat eram convinse că semănam prea evident ca să fie ceva accidental. Era ceva în modul în care mergeam, o alură atletică, aproape masculină, şi gurile noastre, care erau mari şi generoase, pline cu dinţi atât de drepţi şi perfecţi şi mari că Char ne spunea că suntem fetele ei ponei. Natalie era cu totul altfel, mai scundă şi mai brunetă, prizonieră a aparatelor dentare supărătoare de la vârsta de treisprezece ani până la şaisprezece. La vremea aceea, ea le ura, dar Char lucra ca secretară la una dintre companiile de asigurări din oraş şi i se oferiseră servicii stomatologice la pachetul ei medical. A demisionat însă la o săptămână după ce aparatul dentar al lui Natalie fusese scos.

Lungite în pat noaptea, eu şi Kat treceam în revistă prin ce anume ne deosebeam de sora noastră mai mare. Ne puneam mâinile alături urmărind conturul degetelor şi mirându-ne de cercurile paralele ale amprentelor noastre. Posibil, pur şi simplu posibil, să fi fost modelate de acelaşi şablon. Şi probabil, doar probabil, dacă ne străduiam, îl puteam găsi pe bărbatul care le însufleţise.

Nu eram foarte bune ca detectivi, dar urmăream bărbaţi la băcănie şi pe stradă. Nimeni nu era exclus din analiza noastră amănunţită, nici măcar bărbaţii care purtau verighete sau ţineau de mâini alte fetiţe. Char nu era foarte selectivă. De ce să fi fost noi?

Odată, cu ocazia unei parade de 4 Iulie din Blackhawk, am fost sigure că i-am surprins privirea. Eu şi Kat eram cocoţate în faţa brutăriei, stând cu spatele lângă unul dintre felinarele de modă veche care încă înfrumuseţeau strada principală. Drumul era pavat cu cărămizi pe această scurtă

porțiune și, cu toate că erau afundate și crăpate, aveau un anumit farmec provincial de care eram conștientă chiar și la vârsta de unsprezece ani.

Char lucra ca ospătăriță, iar Natalie ca stagiar de vară la biblioteca din oraș, astfel că eu și Kat eram plecate să ne vedem de propriile noastre planuri pentru a ne petrece sărbătoarea. Cea mai mare parte a dimineții, am pescuit în râu, dar când țânțarii au devenit prea răi, ne-am întors la rulota lui Char, ne-am tolănit în fața aerului condiționat de la fereastră și ne-am supt înghețatele pe băț cu gust de strugure până când buzele ni s-au învinețit.

Parada a început la patru, dar noi ne-am dus în centru la ora trei ca să putem ocupa locurile cele mai bune – locurile de la felinarele de stradă unde ne puteam rezema pe baza generoasă din fier forjat și să ne proptim picioarele în drum. Nu era un secret că parada de 4 Iulie de la Blackhawk era o porcărie. Dar la fel de bine se știa că toată lumea azvârlea cantități ridicole de acadele ca să compenseze. Eu și Kat ne îndesam pungile de plastic[1] în buzunarele jeanșilor noștri scurți ca să ducem prada acasă. Mie îmi plăceau mini Tootsie Rolls.[2] Kat venea pentru bomboanele cu gust de caramel chiar dacă, de obicei, erau crăpate și sfărâmate de la călătoria lor pe cărămizile din pavaj înainte să se oprească derapând la bordură.

Timp de o oră întreagă, înainte ca parada să înceapă, am privit-o pe sora mea cu coada ochiului încercând să păstrez în minte acea după-amiază de chihlimbar ca să o pot revedea în anii care vor veni. Am considerat prezența lui Kat

[1] Aluzie la acadelele ambalate individual, cunoscute în S.U.A. ca *penny candy*, iar în Marea Britanie ca *pick 'n' mix* sau *loose candy* (n.tr.)

[2] Bomboană de ciocolată cu acest nume fabricată în Statele Unite din 1896, fiind și prima acadea ambalată individual, adică prima *penny candy* (n. tr.)

lângă mine ca pe un adevărat noroc, un dar pe care nu l-am luat ca sigur pentru că sora mea de paisprezece ani devenise în ultima vreme prea matură ca să se afişeze cu mezina familiei. Ea petrecea ore întregi la telefon cu băieţi din clasa ei şi ţinea mai mult să-şi vopsească şi să-şi revopsească unghiile de la picioare în loc să mă ajute să lucrez la casa din copac pe care surorile Vis o peticiseră cu deşeuri de lemn în anul când Natalie a împlinit doisprezece ani. Eram foarte conştientă că singurul motiv pentru care Kat catadicsise să-şi petreacă 4 Iulie cu mine era că Char o forţase. Aproape bănuiam că gestul ei implica şi o sumă de bani.

Dar acest lucru nu mă deranja. N-ar fi fost prima dată când Char o mituia pe una dintre fetele ei. În plus, Kat era lângă mine, fie că dorise, fie că nu.

Parada a început aşa cum începea mereu, cu o Corn Queen[1] locală care stătea lângă primar în cabina unei combine John Deere nou-nouţă. Întotdeauna am considerat prostesc modul în care prinţesa îmbrăcată în rochie de promenadă stătea cocoţată pe strapontină ca o pasăre exotică şi saluta mulţimea cu mişcări atât de artificiale că puteam realmente declama *elbow, elbow, wrist, wrist*[2] în timp ce îşi răsucea braţul. Arăta de-a dreptul comic lângă primar, un bărbat cu o căpiţă de păr alb ca zăpada, rotofei ca un Weeble[3] şi la fel de vesel. Utilajul agricol era ideea lui, iar el exploata la maximum şarmul lui provincial plănuit purtând salopetă

[1] Regina porumbului (în engleză în original) (n. tr.)

[2] Rimă folosită pentru redarea mişcărilor potrivite aşa-numitului *Queen's Wave* (Salut al reginei) – *Elbow, elbow, wrist, wrist/touch your pearls and blow a kiss (Dai din cot, dai din cot, mişti încheietura, mişti încheietura/iţi atingi perlele şi trimiţi o bezea)* (n.tr.)

[3] Un fel de hopa-mitică în formă de ou, cu o faţă veselă, apărut pe piaţa americană a jucăriilor în 1971 şi întruchipând mai apoi, de-a lungul anilor, fel de fel de personaje din poveşti sau din desene animate (n.tr.)

și o șapcă de baseball cu înscrisul Dekalb. Era ridicol, știam, dar acest fapt nu m-a oprit să tresalt de bucurie când am auzit alămurile orchestrei de paradă a liceului trâmbițând primele note ale cântecului echipei de fotbal.

Când Kat s-a răsucit spre mine cu acea expresie pe față, am fost sigură că urma să răcnească pentru că o târâsem la paradă. Am deschis gura ca să-i amintesc de bomboane, de faptul că nu avusese încotro, dar pornirea din privirea ei m-a oprit brusc. Nu era furioasă, era emoționată.

Aplecându-se, Kat își apăsă buzele pe urechea mea și spuse:

– El e aici.

Tocmai pentru că îmi gâdila pielea cu gura, n-am reușit să-i deslușesc clar cuvintele. Sau poate că, pur și simplu, nu le-am înțeles.

– El e aici! a repetat ea mai tare. Cred că e posibil să fie *el*.

În vocea ei era o anume greutate care m-a făcut să simt un fior pe șira spinării. El. Exista un singur *el* în viața noastră, chiar dacă *el* nu era cu adevărat în ea.

– Unde?

Ea a arătat peste stradă în direcția magazinului de țesături unde o tendă lată și cu pătrățelele în roșu cu alb ale unei pături de picnic decolorate tremura sub o briză ușoară. Era un loc ideal pentru a privi parada pentru că oferea un pic de umbră chiar și în cele mai toride după-amiezi. Așa cum era de așteptat, dedesubtul ei se adunase o mulțime de persoane, așa că am explorat furioasă abundența de fețe.

– Lângă femeia cu ochelari de soare albi, mă călăuzi Kat. Alături de tipul cu bebelușul adormit.

Și în felul acesta l-am descoperit.

Era mai scund decât îmi imaginasem și mai chel. Linia

părului se retrăsese de pe frunte într-o formaţiune asimetrică, dar cu toate că freza lăsa mult de dorit, avea ceva foarte atrăgător în priviri. Faţa îi era deschisă şi fericită şi, în timp ce îl urmăream, a zâmbit la vederea celor doi clovni aflaţi pe o bicicletă tandem pe stradă, în faţa lui, şi a ridicat mâinile deasupra capului să prindă acadeaua aruncată de aceştia.

Am rămas uimită când a prins-o, când faţa lui a strălucit de bucuria scurtă a triumfului şi când m-am descoperit zâmbindu-i înapoi, cald şi cu o uimire care se infiltra prin oasele mele ca un drog. *Tu eşti?*

– Să mergem! i-am strigat lui Kat.

Mă ridicasem deja în picioare, trăgând-o de braţ cu un entuziasm ascuns care fusese adus la viaţă de încântarea intrigii noastre împărţite.

Dar între noi şi bărbatul cu un zâmbet de milioane a apărut o semiremorcă, un vehicul nou-nouţ pentru vite plin cu o mică armată de copii care bombardau mulţimea cu pistoale cu apă. Am râs întorcându-mi faţa spre lichidul pulverizat şi exaltată de amestecul fragil şi perfect al vieţii mele din clipa aceea: mirosul de apă rece pe cărămizile fierbinţi, Kat alături de mine şi el vizavi, cu gura întinsă într-un zâmbet pe care l-am recunoscut din oglindă.

N-am realizat că sora mea era încă plantată pe bordură decât după ce trecuse semiremorca şi o maşină-papuc cu un panou care purta o reclamă pentru un bar local îi luase locul.

– Haide, am zorit-o eu apucând-o de braţ cu o chicoteală.

Kat m-a săgetat cu o privire.

– Nu este el, a spus ea şi cu toate că abia dacă i-am auzit cuvintele peste larma din jur, am reuşit să i le citesc pe buze.

M-am aşezat cu greu lângă ea.

– Dar...

– Dar nimic, a spus ea clătinând din cap. N-ar fi trebuit să... Este ridicol să crezi că l-am putea găsi.

– El e...

– Un tip oarecare, a terminat ea.

Voiam să mă cert cu ea, să o ridic brusc în picioare şi să traversăm în fugă strada aglomerată să ne întâlnim cu el faţă în faţă.

Şi ce să-i spun? Cred că eşti tăticul meu?

Bineînţeles că nu era. Kat avea dreptate, era doar un tip oarecare. Magia momentului a trecut ca o bulă de săpun – a rămas în urmă doar filmul diluat al speranţei că eram prea mare să mai nutresc acest gând. Pe neaşteptate, mi-am dat seama că era patetic, de-a dreptul trist, modul în care am reacţionat ca un copil la vederea unui bărbat care, la o privire mai atentă, nu putea să fi fost mai diferit de mine şi Kat, având pielea de culoarea felinarului stradal de care eu mă rezemam.

Am încercat să nu bag în seamă intimitatea convingerii noastre împărtăşite şi scurte şi să urmăresc restul paradei cu aceeaşi detaşare rece ca şi sora mea, care se anunţa de pe atunci că va deveni o frumuseţe. Ea îşi sprijinea linia fină a bărbiei pe dosul unei mâini cu degete lungi, iar eu mă simţeam stăpânită de invidie faţă de înţelepciunea şi vârsta ei. Şi faţă de abilitatea ei de a lăsa baltă cu atât de multă uşurinţă un fapt care se dovedise că încă mă stăpânea cu putere.

Kat nu a mai amintit niciodată de el.

Dar noaptea de după paradă a fost prima noapte în care ea a întredeschis uşa camerei mele şi s-a băgat încet în pat alături de mine.

6

PERSEVERENȚĂ

Holiday Inn Express din Seward era o clădire mare, cu trei etaje care dădea spre portul pentru ambarcațiuni mici din golful Resurrection. Fiecare cameră dispunea de o priveliște de vis, fie că era spre munții care protejau orașul așezat în golf, fie că prezenta panorama pitorească a colecției desperecheate de bărci cu pânze pe un fundal cu ghețari. Era atât de frumos încât pentru Dani emoția intensă era aproape o suprasolicitare senzorială. Prin arbori se auzea un cântec necunoscut de păsări, note care se ridicau acute și adevărate și sunau armonios în aerul înviorător-răcoros de primăvară. Și catargele desfăcute care stăteau ferme așteptând șansa inevitabilă să încerce vântul pe ape. Copacii erau tăiați îngrijit și fără cusur de ramurile uscate, briza mirosea a pin, a sare și a pământ, care urma să fie încălzit lent de un soare strălucitor. Totul era luminos, ascuțit și proaspăt. Dani se simțea de parcă ar fi trebuit să se protejeze de mirajul locului.

-Îmi place aici, spuse Hazel luând o îmbucătură de ouă jumări.

Hotelul avea un mic dejun generos, iar încăperea unde se adunau platourile încărcate cu patiserie daneză

şi cârnaţi iuţi din carne de ren era splendidă în lumina venită de la fereastra boltită ce ocupa tot peretele, din podea până în tavan.

Dani nu ştia dacă vorbea despre Alaska sau despre hotel.

– Ai putea să stai aici toată ziua şi să urmăreşti ambarcaţiunile din port.

Ca şi cum Danica ar fi avut timpul sau dispoziţia necesară să-şi piardă ziua urmărind zbaterea acvatică a vaselor în miniatură semănând cu nişte dopuri într-o cadă cu apă. Cu toate acestea, privirea ei alunecă pe fereastră şi urmări un marinar îmbrăcat în jeanşi albaştri în timp ce îşi plimba mâna cu afecţiune peste coca unei bărci cu pânze colorată în roşu cu alb. Pe o laterală a acesteia fuseseră scrise cu litere de mână, negre, două cuvinte. Dani privi cu ochii întredeschişi ca să le poată desluşi. *Pride & Joy*[1].

– Ce ai de gând să faci astăzi? întrebă Hazel ridicând o felie de cârnăcior la gură. Ai gustat din ăsta? Este absolut uimitor.

– Nu, spuse Dani reprimându-şi o înfiorare la vederea bucăţii de carne roşie-portocalie şi luând cu furculiţa un colţ din brânza daneză, bucăţică pe care o lăsă însă nemâncată pe farfuria ei. Voi fi ocupată, continuă ea. Ştii că Blair mi-a dat dosarul ăsta.

Hazel aruncă o privire în direcţia lui Dani contractându-şi involuntar gura.

– Nu ştiu dacă ar trebui să te delectezi cu ăla.

– Să mă delectez? Nu mă delectez.

– Ei bine, nu vei afla nimic din aceste articole de ziar. Nu îţi vor oferi niciun indiciu asupra locului unde ar putea fi Ell.

---

[1] *Mândrie & Bucurie* (în limba engleză, în original)

– Vreau să le citesc, spuse Dani pe un ton care nu lăsa loc la comentarii. Şi pe urmă, am de gând să-l sun pe Russ. A spus că va zbura spre Seward îndată ce vom ajunge noi aici şi ne vom caza.

– Bine, zise Hazel aprobând o dată din cap mărturisirea lui Dani.

Părea încântată că mai tânăra femeie avea de gând, în sfârşit, să ia legătura cu prietenul şi patronul lui Etsell. Russ încercase să dea de ea de când dispăruse Ell, dar Dani îi selecta şi respingea cu bună ştiinţă apelurile. Pur şi simplu, nu ştia dacă îl învinovăţea pe Russ Manfred sau se temea să audă ce avea el de spus.

– Ai vrea să fiu aici când vine? întrebă Hazel.

Dani închise ochii de surprinză în timp ce Hazel îşi muşcă buza inferioară.

– Mulţumesc de ofertă, spuse Dani, dar mă voi descurca. Nu vreau ca tu şi Blair să vă întrerupeţi acţiunea.

Hazel băgă în gură şi ultima îmbucătură de cârnat şi îi zâmbi neconvingător lui Dani.

– Ţine-ţi telefonul deschis. Vom suna dacă apare ceva.

Apoi ea se depărtă cu scaunul de masă şi adună resturile micului ei dejun. Fără niciun alt cuvânt, îndesă totul într-un recipient de gunoi aflat la intrarea încăperii destinate primei mese a zilei şi dispăru pe hol.

Dani se simţi mulţumită că rămase singură. Îşi ridică ceaşca de cafea cu amândouă mâinile şi inhală aburul amărui. Era o cafea îngrozitoare, uleioasă şi cu gust metalic, dar cel puţin era tare. Dani nu putea să vadă dincolo de pelicula grasă a suprafeţei întunecate şi acest lucru îi convenea de minune.

Hazel nu era mai deloc companionul ideal, dar Dani era recunoscătoare că totuşi o însoţise. Exista ceva li-

niştitor în candoarea prezenţei ei serioase şi, cu toate acestea, plecările ei bruşte şi tăcerile stânjenitoare erau uneori cumplite. Dani se obişnuise cu excentricităţile femeii mai în vârstă. În timp ce, în Blackhawk, toate bizareriile şi defectele de personalitate ale lui Hazel erau insuportabile, aici, Dani le găsea ciudat de reconfortante. Ell o iubea pe Hazel. Îi considera comportamentul posac drept încântător şi, cu toate că era dificil pentru Dani să accepte, Alaska părea să pună stavilă duritătii lui Hazel.

– Foloseşte-o, şopti Dani agitând norul moale de abur care plutea deasupra ceştii de cafea. Foloseşte voinţa asta neclintită şi găseşte-l pe Ell.

Dar chiar înainte ca vorbele să se stingă, ea îşi puse problema valorii lor. Se simţi ca un admirator înfocat care aplauda pentru un succes chiar în momentul când ceasul bătea minutul final.

După ce termină de băut cafeaua şi farfuria deveni cimitirul bucăţilor alese şi nemâncate de pateuri, Dani oftă, în sfârşit, şi îşi desprinse privirea de la vederea din faţa ei. Îşi simţi picioarele ca de plumb, amorţite şi grele, de deznădejdea care îi pătrundea în oase precum o boală. Îşi aşeză mâna pe dosarul nedeschis, îl ţintui pe masă ca şi cum l-ar fi îndemnat la supunere şi l-ar fi determinat să-i spună povestea pe care dorea să o audă. Dar ea ştia ce o aştepta în dosarul de culoare galben-închis. Tăieturi din ziare şi rezumate, însemnări jurnalistice care catalogau faptele şi uitau să ţină seama de toate emoţiile care învăluiau strâns ca o negură dispariţia lui Etsell Greene.

În această dimineaţă, nu avu tăria. În loc să deschidă dosarul, Dani îl vârî sub braţ şi părăsi salonul unde se

servea micul dejun printr-o uşă de sticlă care se deschidea pe un fel de grătar de lemn. Cheiul fluvial se afla chiar mai jos de ea, iar în dreapta, aleea se întindea dincolo de o grămadă de magazine şi birturi, drept în centrul istoric al oraşului Seward, un loc în care se agita foarte multă lume chiar şi la acea oră matinală. Ce-i spusese mereu Ell? Că primăvara era sezonul turistic în Alaska.

Dani nu se simţea deloc ca o turistă.

Şi totuşi, pe când pantofii ei de tenis cutreierau o alee deja bătută de alţii, se pomeni hoinărind cu toată degajarea neplanificată a unei persoane relaxate aflate în vacanţă. Dani se opri să examineze un panou cu informaţii fixat alături de fluturaşi publicitari pentru plimbări cu elicopterul şi expediţii cu schiurile, dar cuvintele deveniră neclare. Se opri în uşa unui restaurant îngust, unde aroma caldă de pâine abia scoasă din cuptor umplea atmosfera de farmec, deşi percepea cu greu mireasma care îţi lăsa gura apă. Dani se trezi din reverie abia când se împiedică de rampa de acces spre şirurile lungi de ambarcaţiuni.

În acel loc, la doar câţiva metri de apa albastră şi extrem de rece a golfului, Dani realiză că umbla după ceva. Îşi simţi pieptul gol şi, în pofida barierelor de ecou, inima ei bătea într-un ritm trepidant. *Unde?* se gândi ea cu privirea fugind de la o ambarcaţiune la alta ca şi cum ar fi fost sigură că avea să-l zărească pe Etsell ascunzându-se într-una dintre cabinele de jos. În mintea ei, Sam se afla lângă el. Pur şi simplu, ţâşnise la viaţă asemenea femeii care se năpustise pe lângă Dani pe debarcader şi dispăruse pe puntea unei ambarcaţiuni de lemn. Nu era nevoie multă imaginaţie să o încadrezi pe Sam în formele pe

care Dani tocmai le zărise: zveltă şi cu ochii strălucitori, încoronată cu o bogăţie de păr precum mătasea ciocolatie.

Gelozia o determină pe Dani să meargă încet pe lângă barca femeii necunoscute, să arunce priviri rapide cu coada ochiului după un semn de viaţă, orice semn, că Etsell era pe undeva doar accidentat pe crestele unui munte cu nume necunoscut. Nu-şi dădea seama dacă gândul era consolator sau îngrozitor. Dar, în final, nu descoperise nimic. Femeia era singură şi mai în vârstă decât bănuise la început Dani. Aceasta zâmbi şi făcu semn cu mâna când o surprinse pe Danica studiind-o de sub bordura unui breton lung.

– Frumoasă zi, nu? strigă femeia.

Dani se văzu obligată să dea din cap aprobator.

Deşi paşii îi erau fermi, lui Dani i se păru că la capătul platformei se împiedicase. Era o grindă lungă aşezată de-a curmezişul ultimei scânduri, un loc restrâns care întâmpină povara căderii ei neaşteptate. Dani simţi sub tălpi cheresteaua degradată de intemperii, iar pe mâini, asprimea lemnului sătul de viaţă şi îşi înăbuşi o dorinţă aproape irezistibilă să ţipe. Nu era drept că Hazel şi Blair erau la mii de metri deasupra ei făcând singurul lucru pentru care ea ar fi trebuit să-şi adune puterea şi să-l suporte. Şi nu era drept că Etsell îi sfidase toate dorinţele şi decolase spre Alaska la fel ca un copil într-o aventură. El riscase totul în ziua când se hotărâse să o părăsească şi să-şi trăiască visul.

Etsell îi distrusese viaţa.

Furia şi disperarea se prinseseră într-un dans lent pe locul unde ar fi trebuit să fie compasiunea lui Dani. Dar

amândouă erau emoţii goale, stoarse de orice înţeles din clipa când Patrula Aeriană Civilă o informase că Etsell dispăruse.

Etsell dispăruse, se gândi ea aproape împietrită în timp ce cuvintele i se rostogoleau prin minte. *Etsell dispăruse.*

Când privi peste marginea docului, zări cerul reflectat în ochiul de apă de culoarea bronzului. O margine înaripată de nori învăluia vârfurile înalte şi ascuţite ale catargelor bărcilor cu pânze care păreau să împungă înălţimile. Şi încadrată în mijlocul tuturor lucrurilor, îşi văzu propria faţă palidă, cu privirea neîncrezătoare şi interogativă a unei femei uluite, cu gura deschisă de parcă tocmai ar fi rostit un „Oh". De parcă viaţa ei ar fi luat-o cu totul prin surprindere.

Russ păru uşurat să audă vocea lui Dani când, în cele din urmă, ea îl sunase aproape de ora prânzului. O asigură că zborul de la Midnight Sun dura mai puţin de o oră, aşa că avea suficient timp să-şi adune lucrurile de care avea nevoie pentru călătorie şi să o invite la un restaurant din Seward pentru masa de prânz. Căzură de acord să se întâlnească la un local departe de apă, un mic birt de-a lungul autostrăzii, numit Alaska Nellie's.

Dani se întoarse în camera de hotel şi aruncă dosarul necitit cu tăieturile din ziare şi alte mărunţişuri pe pat. Apoi îşi perie părul ciufulit de vânt şi îl strânse într-o coadă de cal lejeră. Când era pe punctul de a ieşi pe uşă, ceva care o frământa într-un colţişor ascuns al minţii o opri, un impuls ciudat de a-şi acoperi buzele cu un gloss fructat cu aromă de prune şi obrajii cu puţină culoare.

Pe când îşi dădea după ureche o buclă rătăcită,

descoperi că se temea de întâlnirea cu Russ. Sigur, el era omul care, mai mult sau mai puțin, îl convinsese pe Etsell să-și abandoneze viața și să zboare în Alaska. Dar el era, de asemnea, și singura persoană care o putea ajuta să înțeleagă relația soțului ei – sau lipsa acesteia – cu Samantha Linden. Se întrebă dacă Russ avea să o compare cu neliniștita Sam și să o găsească provincială, lipsită de manierele Vestului Mijlociu.

Alaska Nellie's era un restaurant discret la o stradă și jumătate de Alaska Sea Life Center. Dani se opri cu mâna pe clanța ușii și urmări familiile care se adunau în fața complexului gri-albăstrui care găzduia acvariul și centrul de cercetare. Răsfoise prin broșura Sea Life Center din albumul de întâmpinare al hotelului și, în ciuda motivelor care o aduseseră în Seward, își dori să se poată bucura de demonstrația cu focile la bazin.

Când avea șapte ani, Dani cumpărase un pui de focă împăiat de la un magazin second-hand din Blackhawk. Nu-i dăduse niciodată un nume, dar blana cu firul gros a focii ei fusese dezmierdată fără întrerupere noapte de noapte timp de zece ani. Înainte de a da peste puiul lucios, Dani nu știuse că nutrea o afecțiune copleșitoare pentru animalele care puteau trăi și pe uscat, și pe mare, descurcându-se fără niciun efort în două lumi complet diferite. I-ar fi plăcut să fi văzut o focă în realitate, să atingă geamul unde apa și aerul erau înjumătățite în secțiune transversală perfectă.

Dar Dani nu se afla în Seward pentru răsfățuri frivole și se înclină spre ușa restaurantului Alaska Nellie's și deschizând-o declanșă un tril de clopoței de argint.

– Bună dimineața! strigă cineva din spate. Înaintează și ocupă un loc.

Dani ajunsese devreme şi nu tocmai pentru prânzul programat cu Russ. Restaurantul era gol. Podelele de lemn galben şi cu noduri păreau lustruite şi meticulos curăţate aproape ca şi cum nimeni nu ar fi călcat vreodată în Nellie's, chiar dacă un pliant din trei părţi aflat pe cea mai apropiată masă afirma că serveau cel mai bun mic dejun din Seward. Pentru o clipă, Dani rămase nemişcată, pierdută în ecoul stins al propriilor paşi. Se uită la ceasul de mână. Douăsprezece fără un sfert. Poate că ar fi fost mai bine să se plimbe prin jur timp de câteva minute.

Înainte să se retragă repede, clopoţeii de deasupra uşii sunară a doua oară. Dani se răsuci surprinsă de sunetul care umplu restaurantul tăcut şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat care semăna nici mai mult, nici mai puţin cu un tac de biliard. Era înalt şi subţire, îmbrăcat în diverse tonuri de maro, iar creştetul capului său chel era acoperit cu o şapcă de pânză în culoarea asociată zilei Sfântului Patrick, purtată de obicei de vânzătorii de ziare.

Pe moment păru uimit şi mai apoi un surâs cu subînţeles îi înflori pe toată faţa. Dar faţa lui avea o anume expresie tristă, o umbră care îi traversa fruntea ca şi cum ochii ştiau ceva despre care gura n-avea habar. Bărbatul întinse mâna.

– Danica Green, spuse el cu convingere, eu sunt Russ Manfred.

Dani nu era foarte sigură cum să-l ia pe bărbatul din faţa ei, dar întinse mâna şi lăsă să-i fie strânsă.

– Ai venit devreme, îi spuse ea dându-se înapoi când el se înclină spre ea un pic parcă gata să o îmbrăţişeze.

– Şi tu, spuse Russ ridicând din umeri. Speram să ajung aici puţin mai devreme. Să...

– Îţi pui ordine în gânduri, termină Dani. Da, şi eu la fel.

Preţ de câteva secunde stânjenitoare se priviră fix unul pe celălalt, măsurându-se cu acel gen de candoare care poate dura doar cât o bătaie sau două de inimă. Dani încerca să se convingă dacă Russ şi soţia lui lovită de cancer meritau pierderea soţului ei. Apoi se întrebă ce gândea el despre ea.

– Ai o masă? întrebă Russ.

– S-ar putea să fim obligaţi să aşteptăm, glumi sec Dani şi rămase surprinsă când Russ râse.

– Ce-ai spune de ceva deosebit?

Dani îl urmă spre o masă aflată într-un colţ îndepărtat al localului, în diagonală faţă de uşa de la intrare. De o parte a mesei exista un perete ridicat doar pe jumătate încât cei doi puteau vedea foarte clar bucătăria aflată de cealaltă parte a acestuia. Ca şi restul micului restaurant, bucătăria era extrem de curată, dar părea goală. Dani întinse gâtul căutând femeia care o invitase să ocupe un loc.

– Servesc un peşte grozav cu cartofi prăjiţi, veni Russ cu ideea. Dacă îţi place aşa ceva. E un fel de specialitate de Alaska.

Dani dădu din cap aprobator.

– Şi cârnaţi din carne de ren. Ai gustat?

– Sunt şi la bufetul hotelului nostru.

– O altă specialitate de Alaska, spuse Russ fără entuziasm.

Când, în cele din urmă, ospătăriţa apăru cu sufletul la gură şi zâmbind, să le aducă paharele cu apă şi meniurile, Dani îşi dorise să se prefacă bolnavă şi să-l abandoneze pe Russ cu toate strategiile lui. De ce acceptase să-l

întâlnească? Aerul dintre ei era plin de lucruri pe care nu şi le puteau spune. De acuzaţii şi de scuze care nu puteau fi rostite niciodată. Cum să poţi spune asemenea lucruri unei persoane pe care abia ai cunoscut-o? În plus, era evident că Russ se simţea vinovat pentru că îl forţase pe Etsell să-i preia zborurile pentru o perioadă de două săptămâni. *Putea la fel de bine să o facă şi el*, se gândi Dani. După câte ştia, câteva zboruri de rutină se preschimbaseră în ceva care îi dădea de înţeles că viaţa nu avea să mai fie niciodată la fel.

Rămaseră tăcuţi cât timp studiară meniul aşezat pe o singură pagină şi când ospătăriţa se reîntoarse câteva minute mai târziu, amândoi comandară peşte şi cartofi prăjiţi.

– Sosul nostru tartar este de casă, îi asigură ea făcând cu ochiul. O să vă placă.

Numărul clienţilor care îşi găseau calea spre Nellie's se înmulţise şi când se făcu auzit un zumzet slab de conversaţie în jurul lor, Russ îşi scoase şapca şi îşi trecu degetele prin părul inexistent. Senzaţia de piele netedă a propriei scăfârlii păru să-l şocheze după ochii deveniţi brusc miraţi.

– L-am ras când Kim şi-a pierdut părul. O rundă de chimioterapie şi, bang!, părul s-a dus. Uneori, pur şi simplu, uit că şi al meu s-a dus.

Dani se întrebă dacă trebuia să-i spună că era un gest minunat şi că, fără îndoială, părea a fi un soţ iubitor. Dar cuvintele se înţepeniră în gât.

– Ascultă, spuse Russ destrămând astfel tăcerea apăsătoare, este mult mai greu decât mi-am imaginat că o să fie. Etsell era un prieten bun, Danica. Mereu am aşteptat cu nerăbdare să-i cunosc soţia, dar nu mi-am imaginat,

pur şi simplu, niciodată că se va întâmpla în aceste împrejurări.

– Nici eu, spuse Dani studiindu-l pe bărbatul de vizavi de ea şi realizând că suferinţa lui părea sinceră.

Era ciudat pentru ea modul în care Ell şi-ar fi putut crea o legătură cu cineva cu care comunicase doar online şi la conferinţele anuale organizate de National Business Aviation Association[1] şi totuşi suferinţa lui Russ era atât de adevărată de parcă o puteai atinge. Din câte se părea, evenimentul întâmplător al NBAA şi mesajele electronice sporadice fuseseră suficiente să cimenteze relaţia soţului ei cu un bărbat care era aproape un necunoscut pentru ea.

– Dacă aş putea retrage cele spuse, le-aş retrage. Dacă aş putea elimina acea convorbire telefonică şi cumva aş reuşi ca Etsell să nu se fi simţit niciodată obligat să mă ajute, aş face-o într-o clipă. Habar n-ai cât de mult mă învinovăţesc.

Dani nu fusese obligată să ghicească. Se citea pe faţa lui. Ea suspină.

– Nu este vina ta, spuse ea chiar dacă simţea că într-o mică măsură era.

Dar era şi vina ei. Poate că dacă ea şi Ell ar fi locuit într-un loc mai deosebit, el n-ar fi fost atât de nerăbdător să plece.

– Este doar unul dintre acele lucruri, spuse Russ parcă agăţându-se de iertarea ei. Chiar şi cei mai buni piloţi se dezorientează aici. Vremea este foarte imprevizibilă... cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla?

[1] Asociaţia Naţională a Aviaţiei de Afaceri (în engleză, în original) – asociaţie fondată în 1947 în Washington D.C. ca organizaţie de primă importanţă pentru companii care se bazează pe aviaţie pentru rezolvarea problemelor cât mai eficient şi profitabil (n.tr.)

– Prin urmare, tu crezi că... spuse Dani stând în cumpănă şi cu răsuflarea înecată aşteptând ca Russ să completeze cuvintele lipsă.

Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei o privi ca şi cum ar fi fost ţinta unui pluton de execuţie.

– Nu ştiu, Danica, şopti el. Aş dori să ştiu.

– Dar crezi că avionul lui s-a prăbuşit.

– Păi, se bâlbâi Russ, ideea asta are cea mai multă logică. Adică...

– Dar Samantha Linden? Crezi că a dispărut cu el?

Russ rămase tăcut pentru o clipă în timp ce reflecta asupra cuvintelor rostite de Dani. Apoi, înţelegerea lor îl izbi brutal ca o insultă cu dedesubturi dezgustătoare, aşa că ridică amândouă mâinile ca şi cum ar fi respins categoric bănuielile lui Dani.

– Dacă Sam este cu Etsell este în mod ocazional. Adică, ei sunt împreună din motive complet întâmplătoare. Nu poţi crede asta, Danica.

-Adică ce?

În clipa aceea, ospătăriţa apăru cu comenzile lor şi Russ îşi îndreptă atenţia spre ea cu o uşurare nemascată. Îşi ocupă timpul cu sticla de ketchup şi mai apoi desfăcu foarte atent şerveţelul îndoit în jurul tacâmului. Dar Dani nu avea de gând să-l lase să scape aşa uşor.

– Ce-mi poţi spune despre Samantha?

Russ băgă în gură două bucăţi de cartofi crocanţi şi se uită la Dani cu o privire precaută.

– Nu mă mişc de aici până când nu-mi spui totul despre ea.

El oftă.

– Ştiu ce crezi, dar nu este adevărat. Chestia cu Sam

este absolut întâmplătoare. Sunt sigur că ea este plecată pe undeva unde petrece ca în basme şi, pur şi simplu, a uitat să sune la cabană şi să ne anunţe. A mai făcut-o şi înainte.

Dani îl privi insistent.

– Ei doi nu sunt împreună.

– Bine. Vreau doar informaţii despre ea. A zburat des cu Etsell? Petreceau mult timp împreună?

Russ păru resemnat că Dani nu avea de gând să o lase mai moale cu întrebările.

– Da, spuse el ascunzându-şi doar parţial reticenţa. Dar nu pentru că asta era opţiunea lor. Soţiei mele nu prea i-a plăcut când Sam s-a alăturat echipei Midnight Sun şi eu am fost nevoit să zbor cu ea peste tot. Dar Kim s-a obişnuit cu ideea.

Îndată ce vorbele lui prinseră substanţă, Russ îşi dădu seama de greşeală. Încercă să dea înapoi, dar era prea târziu. Dani îl ştia bine pe Etsell şi o văzu pe Sam cu ochii minţii drept bine dotată şi cu picioarele lungi. Poate chiar cu ochii căprui şi senzuali. Indiferent cum ar fi arătat, Dani era convinsă că Sam avea genul ăla de aplomb natural de care ea ducea lipsă.

– Chiar trebuie să plec, murmură Dani fără să bage în seamă farfuria ei neatinsă cu codul file preparat în aluat cu bere.

Apucă brusc dosarul lui Blair şi încercă să se strecoare afară din separeu fără să întâlnească privirea abătută a lui Russ. El se întinse să o apuce de braţ, dar se opri.

– Nu pleca. Te rog. Nu înţelegi problema cu Sam. În plus, Etsell a stat aici doar trei săptămâni. Chiar crezi că

te-ar părăsi pentru o femeie pe care o știa doar de trei săptămâni? Este absurd.

Și probabil că era. Dar Dani nu-i povestise lui Russ că Ell îi jurase dragoste chiar de la a doua lor întâlnire.

Soțul ei era genul de bărbat care țintea sus și se prăbușea dureros.

Danica

N-am ştiut că Etsell se gândea să mă ceară în căsătorie până când Natalie nu a venit acasă de la muncă într-o după-amiază şi mi-a spus că îl zărise pe prietenul meu într-un magazin de bijuterii. Natalie era în vacanţa de vară şi făcea ore suplimentare la bibliotecă pentru a putea acoperi o mică gaură din creditul pe care îl obţinuse ca să-şi achite casa şi masa la Vassar, plângându-se în gura mare de lipsa de facilităţi din orăşelul nostru cu doar trei mii de locuitori. Sora mea se considera practic newyorkeză, deşi ştiam bine că nu avea nici după ce bea apă şi nu avea să fie niciodată în stare să-şi permită plimbările de agrement din Manhattan la care făcea aluzie în mod regulat. Ea era înnămolită în Poughkeepsie[1] şi, mai mult decât probabil, căsătorită cu cărţile ei, dar ori de câte ori venea acasă îi plăcea la nebunie să-şi impună superioritatea faţă de noi. Eram uimită că măcar ştia că aveam un prieten.

– Ell? am întrebat eu ridicând cu neîncredere spatula pe care o ţineam în mână. L-ai văzut pe Etsell al meu într-un magazin de bijuterii? Măcar ştii cum arată?

Natalie îşi ridică mâna câţiva centimetri deasupra frunţii.

[1] Vechi orăşel în statul New York unde se află şi Colegiul Vassar (n.tr.)

– Blond, cam atât de înalt, aş spune că e un fel de Apollo în tricou şi cu jeanşi rupţi?

– El este, am spus eu întorcându-mă spre tentativa mea de risotto şi descoperind dezamăgită că se lipise de fundul tigăii. Tocmai m-ai făcut să distrug cina.

– Comandă o pizza, spuse Natalie bătând cu mâna pe bufet ca să-mi atragă atenţia. Nu m-ai auzit? Tocmai ţi-am spus că iubitul tău se pregăteşte să-ţi ceară mâna.

– Mă îndoiesc. Am optsprezece ani şi am absolvit liceul în urmă cu două săptămâni.

– Întocmai. Întocmai, rosti Natalie gâfâind ca şi cum ea dăduse explicaţiile anterioare. Prin urmare, ce făcea el la magazinul lui Elizabeth studiind foarte atent vitrina cu inele de logodnă?

Am scos puţin risotto cu vârful lingurii de lemn şi l-am gustat.

– Ghips, am oftat eu. Are gust de ghips, am repetat golind conţinutul compromis din vas în găleata de gunoi şi încercând să mă concentrez asupra motivului pentru care Natalie era atât de supărată. Cred că nu înţeleg care este chestiunea foarte importantă, am recunoscut eu în cele din urmă.

– Eşti surdă? Nu este doar o chestiune foarte importantă! Este ceva îngrozitor, spuse Natalie traversând bucătăria şi apucând brusc oala din mâinile mele, pe care, la fel de brusc, o trânti cu un zăngănit în chiuvetă şi apoi mă apucă de bărbie aşa cum obişnuia când eram mică. Gestul păru să o surprindă, îşi desprinse mâinile de pe faţa mea şi strângându-le pumn şi le propti pe şolduri şi spuse: Dani, trebuie să discutăm.

– Păi, nu asta facem acum?

Natalie făcu ochii mari.

– Cred că nu o iei în serios.

– Nu prea. În concluzie, l-ai văzut pe Ell în magazinul de bijuterii. Şi ce-i cu asta?

– Păi o să fie greu pentru tine să părăseşti acest loc dacă te va cere în căsătorie.

– Să părăsesc?

– Alo? Statul Iowa? În toamna aceasta?

– Mda, în legătură cu asta... am spus eu depărtându-mă de Natalie şi trăgând de uşa frigiderului ca să o deschid. Risotto a fost un fiasco. Ce părere ai avea de nişte sandviciuri? Mai avem pui...

– Nu schimba subiectul cu mine, Danica. Ai obţinut o bursă grozavă. Nu rata ocazia asta pentru un oarecare băiat de fermă îmbrăcat cu o pereche de Wranglers prea strâmţi.

– El nu este băiat de fermă. E complet pe dinafară în privinţa tractoarelor, recoltelor sau...

– Nu asta e problema, Dani. E doar un tip oarecare. Vei părăsi acest loc?

– Acest loc nu este aşa de rău.

Natalie răsuflă cu un aer enervat.

– Eşti ridicolă. Suntem diferite, tu şi eu. Nu suntem ca Char şi Kat.

– Şi ce înseamnă asta?

Braţele îmi erau pline cu brânză, salată, foi tortilla cu pesto, două roşii proaspete şi o cutie Tupperware plină ochi cu pulpe de pui rămase din ziua anterioară. Am pus totul pe bufet şi mi-am arborat postura de persoană ofensată. Mi-am încrucişat braţele strâns la piept şi mi-am privit sora drept în faţă pentru prima dată de când călcase în bucătărie.

– Este viaţa mea, Natalie. *Viaţa mea.*

Cu ochii mari şi miraţi, ea păşi spre mine de parcă ar fi avut de gând să mă apuce de umeri şi să mă scuture.

– Tu mă păcăleşti. Indiscutabil, mă păcăleşti. Vei rămâne, nu-i aşa?

– Colegiul este visul *tău*, am spus eu încercând să nu fiu intimidată de şocul ei.

– Credeam că şi al tău.

Umerii mi se ridicară spre urechi într-o acţiune de autoapărare.

– Aşa am crezut şi eu. Cândva. Dar nu mai ştiu. Poate că, pur şi simplu, vreau să rămân în Blackhawk. Mama şi Kat au nevoie de mine...

– Cred că sunt capabile să-şi facă singure sandviciuri, spuse nervoasă Natalie printre dinţi.

– Este mai mult decât atât.

– Ai de gând să te căsătoreşti cu acel tip.

– Etsell Greene.

– Şi, oricum, ce fel de nume este Etsell?

– Este numele de fată al mamei lui, am spus eu aproape în şoaptă.

Natalie îmi aruncă o privire plină de atâta dezamăgire că aproape am avut senzaţia unei micşorări trupeşti sub ochii ei care continuau să mă fixeze.

– Ăsta e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată, murmură ea.

Apoi se răsuci pe călcâie şi trânti uşa casei noastre mobile lăsând uşa cu plasă să se lovească abia perceptibil de rama îndoită.

O săptămână mai târziu, Etsell m-a cerut în căsătorie şi am stabilit data nunţii pentru Crăciun, chiar la câteva săptămâni după ce împlineam nouăsprezece ani.

Când m-am căsătorit cu Etsell, eram o fetiţă, un copil de fapt. Ce ştiam eu la nouăsprezece ani? Posibil să fi crezut că înţelegeam tot ce era de priceput, dar stând culcată pe patul de la Holiday Inn Express din Seward mi-am dat seama fără nicio umbră de îndoială că fusesem atât de naivă încât era aproape tragic.

– Ai nevoie de un bărbat în viaţa ta, îmi spusese Ell la începutul uneia dintre primele noastre întâlniri.

Char îl invitase în mica noastră rulotă când a venit să mă ia la un meci de fotbal, iar el a aruncat o privire lungă reşedinţei noastre prăpădite şi a ajuns la o concluzie. Am simţit-o în modul în care s-a oprit lângă mine, şi-a îndreptat spatele şi şi-a ridicat bărbia de parcă ar fi judecat cu pătrundere o problemă şi tocmai s-a întâmplat să aibă soluţia ascunsă în buzunarul de la spate. În timp ce cuvintele traversau bariera buzelor, am ştiut că se considerase omul potrivit.

– Puţin testosteron va conta foarte mult în acest loc.

– Cred că ne vom descurca, i-am spus eu.

– Orice ar fi. Ai nevoie de un tip. Cineva care să fixeze plasa la fereastra bucătăriei cu ceva mai de soi decât cu bandă adezivă.

– Te referi la un tată? Noi suntem deficitare la capitolul tată în caz că nu ai observat.

– Eu voi fi tatăl, spuse Etsell şi râse aplecându-se să-mi muşte pavilionul urechii pe care tocmai îl străpunsesem cu mic cercel cu diamant.

M-am retras brusc de lângă el.

– Mi se pare dezgustător.

– Sărutul?

– Aluzia. Eu fac foarte bine, mulţumesc foarte mult. Noi facem bine.

– Cine face bani? dori Etsell să ştie.

– Eu.

– Ce s-ar întâmpla dacă maşina lui Char s-ar strica?

– Am duce-o la atelier.

– Încuiaţi uşile noaptea? Stai, nu lua în seamă întrebarea asta. Oricine ar putea da jos cu un şut unul dintre pereţii voştri dacă ar ţine să intre în casă. Voi sufla, voi pufăi şi voi...

– Eşti şovinist, am spus eu neîncrezătoare. Te comporţi absolut fantastic, ca un tip înţelegător, dar, de fapt, eşti un porc.

– Guiţ, rosti Etsell şi zâmbi.

– Consideri că noi, fetele Vis, suntem condamnate fără un bărbat în vieţile noastre.

– Guiţ-guiţ.

Voiam să mă arăt ofensată, dar el mă făcea să râd. Etsell şi-a strecurat mâinile în jurul taliei mele şi eu l-am împins lipsită de entuziasm mormăind cu vocea scăzută:

– Tu şi sensibilităţile tale porcine puteţi să faceţi paşi, Etsell Greene. Nu am nevoie de voi.

Dar aveam.

Cu toată bravada mea, am rămas cu Ell. El a întins mâna şi eu am acceptat-o, la început într-o doară, fără nici măcar să pricep ce făceam. Dar el era foarte seducător şi capabil să mă atragă atât de încet că nici nu mi-am dat seama că intrasem pe orbita lui până când, pur şi simplu, n-am mai găsit nicio cale de ieşire. Viaţa mea se învârtea în jurul lui cu importanţa inevitabilă a gravităţii personale. Singurul lucru care făcea tolerabilă depedenţa mea totală de Etsell era că el părea să fie în egală măsură dependent de mine.

– Tu eşti tot ce ştiu, mi-a spus el cândva şi mi-am dat seama exact ce voise să spună.

Abia peste aproape zece ani şi la şase mii patru sute treizeci şi şapte de kilometri distanţă mi-a trecut prin minte ideea că poate nu eram eu tot ceea ce dorise să ştie. Răsucindu-mă pe o parte, am făcut ochii mari şi m-am uitat pe fereastră la priveliştea de carte poştală perfectă. Etsell venise în acel loc fără mine. Apucase un colţ desprins al vieţii noastre şi deşirase o şuviţă pentru el, un fir pe care îl întreţesuse în ceva neînţeles de mine şi din care eu nu eram parte. Aşa cum stăteam cu capul pe braţul îndoit, am luat în considerare posibilitatea că soţul meu era un străin.

Cât de bine ne cunoşteam, de fapt? Puteam prezice că Char va continua să poarte pantofi sinucigaşi şi să se culce cu toţi rataţii pe care îi întâlnea la bar chiar dacă ei aveau pentru toată lumea aerul că sufereau de toate bolile molipsitoare ştiute de om. Şi că Natalie nu va mai reveni acasă niciodată, nu se va mai deranja niciodată să ne binecuvânteze cu augusta ei prezenţă şi cu autosuficienta înţelepciune nepământeană. Că sora mea Kat va continua să fie Kat, isteaţă în sensuri pe care Natalie nu le va accepta niciodată, dar de-a dreptul tâmpită când ajungea să facă alegeri serioase şi de durată pentru viaţa ei.

Consideram că le cunoşteam, dar nu încetam să mă întreb de ce Char era aşa cum era. De ce Natalie traversa în goana mare ţara şi Kat dădea peste cotloane ca vai de lume. Am considerat că îmi cunoşteam soţul, dar iată-l şi pe el, tot un fugar. Iar eu habar n-aveam de ce fugise.

Misterioasa Samantha Linden îşi pierduse importanţa. Chiar şi fără ameninţarea prezenţei ei profilându-se la hotarele temerilor mele cele mai întunecate, trebuia să recunosc că Etsell se pierduse mult înainte de a fi decolat de pe pista din Seward.

Şi nu era unicul.

7

ÎNTOARCEREA FIICEI RISIPITOARE

O săptămână în Seward dispăru ca o piatră fierbinte căzută într-o apă rece. Trecerea se dovedi rapidă şi aproape violentă, trimiţând în sus unde care făceau bule şi spumă într-o ascensiune frenetică, pentru ca mai apoi să se împrăştie ca un abur dens. Dani se agăţase de întâmplări, oameni şi informaţii care nu se dovediră a fi decât un rucsac roşu abandonat pe panta unui munte solitar, un bloc de piatră care reflectase apa ca pe o lumină şi un freamăt de activitate care se învolburase doar într-un ecou cu fantome uitate. Căutătorii nu lăsaseră nimic la voia întâmplării. Fuseseră explorate toate avalanşele, toate găurile din gheaţă, toate licăririle metalice ale soarelui şi toate umbrele de neînţeles.

Dar nu se descoperise nimic. Toţi alergau după un lucru imposibil.

Chiar şi Blair cu Hazel păreau înfrânţi la sfârşitul celei de a patra zi. Cei doi înregistraseră mai multe ore de zbor cu avionul lui Blair decât îşi imaginase vreodată Dani că ar fi posibil şi cu toate că exista o privire disperată şi deznădăjduită în ochii lor, ea îi îmbărbătă pentru încă două zile de

căutare. În timp ce Hazel pomeni ceva despre costul combustibilului, prin mintea lui Danica trecu iute ideea că Etsell avea o *poliță de asigurare de viață* considerabilă, așa încât ea își mai putea îngădui câteva zile cu benzină. Dar când cuvintele asigurare de viață se imprimară pe locul din inima ei unde dispariția lui Etsell era încă o rană proaspătă, se simți marcată cu un soi de vătrai fierbinte.

– Nu pot să-mi permit mai mult combustibil, spuse ea de parcă rostind acele cuvinte dădea cumva autenticitate situației. De parcă ar fi putut pretinde revenirea la o viață normală – una în care era puțin probabil ca polița de asigurare de viață a soțului ei să fie plătită în cel mai scurt timp.

Hazel dădu din cap o dată, bărbia îi căzu pe piept și rămase pe loc până când scoase un oftat care păru să vină din măduva oaselor.

– Bine, spuse ea. Bine.

Și asta a fost tot. Patrula Aeriană Civilă căutase. Centrul de Coordonare a Acțiunilor de Salvare înregistrase aproape șase sute de ore de zbor, acoperind o arie mai mare decât statul Iowa. Căutarea lui Etsell și probabil și a lui Sam nu lăsase aproape nimic la voia întâmplării. Și era încheiată atât oficial, cât și neoficial.

În ultima zi de căutare, Blair o lăsă pe Hazel la hotel pe la sfârșitul după-amiezii. Era ceva aproape ceremonios în acceptarea faptului că avionul lui nu se va mai înălța din nou pentru Etsell, iar Hazel sunase înainte ca să-i comunice lui Dani că se terminase. Dani azvârlise pe ea haina și o așteptase pe mama-surogat a soțului ei în hol, dar când femeia mai în vârstă ieși gârbovită din mașina lui Blair și intră pe ușile de sticlă cu capul între umeri, abia dacă aruncă o privire spre Dani.

– Merg în camera mea, anunțase ea.

– Cina? îi scăpă abia auzit lui Dani, care nu dorea ca Hazel să plece chiar dacă nici ei nu-i prea era foame.

– Poate că am să te sun mai târziu.

Dani intui că parcă mai erau multe de spus. Ca să zicem așa, se cuvenea ca ea să insiste pe lângă Hazel asupra detaliilor și informațiilor din ultima zi de zbor în ideea existenței unei raze de speranță. În mod sigur, existau indicii pe care Blair și Hazel le interpretaseră greșit. Un motiv să mai încerce să caute încă o zi. Dar chiar în timp ce Dani dorea cu intensitate să găsească ceva valoros de care să se agațe, în adâncul sufletului ei știa că era prea obosită ca să mai încerce. La fel și Hazel. Tot așa și Blair. Minunata artă de a te agăța de speranță se dovedise a fi un demers epuizant. Dani o lăsă pe Hazel să dispară pe scări fără niciun alt cuvânt.

În aer plutea un sentiment de eșec, o ceață cenușie care o urmărise pe Hazel și acum atârna tristă și împrăștiată prin încăpere. Afară ploua, dar Dani nu se descurca cu deprimarea din interior, așa că își ridică gluga jachetei și merse spre ușa din spate. Peste golf stăpâneau norii, întunecați și rari precum bucățele de bumbac dărăcit cărora li se dăduse o întrebuințare secretă și urâtă. Dani îi privi cu prudență, dar ploaia era pătrunzătoare și îi ataca obrajii cu atâta stăruință că, în cele din urmă, își înclină capul și urmări înaintarea înceată a picioarelor ei de-a lungul grătarului de lemn alunecos.

Seward părea abandonat în umbrele estompate ale sfârșitului de după-amiază. Era ca și cum toată lumea luase hotărârea colectivă să se baricadeze acolo unde era cald, uscat și lumină. Chiar și magazinele și agențiile de voiaj pe lângă care trecu Dani păreau neobișnuit de goale. Funcțio-

narul ciudat stătea singur în spatele ghişeului înalt savurând conţinutul sticlei pline pe jumătate cu suc organic şi privind fix la crepusculul nefiresc pe care îl popula Dani.

Când ea plecă alergând de pe grătarul de lemn, îşi întoarse faţa de la apă şi măsură cu pasul străzile lăturalnice până când i se făcu atât de frig că degetele îi amorţiră. Şi pentru că ploaia o urmărea cu o nouă intensitate, Dani îşi ridică privirea şi se întrebă unde se afla de fapt. Era mult prea departe de hotel ca să caute adăpost în camera ei.

Lumina împestriţată cu auriu venită de la nenumăratele magazine şi restaurante îi făcea semne să se adăpostească, dar Dani nu se arătă interesată până când nu identifică un bar lung şi gol într-o tavernă cu un aspect sordid. Când intră, aerul cald o întâmpină cu un fel de oftat pe piele, un suspin care o furnică până în vârfurile degetelor. Îşi împinse pe spate gluga şi încercă să scuture umezeala de pe jachetă, dar aceasta se infiltrase pătrunzător şi părea hotărâtă să rămână lipită de îmbrăcămintea ei. În schimb, desfăcu fermoarul jachetei şi scoase de pe ea veşmântul rece agăţându-l neceremonios în cuierul de haine care se afla lângă uşă.

Într-un colţ al tavernei se afla un cuplu, fiecare în mână cu un pahar înalt cu bere de culoarea chihlimbarului în timp ce discutau în şoaptă. În afara lor, mai era doar barmanul, un amerindian de vârstă mijlocie, cu o frunte impozantă. Acesta nu-şi ridicase privirea când intrase Dani şi nici nu-i acordă vreo atenţie când ocupă un scaun la bar. Ea spera la o înţelegere discretă, la o băutură care să-i apară în mod magic în faţă de la un barman înţelept şi zgârcit la vorbă care să-şi dea seama pe deplin ce multă nevoie avea ea de toate astea. Dar bărbatul din faţa ei nu avea de gând să-i ofere o asemenea alinare.

– Ceva cald, spuse Dani atingând uşor cu palmele tejgheaua de parcă ar fi mângâiat locul. Afară îngheţi de frig.

Barmanul nu ridică privirea, dar se duse după o cafetieră care tocmai îşi încheiase procesul de fierbere.

– Ceva mai tare?

El nu se opri din turnat, dar lăsă un spaţiu suficient în cană şi deşurubă dopul unei sticle de whisky Jameson Irish.

– Frişcă?

– Nu.

Aburul care venea dinspre cafea mirosea atât de frumos că Dani se văzu nevoită să-şi înăbuşe dorinţa de a-l atinge cu limba. Era amar şi dulce, înţepător şi plăcut, ca o uitare de scurtă durată, ca un loc unde putea uita. Luă o înghiţitură lungă desfătându-se cu modul în care lichidul fierbinte îi ardea limba şi lăsa o cărare de foc trecând prin pieptul ei.

Cafeaua irlandeză dispăruse înainte ca Dani să realizeze că o băuse până la ultima picătură. Îi vibra în vârful degetelor şi radia căldură din cap până în picioare. Totul părea estompat şi uşor neclar şi când îşi înălţă capul să mai comande încă una, înainte de a da glas solicitării ei, barmanul o plasase deja în faţa ei.

– Pari înfrigurată, spuse el ca şi cum ar fi oferit o explicaţie.

– Sunt, recunoscu Dani. Înfrigurată şi nefericită. Aş vrea să înjur cum îmi vine la gură.

Pentru prima dată de când intrase în tavernă, barmanul o privi în ochi. Un zâmbet slab îi ridică un pic colţul gurii şi Dani îi zări pe buză linia argintie de la un sărut care lăsase o cicatrice asemenea unui fulger.

– Aici poţi să o faci. Poţi să te exprimi cum vrei. Eu nu voi spune o vorbă.

– Mulţumesc. Dar nu e stilul meu.

– Nici n-am crezut asta.

– Aş putea să arunc ceva.

El privi fugitiv spre şirul ordonat de pahare care stăteau suspendate în spatele lui.

– S-ar putea să nu fie o idee prea bună.

– Aş face o dezordine cumplită. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta.

– Tot timpul. Dar aş vrea să-mi păstrez slujba, spuse el şi măsură cafeaua măcinată în filtrul celei de-a doua cafetiere, ca mai apoi să umple carafa cu apă rece de la un furtun cu mânerul albastru. Nu eşti de pe aici, mai adăugă el ca o afirmaţie, nu ca o întrebare, dar suficient de neconvingător ca Dani să o poată ignora dacă dorea.

Nu o făcu.

– Sunt din Iowa.

– Cam departe de casă.

– Nu în mod voit.

El îi aruncă o privire inaccesibilă, de necitit, care transfera drept spre ea ceva neprietenos şi nesigur.

– Soţul meu a dispărut, spuse Dani fără să fie sigură de ce dorea să-i povestească barmanului despre acest subiect, dar, imediat, adevărul se ridică înlăuntrul ei ca o maree înaltă înghiţind totul în urmă. A decolat de la Aeroportul Seward şi...

– A dispărut, termină barmanul. Ciudat nume, nu? Elson? Elton?

– Etsell.

– Îmi pare rău.

Dani nu se dumeri dacă barmanul regreta dispariţia lui Etsell sau faptul că purta acel nume.

– Eu, niciodată... începu ea nesigură. Nu ştiu cum să

trăiesc cu asta. Ar trebui să simt ceva, nu? Ceva din adâncul sufletului meu ar trebui să știe că el este în viață. Că trebuie să continuăm căutarea.

– Sau că trebuie să-i puneți punct.

Barmanul rosti oarecum imparțial ultimele vorbe și Dani se pomeni cercetându-i fața ca să înțeleagă, ca să descopere răspunsuri, dar fața lui era de necitit.

– Nu simt nimic, recunoscu ea.

Barmanul luă o cârpă care acoperea o chiuvetă mică pentru spălarea alimentelor și o răsuci în mâini. Nu era nimic de șters, nici o suprafață din tavernă care să nu fi fost insistent curățată, și o ținu o clipă în pumn înainte de a o împături într-un pătrat perfect și a o așeza pe tejghea. Dani privi printre gene și se uită în jur observând că prima ei impresie fusese total greșită. Nu dăduse peste un bar ca vai de lume. Era o tavernă curată și îngrijită, cu spații clar determinate și o lumină caldă care se revărsa peste mesele întunecate și făcea ca sticlele cu lichior să strălucească de parcă ar fi fost umplute cu nestemate fărâmițate. Doar pentru o clipă, Dani se simți ca și cum i s-ar fi așezat ceva pe umeri, o pătură împletită de mână care cădea pe ea moale și o făcea să-și dorească să închidă ochii.

– Chiar îmi pare rău, spuse în cele din urmă barmanul.

Și mie, se gândi Dani. *Pentru foarte multe lucruri.*

– De vină e Triunghiul de Alaska[1], spuse el. Kushtaka[2]. Dumnezeu. Destinul.

---

[1] Un fel de Triunghi al Bermudelor situat între orașele Juneau, Yakutat, Anchorage și Barrow, unde de-a lungul timpului au dispărut fără urmă mii de oameni (n.tr.)

[2] Sau Kooshdakha, un bărbat înspăimântător, jumătate om, jumătate vidră, care îi ademenește pe oameni în Triunghiul de Alaska, potrivit poveștilor indienilor Tlingit și Tsimshian din sud-estul statului Alaska (n.tr.)

Lista de acuzații a lui Dani nu era cătuși de puțin așa de voluminoasă – Russ, într-o anumită măsură, poate Sam, cu certitudine ea și Ell –, dar când barmanul scoase două pahare mici și pe lângă ele și o sticlă micuță cu romburi, de undeva de sub tejghea, recunoștința o emoționă peste măsură.

– Mulțumesc, șopti ea nu pentru băutura turnată în pahar, ci pentru faptul că el o înțelesese.

În clipa când degetele lui Dani atinseră paharul neted, telefonul mobil îi sună în buzunar. Era un sunet neașteptat în tăcerea concentrată din tavernă și ea aproape că tresări pe scaun. Numele lui Hazel cu numărul de telefon clipeau spre ea de pe ecran și cu o lovitură ușoară dată cu degetul mare, ea deschise mobilul.

– Bună, Hazel.

– Au găsit-o.

Inima lui Dani se opri în loc.

– Poftim? rosti ea înghițind cu lăcomie aer și încercând din nou. Cine? Pe cine au găsit?

La celălalt capăt de linie se auzi un mic fluierat și apoi Hazel spuse:

– Pe Samantha Linden.

Sam sfida toate ideile preconcepute pe care Dani și le proiectase cu atenție despre ea – o singură bătaie furioasă cu piciorul încălțat cu bocancul de drumeție și ea zdrobise portretul imaginar transformându-l în moloz.

Dani și-o închipuise înaltă și aprigă, genul de femeie care era uimitoare din toate punctele de vedere și cu colții ascuțiți. Ochi ca focul, pometi de amazoană, piele rumenită de la dogoarea interioară combinată cu ceva sălbatic și poate chiar puțin periculos. Tipul de femeie care fie era venerată, fie temută în taină.

Dar adevărata Samantha Linden era un spiriduș. Era mai mică cu un cap decât Danica și probabil cântărea mai puțin de patruzeci și cinci de kilograme udă leoarcă. Dar asta nu însemna că nu dispunea de o siluetă impresionantă. Sam radia un soi de bogăție, o particularitate foarte elegantă care mergea dincolo de rotunjimile ei echilibrate și scânteierea minunată de sticlă topită a ochilor ei migdalați. Părul scurt îi încadră fața, iar buzele îi erau atât de pline încât Danica se întrebă dacă nu erau cumva injectate. Dar erau adevărate, trebuiau să fie. Nimic în privința lui Sam nu inspira gândul vreunui artificiu. Nu era deloc fardată, hainele îi erau vechi și rupte pe alocuri și, în mod evident, nu mai făcuse un duș de o săptămână. Poate și mai mult.

Dani nu putea să-și ia ochii de la ea chiar dacă femeia minionă continua să-i arunce priviri tăioase.

– Este ridicol, rosti în cele din urmă Sam ridicându-și mâinile în sus.

Toți erau adunați într-o sală mică de conferințe la Holiday Inn – Blair, Hazel, Dani, Sam și doi polițiști în uniforme – și, după o oră de întrebări, femeia cândva dispărută părea nerăbdătoare să plece.

– V-am spus de o sută de ori. Am fost în vizită la un prieten două zile și pe urmă am plecat în drumeție. Aș fi revenit la timp doar că am alunecat pe o ravenă în întuneric și mi-am luxat afurisita asta de gleznă.

Ofițerii doriseră să-i vadă glezna rănită și chiar și Dani rămăsese cu impresia că Sam o scăldase când venise vorba despre piciorul umflat ca o pâine care se revărsa peste covată. Nu era fracturat, sau cel puțin Sam le spusese că nu era, dar explozia de purpuriu, verde și negru din spatele șireturilor dezlegate de la gheata ei se dovedi suficientă să o facă pe Dani să bată în retragere.

– Şi când a fost exact ultima dată când l-ai văzut pe Etsell Greene?

Sam făcu ochii mari şi lumina străluci pe irisurile întunecate precum mica. Mâna îi tâşni brusc, iar femeia smulse un caiet din mâna ofiţerului.

– Hei! strigă el.

Ea îl privi printre gene.

– Scrie chiar aici că ultima dată când l-am văzut a fost sâmbătă, atunci când m-a lăsat într-un loc. Vreţi să subliniez?

Ofiţerul îşi recuperă enervat caietul de la ea cu un gest repezit.

– Sam, scumpo, trebuie să înţelegi, noi îl căutăm pe Etsell – şi pe tine – de foarte mult timp, spuse Blair mângâind braţul lui Sam cu blândeţe.

Dani consideră ciudat faptul că Blair o alintase cu „scumpo" pe pisica sălbatică numită Sam, dar ea păru să devină docilă sub atingerea lui.

– Ascultă, spuse ea mimând răbdarea, îmi pare rău că Etsell Greene a dispărut, dar nu ştiu nimic despre treaba asta. Jur că nu a fost cu mine. Drumurile noastre s-au despărţit la aeroport în urmă cu două săptămâni.

În mod miraculos, Danica o crezu. Şi după cât se părea, la fel şi toţi ceilalţi.

– Mai bine ai suna la Midnight Sun, sugeră unul dintre ofiţeri. Cei de acolo au fost foarte îngrijoraţi din pricina ta.

– Mai mult ca sigur că au pierdut bani cu absenţa mea. Cine altcineva mai conduce turnee de vânătoare?

– Tu eşti cea mai bună, o asigură Blair făcându-i cu ochiul.

Încăperea dădu frâu liber unui murmur colectiv de

uşurare la reîntoarcea fiicei risipitoare. Dar în străfundul minţii lui Dani sună un clopoţel cu un sunet care crescu în intensitate până când îşi auzi în urechi bătăile inimii şi presiunea îi invadă agresiv spatele ochilor. Apariţia lui Sam era o rezolvare simplă care arunca dispariţia lui Ell într-o lumină cu totul nouă. În câteva zile, rolul lui Dani oscilase precum acul unei busole stricate pendulând de la soţia plină de speranţă la partenera de cuplu desconsiderată de iubitul pierdut. Şi acum unde se afla? Stătea într-o încăpere de hotel care mirosea uşor a fum şi a mâncare de banchet ieftin, alături de o femeie care era mult mai preocupată să facă un duş decât de faptul că fusese obiectul atâtor speculaţii ori că tratatele de psihologie ar fi putut să scrie despre ea. Sau mai curând despre reacţia pe care reuşise să o provoace, pur şi simplu, pornind într-o drumeţie neanunţată.

Fiica risipitoare se reîntorsese relativ teafără. Dar ce se întâmplase cu fiul risipitor?

Dani se luptă cu impulsul de a ţipa, de a se repezi la bărbaţii calmi şi stăpâni pe sine care erau foarte bucuroşi şi capabili să se detaşeze de dispariţia lui Etsell fără să arunce o privire în urmă. Ei încercaseră, ştia asta, şi totuşi nu realizau că Etsell era soţul ei? Că era cel mai bun prieten al ei? Că era viaţa ei? Nicio sumă incalculabilă de căutări nu putea fi suficientă. Nicio mulţime de remuşcări subtile nu-i putea înapoia ceea ce pierduse.

Sam se eliberase neoficial şi când Blair se oferi să o ducă la aeroport cu maşina, ceva din interiorul lui Dani se frânse.

– Nu pleca! aproape strigă ea sărind după Sam de parcă ar fi avut de gând să pună mâna pe ea şi să o ia ostatic, deşi se stăpâni şi se opri imediat să nu o atingă pe femeia aceea ciudată. Te rog, imploră ea, aş dori să discut un minut doar cu tine.

Uşurarea care satisfăcuse adunarea la acceptarea definitivă a întoarcerii lui Sam dispăru la fel de repede cum apăruse.

– Cred că ar fi o idee bună, zise Blair preluând comanda după o pauză scurtă şi plină de uimire.

El îi conduse pe cei doi ofiţeri afară din sală cu o mână părintească. Hazel o privi lung pe Dani, dar, în cele din urmă, plecă şi ea închizând uşa în urmă cu un clic definitiv.

Doar după ce dispăruse toată lumea, Dani se întoarse cu faţa spre femeia pe care o denigrase în nenumărate şi diferite moduri. Sam era reală, aşa cum stătea cu părul ciufulit şi miţos, împins după urechi unde era îndeajuns de lung ca să stea şi zbârlit prin celelalte locuri în smocuri încreţite precum buruienile umede. Cămaşa îi era pătată, bocancii – plini de noroi şi decoraţi cu smocuri rupte de ierburi purpurii care pentru Dani erau la fel de exotice precum rocile selenare. Lui Dani, Sam îi părea a fi optimistă. Optimistă şi reală, aproape şocant de reală.

Adevărul inevitabil al apropierii lui Sam – al prezenţei ei şi al absenţei lui Etsell – era ca porţiunea fină a unui cuţit, un tăiş care îl separa pe el de ea cu o linie irevocabilă. Şi totuşi, Dani nu se putea opri să nu-i combine cumva, să nu încerce să facă piesele să se potrivească astfel încât Ell să poată continua să existe. Chiar dacă existenţa lui era expulzată într-un oarecare loc nebulos. Pentru un motiv oarecare. În compania altcuiva.

Sam o studia cu un ochi precaut şi atent, iar Dani se gândea că nu avea prea mult timp. Zvârluga de femeie sălbatică din faţa ei putea fugi în foarte scurt timp.

Urmă o tăcere de câteva secunde în timpul căreia nu se

auzi nimic altceva decât amestecul disonant al respirațiilor lor inegale. Apoi, Dani se calmă și spuse:

– Ce știi despre dispariția soțului meu?

Privirea lui Sam deveni ca de oțel.

– De unde să știu unde este Ell?

Sunetul numelui lui pe buzele femeii necunoscute născu ceva ca o fluturare de aripi mici și negre în pieptul lui Dani.

– Știu că ai zburat cu el aproape cu fiecare ocazie cu care s-a înălțat.

– Și?

– Și probabil ați discutat. Ar trebui să știi dacă avea o rută preferată, un loc unde îi plăcea să zboare sau o panoramă care îl bucura...

– Am cercetat traseul cu Blair și cu poliția.

– N-ai cercetat cu mine.

Sam își încrucișă brațele pe piept. Așa cum stătea acolo, părea aprigă, aprigă și străină, iar Dani se văzu nevoită să-și reevalueze prima impresie. Sam *era* o amazoană, o mică Ioana d'Arc, o lucire egală cu un chibrit proaspăt aprins. Și părea gata de zbor – o adiere și ea putea dispărea brusc și pentru totdeauna din viața lui Dani.

În concluzie, Dani își schimbă tactica.

– Te rog, începu ea făcând nesigură un pas înainte și luptându-se cu dorința de a o apuca pe Sam de brațe și de a nu-i dea drumul până când nu va rosti și ultima întrebare care îi ardea limba. Te rog, s-ar putea să nu pară important pentru tine, dar dacă există ceva – oricât de lipsit de importanță –, ceva de care îți aduci aminte și care ar putea fi de folos... rosti ea cu disperare și fără să termine tot ce avea de spus.

Sam își mușcă buza inferioară lăsând în urmă o linie cu

modele uniforme care arătau de parcă pielea i-ar fi fost cu grijă brodată. Apoi oftă din greu și spuse:

– Nimic. Îmi pare rău, nu găsesc absolut nimic să-ți spun. Ell adora să zboare aici și nu era deloc neobișnuit pentru el să pornească într-o plimbare de plăcere.

– Crezi că a fost vorba de o plimbare de plăcere? întrebă Dani privind cu ochii întredeschiși și examinând-o pe cealaltă femeie pentru chiar și cel mai neînsemnat indiciu că ea îl însoțise pe Etsell în una din aceste plimbări sau pentru dovezi că ea era ceva mai mult decât o colegă de serviciu.

Sam ridică din umeri.

– Cine știe? Ascultă, știu că probabil nu sună prea prietenos pentru tine, dar aceasta este Alaska. Știi câți oameni au dispărut numai în 2007? Două mii opt sute treizeci și trei. Știu asta pentru că 2007 este anul când am început munca la Midnight Sun. Tocmai pierdusem un grup de drumeți. Au fost găsiți trei zile mai târziu, deshidratați și isterici, dar, așa cum se întâmplă adesea, oamenii nu sunt întotdeauna găsiți.

– Dar Etsell este lumea mea.

În ochii lui Sam licări ceva precum scânteierea argintie a unui pește în apa puțin adâncă, dar înainte ca Dani să poată discerne, emoția trecu.

– Îmi pare rău, spuse Sam din nou.

Cuvintele inutile agonizau. Brusc, Dani se simți lipsită de miez, goală pe dinăuntru, ca și cum tot interiorul i-ar fi fost scobit și nu mai avu puterea să rămână acolo. Îmi pare *rău*. Ce altceva era de spus?

– Știi ce am crezut? rosti ea aproape ca pentru sine. Când am auzit că dispăruseși și tu, am crezut că erați împreună.

– Împreună, repetă Sam încet.

Greutatea cuvântului nu o făcu pe niciuna să se piardă, dar Sam nu se deranjă să nege acuzația nerostită.

– Cine era el? întrebă Dani pe neașteptate. Adică, aici. Cine era Etsell aici? Ai știut de existența... mea?

Sam își înclină capul într-o parte ca o pasăre curioasă, dar păru să ia întrebarea lui Dani în serios. Reflectă îndelung și după ce o urmă a unui zâmbet îi fremătă pe buze, spuse:

– Sigur că am știut despre tine.

Ceva se risipi din încăpere, o stare de tensiune, o linie încordată de stres care se tensionase și mai tare între ele. În aer se auzi un pocnet aproape imperceptibil, urmat de un moment de transparență și apoi Sam se răsuci pe călcâie și plecă. Fără niciun la revedere, fără niciun noroc.

Abia când Dani o urmări pe Sam plecând, își dădu seama că amândouă vorbiseră despre Etsell la timpul trecut. Caracterul definitiv al concluziei îi tăie picioarele.

Hazel o descoperi în mijlocul sălii de conferințe, cu picioarele încrucișate pe podea și privirea absentă îndreptată spre un perete.

– Ești bine? șopti Hazel lăsându-se în genunchi lângă Dani. Ți-a spus ceva vrăjitoarea asta mică? A...

– Vreau să plec, o întrerupse Dani. Chiar acum. Vreau să merg acasă.

Danica

În timp ce eram în Alaska, lumea schimbase decorul. Era zgomotul surd și moale al unui zăvor care nimerea în locul potrivit, un tablou diferit a ceva familiar care devenise granular și cu marginile înconjurate de un halo aproape eteric. Nimic nu se schimbase și, cu toate acestea, totul era altfel. Era înconjurată de fantome, amintiri ale unei vieți cu Ell care erau înghețate în timp până să poată fi îngropate pentru totdeauna sau reînviate din golful cu gheață și apă unde aveam certitudinea că soțul meu se prăbușise.

Când am sosit acasă în miezul unei nopți calde de iunie, am mers tiptil și desculță prin camere sperând să întrezăresc fantomele tăcute care umpluseră aerul cu un miros precum eterul. Dulce și volatil. Gata să explodeze. Dar nu era nimic de văzut, nici cuvinte înscrise pe ochiurile de geam umede, nici șoapte care ar avea ecou dincolo de fiecare încăpere pe care o traversase soțul meu. Nici momente de transcendență, nici locuri înguste unde spiritul lui s-ar intersecta cu al meu într-un act de alinare divină. Nimic.

Era o senzație de gol. Fragilă, delicată și cu marginile la fel de subțiri și de periculoase precum lamele. În timp ce am aprins luminile în toate camerele, aproape

am simțit cum mă tai în ele și, în cele din urmă, m-am cocoțat pe un colț al patului nostru făcut cu atenție, sângerând și așteptând. Deși nu era nimic de așteptat.

Trecuseră cinci săptămâni de când Etsell se ghemuise ultima dată lângă mine deasupra cearșafurilor pe care stăteam. Chiar mai mult de o lună, o perioadă scurtă definită într-un calendar al zilelor care aveau să continue să se piardă în uitare cu fiecare noapte. Dincolo de fereastra mea, Luna era mai mică decât o așchie, era doar o șoaptă care reamintea că orele vor continua să zboare. Fără el.

Mi-am amintit primul moment când am pus piciorul în această casă, ezitarea agentului imobiliar când să ne arate casa albă în stil *Craftsman* cu o verandă povârnită chiar la marginea orașului.

Oamenii cred că Sudul are suflet, dar eu știu că și Nordul are. Poate că e puțin diferit. Mai calm și mai stăpân pe sine. Dar Blackhawk este un oraș ca o nestemată rară, o moștenire de familie care strălucește de peste un secol și peste care s-a adunat praful memoriei noastre colective. Sunt cărămizile cu care este pavată strada principală, un mic cimitir cu pietre de mormânt sculptate manual de la 1800 și stejarul care stă mândru lângă bibliotecă și a cărui circumferință uriașă ar avea nevoie de șase bărbați adulți ținându-se de mâini ca să fie cuprinsă. Cele mai vizibile sunt locuințele vechi, case cu caracter și povești de spus.

Eu și Etsell ne-am îndrăgostit de casa noastră chiar înainte de a ne căsători. Blackhawk se răsfiră din centru ca un evantai și își pierde încet avântul pe măsură ce se extinde către marginile orașului. La periferie, străzile sunt prăpădite și cu păpădii care răzbat prin crăpăturile

din beton în timp ce o răsfirare de case uitate se află la mică distanţă de parcul de rulote unde crescusem. Dar eu şi Ell nu ţinteam sus.

Obişnuiam să ne plimbăm pe străzile din Blackhawk când nu mai suportam să stau nicio clipă în rulotă, iar tatăl lui se prăbuşea beat turtă pe canapeaua din camera de zi. Vremea nu conta. Dacă era frig, ne înfăşuram fulare groase în jurul gâturilor şi ne băgam degetele în mănuşi. Şi când soarele ardea şi umiditatea înregistra în diagrame peste nouăzeci la sută, noi căutam din nou drumurile spre râu.

Big Sioux era un râu puţin adânc şi tulbure, dar însemna apă şi asta era suficient să ne ispitească să ne alegem drumul pe un buştean căzut sau să ne bălăcim picioarele în alunecarea lentă a apei. Nu era departe de oraş, poate la vreo patru sute de metri pe prundiş, dincolo de locul unde Thirteenth Street se transforma în praf. Şi la acel colţ – indicatorul final al civilizaţiei între Blackhawk şi o pădure rară de preerie – se afla casa visurilor noastre.

Era cu un singur nivel, omagiu ulterior Primului Război Mondial adus prosperităţii dezechilibrate şi speranţei unei ţări care ieşea la lumină dintr-un nor de dezamăgire. Casa emana un optimism circumspect, arcul dublu adânc al acoperişului cu fronton şi veranda generoasă care se întindea primitoare păreau cumva vesele. Dar conform actului de proprietate, casa se bucurase doar vreo doi ani de zile fericite până când bursa de valori s-a prăbuşit şi Marea criză economică a îngenuncheat Blackhawk. Aproape că se puteau întrezări efectele pe această căsuţă minunată.

– Pare tristă, am spus eu prima dată când am trecut pe lângă ea.

Şi frontoanele gemene într-adevăr semănau cu o pereche de ochi plecaţi în jos.

– Ar putea fi o casă grozavă, a spus Etsell oprindu-se cu mâinile în şolduri şi studiind structura văruită din faţa lui. Are o verandă minunată.

– Veveriţele probabil şi-au construit culcuşuri peste tot, am spus eu chicotind. Cred că nu a fost locuită de foarte mult timp.

– O vom aranja, a răspuns Ell cu un zâmbet în voce, venind în spatele meu şi cuprinzându-mi umerii cu braţele ca să-şi apese obrazul pe obrazul meu încât am văzut casa dintr-o perspectivă combinată. Ce culoare ar trebui să o vopsim?

– Galben. Culoarea grâului de iarnă şi a inului.

Şi exact aşa am făcut.

Fără el, casa nu se mai simţea ca un cămin. Vântul şuiera prin jgheaburi şi fiecare suspin familiar al lemnului tasat părea ciudat. Nu cunoşteam locul. Nu ştiam cum să trăiesc singură în acest loc.

Dar după câteva minute în care mi-am plâns de milă, am pus amândouă mâinile pe cuvertura de lângă mine şi am tras în piept o ultimă văicăreală. A fost o inhalare prelungă, o gură de aer care aproape s-a sfârşit într-un suspin, dar pe care l-am întrerupt în timp ce îmi dregeam glasul. Apoi mi-am luat avânt, mi-am îndreptat cămaşa cu un gest rapid şi îndemânatic şi am pornit la treabă.

Eu şi Etsell aveam dulapuri separate vizavi de cameră, compartimente pătrate, mici, cu uşi înguste şi mânere de

sticlă care atârnau un pic detaşate. Al lui stătea mereu deschis pentru că pe spate avea o oglindă pe toată lungimea uşii. Dar era dureros să te uiţi la hainele lui, să mergi pe lângă şi să surprinzi chiar şi cea mai slabă adiere a mirosului de bumbac înviorător al cămăşilor când se împletea cu mirosul de mosc al pielii lui. O cravată solitară era spânzurată de marginea oglinzii – singura lui cravată – şi o pereche de jeanşi pe care o lăsasem să stea într-un morman mototolit pe podea. Ar fi trebuit să-i arunc în maşina de spălat, dar despărţirea mea de rufele lui abandonate fusese o provocare, un mod meschin de a-i aminti atunci când avea să ajungă acasă că nu aşteptasem ca pe ace posibila lui reîntoarecere. Acum, perechea de pantaloni decoloraţi părea o acuzaţie.

M-am aplecat să ridic jeanşii şi să-i scutur cu o mişcare bruscă a mâinilor. Apoi i-am împăturit cu grijă, am netezit ţesătura moale şi i-am aşezat deasupra unui teanc de pantaloni pe un raft de jos. Am pus în ordine toate lucrurile, separând umeraşele care îi susţineau cămăşile şi rânduind o grămadă de pulovere pe care nu le purtase niciodată. Când dulapul a fost gata, m-am retras – atentă să nu-mi întrezăresc faţa palidă în oglindă – şi am închis uşa.

Camera părea ciudată cu dulapul lui Etsell închis. Uşa era ca un portal alb, un loc care adăpostea secrete, amintiri şi dorinţe despre care aveam impresia că nu voi mai avea niciodată îndrăzneala să vorbesc. Făcusem un lucru mic şi acesta atacase răutăcios ca un cuţit cu două tăişuri, cel de vină şi cel de uşurare, deşi era mult mai mult decât simţisem nevoia să fac.

În camera de zi, grămezile cu revistele lui Etsell stăteau nemişcate, pregătite pentru întoarcerea lui şi pentru scurtul moment când aveau să fie răsfoite şi la fel de repede aruncate. Uneori, Ell era absorbit de *Aviation Week* şi de *Plane & Pilot*, deşi doar *Golf Digest* ocupa spaţiul preţios în încăperea deja supraaglomerată. Oricum, copertele lucioase erau mine terestre la vedere. Le-am amestecat şi am scos o cutie de carton goală din lada de reciclare a deşeurilor din garaj. Probabil că era absurd să le păstrez, dar nu m-am putut hotărî să le arunc. Am îndesat cutia pe raftul de la intrare şi am închis uşa un pic mai tare decât era necesar.

Urme de-ale lui lâncezeau peste tot, detalii care făcuseră din casa noastră un cămin şi care acum îmi provocau atât de multă suferinţă că simţeam că rămân fără aer din cauza acestei dureri. Baia era partea cea mai dificilă. Prosopul lui alături de al meu, aspru de la maşina de uscat şi nefolosit pentru că eu spălasem o mulţime de albituri înainte de plecarea în Alaska. Aş fi vrut să nu fi spălat. Doream să-mi cufund faţa în pânza albă de prosop şi să-l simt. Şamponul lui dispăruse de la duş şi la fel şi periuţa din sertar. Singurul lucru care mai păstra o urmă a lui era un disc subţire de săpun tare, un calup mic devenit gri pe care îl ţinea lângă chiuvetă ca să se spele pe mâini şi pe faţă în fiecare seară înainte de a merge la culcare. Nu îl atinsesem în săptămânile absenţei lui pentru că, de fapt, nici nu observasem că era acolo. Era o parte din peisaj, un lucru permanent din baia noastră îngustă.

Dar l-am zărit în timp ce stăteam între cadă şi colţul

chiuvetei şi sentimentul pe care mi l-a trezit a fost intens şi profund.

A fost singurul lucru al lui Etsell pe care l-am aruncat. Şi o clipă înainte de a stinge lumina în baie, l-am văzut aterizat chiar deasupra testului de sarcină din coşul de gunoi.

8

SACRIFICIU

Danica dormea pe canapea pentru că nu suporta să se bage în pat singură. Dormise singură şi mai înainte, dar acum faptul de a dormi tot singură părea permanent, la fel ca betonul umed care se întărea încet, aşa încât ea se temea că dacă se va recunoaşte învinsă pe acest mic front, viaţa ei se va împietri treptat în deprinderi severe de om singuratic.

Era momentul acela din an perfect pentru somn cu fereastra deschisă, iar Danica lăsase să alunece cât se putea de sus partea de geam glisant ca să intre briza nopţii. Aerul o ispitea trimiţând săruturi catifelate peste marginile perdelelor uşoare înainte de a răbufni brusc suficient de puternic să convingă clopoţeii de vânt care atârnau chiar în faţa uşii de la intrare să cânte un şir de acorduri *presto e forte*[1]. Prima ei noapte acasă se consumase cu vise agitate şi fantezii misterioase. Dani nu dormise deadevăratelea, ci se odihnise – cu o ureche aproape adormită atentă la zgomotul făcut de o maşină pe aleea ei sau la zgomotul de paşi pe treptele verandei.

Dar nu se arătase nimeni până când soarele nu

[1] În tempo rapid şi cu sonoritate puternică (n.tr.)

începuse să scalde colțul unde dormea ea în lumina dimineții untoase. În plus, când deschise ochii, noaptea vântoasă era mai puțin decât o amintire și Dani se rostogoli de pe canapea cu senzația că se simțea mai grea și ciudată. Își frecă fața agresiv, apoi își trase cuvertura peste umerii goi și începu ziua îmbrăcată doar într-o pereche de pantaloni scurți de-ai lui Etsell și un tricou fără mâneci. Nu se deranjă să-și ascundă un căscat când realiză că sora ei, Katrina, era prima care o întâmpina la întoarcerea din Alaska.

– N-am venit prea devreme, nu? strigă Kat ridicând două pungi de hârtie cu tot soiul de cumpărături de pe bancheta din spate a mașinii ei și trântind portiera cu șoldul.

– Ai fost în oraș toată noaptea? întrebă Dani măsurând cu privirea jeanșii rupți ai surorii ei și cămașa sclipitoare fără mâneci care reflecta soarele matinal mai ceva ca un glob de discotecă. Puțin probabil o ținută de dimineață și pentru o zi de lucru.

– Am prins câteva ore la rulotă, spuse Kat alergând cu pași siguri peste iarba acoperită cu rouă și urcând treptele verandei câte două deodată. Dar n-am făcut încă un duș. L-am lăsat pentru casa ta. Tu ai presiunea mai bună la apă.

– Și șampon mai scump.

– Și asta, recunoscu Kat mutând pungile pe un singur braț ca să o tragă pe Danica într-o îmbrățișare dezechilibrată. Arăți ca dracu'.

– Mulțumesc.

– Ca moartea-n vacanță, mai adăugă Kat scăpând un sărut pe obrazul lui Dani și trăgând de capătul cozii

desfăcute a surorii sale. Dar o să avem grijă de asta. Am venit să facem libaţii[1].

Dani făcu un pas înapoi, desculţă pe verandă, şi o studie pe Kat cu ochi critic.

– Este ora şapte dimineaţa şi tu ai adus băutură să mă înveseleşti?

– Băutură? întrebă Kat strâmbând din nas.

– Libaţii.

– Păi, nu asta înseamnă? Adică provizii. Mâncare şi băutură.

– Provizii.

Kat pocni din degete şi zâmbi.

– Întocmai. Provizii. Mi-am luat două zile libere şi nu am de gând să te las.

– Nu ştiu dacă să râd sau să plâng.

– Poate că un pic din amândouă. Poţi să deschizi uşa pentru mine? Mai am un pic şi scap pungile astea pe verandă.

Dani deschise brusc uşa cu plasă pentru Katrina şi o însoţi în interior. Camera de zi arăta ca măturată de vânt şi foarte deranjată: pernele erau aruncate pe podea, diverse mărunţişuri se răsturnaseră pe măsuţă şi una dintre fotografiile de nuntă cu Etsell şi Dani atârna strâmbă.

– Noapte dificilă? întrebă Kat dând cu piciorul într-o pernă care îi stătea în cale.

– Vântul, presupun, spuse Dani desprinzându-şi cuvertura de pe umeri şi împăturind-o cu grijă.

Ea aranjă şi pernele pe canapea, îndreptă bibelourile de pe măsuţă, dar când întinse mâna spre fotografie nu se putu hotărî să o atingă.

[1] Libaţie/libaţiune – în Antichitate, act ritual constând în vărsarea unei cupe de vin în cinstea zeilor după ce cineva şi-a muiat buzele în ea; ridicare de pahar, acţiunea de a bea (n.tr.)

– Bănuiesc că o parte din chestiile astea trebuie refrigerate, nu? întrebă ea aruncând o privire rapidă spre Kat, care se uita la ea fix cu o expresie indescifrabilă.

Dar apoi Kat clipi şi zâmbi risipind momentul stânjenitor.

– Da. Am luat ouă, suc, pâine... răspunse Kat uitându-se în pungi cu un surâs curios, ca şi cum ar fi văzut conţinutul lor pentru prima dată. Şi multe altele... Am pus mâna pe tot ce arăta bine.

Dani goli pungile în timp ce Kat curăţă cafetiera. Pungile conţineau într-adevăr o mostră eclectică de alimente prezente în orice băcănie, totul de la sucul de portocale cu pulpă până la cireşele deshidratate în ciocolată amăruie şi o sticlă cu rom.

– Libaţii, spuse Dani ridicând sticla.

– Să fie, amice! spuse Kat făcând cu ochiul şi salutând.

Mai era un ardei verde îndesat şi lucios şi o caserolă mică de ciuperci champignon care mai aveau încă resturi de pământ pe codiţe. Dani ştia că, în scurta ei absenţă, sora ei nu învăţase să gătească, aşa că o aşeză pe Kat la masă cu un exemplar vechi din ziarul local ca să se apuce de curăţat şi tăiat legumele pentru omletă. Cu doar câteva ore mai înainte, Danica dorise să se târască într-o gaură şi să moară acolo, dar, în clipa aceea, tăietura uşoară a cuţitului pe fundul de bucătărie şi aroma de cafea proaspătă îi ofereau un fel de alinare. Urma unui zâmbet înfrumuseţă buzele lui Dani, deşi purta povara unei vinovăţii subite şi pătrunzătoare. Îşi muşcă partea din interior a obrajilor.

Kat nu pomenise de Alaska şi acest fapt umbrea aerul dintre ele sporind în mărime şi claritate până când

căutarea eşuată a lui Dani se postă ca un munte de neescaladat în mijlocul camerei. Everestul ei personal. Când ouăle începură să clocotească, Dani oftă şi se întoarse cu faţa spre sora ei. Întotdeauna îi displăcuse ideea că ea era cea puternică, dar dacă sora mai mare nu avea de gând să amintească de Alaska, ea trebuia să o facă.

– A fost de-a dreptul o porcărie, spuse Dani răspunzând întrebării nerostite. Am încercat să zbor şi n-am putut. Hazel era... în sfârşit, Hazel. Şi au fost câteva zile când mi-am imaginat, când am şi *crezut* că Etsell dispăruse cu o altă femeie.

– Poftim? spuse Kat închizând ziarul cu un pocnet şi lipindu-l pe masă cu ambele palme acoperind astfel o fotografie a unui fermier care stătea cu picioarele crăcănate pe şirurile abia răsărite de porumb pitic.

– O altă femeie? Ell?

– Ei, nu, spuse Dani în timp ce îşi simţea mâinile inutile şi nefamiliare de parcă erau o parte din trupul altcuiva.

Apoi îşi privi palmele deschise, le aşeză în mod deliberat pe şolduri şi deschise gura ca să-şi liniştească sora. Dar Kat era deja în picioare în timp ce ochii îi străluceau de furie şi mâinile îi deveniseră pumni.

– N-am îndrăznit să te întreb, spuse ea spumegând. Aşteptam să aduci tu vorba despre Alaska atunci când te-ai fi simţit bine şi pregătită. Dar asta nu o pot crede. Adică, Etsell? Serios? O altă femeie? Aş vrea să pun mâna pe el şi...

– Katrina. Nu a existat o altă femeie. A fost o coincidenţă ciudată. Nimic altceva, de-adevăratelea, zise Danica şi ridică din umeri încercând să pară nonşalantă, deşi

braţele îi erau înţepenite. Încerc doar să-ţi povestesc. Să spun cuiva cum a fost acolo. Adică în Alaska, cu munţii şi cu apa... Este o lume complet diferită, zise ea clătinând din cap. Părea că era iarnă, dar se spunea că era primăvară. Şi am reuşit să mi-l imaginez pe Ell acolo, ştii? Am simţit mirosul lui, chiar dacă n-am fost niciodată în Alaska şi înainte cu câteva săptămâni, nici el nu fusese...

Kat nu spuse nimic. Stătea nemişcată şi aştepta. Şi ca o moară neferecată, Dani continuă să vorbească. Mai întâi cu un efort brusc şi de scurtă durată, apoi mai tare şi cu sunete mai prelungi, vocea îi deveni fermă având puterea tuturor emoţiilor din spatele cuvintelor.

– Am petrecut toată săptămâna hoinărind pe străzile din Seward şi căutându-l. Ştiu că e o absurditate, dar n-am reuşit să zbor – am încercat, crede-mă, am încercat –, n-am putut decât să stau şi să mă frământ. Şi am continuat să-l caut în cele mai imposibile locuri – în baruri, pe ambarcaţiuni, prin apa golfului de parcă s-ar fi prăbuşit în ocean şi aşteptam ca trupul lui să apară plutind în faţa mea.

– Dani, nu. Asta-i chiar... Te rog. Nu.

– Când nu mi-l imaginam mort, îl vedeam pe soţul meu cu ea. Această altă femeie care nu avea un chip şi care tocmai nimerea în mijlocul unei decade – al unui *deceniu* – şi deşira toată istoria noastră în doar două săptămâni. Cum se poate întâmpla asta?

– Nu s-a întâmplat, spuse Kat dând semne că îşi revenea şi traversând bucătăria în câţiva paşi ca să-i îmbrăţişeze umerii lui Dani şi să o strângă cu putere în braţe. Chiar tu ai spus. Nu s-a întâmplat.

– Dar a fost ca un coşmar – fără să ştiu bine ce s-a întâmplat şi imaginându-mi ce era mai rău. Şi atunci s-a reîntors ea şi el nu, iar eu n-am ştiut dacă trebuia să fiu fericită sau devastată.

Kat îşi cuprinse sora cu braţele şi îşi potrivi bărbia lângă umărul rigid al lui Dani.

– Nu s-a terminat încă, scumpo. Doar pentru că nu l-ai găsit nu înseamnă că el nu mai este acolo...

– Încetează, Kat, spuse Dani retrăgându-se şi privindu-şi sora cu o expresie rece. Încetează. Ştim amândouă că el nu se va mai întoarce.

Aerul din bucătărie era cald, dar în colţurile întunecate se formase gheaţă care părea să ţesă pânze fragile pe ochiurile de geam la fel ca un ger de vară venit pe neaşteptate. Aerul era gata să se desfacă în bucăţi şi să se fărâmiţeze, dar imediat Dani oftă şi se domoli, iar vraja se risipi la fel de repede precum se instalase.

– Ah, Dumnezeule, şopti ea.

Doar atât: un nume, un descântec şi nimic mai mult.

– Ştiu, şopti Kat.

Amândouă rămaseră pe loc pentru o clipă, destul de aproape una de cealaltă, şi se priviră de parcă ar fi fost două străine, deşi amândouă puteau să închidă ochii şi să deseneze din memorie chipul celeilalte surori. Dar acum era altfel. Etsell bântuia încăperea, un ecou care plutea pe lângă Dani precum silueta unei umbre aproape transparente, un pic mai mult decât un freamăt în aer.

– Ouăle, spuse Dani răsucindu-se şi dând deoparte tigaia de pe ochiul aragazului.

Dar era prea târziu. Ouăle erau arse şi, pe neaşteptate,

bucătăria păru apăsătoare din cauza mirosului de unt ars şi ciuperci înnegrite.

– Oricum, nu-mi era foame, spuse Kat.

Băură cafea în grădină, tăcute şi gânditoare, doar cu zgomotele unei dimineţi de vară între ele. Curtea din spate părea oarecum sălbatică, aglomerată de culturile începutului de vară şi, în mod evident, neîngrijită. Iarba era mare şi arborii erau aproape ostentativi în robe din cel mai deschis verde, o culoare care curând avea să se închidă la soare în timp ce pielea lui Dani avea să se umple stropită ici, colo cu pistrui în trecerea succesivă a săptămânilor calde. Dar pentru puţin timp, chiar şi încâlceala sălbatică din curtea ei generoasă rămânea minunată, pur şi simplu, pentru că era însufleţită. Încâlceala aceea se înălţa şi se dezvolta bine şi, în timp ce avea să se maronească treptat pe margini, splendoarea începutului de iunie dintr-o grădină uitată de lume era totuşi un tablou de privit.

Când surorile se simţiră agitate şi încordate de la prea multă cofeină, Kat se ridică şi întinse mâna să o ridice şi pe Dani.

– Pune ceva pe tine. Vom merge într-o drumeţie.

– O drumeţie? întrebă Dani aruncând o privire sceptică ţinutei lui Kat. Cred că ar fi cazul să pui şi tu ceva pe tine.

– Poţi să-mi împrumuţi un tricou?

În condiţii obişnuite, Dani ar fi fost exasperată. Varianta de ajutor a lui Kat nu era niciodată utilă şi, cel mai adesea, avea drept urmare mai mult efort din partea lui Dani. În urmă cu câţiva ani, când Etsell şi Dani căpătaseră

amândoi o gripă, Kat își făcuse apariția ca să facă supă de pui și să aibă grijă de ei. Dar pentru că nu se descurcase, Dani sfârșise pregătind legumele în halatul de baie și hrănind-o cu lingura pe Kat, care că se molipsise și ea de gripă.

Kat sosise în urmă cu mai puțin de o oră, iar Dani gătea deja asigurând sprijinul emoțional și furnizând garderoba potrivită pentru sora ei mai mare. În aer era ceva liniștitor legat de această rutină. Dani își cunoștea acel rol pe de rost și cu toate că aroganța lui Kat ar fi deranjat-o cu o lună în urmă, în momentele de față o găsea aproape înduioșătoare.

– Sigur, am un tricou, spuse Dani. Și o pereche de pantaloni scurți care nu-ți vor scoate în evidență fundul.

– Îmi place fundul meu.

– Poate că un pic prea mult.

Dani scoase jeanșii scurți și tricourile din sertarul scrinului, apoi își strânse părul într-o coadă de cal și își stropi fața cu puțină apă rece. Periatul dinților era aproape o experiență religioasă – atunci când își clăti gura, se simți surprinsă de gustul picant al mentei pe limbă, dar și de sentimentul că unele lucruri nu se schimbau niciodată indiferent ce se întâmpla. Viața mergea înainte chiar și atunci când nu doreai neapărat să se întâmple.

Când ieși din baie, Dani nimeri față în față cu propria imagine: Kat în hainele ei, cu părul lung și desfăcut pe umeri – modul în care Dani îl purta atunci când dorea să se simtă atrăgătoare –, arătând pentru toată lumea ca geamăna neidentică a lui Dani. Kat era cu o palmă mai înaltă și părul îi era cu câteva nuanțe mai închis, dar cele două surori aveau același nas arcuit, picioare mici și brațe

lungi. Fără să se gândească, Dani străbătu spațiul dintre ele și cuprinse cu brațele talia subțire a surorii ei. Kat o îmbrățișă strâns.

– Mulțumesc că ai venit. N-am crezut... începu Dani fără să termine pentru că nu se putea hotărî să admită că se gândise la nevoia de a înfrunta situația de una singură.

În timp ce Dani își legă șireturile la tenișii pe treptele verandei din față, se plânse că picioarele ei erau cu un număr mai mici decât ale lui Kat.

– Ți s-a pus pata pe o pereche enormă de șlapi ai lui Etsell, o pereche mică de-ai mei sau pe tocurile alea ridicole cu care ai venit. Unde vom merge mai exact?

– Nu departe, spuse Kat în timp ce un zâmbet ascuns îi traversă fața. Dar am o surpriză pentru tine când vom ajunge acolo.

– În consecință, nu facem, de fapt, o plimbare de plăcere.

– Nu, este mai mult decât o plimbare. Voi lua șlapi tăi.

Stând la umbra garajului, Dani putea pretinde că locuia într-un loc fără nume. Casa galbenă se afla într-unul dintre colțurile cele mai îndepărtate ale orașului, unde un hotar drept de beton despărțea Thirteenth Street de Ridge Road. Dacă se întorcea pe Ridge, prima casă peste care dădea era a lui Benjamin. Mai erau câteva case înainte ca o curbă să ascundă vederii restul covorului asfaltic, deși pentru Dani vecinii îndepărtați rămâneau niște necunoscuți. Și dacă se îndrepta înapoi spre oraș, pe Thirteenth, trebuia să traverseze un teren viran înainte de a ajunge la casa cu vopseaua scorojită a doamnei Kamp. De partea cealaltă a drumului era un lan de porumb și unde se sfârșea betonul de pe Thirteenth începea un drum cu prundiș care nu ducea nicăieri.

Kat traversă strada goală şi se îndreptă spre drumul cu prundiş păşind săltat.

– Vii? întrebă ea şi aruncă o privire peste umăr în timp ce Dani alerga să o ajungă.

Brusc, Dani îşi simţi pieptul încordat – istoria scrâşnea dedesubtul picioarelor ei în timp ce îşi urma sora pe un traseu care îi aparţinea ei şi lui Etsell.

– Vom merge la râu? întrebă Dani încercând să evite încordarea din vocea ei.

– Surpriză! spuse Kat ridicând mâinile într-un entuziasm simulat. Serios! Unde credeai că mergeam?

Dani se bâlbâi.

– Nu ştiu, Kat. Nu am chef să merg la râu acum. Mă doare capul. Să ne...

– Haide, spuse Kat apucându-şi sora de mână repede şi strâns. Mergi cu mine. Aerul proaspăt îţi va face bine.

– Am avut parte de o grămadă de aer proaspăt în Alaska. Şi nu mirosea a bălegar.

– Mirosul banilor, *baby*, spuse Kat ridicând din sprâncene. Înţelegi? Sunt o fetiţă grozavă de la ţară.

Dani mormăi, dar o urmă pe Kat imediat. De s-ar fi simţit măcar un pic mai optimistă în grădină, dar toată speranţa slăbise în intensitate sub lumina orbitoare a soarelui care urca pe boltă. Se simţea incapabilă să se întoarcă şi chiar să protesteze în faţa voinţei lui Kat. Prin urmare, îşi înclină capul şi urmări praful împestriţat de lumina soarelui ridicându-se, pe când copacii din preajmă începeau să se înmulţească.

Nu peste mult timp, se făcu auzit susurul şoptit al râului printre frunze. Deşi lumina străpungea baldachinul neregulat al pădurii cu arbori de esenţă tare, doar

existența familiară a apei împrumuta un anume calm aerului care atingea ușor pielea lui Dani și îi declanșa un mic tremur. De câte ori străbătuse ea alături de Etsell acea cărare? Odată, zăriseră o vulpe roșcată și o femelă raton cu un singur pui. Și pe lângă o curbă în formă de S pe cursul râului, exista un loc secret unde adolescenții veneau să bea bere și să fumeze marijuana – de mai multe ori, ei găsiseră sticle goale și capete de țigări de marijuana înnegrite și se întorseseră cu saci de gunoi ca să adune resturile.

Plimbarea cu sora ei, Kat, era cu totul altfel. Ea sărea și pălăvrăgea băgând în sperieți orice formă de viață nedomesticită care, altminteri, ar fi putut fi luată pe nepregătite. Și în loc să aprecieze zumzetul domolit al râului, Kat se plânse de apa tulbure, de locurile puțin adânci unde bancurile de nisip se ridicau parcă iscoditor la suprafața apei în șiruri inegale de nămol lipicios și grohotiș.

– N-aș înota aici nici dacă m-ai plăti, spuse Kat în timp ce stătea pe un banc de nisip umed.

Apa făcea vârtejuri și se învolbura în fața lor ascunzând o lume de secrete dedesubtul unei mantii tăcute și opace de culoarea cafelei.

Dani nu-i povestise că ea și Etsell se cufundaseră în râu de nenumărate ori. Că ei iubeau atingerea apei pe piele și că știau că acea apă venea din locuri îndepărtate unde zăpada se topea primăvara și ploaia îmbiba pământul. În schimb, îi puse o întrebare:

– De ce ne aflăm aici?

Kat ridică un deget ca să o facă să tacă și băgă cealaltă mână în buzunarul pantalonilor ei scurți. După o clipă,

ea afişă o mină triumfătoare şi întinse pumnul închis spre Dani.

– Uite.

Când îşi desfăcu degetele, îi arătă în palmă un briceag elveţian. Era un cilindru subţire colorat în roz pentru a aduce cancerul de sân în atenţia publică şi avea o panglică albă mică. Kat îl purta cu ea încă din primele zile de activitate la clubul pentru bărbaţi. Dani ar fi preferat ca sora ei să fi împachetat la Mace[1] sau mai bine să-şi fi găsit o altă slujbă. Dar Kat insistase că briceagul era discret şi îi oferea o mică doză de securitate. Dani era bucuroasă că sora ei avea aşa ceva.

– Ce Dumnezeu vrei să fac eu cu ăla?

– Îmi vei tăia părul, răspunse Kat aruncând fulgere din priviri de parcă Dani ar fi îndrăznit să obiecteze.

– Poftim?

– Cu asta te ocupi tu, Dani. Vreau să mă tunzi.

– Cu un briceag elveţian? Katrina, dacă vrei să te tunzi, să mergem la salon. Îl deschid chiar acum.

Kat clătină din cap.

– Vom face asta mai târziu. Va trebui să faci curăţenie, firește. Dar eu vreau mi-l tai aici.

Dani ştia că stătea cu gura întredeschisă de neîncredere, aşa că îşi trecu limba peste buze îngăduindu-şi un moment de gândire. Nu-şi dădea seama: Kat era serioasă sau nu?

– Nu îmi cade fisa, recunoscu ea în cele din urmă.

Strângându-şi la ceafă părul desfăcut, Kat îl răsuci într-un nod.

[1] Aluzie la MaceFoods International U.S.A., companie care comercializează condimente, legume sau fructe exotice, toate ambalate după cele mai igienice reguli, având sediul în Waterloo, Iowa (n.tr.)

– Îţi aminteşti de *Little Women*[1]?

– *Little Women?* repetă Dani, care începu să râdă brusc şi din toată inima.

Doar pentru o clipă, totul căpătă o strălucire perfectă, fără cusur – doar o fracţiune de secundă de limpezime în care ea reuşi să retrăiască începuturile unei scene bine cunoscute.

– Dar tu n-ai citit niciodată *Little Women*.

– Ei bine, nu, recunoscu Kat. Dar îmi amintesc când Natalie îţi citea ţie. Şi mai ales partea când Joan...

– Jo.

– Mă rog, spuse Kat făcând o grimasă. Indiferent cum o cheamă, îşi taie părul.

– Singura ei frumuseţe.

Kat se opri îngheţată.

– Părul nu este singura mea frumuseţe.

Dar Dani aproape că nu o mai auzi. Râdea atât de tare că îi era dificil să şi respire. Dificil să se concentreze asupra motivului pentru care ea se găsea la dracu-n praznic cu sora ei indiscutabil dezechilibrată, cu un briceag roz şi o amintire dulceagă şi aproape ferfeniţită – o amintire din nopţile calde petrecute pe canapea, cu vocea joasă şi egală a lui Natalie în timp ce îi citea cu glas tare cuvinte care nu contau pentru Dani tot atât de mult precum atenţia. Nici măcar nu realiză când situaţia se schimbă, iar hohotele de râs se amestecară cu lacrimile.

– Plângi? întrebă Kat întinzând mâna să-i atingă obrazul, dar se opri în ultima clipă.

– Nu prea cred, oftă Dani. Nu ştiu, continuă ea

[1] *Micuţele doamne* (1868), scrisă de Louisa May Alcott, este cea dintâi carte americană pentru copii care încearcă să evadeze din tiparele didacticismului convenţional (n.tr.)

apăsându-şi faţa cu dosul palmei şi ştergând lacrimile de râs sau de plâns şi zâmbi. Chiar vrei să te tund?

Kat păru nesigură pentru o secundă, speriată poate că Dani avea să se pună din nou pe plâns, dând drumul la o cascadă imposibil de oprit. Apoi ea zâmbi şi apucă mâna surorii ei punându-i brusc în palmă briceagul elveţian şi acoperindu-l cu mâna făcută pumn.

– Da, vreau. În carte era o faptă impresionantă, nu?

– Păi, da, dar Jo şi-a vândut părul la un magazin de peruci pentru ca mama ei să aibă suficienţi bani să-l viziteze pe tatăl ei bolnav. Nu înţeleg ce legătură are asta cu mine. Cu noi.

– Poate că nu are nicio legătură cu noi, zise Kat ridicând un umăr. Dar uneori când pământul se mişcă, simţi nevoia să te mişti odată cu el. Ştii ce vreau să spun? Trebuie să existe o schimbare – ceva semnificativ. Ceva diferit. Pentru că viaţa nu va mai fi niciodată la fel şi, într-un fel oarecare, cineva trebuie să confirme acest fapt, mai adăugă Kat şi, păşind către Dani, întinse mâna şi luă între degete capătul cozii de cal a surorii ei. Nu vreau ca acest cineva să trebuiască să fii tu. Lasă-mă să o fac eu.

Dani îşi privi sora cu buza inferioară între dinţi.

– Dar tu ai păr frumos.

– Nu este *singura* mea frumuseţe. Deja am stabilit asta, spuse Kat zâmbind superior. Haide.

Ea ridică mâna cu palma în sus şi îşi mişcă degetele. După o pauză, Dani o împinse înapoi şi scoase elasticul de la propria coadă de cal.

– Eşti sigură?

– Da.

– Cât de scurt? întrebă Dani.

După ce își trase buclele castanii într-o coadă de cal redusă până la ceafă, Kat se întoarse spre Dani.

– Atât de scurt. Taie desupra elasticului.

– E cam scurt.

– Va fi impresionant. O amintire.

Cuvântul neașteptat le opri pe amândouă brusc și, preț de câteva respirări istovite, amândouă rămaseră tăcute. Apoi Kat dădu din cap o singură dată, un fel de comandă, și Dani apăsă cu degetul mare pe briceag. Lama țâșni cu un clic înăbușit.

– Ești sigură? șopti Dani.

– Fir-ar să fie, Danica Greene, fă-o!

La început, lama aproape alunecă pe lățimea strălucitoare a părului negru al lui Kat. Dar Dani îl roti în jurul mâinii și trase ferm coada de el. Următoarea tăietură îndepărtă o bucată mare din funia groasă de păr.

Kat țipă.

– E dureros ca naiba! zbieră ea. Fă-o repede! Termină odată!

Dani lucră repede după asta, mișcând lama cu lovituri dibace și egale. Când treaba se termină, Dani ținea povara minunatului păr al surorii ei în mână și simțea o durere atât de profundă că aproape o copleșea.

Kat își atinse baza dezgolită a gâtului zvelt pieptănând șuvițele de păr cu vârfurile degetelor. Nu se întoarse imediat, nu se întoarse cu fața spre Dani, și între timp se lăsă între ele o tăcere care părea împovărată de lucruri nerostite. Dani se simțea plină de parcă adăpostea un balon cu scuze și regrete care amenința să se spargă și să se reverse de pe buze într-un torent de păreri de rău. *Eu ți-am făcut asta*, se jeli în sinea ei.

Dar mai apoi, Kat se întoarse și o privi cu o expresie

atât de senină că o făcu pe Dani să-i pară rău pentru toate ocaziile în care se îndoise de sora ei, pentru toate dățile când avusese certitudinea că sora ei se afla pe un drum rătăcit și alunecos.

– Arăt grozav, nu-i așa? întrebă Kat experimentând o privire mirată și seducătoare și țuguindu-și buzele. Încântătoare. Sexy.

Dani încercă un zâmbet, dar acesta se stinse mult înainte de a se naște.

Lui Kat însă nu părea să-i pese. Ea luă părul tăiat din mâinile surorii ei și îl studie foarte atent. Apoi, cu brațul întins, îl aruncă spre apă. Înainte să aterizeze cu un mic pleosc, coada pluti deasupra râului.

– Spre noi începuturi, șopti ea.

Dani dorea să se facă ecoul sentimentelor lui Kat, să lase briza dinspre apă să o inițieze într-un soi de speranță care să-i dea tăria să creadă într-un nou început. Dar cuvintele i se înțepeniră în gât și, cu toate că își dăduse toată osteneala, nu reuși să-și desprindă privirea de la locul unde se cufundase jertfa surorii ei. O jertfă care părea a fi zadarnică. Un sacrificiu care trecea neobservat.

Frumusețe jertfită în van.

Danica

De la râu, am mers direct la salon oprindu-ne doar pentru un minut sau două acasă de unde am luat cheile. În timp ce cotrobăiam prin sertarul cu vechituri din bucătărie ca să-mi găsesc legătura de chei, Kat își studia părul în oglinda laterală a mașinii netezindu-l pe o parte și pe cealaltă și făcând experiențe cu diverse cărări. Cu cheile în buzunar, am rămas câteva secunde în spatele ușii cu plasă și am urmărit-o în timp ce se aranja și se trăgea de păr cu putere. Căutam vreun semn că ar regreta masacrarea pe care o săvârșisem, dar ori era o actriță grozavă, ori într-adevăr nu-i păsa de ceea ce-i făcusem. Singura expresie de pe fața ei era una de amuzament temperat.

Mi s-a părut ciudat să potrivesc cheia în ușa principală a salonului La Rue. Și chiar și mai ciudat să mă aflu în mijlocul lui și să fiu interesată de modul în care soarele se juca pe tavanul de aramă și scălda magazinul într-o lumină aurie care se înălța ca un praf fermecat în aerul încremenit. Era o a doua întoarcere acasă și, într-un fel, aceasta m-a afectat mai tare chiar decât acele prime momente din casa pe care o împărțisem cu Ell. Locul acesta era viața mea. Acest loc avea să reprezinte reîntoarcerea mea la normalitate. Și într-un fel oarecare, acel gând mă biciui peste piept și mă lăsă gâfâind.

Dar nu puteam să o las pe Kat să vadă cât de tare mă întrista salonul meu. Am lovit uşor cu degetul întrerupătorul şi am aprins lumina împrăştiind praful fermecat şi amator de dans şi am aşezat-o pe sora mea într-un scaun fără să mai meditez asupra mediului ambiant. Am înfăşurat-o cu o capă neagră pe care i-am încheiat-o strâns în jurul gâtului. Când Kat o apucă un pic cu degetele, am lovit-o cu palma peste mână.

– O să te scarpini ca o apucată dacă vreun firicel de păr o să îţi ajungă sub cămaşă.

– Până acum nu a fost niciodată nevoie să-mi fac griji pentru firicelele de păr, spuse Kat mişcând din umeri ca şi cum problema amintită ar fi fost o încântătoare dilemă. Intenţionezi să foloseşti şi foarfeca?

– Poate un pic la spate.

Kat tremură din nou, dar nu mi-am dat seama dacă era de nerăbdare sau de teamă.

Am petrecut aproape zece minute masând scalpul lui Kat cu un şampon care mirosea ca o plajă în timpul verii. Apoi i-am clătit părul, l-am dat cu balsam şi următoarea jumătate de oră am consacrat-o dând formă unei tunsori spiriduş care îi încadra faţa delicată cu şuviţe impetuoase arcuite de-a lungul pometilor şi un breton periat într-o parte care îi scotea în evidenţă ochii. Spatele era tuns scurt, băieţeşte, dar l-am tăiat foarte puţin ca să-l poată coafa dacă dorea.

Când, în cele din urmă, i-am răsucit faţa spre oglindă, chiar şi eu am fost şocată de rezultat. Kat arăta uimitor – sofisticată şi elegantă, ca şi cum s-ar fi cuvenit să fie top-model

şi nu să servească Miller Lite[1] la robinet în dugheana dezgustătoare unde lucra.

– Va trebui să-ţi iei altă slujbă, am spus.

Era o formulare riscantă. Kat nu suporta atunci când o băteam la cap în privinţa slujbei pe care o avea. Dar mă simţeam îndrăzneaţă. Tocmai îmi transformasem sora într-o Audrey Hepburn pe vremea filmărilor pentru *Sabrina*[2].

Kat îşi înclină bărbia studiind tunsoarea din toate unghiurile posibile. Îşi trecu degetele pe lângă frunte şi potrivi într-un loc o şuviţă răzleaţă.

– Toate se schimbă, reflectă ea. N-ar fi exclus să îmi schimb şi slujba.

Mi-am înăbuşit cu greu impulsul de a bate din palme, preferând să apuc mătura şi făraşul de lângă tejgheaua unde stăteau în aşteptare. Nu era prea mult de curăţat, dar am măturat mult timp zulufii încreţiţi din părul căzut al surorii mele.

Kat a stat cu mine două zile fără întrerupere şi cu toate că la început gândul prezenţei ei constante mă neliniştise, la momentul când trebuia să se reîntoarcă la muncă m-am întrebat ce aveam să fac fără ea. Aproape patruzeci şi opt de ore, amândouă am existat într-un alt timp, un provizorat desprins din lumea reală în care n-am fost nevoită să am de-a face cu urmările dispariţiei soţului meu şi nici măcar nu m-am gândit la faptul că el era de negăsit.

N-am făcut multe lucruri împreună. Uneori, am pregătit

[1] Bere lager (tare), cu 4,2% alcool, produsă din 1973 de Miller Brewing Company şi comercializată de MillerCoors, Chicago, Illinois, S.U.A. (n.tr.)

[2] Film american cu acelaşi titlu, regizat de Billy Wilder în 1954, cu Audrey Hepburn, Humphrey Bogart şi William Holden (n.tr.)

mese bizare doar ca să descoperim că nu aveam poftă de ele. Cu altă ocazie, ne-am întâlnit în bucătărie la miezul nopții și am încălzit buletele din carne de crab făcute de noi mai devreme cu sos de chili și inele de ceapă verde, un fel de mâncare atât de iute și picant că aproape nu-l puteam mânca.

De cele mai multe ori, ne-am reîntors la copilăria noastră. Kat și-a vopsit unghiile de la picioare în albastru, dar pentru că nu i-a plăcut modul în care culoarea îi făcea picioarele să pară anemice, și le-a revopsit în verde. Eu am optat pentru ceva care aducea cu un liliachiu irizat, o nuanță atât de discretă că era aproape ca și cum nu mi le făcusem. Ne-am mâzgălit cu măști faciale verde Kermit[1] și ne-am uitat la filme. O premieră nesuferită și pe urmă, *My Fair Lady*[2] pentru că sora mea Kat îmi adusese aminte de Audrey Hepburn și era singurul film pe care am reușit să-l găsim în tot orașul.

În a doua dimineață, și-a făcut apariția și Char și, timp de câteva ore, fetele familiei Vis au fost în formulă aproape completă. Am simțit o vagă tentativă de dor de Natalie, dar am înăbușit-o rapid pentru că mi-am imaginat ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi adunat cu toate în jurul meu. O revenire la viața de dinainte de Ell și un indiciu despre cum ar fi fost după el. Ideea m-a îngrozit.

Dar dacă Natalie ni s-ar fi alăturat, ar fi fost mai bine decât să mă ocup de Char de una singură.

Mama venise trează și calmă, îmbrăcată într-o pereche de jeanși albaștri simpli și un tricou cu guler rotunjit care

[1] Kermit the Frog – o broască veselă și amuzantă, personaj celebru al seriei Muppets (n.tr.)

[2] Film muzical american (1964), regizat de George Cukor, cu Audrey Hepburn și Rex Harrison (n.tr.)

măcar de data asta nu-i era exagerat de strâns pe corp. Părul îi era cumva decolorat şi prins la spate cu două agrafe care o făceau să arate mai tânără de cincizeci şi cinci de ani. Dar lucrul care m-a surprins cel mai mult în privinţa apariţiei ei neaşteptate în pragul uşii nu a fost tocmai aparenţa ne-asemănătoare-cu-Char, ci expresia din privirea ei.

– Bună, scumpo, a spus ea ignorând cafetiera de pe bufet şi traversând bucătăria ca să se aşeze în faţa scaunului pe care îl ocupam.

La început nu mi-am dat seama ce dorea de la mine, dar mai apoi şi-a întins braţele cu stângăcie şi am realizat că aştepta o îmbrăţişare. M-am ridicat şi am acceptat, o îmbrăţişare cu un braţ, lipsită de entuziasm şi garnisită cu toată dezamăgirea pe care o simţeam pentru că nu se sinchisise să vină şi să mă vadă mai curând. Oare n-ar fi fost cazul ca propria-mi mamă să mă fi aşteptat în momentul reîntoarcerii mele înfrânte? Revenisem acasă cu treizeci şi şase de ore înainte ca ea să se deranjeze să vină şi să mă vadă.

– Ce fac fetele? a întrebat Char lăsându-se pe un scaun aflat între noi.

Întrebarea ne fusese adresată amândurora, dar ea nu-şi dezlipise ochii de pe mine.

– Bine, am răspuns eu puţin cam veselă. I-am tăiat părul lui Kat.

Char făcu ochii mari spre mine înainte de a întoarce încet capul spre sora mea.

– Ah! rosti ea cu gura un pic căscată. Uimitor, Katrina. Nu ştiu ce să spun.

– Spune că e minunat, dădu Kat indicaţii şi imediat înghiţi ultima sorbitură de cafea, apoi se ridică să depună cana în chiuvetă.

– Este minunat, repetă Char supusă.

– Mă duc să fac un duş, spuse Kat părăsind bucătăria fără să arunce nici măcar o privire în urmă, iar eu am rămas să mă întreb dacă se întâmplase ceva între ea şi mama sau dacă era la fel de obosită şi lipsită de somn ca şi mine.

– Arată cu totul altfel, spuse Char după plecarea lui Kat.

– Îmi place.

Char se mulţumi să dea din cap.

Am rămas tăcute şi eu am respirat de câteva ori profund şi regulat în timp ce mă gândeam dacă să aduc în discuţie absenţa ei şi călătoria mea eşuată în Alaska. Voiam să o fac răspunzătoare de acţiunile ei – sau de lipsa acestora. Să readuc pe tapet povestea mea tristă până când vorbele s-ar fi golit de tot înţelesul. Dar am hotărât să aştept. Am deschis gura să-i prezint versiunea trunchiată a suferinţei şi pierderii mele.

N-am avut ocazia să spun ceva că Char a izbucnit în plâns.

Era atât de şocant să-mi văd mama plângând că am rămas nemişcată un minut sau două, iar ea plângea cu suspine şi răvăşită, încercând fără succes să vorbească printre baloanele rezultate din secreţia nazală. Apoi Char gemu, un mic suspin cu inima frântă şi mie mi-a venit mintea acasă. Pe bufet era o cutie cu şerveţele după care am întins mâna şi am aşezat-o pe masă în faţa mamei. În timp ce ea încerca să-şi şteargă lacrimile, i-am turnat apă într-un pahar din cana pe care o ţineam în frigider şi i-am oferit două tablete de ibuprofen ca măsură preventivă.

– Poftim, am spus eu înmânându-i paharul rece şi pilulele mici şi albe. Ia astea. Plânsul îmi dă mereu dureri de cap.

– Şi mie, mormăi ea.

Am rămas tăcute câteva minute stânjenitoare şi mă întrebam dacă s-ar cuveni să fac ceva să o consolez. Să o bat uşor cu palma pe umăr sau să-i spun câteva vorbe de alinare. Dar nu ştiam cum să mă port cu Char în astfel de situaţii atipice şi, în loc să stabilesc un soi de legătură cu mama mea întristată, distanţa dintre noi păru să se extindă.

– Ştii la ce m-am gândit toată noaptea? întrebă Char în cele din urmă ridicându-şi ochii umflaţi spre mine şi oferindu-mi impresia palidă a unui zâmbet strâmb, deşi buza îi tremură, iar ea scoase un oftat apăsător. M-am gândit la după-amiaza în care Etsell mi-a cerut mâna ta.

Cuvintele ei au picat ca o lovitură, dar mi-am îndreptat umerii şi mi-am pus mâinile pe coapse să-mi dau stabilitate.

– Ah, am spus eu.

– Îţi aminteşti?

Bineînţeles că îmi aminteam. Dar îmi studiam poala şi mi-am ţinut gura. Poate că dacă m-aş fi prefăcut dezinteresată, ar fi abandonat încercarea evidentă de a-mi frânge inima.

– Am considerat momentul foarte ciudat, spuse Char impasibilă la suferinţa mea. Ell m-a sunat şi m-a întrebat dacă ar putea să vină la o cafea. Îţi imaginezi? Acel băieţel serios mă trata ca pe o doamnă. Desigur, avea nouăsprezece ani şi nu prea mai era un băieţel, dar eu nu eram în stare să mă gândesc decât la faptul că arăta foarte tânăr. Ca un copil. Şi cu toate că mă văzuse în halatul de casă şi cu bigudiuri, a fost foarte ceremonios şi s-a străduit să se poarte ca un adult pretinzând că eram, practic, nişte persoane necunoscute.

N-am ştiut că Etsell urma să-i ceară mamei permisiunea

să se căsătorească cu mine, dar ei îi plăcea să spună povestea după ce se întâmplase. Cum şi-a făcut el apariţia când eu eram la lucru şi a stat vizavi de Char în bucătăria mică unde luam şi masa, în rulota noastră, cu mâinile încrucişate pe masă ca un gentleman.

– A stat ca un om al bisericii. Îţi aminteşti de vizitele alea pe care le primeam când erai mică? Când doi bărbaţi în costume negre obişnuiau să vină acasă şi să se intereseze de starea sufletelor noastre amărâte?

Char râse puţin, deşi amintirea acelor vizite nu era deloc o chestiune de râs pentru mine. Încă mai eram în stare să simt greutatea în furca pieptului în timp ce acei bărbaţi gravi îmi străpungeau fruntea asemenea unui sfredel cu privirile lor şi mă condamnau la tăcere.

– Ell nu era aşa, am murmurat eu.

– Nu, sigur că nu. Dar era foarte serios. A spus toate acele lucruri drăguţe despre cât de mult te iubea şi despre modul în care dorea el să-şi petreacă restul vieţii cu tine.

I-aş fi cerut să se oprească, dar parcă aveam gâtul blocat cu ceva topit. Nu eram în stare nici măcar să deschid gura.

– Şi ştii ce am spus? întrebă Char clătinând din cap ca şi cum nu reuşea să creadă nici măcar în clipa aceea. Am întrebat dacă erai însărcinată şi i-am spus: „Sunt prea tânără ca să fiu bunică. Nu s-a născut încă bebeluşul care să-mi spună bunică".

Mama habar n-avea cât de profund mă pătrundeau cuvintele ei, cum săpau o fântână adâncă de emoţii şi apăreau cu degetele însângerate de la rana recentă a speranţelor mele năruite.

Ell îşi dorise copii de la bun început. Adora ideea

frecționării picioarelor mele de gravidă și împinsul șuvițelor de păr lipicios de pe față în vreme ce voi da naștere unei armate de bebeluși cu obrajii ca merele roșii și veșnic pușiți pe chicoteală. Dar eu am refuzat. La început am spus că eram prea tineri – că nu eram pregătiți pentru responsabilitatea de a avea copii. Și era adevărat. Pentru un timp, cel puțin. Când el a readus în discuție subiectul, câțiva ani mai târziu, și a cerut cu ardoare să nu mai iau anticoncepționale „doar ca să vedem ce se întâmplă", m-am prefăcut că sunt de acord, dar n-am încetat să înghit pilulele alea mici și roz în fiecare dimineață. Le ascundeam în buzunarul unei jachete pe care nu o mai purtam și care stătea atârnată în fundul dulapului.

Nu știu exact de ce eram atât de îngrozită de ideea de a avea copii. Nu avea nicio legătură cu Etsell. Știam că el avea să fie un tată uimitor. Dar doar gândul de a aduce pe lume un suflet mă subjuga cu un soi de teamă rece și umedă care mă lăsa fără aer. Poate că era din cauză că nu știam cum era să fii mamă. Sau pentru că nu reușeam să-mi imaginez, indiferent cât de tare mă străduiam, armonia calculată a unei familii, acordată cântecului misterios al unui ansamblu părintesc complet și fericit. Și nici Etsell nu reușea. Ce știam noi despre creșterea copiilor? Ce știam noi despre familiile funcționale?

– Pur și simplu... bâjbâi Char cuvintele. Pur și simplu, asta mă termină. Cum am fost în stare să-i spun așa ceva? De unde să știu?

Dar nimeni nu ar fi putut prezice. Nimeni nu ar fi putut da la o parte cortina ca să privească cercetător la tot ceea ce urma să vină, la posibila înduplecare care avea să mă

motiveze într-o zi să încetez cu înghiţitul pilulelor şi cu supravegherea efectivă a calendarului şi a speranţei. Şi nici eu nu m-aş fi putut pregăti pentru că tocmai atunci când începeam să doresc cu ardoare acelaşi lucru ca şi Etsell, posibilitatea să fie exclusă pentru totdeauna.

O parte din mine dorea să-i spună lui Char că acum nu mai avea să fie nicicând bunică. Şi niciodată nu avea să fie obligată să audă acel cuvânt cumplit rostit de buzele angelice ale unui copil care ar fi avut ADN-ul nostru combinat. Dar era foarte crud. Aşa că am tăcut şi am rămas amândouă să ne frământăm în tăcerea încărcată a unei dimineţi încordate şi incerte. Să ne frământăm şi să plângem fără să ştim vreodată ce-am pierdut.

9

BUNĂTATE SIMPLĂ

În primele zece zile după ce se întoarse acasă din Alaska, Danica trăise ca un pustnic. Când Kat o lăsă să revină la viaţa ei normală, Dani se strânse ca într-un cerc, înfăşurându-se cu marginile existenţei astfel încât se putea preface că uita de mersul înainte al vieţii, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Uneori făcea duş de două ori pe zi, deşi mai înainte, trei zile consecutiv, nu călcase în baie decât ca să-şi facă nevoile. Noaptea, când închidea ochii, îl visa pe Etsell şi când soarele învăluia Blackhawkul cu dogoarea lui, avea viziuni legate de munţi şi de un ocean vast şi fără fund. Viziuni cu Alaska.

Norii spre marginea orizontului păreau umerii lăsaţi ai insulelor Aleutine, iar cerul care se întuneca în spate se înălţa să marcheze peninsula Kenai. Aerul licărea când ea clipea scoţând la iveală păduri de nepătruns şi apă înspumată cu gheaţă la fel de rece şi de albă ca însăşi iarna. Era nebunie curată şi Danica o ştia. Dar nu se putea opri. Îl căuta fără încetare.

Ştia bine ce gândeau ei. Toţi ceilalţi. Era timpul să-l îngroape pe Etsell. Dar nu avea nimic de îngropat, niciun fel de rămăşiţe ca să-l ţină priponit de pământ şi să-i ofere o constantă – un loc unde putea să aştearnă flori în amintirea

lui, ca şi lacrimile pe care nu era capabilă să le verse. Cum ar putea ea să îngroape un coşciug gol? Pentru un motiv anume, un mormânt gol era mai rău decât de niciun fel.

Char o vizită de câteva ori, dar Dani se arătă laconică şi distantă, aşa că după câteva zile mama ei se hotărî să o lase în pace. Şi telefonul suna rareori – Hazel încercase să dea de ea şi la fel şi Natalie –, dar pentru că Dani nu răspunsese, chiar şi apelurile se împuţinară şi apoi, încetară de-a binelea. Probabil că pe robotul ei de la salonul La Rue căsuţa era plină de mesaje, dar lui Dani nu-i prea păsa dacă îşi pierdea clienţii. Nu era nici măcar sigură dacă voia să se întoarcă la coafor, în acel loc unde Etsell era fixat în cadru la fel ca o inscripţie de neuitat. Dani nu-şi dorea decât să-şi urmeze soţul. Să dispară.

Şi chiar se descurca foarte bine în privinţa asta până când, într-o după-amiază târziu, Benjamin ciocăni la uşa ei din spate.

Nu avea niciun rost să se poarte ca şi cum n-ar fi fost acasă. Dani stătea lângă bufet privind fix la un măr pe care îl ţinea în mână în timp ce se gândea cu tristeţe că nu mâncase toată ziua. Cântărind fructul din palmă, stomacul i se răzvrăti – un semn de viaţă –, dar miezul roşu-gălbui marmorat era zbârcit şi moale. Dani se simţi atât de dezamăgită că abia reuşi să se hotărască să recunoască prezenţa lui Benjamin.

– Bună, Danica, spuse el prin uşa cu plasă. Mărul ăla nu arată prea bine.

Ea dădu din cap aprobator şi îl aruncă cu zgomot în coşul de gunoi de sub chiuvetă, fără să se uite prea mult la vecinul ei.

Când deveni evident că Dani nu se pregătea să-i

răspundă, Benjamin deschise uşa împingând-o precaut şi făcu un singur pas în bucătărie. Bărbatul se opri chiar pe prag.

-Nu vreau să te deranjez, spuse el. Încercam să decid dacă ar trebui să vin sau nu.

Dani îşi întoarse privirea spre bărbatul din faţa ei, dar ochii aveau o expresie absentă. Ea continuă să tacă.

– Am venit pentru că m-am apucat să tund iarba şi mă întrebam dacă n-ai vrea să o tund şi pe a ta, formulă el aproape ezitant cererea, dar privind spre Danica stăruitor şi direct. A crescut cam mare.

O singură privire aruncată spre uşa din spate era dovada clară că personalitatea discretă a lui Benjamin îl predispunea la afirmaţii incomplete. Curtea din spate a lui Dani era o ţară a minunilor sălbatică şi năpădită de buruieni atât de înalte care se prăbuşeau spre pământ în spirale de căinţă. Etsell ar fi fost consternat. Curtea lui nu trebuia să fie perfectă, dar îi plăcea să fie ordonată.

– De fapt, ar fi trebuit să o tund cu mult timp în urmă, dar n-am îndrăznit să o fac până când n-am putut să te întreb personal. Adică dacă nu te-ar deranja să o fac eu? mai spuse el făcându-şi mâna căuş la ceafă şi, cu toate că era evident că nu se simţea în largul lui, rămase ferm pe poziţie. Aş vrea să fac asta pentru tine, Danica. Trebuie doar să spui da.

Dani clipi chinuit de câteva ori încercând să-şi desprindă privirea de la uitătura fixă şi directă a lui Benjamin. Pentru prima dată, ea observă că ochii lui erau de un verde neobişnuit – culoarea apei de iaz, a pietrelor netede şi a rândului de arbori mici care împodobeau munţii peste care zburase în Alaska. Era tulburător. Ochii lui erau la fel de frumoşi şi

de neobișnuiți pe fața lui ca și brațele-i palide într-un tricou de fotbal ponosit. Nu arăta ca un preot. Pur și simplu, arăta ca un bărbat transpirat.

– Da, spuse Dani încet. Desigur. Adică, te rog. Ar fi grozav dacă ai tunde iarba.

Zâmbetul lui Benjamin apăru repede și strălucitor.

– E vreo problemă dacă îmi parchez furgoneta pe aleea ta? Va trebui să bag iarba în saci de vreme ce este atât de înaltă și mi-ar lua dublu să mă tot duc și să mă întorc la casa mea.

– Nicio problemă.

Ceva legat de natura obișnuită și de fiecare zi a bunătății simple a lui Benjamin o făcu pe Danica să se simtă dezorientată. Amintise măcar de Etsell? De călătoria ei în Alaska? Bineînțeles că avea cunoștință de asta. Tot orașul știa. Ziarul local prezentase chiar un scurt articol despre așa-numitele ei eforturi eroice de a-și găsi soțul dispărut. Dar Benjamin nu o privea ca și cum ar fi fost o candidată pentru spitalul de nebuni. El părea preocupat doar de pajiștea ei. Era o situație plăcută. Simplă.

Dani își atinse palmele una de cealaltă de parcă le-ar fi șters de ceva contagios invizibil, apoi le lăsă cu grijă pe lângă corp. O anume politețe latentă din interiorul ei se insinuă ușor dând manierelor o atingere moale.

– Pot să ajut? întrebă ea.

Timp de o secundă, Benjamin lăsă impresia că avea să refuze, apoi păru să se răzgândească.

– Este destul de cald afară, îi spuse el. Dar am destulă minte ca să nu pledez împotrivă.

Dani se fâstâci că el îi acceptase oferta neconvingătoare, dar acum că vorbele îi ieșiră din gură și el consimțise atât de deschis, ea nu mai văzu nicio posibilitate să se retragă.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai tuns iarba, rosti ea stângaci.

– Ah, este uşor. Ca mersul pe bicicletă, spuse Benjamin zâmbind din nou cu o modificare mică a colţului gurii care comunica mult mai mult decât ar fi crezut ea posibil, în timp ce el părea exagerat de mulţumit. Unde-s doi puterea creşte.

– Asta este din Biblie?

În clipa când Dani deschise gura, îşi dorise să nu o fi făcut. Spera că nu sunase batjocoritor.

Dar Benjamin nu păru supărat.

– Nu. Culegerea de texte a lui Nana Sue. Bunica mea punea pe toată lumea din jurul ei să lucreze astfel ca ea să se poată amuza la sfârşitul zilei.

Întreaga conversaţie părea fantastică pentru Dani, fantastică şi imposibilă. Treaba din grădină, clişeele suprautilizate şi bunica lui Benjamin.

– Ar trebui să mă schimb, spuse ea absentă aruncând o privire spre perechea de pantaloni de trening tăiaţi pe care îi purta de două zile încheiate.

– Bună idee. Ne întâlnim afară, spuse Benjamin întorcându-se cu spatele să plece, dar oprindu-se cu o mână în aer în timp ce o expresie preocupată îi umbri trăsăturile, iar el îşi aplecă un pic bărbia. Ştii, Danica, voiam să te întreb ceva.

Brusc, Dani simţi cum sângele îi îngheaţă în vine. În sfârşit. Toată normalitatea lui Benjamin era un preludiu pentru momentul acela. Avea de gând oare să-i ofere serviciile lui profesionale? Poate câteva întâlniri de consiliere sau o slujbă de pomenire în onoarea lui Etsell? Dani ştia cam ce lucruri se spuneau la acele înmormântări sumbre, acele aşa-zise celebrări ale vieţii, deşi nu erau deloc ca nişte celebrări. În schimb, pastorul citea întotdeauna acelaşi pasaj

trist, elegia despre țărână și rămășițe pământești care ar fi trebuit să îi facă pe îndoliați să simtă că moartea nu e doar inevitabilă, ci și poetică. Țărână din țărână... Ea se întrebă dacă Benjamin realiza că o persoană atât de minunată precum Etsell atrăgea suflarea lui Dumnezeu infinit mai mult decât țărâna din pământ. Deschise gura să-i spună, dar era prea târziu.

– Nu știu dacă ești interesată sau nu, dar am săpat câteva plante din spatele casei mele ca să fac loc pentru o nouă curte interioară. Dacă ai vrea, le pot transplanta undeva în curtea ta. Nu prea știu ce sunt, dar sunt drăguțe și e păcat să le arunc.

Dani spera ca ușurarea pe care o simți să nu fi fost foarte evidentă.

– Ar fi minunat, reuși ea să spună. Poate lângă zidul grădinii. Nu cred că hortensia mea a rezistat.

– Nici eu nu cred, spuse Benjamin făcând cu ochiul și ridicând degetul mare peste umăr în semn de aprobare continuă: Hei, de ce nu aduci câteva dintre plantele alea în timp ce eu tund iarba? Pentru că Dani ridică din umeri și el păru să considere atitudinea ei imparțială drept acceptare, îi mai spuse: Eu deja am săpat câteva. Ia ce îți place.

– În regulă.

– Eu voi trage furgoneta mai aproape. Ne vedem afară.

Dani îl urmări pe Benjamin plecând cu pasul lui întins și lung, încordându-se într-o alergare ușoară în timp ce traversa curtea ei din spate. Apoi, ea se deplasă cu greu în dormitor să-și pună o pereche de jeanși și șosete. Se simțea fără spor și amețită, dar știa că nu putea face treabă în curte fără șosete și fără pantalon lung. Singurul ei scop legat de schimbarea hainelor era să se protejeze de resturile care zburau și,

în afară de aceasta, odată ce se află în dormitor, riscă o privire rapidă în oglinda de deasupra scrinului. Femeia pe care o zări era palidă şi slabă, cu obrajii supţi şi o expresie aproape speriată. Ochii îi erau mari şi chinuiţi, pielea cenuşie. Abia reuşi să se recunoască.

Trecându-şi mâinile peste faţă, Dani se aplecă mai aproape de oglindă şi studie ridurile fine care îi înfloriseră în jurul gurii. Oare atât de mult se deformaseră buzele ei în ultima vreme încât să marcheze această îmbătrânire prematură şi neaşteptată? Gândul o făcu să zâmbească cu tristeţe la cugetarea neobişnuită. O parte din ea dorea să rămână acolo, să jelească împreună cu fata singuratică din oglindă. Dar îi promisese lui Benjamin că îl va ajuta şi, chiar în clipa aceea, el aducea maşina de tuns iarbă aşteptând-o să lucreze alături de el până când amândoi vor mirosi a transpiraţie şi a iarbă proaspăt tăiată. Părea ciudat de intim.

Afară era mai cald decât se aşteptase Dani. Casa era umbrită de doi arţari de zahăr care toamna străluceau asemenea cărbunilor aprinşi, iar vara aruncau umbre peste încăperile mici ale căminului ei. De-a lungul ferestrelor şoptea o briză constantă şi inofensivă, dar stând în mijlocul curţii, Dani realiză că era un vânt puternic. O rafală de aer fierbinte şi consistent dedesubtul unui soare aprig, care se bucura în avans de miezul de vară. Avea să fie o vară exemplară, în afara tuturor previziunilor – Dani simţea în aer promisiunea săptămânilor toride ce aveau să vină.

Benjamin tăia deja iarba şi pentru că nu putea să-şi desprindă mâinile de pe maşină să o salute, se mulţumi să-şi încline capul şi să-i arate lui Dani acelaşi zâmbet nesuferit care îi traversase faţa şi în bucătărie. Pe urmă, el reveni la

treaba cu care se îndeletnicea, ca şi cum toate lucrurile din lume erau perfecte, ca şi cum nimic nu era mai important de făcut în acel moment decât să taie iarba din grădina ei şi să o lase – aşa cum era ea, cu inima frântă şi părăsită – să-l ajute să se descotorosească de un rând de plante perene care se ofileau.

Danica îşi croi drum prin iarba înaltă şi o luă spre pajiştea enormă a lui Benjamin. Chiar la colţul terenurilor lor erau doi meri noduroşi, îndoiţi în aşa fel încât era imposibil să îţi dai seama ai cui pomi fructiferi erau de fapt. Printr-o înţelegere tacită, ei împărţeau întotdeauna recolta culegând numai din partea care delimita curţile respective. Într-un an, într-un iureş de viaţă casnică, Dani se hotărâse să facă sos de mere din fructele cioturoase şi Benjamin o găsise din întâmplare pe când umplea o găleată de optsprezece litri. Nici măcar nu erau mere deosebit de speciale, dar ea se simţise de parcă fusese surprinsă în timp ce săvârşea o infracţiune odioasă împotriva vecinului ei – respectiv lua mult mai multe decât i se cuveneau. Din câte se părea, Benjamin nu păruse preocupat de lipsa ei de scrupule pentru că trăsese de crengi să o ajute şi culesese în acelaşi timp cu ea tot ce-i fusese la îndemână, aruncând fructele în găleata şi aşa prea plină.

Lui Etsell îi plăcuse acel sos de mere. Sosul era roz pentru că lui Dani îi fusese lene să mai cureţe merele de coajă înainte de a le găti şi, când dăduse prin sită fructele moi, miezul căpătase culoarea trandafirilor sălbatici, iar sosul, gustul aerului proaspăt şi al razelor de soare somnoroase dintr-o toamnă caldă şi tihnită. Dani intenţionase să-i ducă un borcan şi lui Benjamin, dar uitase. Pentru o clipă, îşi dorise să fi avut ceva să-i ofere lui Benjamin, ceva drept compensaţie.

Lângă casă se aflau patru plante cu rădăcinile lor sferice umede şi încolţite uşor şi rizomii albi precum firele dintr-o sfoară apretată peste măsură. După câte îşi putea da seama Dani, Benjamin scosese o pereche de crini de toamnă impresionanţi, cu frunze pestriţe, o plantă denumită cerceii-doamnei, care îşi încheiase perioada de înflorire, şi o grămadă încâlcită de brumărele târâtoare care puteau pune stăpânire pe curtea ei dacă ea avea de gând să accepte asta. Se hotărî să renunţe la brumărele.

Trecuse foarte mult timp de când Dani nu îşi mai înfipsese degetele în pământ, dar când aruncă o privire spre Benjamin şi văzu transpiraţia care îi închidea la culoare cămaşa, simţi că cel mai mic lucru pe care îl putea face era să încerce. Hortensia care nu supravieţuise iernii era fragilă şi uscată precum pământul, deşi rădăcinile erau noduroase şi lemnoase. Dani avu nevoie de cincisprezece minute să o taie cu cazmaua numai ca să smulgă forma voluminoasă din pământ, deşi solul continua să forfotească de firicelele îngropate. Dani se lăsă în genunchi şi atacă rădăcinile cu o mistrie şi cu un cleşte de tăiat gardul viu. Până să cureţe un strat, fruntea îi strălucea şi când se lăsă pe spate şi cuprinse cu privirea pământul pe care îl pregătise, simţi o anume satisfacţie.

Dani nu se pricepea la grădinărit şi, cu toate că smulgerea fusese un soi de acţiune disperată din dragoste, trânti mai mult sau mai puţin plantele exilate în pământ şi netezi solul pe deasupra. Descoperi o pungă cu pământ de flori în magazie şi îl împrăştie peste tot, încheindu-şi proiectul cu un căuş generos de humus Miracle-Gro şi o udare generoasă cu furtunul. Benjamin terminase şi el lucrul la curtea din spate, iar Dani se simţi recunoscătoare că nu era prin

preajmă să o vadă atât de lipsită de griji. Îi prinsese bine să stea la aer curat pentru o vreme, să uite că supărarea încă o învăluia ca un vis agitat. Dar magia se îndepărta și Dani simți o durere intensă de cap. Își dori să intre în casă și să fie singură.

Când așeză și ultima unealtă de grădinărit în magazie, împrejurimile erau foarte tăcute. Mașina de tuns iarbă era mută, iar Benjamin terminase în mod evident activitatea lui altruistă. Dani se întrebă dacă era obligată să pregătească o cană mare de limonadă sau să scoată la iveală o cutie de băutură carbogazoasă din rezerva ei neatinsă din frigider. Oare Benjamin se aștepta ca ea să-i mai țină companie câteva minute în plus? Să discute vrute și nevrute?

Dani se calmă și încercă să-și îndeplinească obligațiile cu decența rămasă. Undeva în interior era stăpâna salonului de coafură, femeia care râdea cu ușurință și în realitate chiar îi plăcea să asculte poveștile oamenilor. Ar fi trebuit să fie capabilă să mimeze un minimum de gratitudine.

Vocile lor se făcură auzite chiar înainte ca Dani să treacă pe lângă marginea casei. Benjamin spuse ceva neclar, dar vesel și o femeie răspunse cu mai puțin entuziasm și ceva mai mult volum. La început, Dani bănui că era Char, care venise în vizită, dar mai apoi femeia răsuflă anevoie și își trădă identitatea, chiar dacă era în continuare ascunsă vederii.

– Intenționez să angajez pe cineva, spunea Hazel când Dani păși pe alee. Ți-am spus asta, nu-i așa? adăugă ea aruncând o privire aspră spre Dani sperând ca aceasta să-i confirme toate spusele fără să aștepte însă un răspuns. Este adevărat, Danica are nevoie de cineva care să aibă grijă de lucrurile de pe aici. Dar nu este responsabilitatea ta, pastore.

– Nu este o responsabilitate, spuse zâmbind Benjamin. Este un privilegiu. Şi îmi poţi spune Benjamin.

Hazel îşi îngustă un ochi şi îl studie pe Benjamin ca şi cum ar fi evaluat un taur.

– Am fost la biserica ta, pastore, rosti ea ca o acuzaţie.

– Îmi amintesc de tine. Porţi o rochie albastră şi stai în spate. Este minunat să te întâlnesc, în sfârşit, faţă în faţă.

Mâna lui apăru dinaintea ei ca prin farmec. Lui Dani i se păru că fusese acolo dintotdeauna, în aşteptare, întinsă, încercând să ajungă la Hazel, ca şi cum mai înainte vorbise serios şi sincer.

După o clipă, doamna mai în vârstă acceptă mâna lui Benjamin, pe care o scutură tare şi sănătos. Genul de scuturătură care avea ca scop să intimideze.

– Bine, spuse ea. Dar nu trebuie să tunzi pajiştea lui Etsell. Vom avea noi grijă de ea.

– Doar încercam să dau o mână de ajutor.

Dacă modul ironic cu care Hazel îl întâmpinase îl deranjase pe Benjamin, acesta reuşise cu succes să o ascundă. El păru mai mult amuzat decât iritat, iar Dani nu reuşi decât să observe că părea aproape relaxat pe lângă evident antagonica Hazel.

– Bună, spuse Dani făcând cu mâna în mod inutil pentru că sub niciun motiv cei doi n-ar fi putut să-i rateze prezenţa. Mulţumesc pentru treaba făcută cu pajiştea, îi spuse ea lui Benjamin, ignorând-o complet pe Hazel. Vrei ceva de băut?

Era aproape dureros să întrebe şi chiar se temea că el avea să accepte, dar Dani îşi exersase rolul în timp ce se apropia şi îl făcu public repede înainte de a se răzgândi.

Din fericire, Benjamin clătină din cap chiar înainte ca ea să-şi fi terminat propoziţia.

– În seara asta am o întâlnire şi ar fi mai bine să plec. Ai luat plantele?

Ea dădu din cap aprobator.

– Trei dintre ele.

– Să-mi dai de ştire dacă mai doreşti şi altele.

– Mulţumesc.

Benjamin îşi înclină capul spre Dani şi din nou spre Hazel cu o plecăciune uşoară, aproape cavalerească, făcând-o pe Dani să se teamă pentru siguranţa lui. Hazel nu era înnebunită după soiul ăsta de lucruri, după nimic ce mirosea a preţiozitate, şi atunci când surprindea un iz de duplicitate era de-a dreptul turbată. Dar gestul lui Benjamin nu-i păru preţios lui Dani. I se potrivise cumva.

Ea îl urmări cum ridică maşina de tuns iarba în partea din spate a furgonetei şi nu se mişcă de pe locul ei când el se depărtă, pentru că nu-şi dorea să dea ochii cu Hazel. Era suficient de neplăcut pentru Danica să petreacă împreună cu mama-surogat a lui Etsell chiar şi scurt timp după călătoria lor eşuată în Alaska, dar se temea că ajutorul lui Benjamin o scosese din sărite pe cealaltă femeie dintr-un motiv absolut inexplicabil. Danica nu avea chef de explicaţii şi în mod sigur nici de justificări.

Dar Hazel nu o lăsă să aleagă.

– Ce făcea el aici?

Dani oftă.

– Mi-a tuns iarba. Nu este evident?

– Nu ai nevoie de el să-ţi tundă iarba.

– Eu nu o făceam.

– O pot face eu. Putem angaja pe cineva.

– Omul a fost drăguţ. Este ceea ce fac vecinii. Este ceea ce fac pastorii, din câte se pare. Opere de caritate şi toate celelalte lucruri.

Hazel mormăi.

– Bărbatul acela nu era interesat de opere de caritate. Nu în această după-amiază.

Cu orice altă ocazie, Dani ar fi fost derutată de această interpretare amenințătoare a modestului act de caritate al lui Benjamin. Dar Hazel părea sincer supărată.

– Mi-a tăiat iarba, pentru Dumnezeu! De ce ești atât de pornită?

Privirea lui Hazel călători pe aleea de unde furgoneta lui Benjamin plecase cu doar un minut în urmă. Ea privea fix locul, de parcă îi deslușea intențiile în ultimele rotocoale de fum ieșite pe țeava de eșapament.

– Mi-am dat seama, spuse ea în cele din urmă. Când te apropiai, am observat modul în care te privea.

Danica

Se spune că bărbații sunt înclinați spre infidelitate. Că pasiunea ubicuă de șapte ani este doar o parte a vieții conjugale. Dar Etsell nu mă înșelase. Eu l-am înșelat pe el.

De fapt, nu a fost o aventură fizică și nu a avut nicio legătură cu sexul și nici măcar cu atracția. În schimb, adulterul meu a fost pur emoțional, un interludiu care m-a făcut să mă simt dorită din nou. Partea cea mai tristă a fost că nu am avut niciodată intenția să se întâmple. Eu și Etsell o duceam bine, dar, dintr-odată, acel *bine* nu s-a mai simțit îndeajuns de bine. Exista ceva ce se agita chiar la prima vedere, un vârtej de emoție care licărea precum mercurul – lunecos și evaziv, imposibil de identificat. Nici măcar nu mi-am dat seama că ne scufundam în nisipuri mișcătoare – că eram nefericită – până când n-am deschis ochii într-o zi și am văzut un străin care îmi zâmbea. Nici măcar nu era arătos, chiar deloc. Dar era limpede că el considera că eu eram.

După așa-zisul adulter, am încercat nici să nu mă gândesc la numele lui pentru că era un fel de piatră de hotar, un mod de a-mi aduce aminte de toate dățile când eu și Etsell ne dezamăgeam unul pe celălalt. Toate dățile când noi doi nu eram la înălțime. Câteva săptămâni din

viaţa mea cuprindeau toată vina şi acuzaţiile care făcuseră ca mariajul meu să se năruiască sub povara lumească a cotidianului. Era o listă exhaustivă cu toate lucrurile mărunte – modul în care noi am început să fim prea încrezători unul în celălalt, vorbele tăioase, nopţile în care am uitat să ne atingem chiar dacă şi numai pentru un moment –, dar toate astea s-au adăugat la mai multe decât mi-aş fi putut imagina.

S-a întâmplat pur şi simplu. Am intrat în magazinul de fierărie şi el mi-a zâmbit. Dar era mai mult decât atât: o izbucnire de recunoaştere, o privire plină de atât de multe lucruri că aproape m-am simţit insultată de forţa ei. M-am oprit în prag sub zornăitul atenuat al clopoţeilor de întâmpinare şi am simţit un fel de furnicături când mi-am dat seama cu surprindere că el stătea acolo urmărindu-mă de parcă eram mai mult decât eram. El mă sorbea din priviri. Era o atingere trecătoare, un prim sărut, indiciul unei promisiuni. Nu păstra acelaşi mister şi nici aceeaşi uimire ca prima dată când l-am zărit pe Etsell, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, aşa că era cam dificil să mi se ceară să fac comparaţii.

Privirea intensă dispăru la fel de repede precum îi flutură pe faţă şi apoi, mi se adresă din cealaltă parte a magazinului gol:

– Cu ce te pot ajuta?

Era nou-venit în Blackhawk, nu-l mai văzusem până atunci şi mi s-a părut ciudat că nu ştia ce doream. Oare nu ştia toată lumea ce doream eu dintr-un magazin de fierărie? Foi de glaspapir, preşpanuri şi baiţuri, şi cutii dolofane cu emailuri? Toate păreau o prelungire a fiinţei mele.

– Am nevoie de niște vopsea foarte lucioasă, am spus eu concentrându-mă. Nu multă. Un spray ar fi suficient.

– Lucrezi la un proiect? a întrebat el.

Mâinile îi erau ocupate cu un teanc de hârtii pe care le aranja și le rearanja, dar privirea îi era îndreptată asupra mea și colțul buzei părea să aibă un tiv de încântare. Îl încântam. Părul îmi era strâns într-un coc de balerină lăsat, jeanșii îmi erau țepeni de la vopseaua uscată și eram sigură că purtam dovada proiectului meu undeva pe chip, dar el mă privea ca și cum eram un miraj, o oază în mijlocul unui deșert arzător.

– Căsuțe pentru păsări, de fapt.

Erau daruri de Crăciun pentru toți cei de pe lista mea, grupuri de câte trei căsuțe pe care le băițuisem în culoarea mahonului și cărora le pusesem deasupra un acoperiș cu fronton pictat într-un roșu cărămidă intens. Vopseaua foarte lucioasă urma să facă acoperișul să strălucească, dar era dificil să-mi amintesc acel mic detaliu în timp ce el se uita fix la mine.

– Tu le faci? întrebă el ridicând o sprânceană.

Oare flirta? Așa pe față?

– Toate șase. Sunt surprinzător de pricepută la dat cu ciocanul.

El râse.

– Nu pari genul.

Am vrut să-l întreb ce „gen" păream, dar imediat m-am simțit foarte confuză. O răceală periculoasă îmi străbătu rapid corpul și palmele mi se umeziră.

– Știu unde este, i-am spus eu luând-o spre raionul de vopsele.

Am crezut că va rămâne nemișcat în spatele tejghelei,

dar el mă urmă păstrând o distanţă moderată până când m-am oprit în faţa dozelor de spray.

– Eu l-aş folosi pe ăsta, sugeră el întinzând mâna pe lângă braţul meu.

Nu mă atinsese – nici măcar nu se apropiase prea tare –, dar, cu toate acestea, m-am simţit pătrunsă de ceva asemănător curentului electric în imediata lui apropiere.

După asta, totul a decurs foarte banal. Mi-a tras banii din cont pentru lac şi mi-a mulţumit pentru că am trecut pe la magazin. Am plecat făcând un semn din cap simţindu-mă spăşită şi chiar un pic înspăimântată că un străin a putut să mă dezarmeze cu un zâmbet. Dar m-am întors.

Niciodată nu ne-am atins, dar am stat de vorbă. Şi când faţa lui mi-a devenit familiară, m-am simţit suficient de confortabil să mă reazem de tejghea şi să zăbovesc puţin mai mult decât se cuvenea. Suficient cât să îngădui interesului său voalat să mă infuzeze cu un sentiment de încredere, o convingere calmă că, deşi Etsell se plictisise de soţia lui, eram încă o femeie atrăgătoare. Genul de femeie care putea face un străin să se luminize.

Am considerat că era un flirt inofensiv. Dar într-o zi pe când îmi pierdeam vremea prin magazinul de fierărie, cu coatele pe tejghea şi râzând de ceva ce spusese el, uşa s-a deschis brusc lăsând să intre aerul rece al unui viscol de martie. Nu m-am deranjat să mă întorc cu faţa pentru că el era în toiul unei povestiri, ceva neverosimil şi aproape categoric plăsmuit doar pentru plăcerea mea. Eram captivată. S-a auzit zgomotul făcut de cineva care îşi scutura zăpada de pe ghete, apoi efortul de a deschide repede un fermoar care fusese tras cu putere şi un pic

forţat, dar am ignorat totul. În străfundul sufletului, îmi dădeam seama de o respiraţie greoaie, tropăituri ritmice şi pe urmă, de la o distanţă, apăsarea unei mâini pe umărul meu.

– Ce naiba crezi că faci? se răsti Hazel în urechea mea.

M-am răsucit cu faţa spre ea şi în secunda cât a durat să-i înţeleg expresia, am simţit ruşinea întunecându-mi obrajii. Ea îmi zâmbea sinistru, deşi ochii ei căprui păreau că mă salută, dar înainte de a reuşi să-mi revin, am descoperit-o preocupată de privirea mea vinovată. Hazel se uita când la mine, când la bărbatul care mă făcuse să mă simt drăguţă, în timp ce fruntea i se cutase de concentrare. Pe neaşteptate, un lucru se lămuri. Faţa ei se întunecă.

– La ce lucrezi acum? mă întrebă ea cu vocea ei forţată şi nefirească.

– Mă ocup de un birou, am spus eu depărtându-mă de tejghea şi băgându-mi mâinile adânc în buzunarele hainei. Este o amintire de familie pe care am luat-o de la...

Dar Hazel se abătu de la subiect la jumătatea frazei.

– Am nevoie de o lopată pentru cereale, spuse ea în timp ce mergea cu paşi apăsaţi spre partea din spate a magazinului. La a mea s-a desprins lama azi-dimineaţă.

El se grăbi să o ajute evitându-mi privirea la fel de perseverent cum o evitam şi eu pe a lui. Fuseserăm surprinşi. Asupra cărui fapt? Asupra unei conversaţii? Dar amândoi ştiam că era ceva mai mult. Chiar dacă nu făcusem niciodată mai mult decât să transferăm zâmbete peste tejgheaua magazinului de fierărie, acţiunile noastre reciproce erau întreţesute cu mine terestre. Erori care puteau distruge totul. Hazel ştia asta.

Mi-am încheiat haina la toţi nasturii şi mi-am scos mănuşile din buzunare. Dacă mă grăbeam, puteam ajunge în parcare şi aş fi fost de mult plecată înainte ca Hazel să aibă ocazia să-şi plătească achiziţia şi să mă înfrunte. Dar probabil că abandonase căutarea unei lopeţi pentru că, mult înainte de a ajunge eu la portiera maşinii, am simţit-o cum m-a prins de braţ şi m-a răsucit cu faţa spre ea.

– Ce naiba crezi că faci?

– Am făcut aprovizionarea, am spus eu, dar de îndată ce vorbele mi-au ieşit din gură mi-am dat seama că mâinile îmi erau goale.

Zăpada mi se învolbura în jurul capului, aşa că am ridicat din umeri încercând să păstrez căldura, dar şi să mă ascund de Hazel. Ea părea gata să mă ia la refec.

Hazel se aplecă spre mine şi cu toate că era mai scundă, nu puteam să nu fiu intimidată de intensitatea privirii ei.

– Ascultă, fetiţo! Tu nu... habar n-am... Nu-i posibil să ştii... rosti ea repede în timp ce buzele se luptau să ţină pasul cu ce anume se întâmpla în mintea ei, dar în cele din urmă îmi strânse braţul foarte tare şi zise: Nu fi proastă, Danica Greene. Pur şi simplu, nu fi proastă.

Nu l-am mai văzut niciodată. Ei, mă rog, o dată sau de două ori de la distanţă, dar am început să mă aprovizionez de la magazinul cooperatist aflat la marginea oraşului. Şi cu toate că muream de jenă de fiecare dată când mă gândeam la confruntarea cu Hazel, exista o parte din mine recunoscătoare că ea intrase în ziua aceea în magazinul de fierărie. A fost ca o palmă peste faţă, o lovitură

neașteptată care mă adusese cu picioarele pe pământ. N-am avut niciun fel de sentiment pentru el. A fost un fel de încurajare. Nimic mai mult.

Dar în timp ce în secret eram recunoscătoare pentru intervenția lui Hazel față de aventura mea în magazinul de fierărie, mă simțeam ofensată de opinia ei despre Benjamin. *Am observat modul în care te privea.*

– Asta-i absurd, am spus eu după ce vecinul meu nu se mai vedea deloc. Îl avem ca vecin din ziua când ne-am mutat aici. Este prietenul lui Ell, am adăugat eu, deși nu era pe de-a-ntregul adevărat pentru că ei nu se prea plăceau și nici nu aveau prea multe în comun. Se respectă unul pe celălalt, am completat eu.

– Bravo lor, rosti ea scurt. Dar am și eu ochi. Știu ce am văzut.

Cu un minut în urmă, fusesem prea epuizată să mă bat cu ea, dar gândul la ceea ce lăsa să se înțeleagă mă adusese într-o stare de furie puternică, așa că am rostit supărată:

– Ce spui? Etsell a dispărut de o lună. Crezi că Benjamin... Crezi că eu... ?

Hazel se arătă surprinsă.

– Nu. Nu, bineînțeles că nu, spuse ea și își țuguie buzele pentru o clipă studiindu-mă ca mai apoi să desființeze spațiul dintre noi și să mă îmbrățișeze stângaci lovindu-mă ușor pe spate cu o mână neîndemânatică. Privirea asta este rezervată pentru Etsell. M-a luat prin surprindere, asta-i tot.

M-am retras din îmbrățișarea ei și mi-am frecat tâmpla cu podul palmei.

– Bine, Hazel, cum vrei. Ascultă, sunt foarte obosită.

Am de gând să mă culc un pic, bine? Mulţumesc că ai trecut pe aici.

M-am gândit că nici măcar nu ştiam de ce venise, dar deja întorsesem spatele şi, pur şi simplu, n-am avut eleganţa să rămân şi să fiu politicoasă.

– Nicio problemă, spuse Hazel din spatele meu. Înţeleg. Dar am ceva pentru tine şi mă întrebam dacă ai avea două minute să mă ajuţi să dau jos din maşină ce am adus.

Vocea ei sună împăciutor, dar chiar dacă mi-ar fi cerut ajutorul, tot mi-ar fi fost dificil să mă mişc. Hazel avea ceva pentru mine? Ceva care ne solicita pe amândouă pentru deplasarea acelui obiect? M-am oprit, deşi ea considera deja că aveam să cooperez.

– Este un pic cam greu, dar chiar aşa slabă cum eşti, cred că poţi reuşi să o faci. Nu trebuie să transportăm obiectul departe.

Deja mă întorceam spre alee când am văzut-o pe Hazel sărind în spatele furgonetei ruginite care în mod obişnuit ocupa un colţ uitat de pământ pe pista de aterizare. De fapt şi de drept, maşina aparţinea aeroportului Blackhawk, dar Hazel lăsa cheile în contact şi oricine avea nevoie putea să o folosească pentru transportul frunzelor sau să ajute un prieten în ziua mutării. Furgoneta nu valora mult, dar îşi făcea treaba şi, în timp ce mă deplasam pe lângă ea să studiez comoara lui Hazel, m-am pomenit îndatorată tuturor celor care considerau că era o achiziţie înţeleaptă.

– Unde ai găsit asta? am întrebat eu abia trăgându-mi sufletul.

Cu susul în jos, în furgonetă era o masă veche aşeza-

tă pe capre de lemn. Era lungă de cel puţin doi metri şi avea două console de fier curbate, verzi acum din pricina trecerii timpului.

– E cumva o *French Farmhouse*[1]? Este originală?

– Aproximativ 1860, spuse Hazel având aerul că era foarte mulţumită de sine. Sau cel puţin asta a afirmat licitatorul. Acum, nu te entuziasma prea tare. Cineva a avut proasta inspiraţie să o vopsească în albastru la un moment dat, dar încă este într-o stare foarte bună.

Am trecut cu mâna peste vopseaua cojită, disperată că se găsise cineva să vopsească lemnul în nuanţa de albastru a oului de măcăleandru. Dar suprafaţa mesei era dintr-o singură tăblie – de stejar, am presupus – şi, prin urmare, nu o imitaţie făcută din scândurile de podele ale cuiva. Sufletul îmi tresălta plin de viaţă de parcă eram plină de fluturaşi, creaturi vii care zburdau înăuntrul meu în pofida enervării de mai devreme.

– Este minunată, am şoptit eu. Cred că te-a costat o avere.

Hazel ciocăni cu pumnul unul dintre picioare.

– Mai mult decât s-ar fi cuvenit să plătesc pentru ea, dar mult mai puţin decât va valora odată ce o vei restaura.

– Vrei să o restaurez? am întrebat. Intenţionezi să o revinzi?

Hazel îşi încreţi buzele.

-Este a ta, Dani. Am cumpărat-o pentru tine.

Mi-am desprins mâna de pe masă şi m-am forţat să fac un pas înapoi de lângă furgonetă.

[1] Stil prezent în Statele Unite în arhitectură, piese de mobilier, obiecte de gospodărie etc. asemănător oarecum cu *French Provincial* şi având aceleaşi motive de inspiraţie (n.tr.)

-Nu pot accepta, am spus eu. Este prea mult. Chiar şi cu vopseaua albastră...

Dar Hazel deja făcea semn cu mâna ignorându-mi protestele.

-Foarte rău. Este o afacere încheiată. Masa este a ta şi mai bine ai face ceva cu ea sau o să mă supăr de-a binelea.

Înainte de a o opri, mi-a scăpat un icnet consternat.

-Vorbeşti serios.

-Sigur că sunt serioasă. De ce mi-ar trebui o monstruozitate de masă ca asta?

Vorbele ei mă făcură să mă dezmeticesc. Ce aveam să fac cu o masă atât de mare? Situaţia mea nu era diferită de a ei. Eram singură – gândul îmi dădu un fior pe şira spinării – şi fără copii. Soţul lui Hazel murise de cancer cu mulţi ani în urmă, dar ea avea copii, doi fii adulţi, şi nepoţi. Poate că reuşeam să finisez masa şi să i-o dau înapoi ca pe un dar. Frumoasă cum era, desigur că nu vedeam la ce mi-ar fi slujit.

Hazel păru să-mi citească gândurile.

– Este pentru tine, spuse ea simplu întărind astfel oferta făcută.

– Dar...

Ochii mi se înceţoşară, iar eu am fost incapabilă să termin ce aveam de spus.

– Nu-ţi face griji. O vei rezolva, spuse Hazel.

Era realistă, desigur. În timp ce se ocupa de cordonul elastic cu capete metalice pe care îl folosise să fixeze masa în furgonetă, Hazel o spuse din nou ca o dorinţă sau o profeţie:

– Vei găsi o cale să o rezolvi. Sunt sigură de asta.

10

FIDELITATE

După ce Dani o ajută pe Hazel să scoată masa din spatele furgonetei – o încercare intimidantă care le lăsă pe amândouă înţepenite şi suferinde –, cele două femei se pomeniră în încurcătură, neştiind ce să facă cu ea. Masa lungă era mult prea mare să se potrivească în bucătăria mică a lui Dani, dar prea valoroasă spre a fi depozitată în aer liber. Pentru o clipă, Hazel păru total descurajată, iar expresia ei dezorientată era atât de bine întipărită pe fundalul trăsăturilor aspre, că Dani se luptă să găsească o soluţie. În cele din urmă, scoaseră cu spatele maşina lui Dani din garaj şi aşezară masa veche acolo.

La început, Dani insistă să mătură repede podeaua şi să dea jos dantelăria din pânze de păianjeni din colţul unde avea să stea masa. Cumva, părea în neregulă să abandonezi minunata piesă de mobilier într-un astfel de loc murdar şi prăfuit. Şi totuşi, când amândouă se retrăseseră să-şi studieze efortul, masa arăta ca şi cum ar fi dormitat în acel colţ neobişnuit scăldat în soare de o veşnicie. Deasupra mesei se afla o fereastră mare care oferea o vedere ştearsă a curţii din spate de curând pusă în ordine şi a unei uşi laterale de culoare roşie care se

deschidea spre curtea interioară. Dani se imagină brodând perdele albe pentru fereastră şi cumpărând un covor supradimensionat de sisal care să acopere podeaua crăpată de beton. Zâmbi strâmb la gândul că ar putea lua masa de una singură într-un garaj transformat în sufragerie.

– De fapt, chiar arată frumos aici, spuse Hazel confirmând ceea ce şi gândea Dani. Vopseaua asta cojită merge bine cu ochiurile de geam crăpate.

– Cel puţin nu va trebui să-mi fac griji că am să fac dezordine aici.

Hazel puse mâna pe suprafaţa mesei şi ciuguli cu unghia ei tocită o coajă răsucită de vopsea.

– Ce ai de gând să faci?

– Păi, nu cred că va fi greu să curăţ vopseaua. Cred că pot să o sablez. Apoi, în funcţie de ceea ce voi descoperi dedesubt, voi hotărî dacă vreau să o recondiţionez sau să o finisez prin lustruire, spuse Dani ridicându-şi privirea spre Hazel şi descoperind că femeia mai în vârstă îşi muşca obrazul în interior. Ah, mai spuse ea. Tu nu vorbeai despre masă.

Hazel clătină din cap.

– Nu ştiu, spuse Dani oftând în cele din urmă. Nu ştiu cum pot merge mai departe în felul acesta – fără să ştiu nimic. Nu te ucide?

– Fără îndoială. Dar nu sunt sigură că avem de ales.

– Dar ce-ar fi dacă... începu ea lăsând întrebarea să atârne între ele şi impregnând spaţiul cu speranţa care licărea timid înainte de a fi distrusă de realitatea tristă a pierderii lui Etsell.

– El nu dorea asta pentru tine, spuse Hazel cu vocea ei aspră, dar cu privirea blândă.

– Care „asta"? întrebă Dani încercând să-şi îndrepte umerii ca să pară mai puternică decât se simţea.

– Retragerea asta. N-ai răspuns la niciunul dintre apelurile mele şi mama ta a spus că de abia te-ai uitat la ea când a venit în vizită.

– Ai vorbit cu Char?

– Ea m-a sunat.

Brusc, totul se lămuri. Dani îşi încrucişă braţele la piept şi îi aruncă lui Hazel cea mai sfidătoare privire.

– Ea ţi-a spus să mă verifici, nu-i aşa? Te joci de-a mesagerul pentru mama. Ştii ceva? N-am nevoie de niciuna dintre voi să mă dădăciţi.

Hazel nu se crispă din pricina acuzaţiilor lui Dani, ba chiar păru că îşi adună forţele.

– Nimeni nu te dădăceşte, Danica. De fapt, mi se pare că facem o treabă foarte bună lăsându-te complet singură. Nu asta îţi doreşti?

– Exact asta îmi doresc.

– Prin urmare, ce poţi să faci? Să te faci covrig într-un colţ şi să mori?

– Poate chiar asta şi vreau să fac.

Hazel pufni nervoasă.

– Ăsta e cel mai egoist lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Şi mie îmi lipseşte Ell, ştii asta. Dar pierderea ta nu ar îmbunătăţi cu nimic lucrurile.

Riposta lui Dani i se înţepeni în gât. Hazel îşi făcea griji pentru pierderea ei?

– Ştiu că este greu, spuse Hazel. Cred că am vărsat mai multe lacrimi pentru Etsell decât am vărsat pentru soţul meu. Dar mi se pare că nu-i onorăm, începu ea şi se opri o fracţiune de secundă, nu-i onorăm amintirea dacă ne întristăm.

– Eu nu sunt tristă.

– Vei deveni.

Era adevărat şi Dani o ştia. Chiar putea să simtă deja margini casante care se ascuţeau pe locul unde trebuia să fi fost Etsell.

– Ar trebui să te întorci la muncă, spuse Hazel ridicând o sprânceană şi arătând spre înfăţişarea neîngrijită a lui Dani cu o mişcare energică din încheietura mâinii. Ar trebui să începi să-ţi speli părul.

O parte din Danica se simţi furioasă, mâniată de-a binelea că Hazel îndrăznea să o înfrunte. Să-i spună cum să trăiască – sau cum să nu trăiască – cu dispariţia lui Etsell.

– Habar n-ai cum este.

Dar replica nu se dovedi dreaptă şi Dani zări în privirea lui Hazel ghimpele ofensei. Rămaseră tăcute pentru o clipă, fiecare torturată de propriile amintiri şi fantome din visuri spulberate. Era un sentiment de neputinţă şi de chin să ştii că viitorul pe care îl planificaseră era o speranţă imposibilă.

– Îţi aminteşti filmul ăla, întrebă în cele din urmă Dani în tăcerea care le învăluia, cu tipul naufragiat pe o insulă pustie ani în şir? Tipul care în final se întoarce. El se întoarce şi femeia pe care o iubea o luase din loc.

– Ăsta nu e un film, spuse Hazel.

– Ştiu.

– Nu vreau... începu Hazel şi, deşi se părea că existau prea multe posibilităţi să-şi încheie zicerea, nici măcar nu încercă să o facă. Clătină din cap de parcă ar fi încercat să îndepărteze un gând pribeag, bătu tare şi energic în masă şi continuă: Hei, abia aştept să văd ce ai să faci cu asta.

Înainte de a pleca, îi strânse brațul lui Dani.

Dar timp de aproape două luni, Dani nici măcar nu mai atinsese masa.

În dimineața următoare, se trezi la șase și jumătate fără ceasul deșteptător și știu în adâncul sufletului că era vremea să se ridice din pat.

Dani făcu un duș și se îmbrăcă cu haine curate. Apoi își pregăti o cană de cafea și în timp ce aceasta fierbea, se fardă. Un strat subțire de fond de ten ascunse liniile negre de sub ochi și un pic de rimel o făcu să arate mai vioaie decât se simțea. După ce își uscă părul în prosop și îl aranjă cu câțiva stropi de ser pentru netezire, se studie în oglindă și hotărî că din partea cealaltă o privea o persoană cu totul diferită. Femeia aceea nu arăta ca femeia pe care Etsell o iubise sau ca soția îndurerată care umpluse cu tot felul de lucruri holurile căminului ei gol. Era deconcertant, dar adevărul era că nu se mai descurca. Nu mai suporta așteptarea, dorul și disperarea. Nici singurătatea. Hazel avea dreptate. Viața ei nu era vreun film de la Hollywood. Avea doar o singură opțiune viabilă: trebuia să meargă mai departe.

Trecuse o lună de când Dani nu se mai gândise la salonul ei. În afară de vizita scurtă pentru aranjatul părului ciopârțit al lui Kat, La Rue rămăsese gol tot acest timp, cu obloanele trase și fără activitate. Acum, că lumea se simțea întrucâtva mai puțin instabilă sub tălpi, Dani se întrebă dacă, într-adevăr, avea o afacere la care să se întoarcă.

Când păși peste prag la ora opt fără cinci, prima dată se îndreptă spre robot și șterse toate mesajele. Dorea să facă o pauză completă, să se detașeze de acele săptămâni

lipsă din povestea ei cu o ruptură decisivă – chiar dacă aceasta lăsa marginea zdrenţuită a rănii recente. Poate că nu va mai suna nimeni. Poate că renunţaseră deja cu toţii la ea. Într-un fel oarecare, gândul acela nu o îngrozea. De fapt, întoarcerea la viaţă nu prea era o şansă să o ia de la capăt, cât o modalitate de a uita. Să aşeze în straturi zile şi săptămâni peste gaura din viaţa ei până când o va ascunde sub strălucirea intensă a timpului. Dacă va fi nevoită să găsească alte căi să se anestezieze, o va face. Dar acesta era un loc la fel de bun ca oricare altul să o ia de la capăt.

Aşa cum se dovedi, nu era nevoie ca Dani să-şi facă griji că lumea o uitase. După ce hoinări fără niciun ţel timp de aproape jumătate de oră, se adună şi veni cu o listă scurtă de lucruri pe care se hotărî să le facă. Întoarse indicatorul cu DESCHIS, propti uşa de perete să aerisească locul şi se apucă de curăţenie. Dar înainte să aibă ocazia ca măcar să termine de şters praful de pe rafturi care devenise un fel de puf în absenţa ei, uşa din faţă se deschise scârţâind. Eve, proprietara brutăriei învecinate, intră agitată.

– Te-ai întors, spuse Eve cu un zâmbet de probă, dar grăbindu-se să o îmbrăţişeze repede şi cu entuziasm pe Dani. Ţi-am zărit indicatorul, explică ea ridicând un deget peste umăr să arate invitaţia discretă de neon care atârna în vitrină.

Dani dădu din cap aprobator.

– Dacă aş avea şi pentru ce să mă întorc.

– Ah, vei avea, spuse Eve cu ochii strălucind. Ai dimineaţa ocupată?

– Nu tocmai, răspunse Dani şi râse scurt, dar sincer.

– Atunci trebuie să-ţi găseşti timp pentru mine. Am întâlnit-o întâmplător pe Kat la benzinărie şi am văzut ce i-ai făcut. Cred că sunt gata să mă tund scurt.

– Nu trebuie să fii la brutărie?

– Este Mark. Se va descurca.

Lui Dani îi veni greu să redevină cea care se aşteptau clienţii ei să fie. Vremea, bârfa locală şi permanenta nemulţumire a lui Eve legată de linia de brutărie nouă a băcăniei se dovediră pentru Dani subiecte de conversaţie la fel de complicate precum dezbaterea chestiunilor delicate de politică externă. Dar rutina era veche şi familiară, iar mâinile ei lucrau din instinct. Mintea urmărea încet.

În timp ce îi tăia părul lui Eve, telefonul începu să sune. Dani se săturase într-atât de alergat înainte şi înapoi de la masa de toaletă la biroul din faţă încât sfârşi prin a-şi propti caietul cu planificarea calendaristică pe masa de lângă ea. Zilele ei începură să ia forma unui mozaic cu minute şi ore care se umpleau cu tot felul de activităţi care îi ţineau mâinile ocupate şi cu oameni care îi înveseleau mintea. Şi sufletul.

– Îmi place, spuse Eve când Dani termină. Apoi îi dădu un bacşiş dublu faţă de suma pe care obişnuia să o lase împingându-i banii îndoiţi în palmă şi acoperindu-i strâns cu degetele amândurora. Etsell ne lipseşte foarte mult, draga mea. Dar şi tu ne-ai lipsit. Bine ai revenit!

Luna iulie se evapora în ceaţa umedă a banalităţii. Pentru Dani era un sezon de plictiseală, de reamintire a detaliilor şi de constrângere voită să lucreze şi să aşeze în mod hotărât un picior în faţa celuilalt. Pentru că Dani se simţi obligată să urmeze exemplul lui Hazel, făcu tot posibilul să-şi revină, dar mişcările erau automate. Ea

se considera puţin mai mult decât un automat, o maşină bine unsă care era capabilă să-şi îndeplinească programul zilnic cu o precizie aproape impecabilă – şi doar câte un sughiţ ocazional. Dar era o viaţă bidimensională, existenţa unei păpuşi de hârtie.

La două săptămâni după ce Dani se pusese cât de cât pe picioare, o furtună cu tunete şi fulgere se abătu peste cerul de prerie şi răsturnă cam cincizeci de litri de apă pe metrul pătrat peste Blackhawk. Ziua era întunecată ca noaptea, iar drumurile se umplură de apă care curgea murdară de la solul fertil ce acoperea câmpurile din împrejurimi. Pentru Dani era apăsător, greu şi înăbuşitor ca o sugestie a tuturor lucrurilor nevăzute, a puterii, a temerii şi a pierderii, sentiment care o ţintui în pat până când furtuna se risipi pe la amiază şi lăsă locul soarelui care se străduia să pătrundă printre nori cu raze filiforme.

În ziua aceea, nu mai merse la muncă. Nici măcar nu se deranjă să sune la clientele care aveau programare şi să stabilească o altă întâlnire. Primele persoane veniră şi găsiră La Rue ferecat, iar vestea se răspândi repede, aşa că restul clientelor nu îşi mai făcură apariţia. Nimeni nu pomenise nimic despre faptul că o zi întreagă i se strecurase lui Dani printre mâini neobservată. Pur şi simplu, telefonaseră mai târziu şi stabiliseră date noi pentru vopsitul părului în şuviţe sau pentru ondulaţii permanente, pentru manichiură franţuzească sau şuviţat în folie.

– Eşti altfel, îi spuse Char într-o noapte de răsfăţ cu mâncare mexicană.

Dani îşi ridică privirea de pe lipia mexicană cu *carne asada*[1], dar nu reuşi să-şi dea seama dacă „altfel" era de

[1] În bucătăria mexicană, carne la grătar, de obicei, antricot de vită (în limba spaniolă în original)(n.tr.)

bine sau de rău. Ea ridică din umeri, rupse colțul unei lipii din mălai și îl bagă în gură.

– Te face fericită asta?

– Dar pe tine te face fericită asta?

Dani nu știa cum să răspundă. Fericită? Oare chiar mai exista posibilitatea asta?

– Mă simt bine, spuse ea doar-doar Char va înceta să o privească în acel fel.

Dar mama lui Dani nu păru impresionată de răspunsul ei.

– Bine? repetă Char făcând ghem șervețelul în pumn. Tu nu poți să te simți bine, Danica. Eu mă simt bine. Natalie și Kat se simt bine. Tu te simți... tu te simți mai mult decât bine. Tu trebuie să te simți.

– Ce Dumnezeu trebuie să însemne asta?

Char avea o privire chinuită și degetele înțepenite în timp ce frământa șervețelul de hârtie până când bucățele de celofibră și praf se fărâmițară pe farfuria din care mâncase jumătate. Arăta trasă la față și îmbătrânită. Dani nu era obișnuită să-și vadă mama atât de departe de imaginea femeii senzuale și atrăgătoare pe care încerca din răsputeri să o impună. I se vedeau din nou rădăcinile și pe obraji își aplicase pudră cu atâta neîndemânare încât acolo unde fardul se întărise în jurul ochilor se iteau fisuri adânci.

– Mamă, spuse Dani recurgând la un cuvânt rar folosit cu Char, tocmai mi-am pierdut soțul. Sunt... continuă ea cu intenția de a rosti „văduvă", dar cuvântul i se opri în gât. Ținând cont de acest fapt, cred că sunt bine.

– Dar nu vreau să fii bine, spuse Char dând din cap în semn de dezaprobare. Tu trebuie să fii mai bine decât bine. Tu ești singura care ai ieșit la lumină.

Era pentru prima dată când Dani o auzea pe mama ei exprimând altceva decât un soi de mândrie insolentă pentru modul în care se desfăşuraseră vieţile lor. Char era mama singură şi dură care reuşise să crească trei fete la fel de dure. Fete care nu erau dependente de droguri sau prin puşcării, dar care aveau totuşi o mulţime de probleme. Prima era Natalie, care fugise de toate: de familie, de trecut şi chiar şi de bărbaţi. Apoi Kat, care adoptase viaţa mamei pentru că era tot ce ştia. Şi Dani, care nu încetase să se întrebe care era rostul ei pe lume, dar care, privindu-şi viaţa prin ochii lui Char, realiza că, în calitate de mezină a familiei, era şi singura care părea să se desprindă de moştenirea tristă pe care fetele familiei Vis erau sortite să o accepte. O afacere reuşită, un soţ iubitor şi, în mod sigur, nişte copilaşi pe drum. Şi în clipa de faţă cum ajunsese? Distrusă şi singură. Doar o altă rotiţă din roata mare a familiei, care era forţată să se învârtă permanent spre tot mai multă suferinţă.

– Îmi merge bine, spuse Dani întinzând mâna peste masă.

Dani luă mâna mamei şi-i adună din palmă toate resturile din şerveţelul de hârtie. Existau o mulţime de lucruri pe care le-ar fi putut spune ca să-i aline suferinţa lui Char. Dar erau minciuni, toate erau minciuni. Adevărul era că Dani nu ştia dacă avea să-i mai meargă bine vreodată sau dacă avea să vină o zi în viitorul îndepărtat când va putea să se gândească la viaţa ei fără niciun regret. Şi da, era treaba ei să-şi uşureze drumul. Să fiarbă cafeaua şi să pregătească ouăle, să pună în ordine în dezordinea pe care o făceau surorile ei şi să se asigure că mamei ei nu-i lipsea terapia fizică atunci când tocurile cui pe care

le purta îi agravau hernia de disc. Ele aveau nevoie de ea. Ele aveau nevoie de ea să trăiască o viaţă încântătoare. Prin urmare, Dani rosti singurul lucru pe care reuşi să-l scoată.

– Totul o să fie în regulă.

Pe limbă, avu gust de minciună.

Danica

Când aveam nouă ani, ştiam fără umbră de îndoială că Emmi era cea mai mare mincinoasă pe care o întâlnisem în viaţa mea.

Petrecusem mare parte din copilărie având grijă de mine sau fiind oarecum supravegheată de surorile mai mari. Dar când Natalie m-a lăsat să-mi ard mâna încercând să fierb laptele pentru ciocolată, Char a dat dovadă de puţină responsabilitate maternă şi s-a asigurat de serviciile vecinei noastre mai în vârstă care locuia alături de noi. Prima dată când am mers la Emmi acasă, mâna îmi era legată foarte strâns într-un bandaj elastic şi bătaia inimii era atât de intensă că eram sigură că vedeam dublu – bărbii duble care atârnau sub obrajii de hârtie creponată ai lui Emmi. Cute duble de piele presărată cu pudră fină când ea şi-a întins braţele tremurânde să mă ia în primire de la mama. Emmi arăta ca şi cum pielea i-ar fi fost neglijent potrivită peste o siluetă prea mică – de parcă un vânt aspru i-ar fi pus stăpânire pe trup şi i-ar fi tras zdravăn de toate ridurile, la fel ca o briză care întindea o velă.

– Vom petrece o după-amiază minunată, spuse ea cu o voce care sună de parcă era la o distanţă de o zi sau două de epuizarea totală. Am făcut ceai.

Char îi zâmbi recunoscătoare şi strânse mâna osoasă

a lui Emmi. Apoi mă mângâie pe cap, ca şi cum eram un câine de companie, şi o şterse pe treptele din faţă înainte ca eu să pot rosti un singur cuvânt de protest. Fără îndoială, acela era ultimul loc de pe pământ unde îmi doream să fiu – dădăcită de o femeie care era îndeajuns de bătrână ca să-şi amintească de Potop. Cu toate că locuia la doi paşi de noi, o zărisem doar de câteva ori, iar aceste întâlniri nu-mi ofereau prea multe speranţe în privinţa noii mele experienţe de după-amiază. Emmi folosea un cadru când părăsea graniţele căminului ei prăpădit – singura casă din prefabricate din mica noastră comunitate de rulote –, iar curba proeminentă din spatele ei mă făcea să mă gândesc la o babă cloanţă din cărţile de poveşti, genul de vrăjitoare care hălăduia prin pădurile întunecate şi vâna copilaşi care nu bănuiau nimic.

Dar eu bănuiam. Eu bănuiam multe. Şi eram numai ochi şi urechi, rămânând cu haina pe mine în timp ce Emmi închidea uşa în urma noastră.

Bătrâna m-a condus pe tăcute în bucătărie şi mi-a oferit un loc la masă apăsându-mi umărul cu mâna până când m-am lăsat pe un scaun. Acesta a scârţâit sub greutatea mea şi n-am putut să nu mă întreb câtă vreme trecuse de când cineva în afară de Emmi se apropiase de masa acoperită cu un şervet din damasc.

Faţa de masă fusese recent apretată, iar cutele curbate care aproape îmi atingeau genunchii erau foarte iritante. Din ceea ce vedeam, casa ei strălucea de curăţenie. Singurul lucru care părea chiar uşor nelalocul lui era o stivă ordonată de corespondenţă în mijlocul unei mese rotunde – plicuri albe şi rigide adresate în scrierea neciteaţă, indescifrabilă şi atrăgătoare a unei limbi străine şi

mânjite chiar pe colţ de un timbru poştal care prezenta un steguleţ albastru cu alb. În afara lor, masa era goală cu excepţia unei cești de porţelan care conţinea ceva călduţ şi de culoare închisă.

– Îţi place ceaiul? a întrebat Emmi arătând ceaşca înflorată.

L-am mirosit şi mi-a amintit de mireasma pe care picioarele mele o stârneau atunci când călcam apăsat prin stufărişul de lângă râu.

– Nu prea mult? rosti ea cu un zâmbet în vocea ei aspră.

Am riscat o ocheadă şi am descoperit-o pe Emmi privindu-mă cu ochii ei căprui şi blânzi. Ochii ei pali şi puţin lăptoşi la fel cu cacaua fierbinte care avea nevoie să fie bine agitată. Dar modul în care se încreţeau la colţuri m-a făcut să mă gândesc pentru o clipă că poate vecina mea solitară nu era chiar atât de înspăimântătoare cum îmi imaginasem.

Aşa cum s-a dovedit, Emmi era o zână de nouăzeci şi doi de ani, o fetiţă captivă în trupul unei femei cu un picior în groapă. După prima întâlnire, atunci când m-a întâmpinat la uşă, Emmi s-a mulţumit să strige din bucătărie când am sosit. Eu am auzit vorbele rostite fără intensitate prin uşa mai mult deschisă decât închisă:

– Nu sta acolo... intră!

Întotdeauna mă aştepta, regină pe scaunul ei capitonat în timp ce prezida peste un ibric de cafea foarte neagră că era aproape espresso. Când a aflat că nu iubeam ceaiul, a început să-mi prepare cafea atât de fierbinte şi atât de tare că, practic, puteam face lingura să stea dreaptă în ea. Dar cobora temperatura cu frişcă rece ca gheaţa pe care o

turna dintr-o cană cu mânerul galben şi îi îndulcea gustul amar cu oricâte cuburi de zahăr îmi doream.

În timp ce ne beam cafelele, ea mă încânta cu poveşti dintr-o ţară îndepărtată, poveşti ale unei copilării din Finlanda de care eram sigură că erau mult prea incredibile pentru a fi reale. Poveşti despre *Shrove Tuesday*[1] şi despre focurile de sărbătoare cu brazii de Crăciun care ardeau pe banchiză chiar lângă mal. Şi despre comerţul cu crengi de răchită pentru sărbătorile pascale, şi despre petrecerile care ţineau cât era noaptea de lungă în timpul solstiţiului de vară[2].

Poveştile din locurile cele mai îndepărtate erau, de asemenea, preferatele mele, o colecţie încântător de nelalocul ei, care se concentra în jurul saunei alimentate cu lemne pe care tatăl lui Emmi o construise cu mâinile lui. Ea încerca să mă convingă din răsputeri că hainele nu erau permise în saună. Dar eu ştiam că nu era posibil să fie adevărat. Şi nici nu se putea ca Emmi şi surorile ei să alerge din aburul micuţei barăci de lemn şi să sară în nămeţii cât mine de înalţi. Ea ridica mâna să-mi arate cât de adânc se cufundau, iar eu luam o gură de cafea ca să-mi pot ascunde lipsa de încredere.

În cea mai mare parte, după-amiezele mele cu Emmi erau liniştite. Uneori, îi citeam eu, dar cel mai adesea, în timp ce îmi făceam temele, ea scria epistole care întotdeauna începeau în acelaşi fel: *Rakas sisko*[3]...

Nu trecuse nici măcar o lună de când mergeam acasă

---

[1] Marţea Lăsatului de sec de carne, urmată de Miercurea cenuşii *(Ash Wednesday)*, ziua de intrare în post (n.tr.)

[2] Aluzie la sărbătoarea denumită Juhannus (Ioan, în finlandeză) desfăşurată între 20 şi 24 iunie (n.tr.)

[3] Dragă soră (în limba finlandeză, în original)(n.tr.)

la Emmi, că ea îmi dezvălui şi mai mult din căminul ei. Într-o după-amiază, m-am prăbuşit la masă, obosită şi nefiind în apele mele pentru că Char nu venise acasă cu o noapte mai înainte, iar eu stătusem cu urechea ciulită la uşă să ascult când venea. Când Emmi mi-a pus un cub de zahăr în plus în cafea şi m-a întrebat ce se întâmpla, am izbucnit în lacrimi cum nu îmi era obiceiul.

-Ah, *kultaseni*[1], a murmurat ea.

Nu m-a întrebat ce s-a întâmplat şi nici de ce plângeam, ci şi-a fluturat mâinile în jurul meu până când m-am ridicat în picioare. Apoi m-a condus prin bucătărie şi de-a lungul holului, pe lângă baie, spre uşa cu panel de culoare închisă din cel mai îndepărtat colţ al locuinţei ei micuţe. Când a întins mâna pe lângă mine şi a răsucit mânerul sferic, lacrimile mi s-au uscat la fel de brusc cum au şi apărut.

Să păşesc în dormitorul lui Emmi era ca şi cum intram în altă lume. Pereţii erau acoperiţi cu tapet decojit, iar podeaua era o prelungire a aceluiaşi covor gri care se întindea şi în restul casei, dar cu greu am observat acele detalii. În schimb, privirea mi s-a oprit asupra patului lui Emmi – sau spre ceea ce am presupus că era patul ei. Chiar în mijlocul camerei, se afla o piesă de mobilier în culoarea nucilor negre care se ridica până aproape de tavan. Două trepte joase duceau spre o platformă care era acoperită cu un material elegant de culoarea bijuteriilor coroanei. Patul de poveste avea pereţi laterali şi un acoperiş boltit care era înfrumuseţat cu draperii de brocart date deoparte şi strânse cu şireturi aurii. Pe frontispiciul arcuit, am observat frumoase spirale curbate cioplite în

[1] Draga mea (în limba finlandeză, în original)(n.tr.)

lemnul lucios. Întreg ansamblul mi-a amintit de un teatru de marionete, o absurditate splendidă şi strălucitoare care fusese smulsă dintr-un vis străvechi.

Dar abia dacă am avut timp să măsor ceva cu privirea pentru că Emmi m-a petrecut de-a curmezişul podelei şi m-a alungat în patul magnific. Şi-a aşezat degetele ei înţepenite pe obrazul meu apăsându-mi capul pe o pernă care mirosea a apă de trandafiri şi apoi a tras peste mine o pătură catifelată ca o şoaptă. Mâna îi era uşoară ca atingerea unei mame pe spatele meu, în timp ce mă frecţiona într-un fel anume care mi-a netezit calea spre un somn adânc şi fără vise înainte chiar de a putea realiza cât de epuizată eram. M-am cufundat în acel pat alinată ca într-un sanctuar unde m-am simţit pe de-a-ntregul protejată şi absolut în siguranţă. În ascunzătoarea lui Emmi, nu exista nimic care să mă neliniştească.

Când m-am trezit, draperiile fuseseră trase în jurul meu şi eram ascunsă într-un cotlon magic în care nu aş fi fost surprinsă ca, dând din nou la o parte draperiile grele, să descopăr un unicorn umblând după trifoi prin dormitorul lui Emmi.

– Mulţumesc, am spus eu când am apărut cu ochii înceţoşaţi şi încă tremurând de la efectul hipnotic al somnului extraordinar.

Emmi a zâmbit pe deasupra scrisorii şi a făcut cu degetele o mişcare bruscă arătând spre scaunul aflat vizavi de ea.

– Am adus patul ăla cu mine din Finlanda. Dorm în el de când eram mică.

– Este minunat, am spus eu.

– Este un pat pentru o prinţesă. Doar o prinţesă poate vedea sculpturile. Le-ai observat?

M-am gândit la ondulațiile din lemn, colacii și spiralele lucrate într-un mod complicat care reprezentau simbolic gogoși și biscuiți sau bucăți dolofane de pâine neagră.

– Le-a cioplit un brutar? am întrebat.

– Nu, a răspuns ea și a zâmbit. Nu, *prinsessa*[1].

Dar aceea a fost probabil cea mai mare minciună pe care Emmi a spus-o în viața ei. Eu nu eram deloc prințesă.

Și Etsell îmi spunea „prințesă", dar mi-o spunea în glumă.

– Înviorează-te, prințesă, îmi spunea el când considera că eram ca o mămăligă.

Sau:

– Să nu te rănești, prințesă, mă avertiza dacă făceam ceva nepermis de stângaci care era cât pe ce să se sfârșească cu o vizită la sala de urgențe.

Dar niciodată nu m-a deranjat. Ce nu a știut Emmi despre mine a fost că niciodată nu mi-am dorit să fiu prințesă.

Emmi m-a înzestrat cu porecle, cu dragostea pentru cafea și o ascunzătoare sigură timp de aproape doi ani în vreme ce Char era plecată să presteze fel de fel de munci fără niciun viitor. Dar când Emmi a murit în somn chiar înainte ca eu să împlinesc unsprezece ani, cea mai mare moștenire pe care mi-a lăsat-o a fost o dragoste profundă pentru ea și o alta la fel pentru patul unde mi-a îngăduit să-mi găsesc somnul.

În după-amiezile când își dădea seama că aveam ne-

[1] Prințesă (în limba finlandeză, în original) (n.tr.)

voie de odihnă, Emmi mă ducea în dormitor şi mă lăsa să mă întind în patul ei. Uneori dormeam, dar uneori stăteam trează în lumina piezişă care intra pe obloanele ei de lemn şi urmăream cum aceasta arunca umbre pe ciopliturile şlefuite din lemn. Mă gândeam la mâinile care le făcuseră, la uneltele pe care cioplitorul probabil le mânuise pe când transfera imaginile din mintea lui pe textura lemnului pe care în mod evident îl venera. De ce altfel să fi cioplit cu atâta eleganţă? Cu atâta tandreţe?

Am dorit patul, dar am ştiut că nu-l voi obţine niciodată. Emmi avea o soră în Finlanda şi o nepoată care se mutase la New York unde urma colegiul. O generaţie trecuse şi acum veneau fiicele şi fiii unui nepot sau ale unei nepoate de soră şi chiar rude absolut neaşteptate de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Aceştia nu veniseră niciodată să o viziteze pe Emmi cât timp am fost alături de ea, dar imediat s-a găsit cineva care să îi râvnească averea. Era o femeie cam de vârsta lui Char, cu pielea albă ca frişca şi ochii ca ai lui Emmi, dar când am salutat-o nu m-a luat în seamă.

Fireşte că am plâns după Emmi. Dar am plâns şi după patul ei. După confortul pe care îl oferea şi după istoria lui. După viaţa pe care o cuprinsese şi după toate lucrurile şi locurile pe care le văzuse. Adeseori, mă gândeam la el în timp ce stăteam culcată în propriul meu pat noaptea şi, uneori, când îmi prindeam genunchiul în colţul de metal la vedere, blestemam maşinăria care îmi fabricase mobilierul. Mi se părea nedrept că un obiect în care eu îmi trăiam mare parte din existenţă putea fi creat de o maşinărie impersonală şi tăcută.

Nu era de mirare că mă îndrăgostisem de restaurare,

mobile uitate pe care alți oameni le abandonau la groapa de gunoi. Îmi plăcea să repar ceea ce era stricat. Să adun obiecte ce fuseseră aruncate și să le dau din nou viață.

La începutul lui august, când, în sfârșit, mi-am făcut curaj să mă întorc în garaj, gândul m-a dus la Emmi. Trecuseră aproape trei luni din ziua când telefonul îmi sunase cu melodia universului meu prăbușit. Continuam să trăiesc cu senzația că zăcea încă sfârâmat în jurul meu, dar mă mulțumeam să ignor rămășițele vieții mele. Era ceva ce călcam în picioare în fiecare dimineață când mă sculam să merg mai departe, ca o persoană normală și înfruntam rutina zilelor fără nimic din pasiunea pe care o cunoscusem anterior.

Dacă aș fi fost lăsată să fac totul după capul meu, n-aș fi schimbat niciodată nimic. Aș fi continuat să fac exact ceea ce făceam – să trăiesc o viață de tăcere. Dar Char își făcea griji din cauza mea. A și plâns, ceea ce era un fapt văzut foarte rar într-un sfert de secol de când o cunoșteam ca fiind mama mea. Era îngrozitor. Din fericire, Kat înclina în maniera opusă cu grija ei și făcea tot ce era omenește posibil să mă desfete cu povești și fast, care de cele mai multe ori mă aduceau într-o stare de saturație legată de persoana surorii mele. Ea era în totalitate energie și râs, băuturi tari și distracție.

Iar membrele familiei mele nu erau singurele care voiau să se asigure că făceam mai mult decât să-mi distrug viața. Benjamin venea o dată pe săptămână să mă scoată din casă cu aluziile lui subtile și să mă forțeze să-mi bag mâinile în pământ în timp ce el tundea pajiștea. Răul cel mai mare era Hazel. După ce mi-a oferit masa veche, nu a mai adus niciodată vorba despre ea. Dar ori de câte ori

o vedeam sau ori de câte ori se oprea lângă casa mea sau dădea peste mine prin oraş, nu puteam izgoni sentimentul că îmi suflă în ceafă. Că aştepta ceva de la mine, un lucru sau o acţiune pe care nu o finalizasem încă. Dezamăgirea ei era aproape palpabilă.

Ar fi fost exasperată de praful acumulat de săptămâni pe masa veche şi valoroasă. Am decis să nu-i spun niciodată cât timp mi-a luat să studiez pe de-a-ntregul darul ei, în timp ce îmi treceam degetul prin nisipul de şablare trasând litere la întâmplare. Sau, cel puţin, am crezut că scriam la întâmplare. Dar n-am realizat contrariul până când n-am făcut un pas înapoi şi am văzut că scrisesem numele meu. Numele meu întreg – Danica Reese Greene – ca şi cum aş fi revendicat drept proprietatea mea uriaşa masă străveche.

Această masă părea un aşa-zis drept dobândit prin naştere, o moştenire dureros obţinută pe spatele dispariţiei soţului meu şi a singurătăţii mele. O procurasem prin intermediul suferinţei mele, întocmai cum neajunsurile copilăriei îmi aduseseră un loc în patul-himeră al lui Emmi. O parte din mine dorea să plece din nou, să ignore ajutoarele stângace ale oamenilor care detestau să mă vadă depăşită de situaţie. Dar era o masă frumoasă.

Îmi puteam imagina cum s-ar fi putut întâmpla. Etsell lucrând alături de mine, râzând în timp ce eu sufeream cumplit din pricina procesului de curăţare. Modul în care mă privea peste scândura lungă şi netedă şi banca pe care o făcea cu mâinile lui în timp ce eu băituiam lemnul într-o culoare care să se potrivească perfect cu finisajul original. Reuşeam să ne vedem în jurul ei, eu cu Etsell, şi contururile unei familii care nu avea să fie niciodată –

doar umbre ale unei dorințe pe care nu eram în stare nici măcar să încep să o rostesc.

Era îngrozitor să ridic mâna pe suprafața mesei, să dau la o parte praful și să examinez ce se afla dedesubt. Vârfurile degetelor îmi tremurau. Dar nu doar din pricina reținerii mele.

Nu eram deloc prințesă și, din fericire, nu cunoscusem niciuna de atunci încoace. Și totuși găseam un strop de satisfacție în această idee. O anume bucurie cuminte care putea fi descoperită în recuperare.

În reînsufletirea celor pierdute.

11

ACESTE ZILE

– Spune-mi din nou de ce faci asta, zise Kat lăsându-se pe spate pe vechiul cufăr şi vârându-şi picioarele sub ea ca să stea turceşte pentru ca mai apoi să-şi aşeze în poală o găleată de carton cu pui în fulgi de porumb şi să tragă îndelung cu un pai din uriaşul ei Mountain Dew. Trebuie să-mi explici din nou pen' că nu-mi imaginez ce ai de gând să faci cu obiectul ăsta.

– Este o masă, spuse Dani zâmbind superior. Şi chiar dacă sună ciudat, intenţionez să mănânc de pe ea.

– Dar unde o vei pune? Nu va încăpea în casă.

– Poate că o voi lăsa aici.

– În garaj? Să nu mă inviţi pe la tine.

Dani nu-şi ridică privirea de pe glaspapir.

– Nici nu te-am invitat.

– Vai! rosti Kat cu gura plină de pui fript, dar fără să se sinchisească de asta. Îţi voi ţine companie, surioară. Ce te-ai face fără mine?

– De exemplu, aş putea termina de şlefuit această masă, răspunse Dani îndreptându-şi spatele şi ştergându-şi mânile una de cealaltă ca să scape de pelicula fină de rumeguş şi de cojile de vopsea.

Partea superioară a bătrânei mese era aproape descoperită, ceea ce îi dădea lui Dani un fior de neegalat văzând strălucirea furnirului original de culoarea mierii de albine. Era o culoare minunată şi caldă, dar Dani era sigură că respectiva tăblie trebuia să fie cojită şi finisată prin lustruire. Prea multă uzură şi un strat dublu de vopsea insuportabilă, cu siguranţă bazată pe plumb, duseseră la decolorarea şi la scorojirea ei pe alocuri. Avea o problemă dificilă de rezolvat şi, fără să o spună cu voce tare, Dani se întreba dacă ar fi trebuit să lase treaba asta în seama altcuiva – cineva mai calificat care să ştie să lucreze cu o piesă de mobilier atât de deosebită.

Singurul lucru de o oarecare valoare pe care îl restaurase Dani în viaţa ei era un secreter cu picioarele arcuite, care fuseseră strunjite în torsade la fel ca mănunchiurile de fire de grâu de iarnă. Fusese un proces minuţios, devenit foarte obositor pentru că fiecare canelură cizelată solicitase o atenţie specială. Dar neavând uneltele potrivite, Dani sfârşise prin a recurge la un spărgător de nuci subţire, ales din sertarul ei cu ustensile răvăşite, folosind partea ascuţită a acestuia ca să cureţe fiecare canelură. Până când să termine, mâinile îi erau deja crăpate şi aspre, iar ea era convinsă că avea nevoie de ochelari pentru a corecta strabismul cu care se alesese. Dar adusese bani frumoşi, de care Dani se folosise ca să se răsfeţe într-un weekend prelungit în Minneapolis în compania lui Etsell. A fost un fel de a doua lună de miere.

Călătoriile romantice şi banii în plus erau ultimul lucru la care se gândise Dani când puse prima foaie de glaspapir pe masa aşezată pe capre de lemn. Acel proiect avea un tuşeu cu totul diferit şi o greutate incontestabilă

pentru că era prima restaurare pe care o încerca *după*. După lunga ei călătorie în Alaska.

După Ell.

Cât timp înlătură cu glaspapirul vopseaua albastră, frecând cu mâna în mişcări uşoare şi mici care lăsau pe lemn cercuri de rumeguş, Dani se lăsă în voia gândurilor. Cugetă la modul neaşteptat în care plecase Etsell şi la temerile pe care le nutrise ea în timp ce el lipsise. Apoi îi veni în minte apelul telefonic al lui Blair şi călătoria ei ulterioară într-o parte a lumii pe care nu-şi imaginase niciodată că avea să o vadă. Şi în sfârşit, medită asupra ritmului lent al zilelor ei fără Ell, la înaintarea grea şi domoală a vieţii ei care continua la fel de constant precum ticăitul unui metronom. Nu era ceea ce îşi dorise. Era ceva foarte departe de ceea ce îşi dorise.

Dar cu toate că Dani ar fi vrut să restaureze masa pentru o familie – pentru posibila reîntoarcere a soţului ei, care nu era mort, doar dispărut –, nu mai avea forţa să mai spere. Nu mai putea. În schimb, cu fiecare mic arabesc pe care mâna ei îl făcea pe lemn, Dani îndepărta prin şlefuire resturile unei vieţi distruse. Era imposibil de prevăzut ce urma să vină, imposibil chiar să te miri de ceea ce ea îşi dorea, dar în fiecare acţiune simplă exista presentimentul unui nou început. De ştergere a tot ceea ce se întâmplase mai înainte. Sau cel puţin o încercare.

Chiar în acea primă noapte, Danica lucră până când luna străluci la fereastra garajului. Era plină şi compactă, un fruct de aur pe care ea l-ar fi putut culege şi aşeza ca pe o ofrandă pe mijlocul mesei – un ospăţ pentru sine însăşi şi nimeni altcineva, cu cine era să-l împartă?

Când Kat se strecurase în garaj după ce fusese

consemnată aproape o săptămână, Dani se plânse, dar era doar de faţadă, ştia că sora ei Kat avea să-şi dea imediat seama. Era evident chiar şi pentru Dani că proiectul ambiţios îi dădea o stare de melancolie şi astfel Kat se aşează pe vine cu cina de la benzinărie şi pară remarcile tăioase ale surorii ei cu o impertinenţă deloc deranjantă.

– Ar trebui să o vinzi, spuse Kat. Vopseşte-o în negru şi dă-i un aspect patinat. Ăsta-i ultimul răcnet.

– În negru? repetă Dani aruncând către sora ei o cârpă de şters lemnul care ateriză drept pe pieptul acesteia. Glumeşti? N-aş profana niciodată această masă vopsind-o în negru.

Kat râse.

– Să o profanezi? Ai folosit cuvântul *a profana* legat de o piesă de mobilier? Cred că oamenii care au vopsit-o în albastru *au violat*-o...

Dani făcu o strâmbătură.

– Nu ţi-am cerut niciodată părerea.

– Vine gratis odată cu musafirul, spuse Kat pasându-i găleata cu pui. Ai ceva pe mâncat? Jur că arăţi tot mai slabă. Dacă vei continua să mai slăbeşti, nu voi mai putea să împrumut haine de la tine.

– Hainele mele oricum nu sunt stilul tău, mormăi Dani, care îşi şterse mâinile de jeanşi şi luă la repezeală o mână de bucăţele de pui din găleată. Nu pot să cred că mănânci prostii de astea.

– Bine prăjite, spuse Kat făcând cu ochiul şi băgând o bucăţică de carne în gură. Atâta vreme cât am metabolismul bun, am de gând să profit la maximum de el. Cică, oricum, totul se duce naibii după ce treci de treizeci de ani.

Dani merse spre partea opusă a cufărului şi se aşează alături de sora ei. Timp de câteva minute, amândouă studiară în tăcere opera lui Dani măsurând cu privirea micile grămezi de rumeguş albastru şi scândura groasă, lungă şi netedă de lemn care susţinuse mai bine de un secol farfurii, boluri şi coate. Fără îndoială, masa aceea văzuse şi ospeţe, şi foamete. Zile când lemnul păruse oprimat sub greutatea abundenţei şi sub visurile generaţiilor adunate în jurul lui. Şi poate că odată cineva îşi aşezase capul pe masă şi plânsese. Altcineva decât Dani.

– Este frumuşică, nu-i aşa? întrebă ea încercând să nu sune ca şi cum ar fi avut nevoie neapărat de un sprijin emoţional, deşi vocea îi era rugătoare.

– Este mai mult decât frumuşică, spuse Kat. Este splendidă. Chiar şi aşa, terminată doar pe jumătate şi cu picăţele albastre, mai adăugă ea aplecându-se spre Dani şi lovindu-se de umărul ei în mod conspirativ. Cred că e bine pentru tine să ai ceva de făcut.

– Am multe de făcut. Am lucrat peste programul obişnuit la salon şi sunt foarte multe de urmărit şi întreţinut pe lângă casă...

Dani lăsă propoziţia neterminată conştientă că se îndepărta, uşor-uşor, spre marginea unui abis plin de toată durerea pe care încerca din răsputeri să o păstreze îngropată. Casa, curtea, facturile, scrisorile întâmplătoare adresate unui bărbat care nu le va primi niciodată... erau o sută de reamintiri în fiecare zi ale pierderii ei.

– Dar asta este diferit, zise Kat arătând masa. Îţi place să lucrezi la ea. Faţa ta arată altfel când lucrezi la ea.

Dani nu ştiu cum să se descurce cu afirmaţia aceea. Toată lumea continua să o bată la cap cu schimbarea şi ea

se cam săturase. Înainte însă de a lăsa comentariul lui Kat să o indispună, Kat își scoase limba printre dinți într-un gest grotesc și își strânse ochii.

– Aceasta este expresia ta când gândești. Și acesta – spuse ea amplificând peste măsură expresia arătată, dar încrețindu-și nasul și rotindu-și umerii – este modul cum arăți când lucrezi la masă. Expresii complet diferite. Mai să nu te recunosc.

– Poți fi insuportabilă.

– Ah, și sunt chiar mai mult decât atât.

Dani scăpă un oftat adânc și aruncă puiul nemâncat înapoi în găleată.

– Hei! rosti Kat exprimându-și dezaprobarea, deși își luă o altă bucățică pentru ea.

Zgomotul unei mașini le făcu pe amândouă să-și ridice privirea. Danica locuia într-un colț liniștit, iar huruitul unui motor atât de aproape nu putea să însemne decât că cineva trăgea mașina pe aleea ei. O clipă mai târziu, se auzi bufnitura grea a unei portiere închise și o bătaie moderată de pași pe beton.

– Tocuri, își dădu cu părerea Danica. Trebuie să fie Char.

Reveni asupra mesei orientând lampa de lucru galbenă pe care o adusese din magazie să lumineze un colț neatins. Lăsându-se pe coapse, atinse colțul cu mâna și plimbă hârtia abrazivă peste furnirul gros de vopsea cu cea mai mare grijă.

– Ești foarte matinală, spuse Dani când o siluetă umplu cadrul ușii.

Partea de sus a ușii de la garaj era închisă pentru că vântul stârnise o furtună de praf afară, dar partea mică

de jos era deschisă şi proptită cu o piatră. Dani nu realizase cât de mult apreciase curentul de aer până când uşa nu fusese blocată.

– Frigiderul meu e gol, dar Kat are pui.

– Deja am mâncat.

Dani încremeni. Vocea nu era a lui Char, dar era aproape dureros de familiară în pofida ocaziilor rare în care îi fusese dat să o audă.

– Natalie?

– Bună, fetelor!

Era şocant cât de repede o dezarmară pe Dani cele două cuvinte inofensive. Hârtia abrazivă din mână căzu agitată pe podea şi ea cumpăni încet, aproape cu teamă, că dacă s-ar mişca prea repede, femeia aflată de cealaltă parte a încăperii ar dispărea de-a binelea. Dar Natalie se afla acolo, puţin schimbată de când Dani o văzuse ultima dată şi totuşi era de-a dreptul surprinzător pentru că stătea acolo – foarte dichisită, ca de obicei, şi având aerul că picase de pe pagina cu vestimentaţie lejeră de muncă a catalogului *J.Jill*[1] şi aterizase drept în lumea distrusă a lui Dani.

Natalie zâmbi slab şi ridică o mână firavă ca să-şi dea părul castaniu după ureche. Nu era un gest conştient: totuşi, era deliberat: Natalie percepu ceva nelalocul lui şi imediat deveni precaută.

– Mă bucur să te văd, Danica.

Mă bucur să te văd? După toate prin câte trecuse

[1] Catalog lansat de Karl şi Marianne Lipsky din Berkshires, botezat după numele celor două fiice ale acestora (Jennifer şi Jill), ca un fel de prezentare a micului magazin cu îmbrăcăminte de damă deschis în 1959, care s-a dovedit o afacere de succes de-a lungul timpului, astăzi unul dintre cei mai renumiţi retaileri naţionali americani, cu 225 de magazine (n.tr.)

ea? Dar, de fapt, nu conta ce spusese Natalie. Un suspin erupse din pieptul lui Dani înainte ca ea să-l poată opri şi de aceea întinse mâinile după sora ei mai mare.

Dani se prinse strâns de Natalie ignorând faptul că sora ei stătea oarecum ţeapănă şi indiferentă. Le separau patru ani, dar, în ceea ce o privea pe Dani, ar fi putut fi şi o decadă. Mai mult. Natalie era fermă şi imperturbabilă. Ea umpluse o parte din golul căscat unde ar fi trebuit să fie o mamă puternică şi echilibrată. Char şi Kat şi chiar Hazel îşi jucau rolul lor, dar Dani nu realizase cât de mult îi lipsise Natalie până când nu se agăţase de ea din răsputeri.

– Ell a plecat! rosti Dani înecată de emoţie în timp ce strigătul care venea din străfundul sufletului ei o făcu să se simtă vlăguită. M-a părăsit şi nu se va mai întoarce!

– Şşt, murmură Natalie cu stângăcie.

Ea lovi uşor umărul lui Dani o dată sau de două ori şi apoi încercă să se desprindă. Dar ceva dinăuntru lui Dani se despicase ca un fruct copt căruia i se rupsese miezul şi nu-i mai putea da drumul surorii sale.

– Nu pot să o fac! Nu pot singură!

Lacrimile lui Dani curgeau în spirală necontrolat şi foarte rapid ca şi cum ar fi fost trasă într-o rigolă întunecată. Când situaţia scăpă de sub control şi Dani începu să intre în hiperventilaţie, Natalie o conduse spre cufăr şi îi făcu semn lui Kat să se dea deoparte. Surorile lui Dani o luară de braţe şi o aşezară pe banca improvizată.

– Haide, zise Natalie. Revino-ţi în fire, Dani. Nu o să rezolvi nimic hohotind.

Dani îşi ridică privirea rapid.

– Nu încerc să rezolv nimic, spuse ea respirând greu. Jelesc!

Kat o înghionti pe Natalie să se dea din cale şi îi luă faţa lui Dani în mâini. Şterse lacrimile surorii cu degetele mari, un gest tandru care păru neconform cu vorbele pe care le rosti.

– Nu o lua în seamă pe femeia asta fără inimă, zise Kat. Poţi plânge în hohote dacă asta vrei. Cred că îţi face bine.

– Cu siguranţă, rosti pufnind Natalie. N-are nevoie decât de un plâns sănătos. Asta îmbunătăţeşte toate lucrurile.

– Şi-a pierdut soţul! spuse Kat ridicându-se în picioare în mai puţin de o secundă şi băgându-şi degetele în faţa lui Natalie la fel de neîndurătoare ca şi armă. Poate să plângă dacă vrea! În plus, nu sunt sigură că ai dreptul să hotărăşti cum să jelească. Nu este ca şi cum ai fi fost prezentă...

-Nu este ca şi cum aş fi avut de ales, spuse Natalie în timp ce ochii ei albaştri sclipiră ca gheaţa.

Plecarea din Blackhawk se făcuse cu un preţ usturător şi, cu toate că agonisise mai mult decât suma necesară de bani din bursele ei şcolare, subvenţiile ca studentă şi încă ceva pe lângă acestea, era prinsă până peste cap în datorii. Kat ştia asta. Toată lumea o ştia. Şi toată lumea ştia că asta era o sursă de ruşine profundă şi ascunsă. Natalie îşi ridică bărbia puţin şi îşi privi sora sever şi fix.

– Am predat două cursuri în această vară – cursuri de care n-am putut scăpa. Cursuri pe care trebuia să le termin...

– Cursuri pe care trebuia să le termini pentru că gradul tău academic este mai important decât familia. Etsell era fratele tău.

– Prin alianţă.

– De parcă asta ar schimba lucrurile!

– Crezi că pe mine nu mă afectează? Crezi că pe mine nu mă chinuie...

– Vai, sunt sigură, spuse Kat uitându-se urât. Sunt convinsă că e foarte dificil pentru tine. Nici nu-mi pot imagina cum faci faţă.

– Şi tu ce faci? întrebă Natalie făcând o mişcare violentă cu braţul în direcţia găleţii cu pui. O hrăneşti cu porcării? Îi organizezi petreceri de milă? O îmbeţi? Îi eşti de mare ajutor, Kat!

– Frumos! Îmi place cum deduci partea cea mai urâtă din mine. Întotdeauna ţi-a plăcut să faci asta. Kat este fata cea rea. Kat nu era în stare să facă nimic cum trebuie.

– Păi, în mod sigur există un motiv.

Dani nu realizase că cercul de fier din jurul pieptului ei se destinsese până când nu-i scăpă un chicot. Îşi puse mâna la gură, îşi înăbuşi şi lacrimile, şi chicoteala, care părea foarte nepotrivită şi îşi urmări surorile îndreptându-şi atenţia spre obârşia disputei lor.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, şopti Dani.

– Se pare că te simţi mai bine, spuse Natalie netezindu-i fusta kaki şi aranjându-i umerii de parcă ar fi desconsiderat restul cuvintelor furioase pe care le schimbase cu sora ei, Kat. Îmi pare rău dacă te-am surprins.

– Este o surpriză plăcută, reuşi Dani să rostească respirând tremurat. Mă bucur să te văd. Şi îmi pare rău dacă ţi-am distrus cămaşa.

Dani făcu semn spre pata umedă de pe umărul lui Natalie, locul unde lacrimile ei udaseră pânza albă de in.

Natalie oftă.

– Nicio problemă.

Kat aruncă o privire de la o soră la cealaltă cu o cută încruntată pe frunte. Se părea că totul era iertat şi uitat, dar Kat nu era chiar gata să o lase baltă.

– Dacă aş fi ştiut că ai de gând să fii atât de... murmură ea fără să termine ce începuse să spună.

– Adică ştiai? întrebă Dani. Ştiai că vine Natalie şi nu mi-ai spus?

Kat îşi trecu repede degetul mare şi arătătorul peste buze şi apoi, aruncă cheia imaginară. Mimica ei comunicase că păstra un secret important, dar ochii dezvăluiau faptul că regreta.

– Trebuia să fii fericită, nu să te topeşti de plâns.

– Scuze dacă te-am dezamăgit...

– Nu fi ridicolă, spuse Natalie preluând efectiv frâiele şi întorcându-şi puţin capul astfel încât părul ei lung până la bărbie i se retrase de pe faţă. Aş fi venit mai curând dacă ar fi fost posibil. Dar acum că sunt aici, nu vreau să pierd vremea certându-ne.

– Corect, spuse Kat aplecându-se şi recuperându-şi găleata cu pui în fulgi de porumb de pe podea. Pe curând, Dani. Natalie, bine ai venit acasă, mai spuse ea fără să pară prea sinceră.

Dani se gândi să o cheme înapoi şi să o roage să rămână ca toate trei să mai stea un pic împreună, dar ştia că relaţia dintre surorile ei funcţiona mai bine când se vedeau mai puţin una cu cealaltă. Mai târziu, îşi spuse în sinea ei. După ce am să mă bucur de prezenţa lui Natalie pentru o vreme. Dani urmări fără cuvinte cum Kat se strecură afară din garaj.

– Chiar este minunat să te văd, zise Dani când Kat nu se mai zări.

– Şi eu pe tine, spuse Natalie şi zâmbi slab, dar adevărat. Şi vreau să aud totul. Dar mai întâi trebuie să fac să-mi dispară problemele generate de faptul că am zburat toată ziua. Mor după o alergare.

– Mai alergi?

– În fiecare zi. Tu nu?

Dani nu-şi mai amintea când o făcuse ultima dată.

– N-am mai făcut-o de ceva timp.

– Cred că ţi-ar prinde bine nişte sfaturi. Un pic de disciplină. Vei veni cu mine.

– Eu?

-Te voi lua încetişor.

Să plece la o alergare târzie de seară suna exact ca o formă moderată de tortură, dar Dani îşi urmă cu supunere sora. Natalie întreţinu o flecăreală inofensivă în timp ce îşi scoase valiza din portbagajul maşinii închiriate. Apoi deschise calea spre casa lui Dani ca şi cum ar fi fost reşedinţa ei. Când dispăru pe hol în direcţia camerei pentru oaspeţi, Dani ştiu că ar fi fost cazul să se simtă iritată. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca sora ei cea mai mare să facă pe şefa.

Dar dintr-un un motiv anume, era tocmai ceea ce îşi dorise.

Danica

Char obişnuia să spună că Natalie se născuse ascuţită, numai coate şi genunchi, unghiuri şi colţuri, încât te apropiai cu greu de ea chiar şi atunci când era doar un bebeluş. Nu-i plăcea să se ghemuiască la pieptul cuiva şi, în loc să ţipe în gura mare ca alţi copii, ea obişnuia să o fixeze pe Char cu o privire urâtă şi îmbufnată atunci când îi era foame – o privire atât de superioară şi de matură, depăşind vârsta pe care o avea, încât lui Char îi plăcea să le povestească apropiaţilor că fiica cea serioasă o înspăimânta. Când m-am făcut suficient de mare să mă minunez de relaţia ciudată dintre mama mea şi fiica ei cea mai mare, m-am pomenit participând la aruncatul vinii pentru defectele de personalitate ale lui Natalie când pe natură, când pe educaţie. Pendulul oscila într-o direcţie şi eram convinsă că sora mea se născuse, într-adevăr, ageră la minte, apoi în cealaltă, iar eu ştiam că mama o modelase tot aşa cum mâinile modelează argila.

Dar indiferent ce întorsături ale sorţii o binecuvântaseră pe mama cu un copil atât de diferit de ea, precum noaptea de zi, crescând în umbra prelungă a iresponsabilităţii lui Char, am ajuns să iubesc tăria neabătută a lui Natalie. Şi niciodată n-am apreciat-o mai mult decât în ziua când mi-am crestat bărbia.

Aveam şase ani când prietenul lui Char din săptămâna aceea ne-a invitat la Wild Water West din Sioux Falls. Broşura promitea tobogane cu apă, o piscină cu valuri şi un râu leneş care îmi păreau desprinse direct dintr-un vis estival – cascade şi copilaşi cu obrajii aprinşi de râsete şi tuburi de cauciuc imense de culoarea răţuştelor din desenele animate. Nu mi-aş fi putut imagina o destinaţie mai impresionantă şi, chiar dacă îl detestam pe Maxwell, idiotul zâmbăreţ care conducea un SUV auriu şi o striga pe mama cu apelativul *baby* zile în şir, nu m-am mai gândit la nimic altceva decât la excursia noastră în parcul acvatic, marcată în calendar cu un cerc roşu.

Când, în sfârşit, am tras în parcarea aglomerată până la refuz şi ne-am alăturat sutelor de oameni care deja se înghesuiau la bariere, nici măcar nu m-a deranjat că era ziua cu intrare liberă. Sau că am fost nevoită să aştept la rând o jumătate de oră ca să mă dau pe toboganul de apă curbat. Sau că am fost obligaţi să ne întindem prosoapele pe pământul murdar, foarte înghesuiţi lângă gardul din verigi de lanţ pentru că toate şezlongurile erau ocupate. Dar a fost un lucru bun că n-am ştiut că, înainte să-mi fi înmuiat un degeţel de la picior în apa toboganului, aveam să fiu împinsă din spate de un grup de adolescenţi gălăgioşi ca să cad cu faţa pe treptele de beton ale turnului gigant.

Nu-mi amintesc dacă am ţipat sau nu. S-a petrecut atât de repede şi inima mea pompa atât de multă adrenalină, că nici n-am realizat că sângeram până când Kat nu a strigat. Şi abia când am atins cu un deget locul de pe linia mandibulei unde se despicase o cută adâncă am simţit prima săgeată de durere copleşitoare. După asta

aproape că n-am mai fost în stare să stau în picioare. Un salvamar a fost nevoit să mă ducă înapoi la locul unde îi lăsasem pe Char şi pe Maxwell bronzându-se.

În sala de urgenţă era un frig îngrozitor, aşa că am tremurat din toate încheieturile în îmbrăcămintea mea lejeră din prosop alb, încercând să nu observ modul în care sângele făcuse o floare de un roşu aprins pe corsajul cu pliuri. Char se scuza faţă de Maxwell, iar Kat plângea încet şi, în timp ce eu dârdâiam pe scaunul de plastic şi încercam să nu-mi pierd cunoştinţa din cauza durerii atroce care se răspândise până spre tâmple, Natalie stătea lângă mine şi îmi ţinea tricoul făcut ghem peste bărbie. Nu era genul care să spună vorbe de alinare, dar era suficient că se afla acolo.

Nu ştiu când am început să cânt sau de ce, dar, la un moment dat, când aşteptam, am început să şoptesc cuvintele din *Jesus Loves Me*[1]. Mergeam la biserică pentru că mama considera că era un lucru admirabil să o faci, un posibil mod de pocăinţă pentru toate momentele în care ea o făcea de oaie. Cel puţin prezenţa noastră oarecum sporadică la biserică îi dădea senzaţia că ne pregăteam din toate punctele de vedere. Dar, pe lângă asta, Char citea cu religiozitate şi horoscopul din ziarul de duminică – doar ca să aibă certitudinea că toate se echilibrau.

Cu toate că Natalie şi Kat tolerau biserica, mie îmi plăcea cu adevărat. Dar trebuie ţinut cont şi că nu eram obligată să stau la toată slujba aceea plictisitoare. Exact înainte ca pastorul cu înfăţişare severă să-şi ocupe locul în spatele unui baldachin deopotrivă de impunător,

[1] *Iisus mă iubeşte*, imn creştin scris de Anna Bratlett Warner (1827–1915) şi publicat pentru prima oară în 1860 (n.tr.)

copilaşii din clasa întâi şi cei mai tineri erau conduşi afară de un grup de adolescenţi care ne duceau în sălile şcolii duminicale, propria noastră variantă de biserică. Stăteam pe pătratele de covor şi aprindeam o lumânare în timp ce se citea din Biblie. Apoi urmau cântece şi un moment de rugăciune solemnă când cu toţii ne ţineam de mâini şi rosteam rugi cu un singur vers precum „Te rugăm, Doamne, fii cu mătuşa Ethel a lui Cameron". Era un pic derutant, dar îmi plăceau cântecele.

Şi dintr-un motiv oarecare, în timp ce stăteam în sala de urgenţe aşteptându-mi rândul, mă trezisem cântând *Jesus Loves Me*. Nu eram chiar sigură că rosteam cuvintele potrivite, dar când l-am terminat, am luat-o de la capăt. Şi iar. Şi iar. Nimeni nu m-a putut opri. De fapt, nimeni nu a scos o vorbă până când bărbatul care arăta ca un om fără adăpost şi care se prăbuşise vizavi de mine, aproape clătinându-se pe locul ocupat, a strigat:

– Taci!

Omul era îmbrăcat cu o haină sport foarte uzată care mirosea a naftalină şi a urină, iar părul îi atârna în şuviţe slinoase până la jumătatea spinării. Sprâncenele lui cărunte şi stufoase erau de-a dreptul înspăimântătoare şi doar ce a răcnit la mine – într-o explozie bruscă şi furioasă de la mai puţin de doi metri distanţă –, că am şi început să plâng.

Nu mă văicăream sau ceva de genul ăsta, dar fornăiala mea mută îl enervase şi mai tare.

– Taci! a urlat el din nou. Taci! Taci!

Bietul om era probabil mahmur şi cântecul meu era ca un pumnal în creier. Dar Natalie nu simţea nici urmă de îngăduinţă. Îmi puteam da seama după modul în care

se încordase lângă mine, după aura densă de indignare care se degaja din ea şi umplea mica sala de aşteptare cu electricitate statică.

– Continuă să cânţi, mi-a spus ea, deşi n-aş mai fi fost în stare să chiţăi vreo notă nici dacă viaţa mea ar fi depins de asta. Cântă mai departe, a rostit ea din nou printre dinţi, fapt care m-a împins să plâng şi mai tare.

Când vagabondul de partea cealaltă a intervalului îngust s-a aplecat înainte să urle din nou, Natalie s-a aşezat protectoare în faţa mea. Avea zece ani, mult prea mult pentru genul de impulsuri care de obicei ne băgau pe mine şi pe Kat în belea şi nu era nici genul care acţionează nechibzuit în orice situaţie. Dar în timp ce şi-a tras înapoi piciorul, i-am observat determinarea cuprinzându-i umerii ca o mantie colorată în roşu aprins. Am simţit o pornire de tandreţe profundă pentru sora mea, o înţelegere fermă că, deşi nu putea fi afectuoasă, ne lega o relaţie de sânge.

Şi mai apoi, Natalie l-a lovit în fluierul piciorului cu toată puterea adunată în trupul ei de fetiţă.

În ziua aceea, m-am pricopsit cu şase fire, o linie subţire de cruciuliţe făcute cu grijă care marcau pentru tot restul vieţii mele locul unde mă lovisem. Dar semicercul roz nu a fost niciodată ceva care să ne amintească de excursia noastră ratată la Wild Water West şi nici de bărbatul care a răcnit la mine în sala de urgenţe. De atunci înainte, cicatricea a rămas ca o dovadă de loialitate a surorii mele. Iar zgomotul făcut de degetul ei trosnit de fluierul piciorului ce aparţinea acelui necunoscut a fost versiunea lui Natalie pentru un *te iubesc*.

Etsell îmi adora cicatricea. Îi urmărea traseul cu

vârfurile degetelor sau o atingea uşor cu buza inferioară ca un preludiu la un sărut. Doctorul care mă cususe i-a spus lui Char că probabil voi avea nevoie de chirurgie plastică şi că, pe măsură ce voi creşte, cicatricea îmi va asalta obrazul precum un alpinist şi va lăsa un semn urât şi plin de cute. Dar nu s-a întâmplat aşa. În schimb, cuta mică a cicatricei s-a băgat cu grijă dedesubtul bărbiei, o imperfecţiune ascunsă care era vizibilă doar pentru cineva care avea motiv să-mi încline capul spre spate sau să atingă locul unde dovada rănii din copilărie se ascundea de ochii lumii.

Întotdeauna era un loc sensibil şi atunci când Etsell îşi plimba vreun deget de-a lungul contururilor feţei mele, stăteam foarte liniştită şi aşteptam momentul când el trecea în grabă peste cicatrice. Sunt sigură că nervii erau afectaţi, posibil chiar retezaţi cu totul şi capabili să trimită doar mesaje amestecate prin filamentele delicate ale sistemului meu nervos. Dar furnicătura uşoară era pentru mine ceva care îmi aducea aminte, un magnet natural care indica asemenea unei busole reîntoarcerea spre locul de unde am început. Reîntoarcerea spre locul când eram o fetiţă în mijlocul unei furtuni pe care nu puteam nădăjdui să o înţeleg.

În momentul de faţă, în timp ce alergam alături de Natalie şi mă străduiam să ţin pasul cu picioarele ei mai scurte, dar inimaginabil de puternice, am simţit exact acea forţă de atracţie ciudată, acel fir gros magnetic care părea menit să evoce toate emoţiile amestecate ale tinereţii mele. Dragoste, teamă, speranţă şi regret, toate combinate într-un trecut care se simţea aproape supranatural de bine ticluit ca să mă pregătească

pentru această zi – pentru aceste zile de singurătate, pentru aceste zile dintre ele. Singura diferență era că în acele vremuri aveam credința că-mi voi găsi calea. Și o găsisem. Dar, pur și simplu, nu știam dacă puteam să fiu la fel de binecuvântată și a doua oară.

– Tot drumul până sus? întrebă Natalie când ocolisem colțul final prin labirintul șerpuitor al parcului statal.

Era o rută pe care mai alergaserăm de nenumărate ori când am fost admise amândouă la cros, în singurul an când ne-am intersectat în liceu. Eu m-am dedicat sportului numai pentru că Natalie era o vedetă a crosului și mi-am dat seama că dorea să o iau pe urmele ei. În anul când ea a plecat la colegiu, m-am lăsat de sport.

– Sigur, am spus eu gâfâind. De ce nu?

Reușisem să alerg aproape cinci kilometri peste dealurile de deasupra râului fără să mă prăbușesc. Ce mai însemnau încă șaptezeci și cinci de trepte?

Turnul de supraveghere se ridica mai sus de noi în umbră, o turlă ascuțită care strălucea în lumina lunii pline. În timpul zilei, am fi putut vedea spre cele trei state – Iowa, Minnesota și South Dakota –, dar singurul lucru pe care ascensiunea ni-l putea oferi în seara aceea avea să fie o vedere impresionantă a unui cer plin de stele. Pentru o clipă mi-am dorit ca luna să fi fost în faza de descreștere, dar n-am fi ajuns atât de departe dacă lumina nu ne-ar fi permis să părăsim drumul.

Natalie ajunse la treapta de jos, dar, înainte de a ocoli primul colț, încetinise la o viteză constantă. Urcând, am numărat treptele – cincisprezece pe șir, cinci etaje în total – exact cum procedasem de fiecare dată mai înainte. Dacă întindeam mâna pe a șaptezeci și doua treaptă și

apăsam cu degetele pe bara de sprijin la nivelul ochiului, puteam să simt locul unde Etsell gravase iniţialele noastre în lemnul degradat. E o iubeşte pe D. Ar fi putut fi vorba despre oricine, Ellen îl iubeşte pe David sau Eric o iubeşte pe Danielle, dar fusesem de faţă când el îşi scosese briceagul şi adăugase mărturia noastră miilor de alte mărturii care decorau turnul cu declaraţii ale veşniciei. Pentru mine erau litere de neşters, o emblemă pe lemn la fel de trainică precum cicatricea de pe bărbia mea.

Dar în timp ce o urmam pe Natalie pe traseul şerpuitor, mi-am ţinut mâinile pe lângă corp. Nu voiam să simt crestăturile care aminteau de mărturisirea iubirii lui la fel de profunde ca o promisiune. O promisiune nerespectată.

– Am uitat cât de greu este să alergi cu umiditatea asta, spuse Natalie când, în cele din urmă, am ajuns şi eu lângă ea în vârf.

Mă simţeam alinată să aud respiraţia grea din vocea surorii mele.

– La New York nu este umed?

– Nu ca aici. Nimic nu este ca aici.

– Asta sună ca o acuzaţie, am spus eu punându-mi braţele pe balustradă ca şi cum asta m-ar fi ajutat să am o perspectivă mai bună asupra stelelor. De fapt, nu voiam decât să-mi recapăt răsuflarea.

Natalie se aplecă spre balustradă lângă mine şi îşi lăsă capul pe spate.

– Şi este. Detest locul ăsta.

– De ce?

Nici nu-mi mai aminteam de câte ori pusesem întrebarea asta, dar răspunsurile ei fuseseră întotdeauna vagi.

Nici de data aceasta nu speram altceva.

Dar Natalie mă surprinse.

– Pentru că am o mulțime de amintiri urâte.

– Despre ce? am întrebat eu stupefiată. Știu că Char nu a fost mereu cea mai de nădejde mamă, dar...

Râsul zgomotos și urât a lui Natalie mă făcu să mă opresc brusc și să nu-mi termin ideea.

– Char a fost o mamă îngrozitoare, spuse ea. Stai, Char este o mamă îngrozitoare. Știi asta, nu? Că noi am crescut altfel decât majoritatea copiilor?

– Păi, mda, dar...

– Dar nimic, Danica. Tu erai mică. Noi am încercat să te protejăm cât de mult am putut – și presupun că am reușit. Dar pentru mine și Kat să creștem o fată Vis a fost departe de a fi ușor.

Lumina lunii arunca perle pe fața lui Natalie accentuându-i vârful nasului și partea cea mai de sus a pomeților, locul unde ar fi avut o mică gropiță dacă ar fi zâmbit mai mult. Ochii îi erau duri ca pietrele în lumina nepământeană, calmi și gânditori precum bazinele de apă întunecată unde bura de foc a stelelor îndepărtate se stingea șuierând și se cufunda. Brusc, m-am simțit de parcă stăteam alături de o necunoscută.

– Char se străduiește, am spus eu cu poticniri. Știu că e departe de a fi perfectă, dar ne iubește, Natalie. Se străduiește.

Sora mea respiră cu forță pe nas.

– Char s-a maturizat. Noi toate ne-am maturizat. Dar dacă ai putea să întorci timpul cu douăzeci de ani înapoi, ai înțelege.

– Ce ar trebui să însemne asta?

– Ştiai că specialitatea mea este sociologia femeilor? În mod special sprijinirea victimei şi recunoaşterea abuzului?

Eram recunoscătoare întunericului căci Natalie nu putea să-mi vadă strâmbătura spontană a feţei.

– Încerci să-mi spui că Char a abuzat de tine?

– Nu în mod direct.

Am îngheţat pe dată.

– Încerci să-mi spui că a abuzat cineva de tine? Unul dintre prietenii ei sau...

– Definiţia ta este prea restrânsă, interveni Natalie înainte să mă pot năpusti cu şi mai multe concluzii dăunătoare. Tradiţional vorbind, noi am fost toate trei lăsate de izbelişte în grade variabile. Dar a mai fost şi o defilare permanentă de persoane în casa şi în afara casei noastre, care a impus diferite forme de abuz verbal, psihologic şi chiar şi fizic.

– Despre ce vorbeşti?

– Ai fost vreodată bătută la fund de unul dintre prietenii lui Char?

Nu trebuia să mă gândesc mult ca să răspund la întrebarea aceea cu un răsunător nu. Deşi odată ce tot mă gândisem la asta, am realizat că aveam o amintire foarte vie a cuiva care o lovea cu palma pe Kat. Nu mi-am amintit despre cine era vorba, dar am auzit-o pe Kat înjurându-l pe bărbatul de pe canapeaua noastră şi am simţit dosul palmei lui ca şi cum mi-ar fi biciuit şi mie obrazul. Ea mă scosese din casă asigurându-mă că nu o durea şi că el abia o atinsese. Dar chiar şi atunci aveam destulă minte să-mi dau seama că nu era adevărat.

– Îmi pare rău, am spus pentru că nu ştiam ce altceva

era potrivit. Îmi pare rău. Mereu am crezut că aveam grijă de voi... Cu gătitul şi curăţenia...

– Ai avut, mă asigură Natalie punându-şi o mână pe umărul meu pentru o fracţiune de secundă şi retrăgând-o înainte ca viziuni cu surorile strâns unite şi bârfitoare să-şi înceapă dansul în mintea mea. În diverse moduri, toate trei am avut grijă una de cealaltă.

Am rămas tăcute pentru câteva minute, pierdute în propriile gânduri sau poate încercând să nu ne mai gândim la nimic. Simţeam că trecusem peste o prăpastie imensă, un fel de hău care ne separase ani în şir. Dar, în ciuda legăturii fragile, nu m-am simţit mai aproape de Natalie.

– Înţeleg de ce ai plecat, am spus eu în cele din urmă. Nu te învinovăţesc pentru că ai făcut-o.

– Şi eu înţeleg de ce ai rămas, replică ea. Şi, Danica? Îmi pare foarte rău în ceea ce priveşte situaţia cu Ell.

Sunetul numelui său de alint pe buzele ei îmi înţepeni gâtul.

– Ah, Doamne, am spus eu respirând adânc. Habar n-ai, Natalie, cât de mult îi duc dorul... cât de mult l-am dezamăgit...

Voiam ca ea să mă consoleze, să spună că nu-mi dezamăgisem soţul, dar Natalie nu era dispusă la sentimentalisme lipsite de sens.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

Am tras aer în piept întrebându-mă pentru o clipă dacă puteam să-i spun despre povara care ameninţa să mă condamne la o viaţă de de remuşcare şi chin. Dar înainte de a reuşi să reflectez mai mult asupra implicaţiilor, totul începu să se facă auzit:

-Toată lumea ne considera cuplul perfect, am spus. Dar nimic nu era perfect. Ne certam, eram cruzi unul cu celălalt, cumva în fiecare zi... Eu eram foarte egoistă. Foarte preocupată de ceea ce doream şi foarte dispusă să îl ignor pe bărbatul căruia îi promisesem că aveam să îl iubesc până la moarte. Nici măcar nu ştiu când a început, am spus eu aproape ţipând năucitor, fără să-mi dau seama dacă din cauza ascensiunii sau a adevărului ieşit încetul cu încetul la iveală.

– Începe cu începutul, spuse Natalie.

Şi aşa am făcut.

– A început foarte uşor, am rostit eu. La început era simplu să-l pun pe el pe locul întâi, să mă gândesc la noi, nu la mine. Dar mai apoi, el a dorit copii şi eu nu eram pregătită, aşa că i-am spus că iau încă anticoncepţionale, că nu încetasem. Şi pe urmă, am trecut zile fără să ne mai atingem şi eu nu m-am mai gândit la asta. Când el a avut şansa să-şi trăiască visul, eu i-am luat-o în nume de rău. L-am lăsat să plece, dar nu cu dragă inimă... am spus fără să-mi dau seama că distrugeam balustrada decât când am simţit aşchiile din lemnul vechi străpungându-mi pielea. Nu e de mirare că a plecat, am rostit eu cu glas sugrumat. Nu e de mirare că l-am pierdut.

– Asta-i tot? a întrebat Natalie. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ai descris toate relaţiile de sub soare. Toţi suntem egoişti, toţi suntem jalnici. În general, este o minune că rezistăm într-o relaţie.

Am făcut ochii mari la sora mea încercând să înţeleg de ce îmi minimaliza confesiunea.

– Serios, Danica. Asta facem – ne dezamăgim unul pe celălalt, ne punem pe noi pe primul loc. Este condiţia

umană, adăugă Natalie oftând puțin. Etsell știa că tu îl iubeai. V-ați iubit unul pe celălalt mai mult decât orice alte cunoștințe de-ale mele. Nu l-ai dezamăgit.

Știam că se înșela, dar cumva neajunsurile mele nu mai păreau la fel de teribile precum păruseră cu doar câteva minute mai înainte.

– Ne dezamăgim unul pe celălalt, repetă Natalie. În fiecare zi, într-un milion de feluri diferite.

Natalie o spusese ca pe o acuzație, o dovadă că lumea era un loc întunecat și singuratic, populat de oameni a căror ambiție exagerată era să umble după interesul propriu. Dar pentru un anume motiv, în strălucirea lunii, cu sora mea alături de mine, nu vedeam lucrurile în acea manieră.

Am văzut cum lui Etsell îi păsa de tatăl lui în ciuda bolii acestuia și cum Kat continua să râdă cu Char despre lucrurile mărunte. M-am gândit la soțul meu și la tot ce făcuse el să mă rănească – intenționat sau întâmplător – și am realizat că și în clipa aceea îl iubeam cu atâta înverșunare că îmi tăia respirația. Și Natalie, care mă lăsase să jelesc aproape o vară întreagă fără balsamul prezenței ei, mă răzbunase cândva cu o lovitură de picior bine plasată. Sora mea sarcastică și fatalistă se afla aici. Nu era ăsta un semn? Ea nu trebuia să vină, dar a venit.

Natalie avea dreptate. Ne dezamăgim unii pe ceilalți. Dar uneori ne recunoaștem vina unul altuia. Alteori suntem iertători.

12

GRAVITAȚIA DISPARE

Natalie se comporta ca și cum călătoria ei în Iowa – prima după aproape trei ani – era o uriașă belea. Dar Dani era convinsă de dragostea surorii mai mari chiar dacă Natalie nu reușea să o exprime în cuvinte și nici nu știa cum să o arate. Ceea ce Dani considerase a fi o vizită rapidă de weekend se extinsese la o ședere de o lună. La început, Natalie vorbi mult despre iminentul ei stagiu de specializare și bursa de cercetare acordată echipei ei pentru un studiu de teren de doi ani asupra efectului violenței domestice în rândul populațiilor de imigranți. Dar activitatea era programată să înceapă abia la mijlocul lunii septembrie și pe măsură ce zilele treceau, Natalie, pur și simplu, staționa.

În primele nopți, Natalie dormi acasă la Dani, dar Kat continuase să-și facă apariția și apoi să plece pe nesimțite când o descoperea pe Natalie dormind pe canapea. Așa că într-o dimineață, Natalie se trezi și își mută lucrurile înapoi în rulota lui Char și, fără prea multă discuție asupra aranjamentului, Kat își făcu și ea bagajul și tabăra la Dani acasă.

– Nu știu cum ar trebui să mă simt în legătură cu asta, spuse Dani în timp ce o urmărea pe Kat atârnându-și câteva dintre cămășile ei foarte elegante în dulapul de pe hol. Niciodată nu m-ai întrebat dacă ar fi posibilă această mutare.

– Asta crezi tu că fac? spuse Kat râzând. N-ai tu norocul ăsta! Nu mă mut aici, staționez. Doar pentru puțin timp. Doar cât Natalie se află aici.

– Cât va sta?

– Mă depășește, răspunse Kat și închise ușa dulapului, apoi se învârti cu fața spre Dani zâmbind.

– Ești încântată! spuse Dani. Te trec fiorii la gândul că Natalie s-a întors. Eu mă gândeam că asta o să te scoată din minți. De regulă, voi două vă scoateți ochii.

– Presupun că absența îndelungată face ca inima să devină mai iubitoare. Sigur, ea este la fel de enervantă ca de obicei, dar într-un fel mi-a lipsit.

Dani rămase cu gura căscată de uimire.

– Pur și simplu, ai recunoscut că ți-a fost dor de Natalie?

– Când și când toată lumea are nevoie de o evaluare pentru a afla dacă așteptările sau motivele sunt conforme cu realitatea. Viața nu poate fi doar fericire și desfătare. Sora noastră mai mare ne amintește cu succes asta.

– Mi-e tot una, spuse Dani strecurându-și picioarele într-o pereche de sandale și îndreptându-se spre ușa principală. Chiar înainte ca ușa cu plasă să se trântească, strigă: Îți place să te certi.

Râsul lui Kat o însoți tot drumul până la garaj.

Nopțile de duminică deveniră un moment de adunare spontană. Char dădu startul făcând o declarație neobișnuită cum că ele ar trebui să profite de vizita prelungită a lui Natalie – că mâine, poimâine va pleca. Ele trebuiau să petreacă mai mult timp împreună. Timp dedicat familiei. La început, Dani se împotrivi, dar era la fel ca și cum ar fi încercat să stăvilească forța mareelor. Fetele familiei Vis nu erau ele dacă

nu se încăpățânau, iar încăpățânarea lui Dani nu avea nici o șansă în fața grupului Char, Natalie și Kat, toate aliniate cu aceeași viziune feroce.

În cele din urmă, Dani se văzu nevoită să admită că era ceva indiscutabil de plăcut să se afle toate în aceeași încăpere. Fără discuție, efectul venea la pachet și cu amărăciune, pentru că o singură persoană care însemna pentru ea mai mult decât orice pe lume era în mod vădit absentă. Dar cumva amintirea lui Etsell era accentuată de femeile din cameră. Fiecare dintre ele purta diverse talismane legate de Ell, lucruri distincte pe care le duceau cu ele, chiar dacă nu realizau că își însușeau amintirile precum monedele de aur.

Dani reușea să-l simtă pe soțul ei în spațiul gol, în tăcerile dintre cuvinte și în privirile pe care ele le schimbau când își imaginau că nu erau privite. Dani știa că o susțineau. Întocmai cum și le imaginase cândva flancându-l pe Ell – femeile din viața lui sprijinindu-l în lupta împotriva unui trecut pe care el oarecum îl uitase și a unui viitor pe care nu-l prea putea întrezări –, ele stăteau umăr la umăr și susțineau povara tăcută a durerii ei.

Nu că ele ar fi discutat vreodată acest subiect. Natalie le plictisea cu vorbăria ei despre viitorul proiect de cercetare, iar Kat răspândea bârfe locale ca pe un strat gros de gem pe o felie de pâine prăjită. Char spunea lucruri ridicole, făcea observații inepte pe care, în mod evident, le credea emoționante, dar, de fapt, erau inoportune și, mult mai des decât era cazul, fără noimă. Cu toate o zgâriau pe nervi pe Dani ca niște granule de nisip care îi râcâiau pielea și o lăsau congestionată și iritată, dar era limpede că Char făcea tot posibilul să fie de ajutor – să fie mamă. Era, pur și simplu, un rol pe care nu ajunsese niciodată să-l joace bine. Dani încerca să nu-i facă o vină din asta.

Jucau canastă la masa din bucătărie, Kat făcea pereche cu Dani şi Natalie o suporta pe Char pentru că era singura posibilitate ca ele două să se asocieze şi să menţină o pace fragilă. Uneori, Dani punea pe masă boluri cu chipsuri şi Chex Mix[1], iar câteodată comandau pizza – jumătate Suprema şi jumătate cu brânză – şi râdeau de Kat în timp ce culegea măslinele verzi şi le mânca.

Seara când Hazel li s-a alăturat a fost, de asemenea, seara când Benjamin şi-a băgat capul pe uşa din spate. Părea ciudat că amândoi se întâlneau din întâmplare în bucătărie sosind la o jumătate de oră unul după celălalt, norocoşi cumva, pentru că jocul fusese întrerupt când Hazel îşi făcuse apariţia şi nu mai putea continua până când participanţii nu erau din nou în număr egal.

Hazel se oprise în treacăt cu un rând de scaune foarte diferite unul de celălalt, două relicve cu speteze înalte, despre care credea că ar merge minunat cu masa străveche.

– Le-ai putea vopsi în culori diferite. Cred că am mai văzut cândva aşa ceva într-o revistă, veni Hazel cu ideea. Ar fi eclectic.

– Mulţumesc, spuse Dani zâmbind.

Unul arăta ca un scaun-scară şi avea un şezut plat şi unghiuri drepte care erau de-a dreptul puritane. Celălalt se arcuia elegant, o replică *Queen Anne*[2] cu braţe şi cu materialul textil cu care era capitonat şezutul mâncat de molii şi musai de înlocuit. Ţesătura era roz, lemnul, un rubiniu decolorat, o realizare feminină care părea aproape indecentă alături de scaunul cu spetează-scară mai masculin. Niciunul nu era vechi şi valoros, dar Dani îşi imagină cum le vopsea într-o

[1] Amestec de covrigei şi biscuiţi din cereale comercializat în pungi, sub această denumire din 1985, de compania americană Ralston Purina (n.tr.)

[2] Stil simplu, dar de o graţie aparte (1702-1714) cu piese de mobilier alcătuind un ansamblu considerat a fi cea mai frumoasă mobilă baroc din Anglia(n.tr.)

nuanță diferită pe fiecare – un galben fermecător pentru cel cu speteaza ca o scară și un bleumarin foarte închis pentru *Queen Anne*.

– Nu dorești o felie de pizza? veni Kat cu ideea înainte ca Hazel să sară în furgonetă și să dispară.

Kat avusese mereu o slăbiciune pentru controversata mamă-surogat a lui Etsell și când o invită pe Hazel să rămână, Dani se întrebă dacă afecțiunea surorii ei avea vreo legătură cu asemănările dintre Natalie și Hazel.

– Am mâncat deja, le liniști Hazel fără să dea semne de plecare.

– Intră totuși, spuse Dani pentru că se simți obligată să facă invitația.

Habar n-avea să se descurce cu un grup de femei atât de diferite una de alta, dar faptul că o rugase pe Hazel să intre era cel mai potrivit lucru pe care îl putea face. Încă un act de bunăvoință pe suprafața neregulată a prieteniei lor consolidate treptat.

Cinci pachete de cărți de joc amestecate erau răspândite pe masă ca dovadă a jocului lor întrerupt. Hazel le văzu și imediat încercă să se furișeze înapoi spre ușă spunându-i lui Dani că avea de refăcut niște hârtii la aeroport. Dani era cât pe ce să o scape din încurcătură și să o încurajeze să se îndrepte spre casă când Kat interveni.

– Hârtii? Într-o seară de duminică? întrebă Kat ridicând ironic o sprânceană. Fiecare petrecere are nevoie de un ochi critic. De aceea te-am invitat. Trebuie să rămâi.

Hazel se uită aspru la Kat, dar ochii ei străluceau și nu reuși întru totul să-și stăpânească zâmbetul care îi juca pe buze.

– În plus, acum că e și el aici, avem trei perechi. Putem să jucăm cu toții.

– El? întrebă Dani.

Kat arătă cu un deget înzestrat cu o manichiură perfectă spre uşa din spate, unde Benjamin era înconjurat cu o aureolă desprinsă din strălucirea luminii difuze de afară. Ochii îi erau rotunzi şi uimiţi de parcă fusese surprins în momentul unei acţiuni ilegale. Dar expresia lui şocată părea deplasată în contextul costumului său negru şi apăsător. În timp ce îl urmăreau, trase serios de gulerul cămăşii. Avea înfăţişarea unui om căruia îi era peste putinţă să mai suporte căldura şi de-a dreptul imposibil să se mai simtă în largul lui.

– Benjamin! rosti Dani. Ce faci acolo?

El avea aerul că nu dorea decât să se furişeze şi să pretindă că nu se apropiase nicidecum de acea uşă. Dar în loc să dispară, Benjamin îşi îndreptă manşeta sacoului şi spuse:

– Mă gândeam la traversele pentru amenajarea stratului. Pentru bucata de pământ unde doreai să plantezi căpşuni. Lowe's are o vânzare care începe mâine şi eu intenţionez să iau câteva lucruri...

– Ah, rosti Dani oarecum uimită. Mda, ar fi minunat. Cât ne mai trebuie?

– Doisprezece metri, dacă îmi amintesc corect. Asta va însemna un strat de opt pe cinci. Dar tu îl doreai ridicat, nu? Prin urmare, vom avea nevoie de cel puţin douăzeci şi patru de metri.

– Sună bine, spuse Dani mutându-se de pe un picior pe celălalt şi încercând să nu pară la fel de stânjenită precum se simţea. Mulţumesc.

– Nicio problemă.

Benjamin se întoarse să plece, dar înainte de a reuşi să dispară în umbrele lungi care înconjurau curtea interioară, Natalie traversă repede bucătăria şi deschise uşa cu plasă izbind-o de perete.

– De ce nu ni te alături? strigă ea după el. Jucăm canastă şi suntem un număr impar. Mai avem nevoie de o persoană.

Dani se gândi că el va refuza, dar Natalie decupa un profil foarte convingător, dacă nu chiar intimidant în lumina caldă a bucătăriei. Gura ei era o linie severă pe faţa deja încruntată. Dani nu-şi dădea seama dacă ea îl ruga sau dacă îi comanda.

Benjamin păru a fi luat prin surprindere, dar zâmbi sfios în timp ce păşea în încăpere şi le măsura cu privirea pe femeile din jurul lui.

– Sunt un pic depăşit numeric, nu-i aşa?

– Dar nu este singurul element prin care te evidenţiezi, zise Kat făcând cu ochiul şi arătând spre costumul lui făcut la comandă, spre cămaşa albă apretată şi spre cravata albastru de gheaţă.

Dani rămase uimită când realiză că vecinul ei arăta foarte chipeş şi ca scos din cutie. Chipeş şi dezorientat.

– Presupun că tocmai ai venit de la biserică.

– Cam douăzeci de persoane asistă la vecernie. De fapt, mă aflu aici să atrag noi enoriaşi, spuse Benjamin oferind un zâmbet rar şi stângaci.

Char protestă.

– Am fost acolo, am făcut-o. M-am împăcat cu Dumnezeu cu mult timp în urmă.

Dani şi sora ei schimbară priviri suspicioase în trei direcţii.

– Serios, rosti Natalie oarecum neconvingătoare.

– Nu suntem extraordinar de religioase, interveni Dani înainte ca o dezbatere matură să poată urma, aproape sigură că Natalie înclina să o înceapă în timp ce Hazel strângea axiome vechi şi obosite în jurul ei precum liniile de apărare.

Adică credem în Dumnezeu şi toate celelalte, dar...

Natalie îşi drese glasul.

– Unde ţi-e gulerul? o întrerupse Dani arătând spre cămaşa lui Benjamin.

Ea îşi umplu timpul cu adunatul cărţilor de joc împrăştiate şi cu speranţa că toate lumea va înţelege aluzia.

În pofida freamătului emoţional din cameră, Benjamin păru să se bucure.

– Nu îl port tot timpul, spuse el. Oamenii în vârstă din parohia mea îl agreează, dar cei mai tineri îl găsesc demodat. Îmi place să combin lucrurile, să las pe toată lumea să-şi dea cu presupusul.

Dani se aplecă peste cărţile de joc ascunzându-şi un zâmbet. Dacă Char socotise anterior că vecinul ei era ciudat, îşi putea doar imagina concluziile pe care mama ei le trăgea în clipa aceea.

– Nu cred că ne-am cunoscut, spuse în cele din urmă Natalie întinzând mâna spre Benjamin. Eu sunt Natalie, sora mai mare a lui Dani. Tu trebuie să fii...

– Benjamin Miller, spuse el strângându-i mâna. Vecinul lui Dani, adăugă el întorcând o privire rezervată spre Hazel şi apoi spre Char. Voi amândouă îmi păreţi cunoscute. Hazel, dacă nu mă înşel, şi Charlene? Mama lui Dani?

Char dădu din cap aprobator, mutându-şi privirea din dreptul lui cu o manifestare neobişnuită de timiditate.

– Şi pe mine mă cunoaşte toată lumea, spuse Kat pe un ton glumeţ spulberând vraja ciudată din încăpere. Gata cu prezentările. Dani, tu cu Benjamin o să faceţi o pereche, iar eu cu Natalie o să le acceptăm pe cele două tinere doamne.

După câteva începuturi stângace, se dovedi surprinzător de simplu ca toţi să se piardă în aventura jocului, de parcă

toată lumea ar fi dorit să netezească asperităţile şi să şteargă primele momente când se părea că adunarea pestriţă de persoane era indiscutabil sortită eşecului. Împotriva tuturor divergenţelor, Dani descoperi realmente că se bucură de compania persoanelor adunate în jurul mesei sale. Şi dacă ar fi stat foarte liniştită şi ar fi lăsat sunetul vocilor lor să treacă pe lângă ea fără să o tulbure, ar fi putut pretinde că nimic nu exista dincolo de cercul cordial al râsetelor lor. Era ciudat de alinător.

Hazel părea un pic derutată, iar Natalie se străduia să menţină totul într-o alunecare lină, dar Char şi Kat erau în ipostazele lor fireşti. Cât despre Benjamin, acesta prindea viaţă prin haosul din bucătărie. La un moment dat, el îşi lăsă deoparte haina şi îşi lărgi cravata, iar când făcură pauză între jocuri, îşi desfăcu nodul complet şi îşi descheie primii doi nasturi de la cămaşă. Când îşi sufleca mânecile, Char făcu un comentariu care amuţi pe toată lumea.

– Fără nicio îndoială, eşti cel mai ciudat pastor pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

Benjamin îi aruncă o privire calculată, îşi clătină capul în timp ce îi cântări vorbele şi apoi spuse:

– Mulţumesc. O iau ca pe un compliment.

– Asta am şi avut în gând, spuse Char lovind suprafaţa mesei cu palma şi râzând de parcă era şi cel mai amuzant lucru pe care îl spusese în viaţa ei.

Când se auzi soneria, lui Dani aproape că îi scăpă. Clopoţeii mecanici din anii '40 erau situaţi chiar în interiorul uşii şi abia puteau fi auziţi pe deasupra zgomotului din bucătărie. Dar într-un fel oarecare, sunetul se filtră până la Dani şi, cu toate că dură o fracţiune de secundă să realizeze ce auzea, o luă împleticindu-se spre living înainte ca oricine ar fi fost la uşă să mai sune din nou.

Dani își privi ceasul de la mână și rămase surprinsă să remarce că la ușă se afla o persoană după ora zece într-o duminică noapte. Părea curios că locuința ei putea fi atât de plină într-o seară oarecare din luna august – și că altcineva era nerăbdător să se alăture echipei amestecate de persoane din bucătărie. Dar ea deborda de o anumită bunăvoință delicată, un sentiment pe care nu prea reușea să-l identifice, dar care o făcea să se întrebe dacă lumea ei nu cumva era la fel de devastată ca după război precum își imagina ea că era. Când răsuci mânerul ușii, pe fața ei mai era o urmă de zâmbet, un optimism mut care era pregătit să întâmpine pe oricine s-ar fi aflat pe verandă.

Mai puțin pe unica ființă care stătea acolo în clipa aceea.

Danica

La începutul relației noastre, am încercat să-i spun lui Etsell că nu-mi plăceau surprizele. Că le simțeam mai mult ca pe un atac decât ca pe o expresie de afecțiune, un atac făcut cu intenția de a șoca prin asaltarea victimei nebănuitoare atunci când aceasta se aștepta cel mai puțin. Atunci când era cel mai puțin pregătită să întâmpine momentul. Nici când eram copilă nu suportam gândul de a fi surprinsă. Și dacă eram atât de șocată încât spuneam sau făceam un lucru pentru care nu eram tocmai pregătită? Și dacă fata pe care o țineam ascunsă în interior escalada zidul distrus al apărării mele și se furișa afară să fie văzută de toată lumea?

Ell râdea.

– Toată lumea iubește surprizele.

– Nu și eu.

– Ah, te rog. Pur și simplu, n-ai avut parte de genul potrivit de surpriză.

Dar chiar dacă el a încercat să mă amuze cu lucruri mărunte sau cu momente concepute intenționat să încânte și să uimească, eu nu m-am entuziasmat niciodată nici măcar pentru cele mai neînsemnate mărturii ale afecțiunii lui neașteptate. Mi-a adus flori la școală, dar ele m-au făcut să mă simt ca o persoană care atrăgea atenția

şi chiar un pic neajutorată. N-am ştiut ce să fac cu ele. Nu aveam o vază sau orice altceva să păstrez buchetul de flori sălbatice în afară de cotlonul întunecat al dulapului meu neaerisit. Până la sfârşitul zilei, ele acoperiră podeaua metalică a camerei cu petale asemenea unor scuze şoptite, o frumuseţe trecută care îşi pierduse treptat şi acuzator strălucirea. Am simţit momentul ca pe un eşec.

Şi odată, chiar pe la început, Ell a încercat să mă lege la ochi şi să mă ademenească să mă urc în avion. I-am surprins planul cu mult înainte ca el să fie în stare să mă urce în carlingă, dar numai gândul la subterfugiul lui, ce e drept bine intenţionat, l-am digerat atât de greu că aproape mi s-a făcut greaţă.

Am încercat să explic aversiunea mea faţă de surprize în nenumărate feluri, dar abia în ziua când am împlinit douăzeci şi unu de ani, soţul meu a înţeles pe deplin disperarea cu care evitam neprevăzutul.

Partea cea mai rea a fost că eu n-am bănuit nimic. Îl rugasem pe Ell să se abţină de la o petrecere extinsă şi după cunoştinţa mea, acceptase cu bunăvoinţă. Trebuia să mergem la un restaurant cu nişte prieteni şi apoi să revenim acasă să jucăm cărţi şi să bem câte un pahar. Liniştiţi. Relaxaţi. Exact în maniera în care îmi imaginam eu că ar trebui să fie aniversarea perfectă a unei zile de naştere.

Când am ajuns la restaurant, era un pic cam târziu. Eram îmbujorată din cauza frigului dintr-o noapte de februarie deosebit de rece şi râdeam de ceva spus de Etsell chiar cu o clipă mai înainte de a trece de uşile de la intrare. Când am păşit în sala restaurantului, am respirat repede într-un moment când toată lumea părea să-şi ţină

respirația în așteptare. Dar numai eu am fost conștientă de acel fapt și nu mi-a mai rămas decât să regret că nu bănuisem încercarea lui Etsell de a face un gest spectaculos. Ca să spun așa, am avut timp doar ca să mă simt cuprinsă de un tremur, de un soi de stinghereală înainte ca atmosfera să erupă în jurul meu cu zgomotul a o sută de voci care au strigat:

– Surpriză!

În realitate, erau probabil vreo cincizeci de voci, dar pentru mine au sunat ca și cum ar fi fost o mie.

Ar fi trebuit să rămân cu gura căscată de uimire, să fi chițăit și să-mi fi sărutat soțul, să râd fără rost că reușise să păstreze un secret atât de încântător, dar n-am făcut nimic din toate astea. În schimb, spre rușinea mea eternă, am țipat. Și pe urmă, după ce toată lumea a rămas cu gura căscată la reacția mea neobișnuită, am izbucnit în plâns.

– Îmi pare foarte rău, mi-a spus Etsell la garderobă.

El mi-a cuprins fața în mâini, mi-a mângâiat obrajii cu degetele și a încercat să anuleze șocul faptei sale. Ochii îi erau atât de neliniștiți că mă durea sufletul să-l privesc.

– Ți-am spus, nu-mi plac surprizele, i-am spus eu cu glas sugrumat.

– Știu. Am înțeles asta acum și îmi pare foarte rău. N-aș fi făcut-o niciodată dacă m-aș fi gândit vreo secundă că vei reacționa în acest mod. Am dorit doar ca ziua ta de naștere să fie specială.

Era mult prea târziu pentru mine să mă prefac că totul era minunat și, în timp ce soțul meu îmi studia fața, am simțit povara reacției mele față de surpriza lui cum îmi apasă umerii. Înțelegeam că îl dezamăgisem și asta

îmi frângea inima. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui și am mormăit:

– Nu te merit.

– Nu fi prostuță.

– Sunt tiranică și plictisitoare, am mărturisit eu. Sunt obsedată de control. Tu încerci să faci ceva frumos pentru mine și eu distrug totul...

– Ești caraghioasă, spuse Ell și mă îmbrățișă atât de strâns că pentru o clipă nici n-am mai putut să respir. Nu ești nimic din toate astea. Ești hotărâtă și ești puternică.

Am clătinat din cap lângă pieptul lui, dar el a continuat:

– Dani, ești fascinantă, deșteaptă și amuzantă. Tu mă ții cu picioarele pe pământ.

– Și ăsta este un lucru bun? am rostit eu supărată. Să ții un pilot cu picioarele pe pământ este un lucru bun?

Ell mă împinse de lângă el și mă ținu la o depărtare de un braț. Nu voiam să-i întâlnesc privirea, dar el își lipi buzele pe fruntea mea și mă forță să-l privesc.

– Tu ești bastionul meu, spuse el. Atunci când îmi doresc să fug de toți și de toate, să-mi smulg fața de la lumea știută, tu mă rechemi.

– Poate că ar trebui să te urmez, am spus eu. Poate cel mai bun lucru pentru noi ar fi să lăsăm toate astea în urmă. Să mergem oriunde altundeva. Să o luăm de la capăt.

Ell deja clătina din cap.

– Toată lumea crede că viața începe departe de aici, într-un loc unde totul este diferit și nou și tu te poți reinventa. Dar eu nu vreau să fiu cineva care nu sunt. Tu mă cunoști, așa că rămâi. Nu contează unde trăim sau ce facem, Dani. Tu ești căminul meu.

Aveam douăzeci şi unu de ani. Prea tânără ca să realizez ce îmi spunea. Prea naivă să ştiu că seriozitatea se pierdea. Că ea dispărea odată cu distanţa, uneori devenind o legătură atât de slabă şi de fragilă că ar fi fost o adevărată minune dacă am mai fi continuat să gravităm unul în jurul celuilalt. Eu şi Etsell am tratat dragostea ca pe o stare de fapt, ca pe o lege a fizicii, care exista, pur şi simplu, pentru că existase întotdeauna. Mult mai târziu am aflat că dragostea este o alegere. Genul de alegere pe care trebuie să o facem în fiecare clipă a fiecărei zile, chiar şi atunci când nu avem chef de ea. Chiar şi atunci când tot ceea ce ne dorim este să fim oriunde altundeva decât acolo unde ne aflăm.

Pentru că atunci când ţinta este o persoană, va fi întotdeauna o ţintă mobilă.

Niciodată n-am învăţat să apreciez o surpriză autentică şi când am văzut-o stând într-un pătrat de lumină murdară de la fereastra cu vedere frumoasă din livingul meu, a fost tot ce am reuşit să rostesc ca să nu-i trântesc uşa în faţă.

– Ce cauţi aici? am rostit eu pe nerăsuflate.

Samantha Linden se balansă spre spate pe tocuri în timp ce ochii îi aruncau fulgere, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o luptă.

– Am bătut un drum foarte lung până aici, spuse ea.

– Chiar n-am nevoie să te văd acum în faţa ochilor.

Mi-am stăpânit cu greu emoţia şi mi-am strâns ochii foarte tare încercând să-mi vin în fire.

– Scuze, m-am forţat să rostesc. Pur şi simplu, sunt surprinsă să te văd aici. Nu, m-am corectat eu, sunt şocată să te văd aici. Nu înţeleg.

Ochii ei negri erau obosiți și garnisiți cu o bordură albastră, iar Sam părea că abia își menținea echilibrul pe marginea șirului de trepte. Mă privi în treacăt și apoi aruncă pe furiș o privire peste umăr la mașina închiriată pe care mi-am dat seama că o parcase cu motorul pornit pe alee. Mi se păru că o privea cu nerăbdare. Undeva într-un cotlon al minții mele, am realizat că ar trebui să fiu mai primitoare, că ea bătuse într-adevăr un drum foarte lung. Dar era atât de bizar să o descopăr stând pe veranda mea încât nu reușeam să mă adun. O priveam cu gura căscată, iar ea se foia din ce în ce mai aproape de scări, ca o pasăre care era pe punctul de a-și lua zborul din viața mea ca să mă lase fără niciun răspuns asupra motivului pentru care coborâse în zbor în colțul uitat al lumii mele.

Nici măcar nu realizasem că făcusem un pas mai aproape până când ea nu ridică mâna ca și cum m-ar fi averizat să rămân unde eram. Ne-am privit câteva clipe în tăcere examinându-ne una pe cealaltă cu o neîncredere ușor ascunsă și în mod evident reciprocă. Și apoi, realitatea prezenței ei pe veranda mea mă izbi cu o forță năucitoare și definitivă.

– Ell, am șoptit eu. Ai vești despre Ell! L-au găsit? Au descoperit avionul? Este...

– Nu, spuse Sam oprindu-mă imediat. Nu este nicio veste despre avion. Nimeni nu a descoperit nimic.

Nu știam dacă trebuia să mă simt ușurată sau disperată. Dar știam că îmi pierdeam rapid răbdarea cu femeia aceea insuportabilă din fața mea. Confuzia mă făcea brutală.

– Atunci de ce ești aici? Nici măcar nu te cunosc.

Ne-am întâlnit o singură dată şi s-a văzut foarte clar că nu muream una după cealaltă.

În loc să răspundă la întrebări, Sam privi spre casă.

– Dai o petrecere?

– Poftim? am rostit eu clătinând din cap şi nevenindu-mi să cred. Chiar nu văd de ce te-ar interesa.

Ceva ameninţător îi traversă faţa şi, într-o fracţiune de secundă, Sam făcu un salt pe treptele verandei cu paşi abia auziţi pe lemnul îmbătrânit.

– N-ar fi trebuit să vin, spuse ea peste umăr.

Abia am reuşit să-i prind vorbele.

– Stai! am spus eu coborând doar două din cele cinci trepte şi prinzând-o de braţ înainte de a-mi schimba intenţia.

Sam mă respinse nervoasă. Amândouă respiram greu şi ne uitam urât una la cealaltă în lumina slabă care se revărsa prin toate ferestrele căsuţei mele, neştiind încotro să o luăm şi cum să ajungem acolo.

– Să o luăm de la capăt, am spus eu în cele din urmă.

De fapt, nu aveam nevoie de ea în preajma mea, dar, pe de altă parte, nici nu puteam să o las să plece fără să aud o minimă explicaţie a motivului pentru care venise. Alaska era o lume foarte îndepărtată de Iowa, un loc ce părea redus la un trecut întunecat şi neclar pe care nu doream decât să-l uit. Dar dintr-un oarecare motiv, Samantha stătea în faţa mea, o amintire în carne şi oase a faptului că Etsell dispăruse şi că, pentru un scurt timp, mă temusem că mă abandonase în mai multe feluri.

Mi-am pus mâna pe frunte şi m-am frecat tare.

– Ascultă, de ce nu vii înăuntru? Trebuie să fii obosită, am spus eu aşteptând-o să accepte, deşi ea rămase pe

poziție fără să scoată nicio vorbă. Ai călătorit toată ziua! am întrebat eu bâlbâindu-mă. Poate că vrei puțină apă?

– Cine e în casă? întrebă Sam lăsându-mă să cred că era ceva asemănător cu teama în vocea ei.

– Ăă... am început eu, deși pentru un anume motiv îmi venea greu să mă gândesc la clipele de dinainte când o găsisem stând în fața ușii mele, la vremea pe care o petrecusem în jurul mesei uitând – chiar și dacă numai pentru o clipă – că viața mea așa cum o știam se terminase. Mama mea, am reușit să rostesc în cele din urmă. Surorile mele. Hazel.

– Hazel? Femeia care a fost cu tine în Alaska?

– Mda, am spus eu uitându-mă cu ochii întredeschiși la ea și încercând să-i ghicesc chipul în ciuda întunericului, convinsă fiind că la menționarea numelui lui Hazel, Sam se încordase puțin.

– Nu, spuse ea. Nu doresc să intru. Vreau doar un loc liniștit să discut cu tine.

– Am putea sta pe verandă, am venit eu cu ideea. Sau în curtea din spate? Am câteva scaune și acolo.

Sam păru gata să mă urmeze oriunde în timp ce eu nutream o speranță fragilă că, în cele din urmă, aveam să dau de rostul apariției ei îngrijorătoare în pragul ușii mele.

– De ce nu oprești motorul ca să mergem în curtea din spate? am spus eu. Voi aduce câte un pahar cu apă. Vrei ceva mai tare?

Ea clătină din cap.

– Apă atunci. Te descurci? am întrebat eu arătând spre partea laterală a casei.

Sam dădu din cap aprobator și dispăru în întuneric.

Am urmărit-o câteva secunde şi când silueta ei micuţă se contopi cu umbrele, am urcat în fugă treptele verandei.

– Ce se întâmplă? întrebă Natalie când am intrat brusc în bucătărie.

– Nimic, am spus eu cu vocea atât de încordată că sună foarte distant.

– Este cineva la uşă? întrebă Hazel care se ridicase de pe scaun şi era în drum spre living când am oprit-o cu o strângere energică de mână undeva deasupra cotului.

– Trebuie să mă ocup de ceva.

Încăperea deveni aproape ca de gheaţă ca urmare a vorbelor mele. Char îşi puse cărţile de joc pe masă. Kat rămase neobişnuit de tăcută. Nici chiar Natalie nu ştiu cum să reacţioneze la schimbarea mea bruscă de dispoziţie. Doar Benjamin se furişă de pe scaun şi îmi atinse braţul încercând să mă aline. Mâna lui dispăruse înainte ca eu măcar să fi perceput că vârfurile calde ale degetelor lui se opriseră o clipă pe pielea mea.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

– Nu, am răspuns eu şi am luat două pahare din dulap pe care am început să le umplu cu apă de la robinet pentru că nu mai era timp de filtrat, iar eu abia mai suportam să urmăresc trecerea secundelor asemenea unui şuvoi subţire lăsat să curgă în fiecare pahar. Am încercat să afişez un zâmbet, dar nu mi-a ieşit. Sunt bine. Serios, am mai adăugat.

– Cine e dincolo? întrebă Kat.

– Nimeni.

Ea făcu semn din cap spre cele două pahare din mâna mea.

– Ah, am rostit eu ca şi cum aş fi lămurit problema. Nimeni cunoscut.

– Te porţi într-adevăr ciudat, spuse Char în cele din urmă împingându-şi scaunul şi ridicându-se de la masă.

Mama veni spre mine cu picioarele goale lipăind uşor pe podeaua vălurită din lemn de esenţă tare, dar îşi pierdu curajul cu mult înainte să ajungă la mine. Pur şi simplu, pierdu din viteză în mijlocul bucătăriei, arătând la fel de dezorientată şi neajutorată cum mă simţeam şi eu.

– Sunt bine, am spus reuşind de data asta să menţin un zâmbet împăciuitor pe buze. Voi reveni în câteva minute. Continuaţi jocul. Vă rog.

Am ieşit din bucătărie fără să mă mai uit în urmă în timp ce mă rugam ca nimeni să nu încerce să mă urmeze pentru că eram sigură că nu aveam tăria să-l opresc. Dar toţi au rămas pe loc, deşi le simţeam privirile sfredelitoare în spatele meu în timp ce treceam prin uşa salonului făcându-mă nevăzută în living.

Am mers tiptil pe covor şi mi-am folosit şoldul să deschid uşa cu plasă. Îi spusesem lui Sam să meargă în spate, dar n-am vrut să ies pe furiş pe uşa bucătăriei şi să atrag atenţia tuturor asupra locului unde mă îndreptam. Planul meu era să ocolesc casa şi apoi să o conduc pe Samantha departe de curtea interioară – nu mă gândisem când am încurajat-o să meargă acolo. Era prea aproape de bucătărie. Prea aproape de ochii curioşi. De urechile care probabil stăteau ciulite să prindă fiecare cuvânt şoptit.

Dar nici n-am reuşit să ajung mai departe de trotuarul din faţă.

Exact când mă întorceam spre partea laterală a casei, zgomotul unei portiere trântite mă făcu să mă învârtesc.

Sam luminase pentru o fracţiune de secundă interiorul maşinii, apoi acţionase transmisia în marşarier şi becul se stinse. Începu să dea cu spatele pe alee.

– Stai! am strigat eu scăpând paharele din mână. Unul aterizã pe iarbă, celălalt se zdrobi la picioarele mele, pe trotuar în mici fărâme de diamant. Aşteaptă!

Am alergat peste peluză alunecând pe roua de noapte care deja îşi abandonase picăturile pe iarbă. Privirea lui Sam era lipită pe oglinda retrovizoare, dar în strălucirea luminilor de pe tabloul de bord i-am zărit ochii care mă străpungeau şi am alergat şi mai repede.

– Stai, am rostit eu respirând greu şi izbindu-mă de partea laterală a maşinii. Pentru că avea geamul deschis, am întins mâna şi am fixat-o pe volan. Trebuie să te opreşti!

– Eşti nebună! ţipă Sam şi călcă apăsat pe frână încât aproape m-am împiedicat lovindu-mă cu capul de tavanul maşinii. Ce crezi că faci?

– Ce crezi tu că faci? am strigat eu înapoi. Nu poţi să-ţi faci, pur şi simplu, apariţia aici şi pe urmă să pleci fără nicio explicaţie. Ce încerci să-mi faci? am întrebat eu tremurând.

Observam dansul nebun al mâinilor mele încercând să câştige putere asupra volanului ei. Era foarte derutant să mă văd atât de nestăpânită, încât m-am desprins de lângă maşină şi am rămas în mijlocul drumului gâfâind.

– N-ar fi trebuit să vin, spuse Sam parcă vorbind cu sine însăşi.

Nici nu mai eram sigură dacă mai era conştientă de prezenţa mea – părea pierdută în propriile gânduri –, dar nu-mi păsa de niciun fel de demon personal care îşi făcuse loc în sufletul ei. Trebuia să repet întrebarea.

– Ce cauţi aici? am rostit eu luptându-mă să par dură şi exigentă în timp ce observam şi efectul demersului meu în modul în care Sam îşi reţinu un tremur.

Samantha îşi înălţă capul ca şi cum ar fi ieşit din transă şi mă fixă cu o privire atât de grea şi de impenetrabilă că m-am dat înapoi. Gura îi era un contur liniar agresiv pe faţa palidă şi trasă care se mişcă anevoie când spuse:

– Sunt însărcinată.

13

IARTĂ-MĂ

Doar pentru o clipă, totul încremeni. Briza se opri într-un vals întrerupt şi frunzele din peste o sută de arbori se lipiră strâns una lângă alta. Şi zgomotele nopţii se domoliră, fie şi numai pentru o secundă, în vreme ce o tăietură subţire sfâşie pânza vieţii lui Dani şi o făcu praf de la un capăt la celălalt. Distrugerea se petrecu atât de neaşteptat şi de total, că la început rămase pe loc în mijlocul drumului şi se întreba ce se întâmplase. De ce lumea era atât de tăcută şi apăsătoare. De ce inima i se oprise în piept.

Apoi, Sam porni motorul şi se depărtă încet făcându-se nevăzută pe strada care ducea spre oraş în timp ce Dani o urmări, pur şi simplu, cu privirea.

Ar fi trebuit să se spună mai multe şi Dani se apleacă spre farurile din spate ale maşnii necunoscute atrasă parcă de un magnet, dar era prea târziu. Sam dispăruse şi nu exista nicio posibilitate să afle dacă aceasta se va lăsa vreodată convinsă să spună mai mult din povestea pe care o adusese cu ea la Blackhawk mai devreme. Dar măcar de data asta, lui Dani nu-i păsa. Era amorţită din cap până în picioare, anesteziată temporar împotriva

înțelesului deplin a ceea ce Sam venise să spună până când șuieratul ascuțit al unui tren îndepărtat despică noaptea și împletitura delicată a neîncrederii care ținea adevărul suspendat mult deasupra ei se destrămă.

Afirmația lui Sam o copleși. Și totuși, Dani nu o pusese sub semnul întrebării – nu se gândise nici măcar să conteste veridicitatea celor două cuvinte care îi făcură viața să pară un soi de parodie patetică, o poveste tristă și dureroasă care o lăsa lipsită de orice promisiune, de orice speranță de care se agățase și pe care o meritase. De ce ar inventa Samantha o astfel de poveste? De ce ar zbura ea de partea cealaltă a lumii să o distrugă pe Dani dacă nu ar exista un adevăr de netăgăduit în spusele ei?

Dacă Samantha era însărcinată, Etsell era tatăl.

Etsell era tatăl.

Goana trenului pe când se deplasa cu mare viteză pe șinele șerpuitoare se potrivea cu zăngănitul în creștere din capul lui Dani. Brusc, ea simți totul – durerea cuvintelor Samanthei ca o lamă pe piele, atingerea caldă a vântului nopții care părea de rău augur – și nu tânji decât după puterea imposibilă și complicată de a se târî afară din propria piele.

Când ajunse pe cărarea de la râu, era ca și oarbă și alerga împiedicându-se prin întuneric cu amintirea stingheră. Pe drumul îngust se găseau muri, iederă otrăvitoare și urzică înțepătoare, plus o grămadă de alte belele care stăteau în așteptare precum mici secrete murdare. Dar lui Dani nu-i păsa. De fapt, ea întâmpina cu bucurie arsura pielii sfâșiate, liniile subțiri unde frunzele îi tăiaseră cărări adânci de-a lungul picioarelor. Era o durere definibilă, ceva asupra căruia se putea concentra. Ceva

care putea fi domolit cu apă rece şi alifie din dulapul cu medicamente. Nici pe departe precum durerea pricinuită de Samantha.

Dani pierdu orice noţiune a timpului pe când îşi croia drum spre râu, dar, la un moment dat, fluierul piciorului ei se lovi de coaja rezistentă a unui buştean căzut. Era acelaşi copac putrezit pe care stătuse adesea împreună cu Etsell şi pe care îi tăiase părul lui Kat şi o urmărise pe sora ei aruncând coada de cal retezată în apă ca pe o ofrandă dedicată zeilor. Se prăbuşi pe buştean trăgându-şi picioarele la piept şi aşezându-şi bărbia pe genunchii tremurători. Dani nici nu realizase în timp ce alerga că tot trupul îi tremura, că dinţi îi clănţăneau de parcă ar fi fost în pericol de hipotermie în ciuda nopţii umede de vară.

Ar fi fost în stare să stea acolo toată noaptea şi multă vreme din zilele ce urmau să vină. Dani se simţea ca şi cum ar fi putut rămâne în acel loc pentru totdeauna, pietrificându-se treptat dedesubtul baldachinului de ramuri întrepătrunse ca să dăinuie ca un avertisment pentru generaţiile viitoare. O profeţie de disecat şi examinat, o reamintire care conţinea o emoţie intensă şi distinctă pentru fiecare observator în parte. *Ea era trădată. Ea pierduse pe cineva. Ea se pierduse pe sine.*

Totul din cauza celor aflate mai devreme.

Dar se auzeau voci în copaci, şoaptele unui cuvânt care luneca printre frunze şi rămânea suspendat de crengile îndoite precum rotocoalele de ceaţă. Dani avu nevoie de foarte mult timp să-şi dea seama că acel cuvânt era numele ei şi că vocea care îl rostea era doar la un pas depărtare.

– Danica? rosti Benjamin care orbecăia printre tufe şi făcea atât de mult zgomot că era uimitor cum de Dani nu-l auzise cu mult înainte de a se afla la şase metri de ascunzătoarea ei. Danica? Tu eşti? Abia te zăresc. Nu eşti decât o umbră.

Ea îşi înălţă capul şi văzu silueta vecinului ei în timp ce acesta se apropia de râu cu braţele întinse. Chiar dacă Dani s-ar fi forţat să vorbească, n-ar fi fost necesar să strige pentru că exact atunci un nor traversă bolta, iar Benjamin şi ea se descoperiră privind unul la celălalt în lumina nepământeană a unei luni în creştere.

– Frumoasă noapte, spuse Benjamin oprindu-se la câţiva paşi de locul unde Dani se îngrămădise pe buşteanul căzut.

El îşi băgă mâinile în buzunare şi zâmbi blând spre ea dorind parcă să-i arate că nu intenţiona să-i facă niciun rău – că nu avea de gând să o chestioneze în privinţa dispariţiei ei neaşteptate.

Timp de câteva minute rămaseră privind unul spre altul, Dani incapabilă să scoată vreo vorbă, iar Benjamin păstrând liniştea pentru că, din câte se părea, nu ştia cum să procedeze. Dar nici nu puteau rămâne înţepeniţi acolo pentru totdeauna aşa că, în cele din urmă, Benjamin întinse braţele ca şi cum ar fi cuprins aerul cald, mirosul de pământ umed şi pe Dani. El păru pregătit pentru o îmbrăţişare, dar se mulţumi să ridice puţin din umeri şi să lase braţele stângaci pe lângă corp fără să-i impună nimeni.

– Toată lumea te caută, spuse el. Pentru că n-ai mai revenit, ne-am despărţit. Presupun că te-am găsit.

Dani nu dorise să fie găsită. Sau poate că da. Era

imposibil să indentifice chiar şi propriile ei motivaţii pentru evadarea spre malul râului. Se simţea ca un copil care încercase să fugă, să ajungă la marginea lumii ei şi să descopere că nu se putea hotărî să traverseze acea linie invizibilă spre necunoscut. În consecinţă, se adăpostise într-un loc familiar, oarecum ascunsă şi pe jumătate tânjind după momentul când avea să fie găsită.

Nu se aşteptase ca Benjamin să fie cel care urma să o conducă acasă. Dani aştepta cu prudenţă ca el să spună ceva absurd. Să o întrebe dacă era bine sau dacă putea face ceva pentru ea – să o şocheze cu caracterul neîndestulător şi grosolan al compasiunii lui sau, mai rău, cu mila lui ostentativă. Dar Benjamin nu punea prea mult preţ pe astfel de lucruri. El rămase vizavi de ea răbdător şi calm, emanând genul de alinare mută care, în cele din urmă, o făcu să se desprindă de senzaţia de apăsare cumplită pe care o simţea în picioare şi să lunece pe pământ.

– Foloseşti des poteca? întrebă Benjamin întorcându-se să o conducă înapoi pe cărarea pe care veniseră.

Pentru că Dani nu răspunse, el ocupă tăcerea dintre ei cu flecăreală şi sporovăială inofensivă pe care se aştepta ca ea să le găsească plictisitoare. Dar era o distragere a atenţiei, ceva la care Dani era în stare să se concentreze ca să-şi ţină mintea la distanţă de ceea ce-i spusese Samantha.

– Ştii vechiul pod pe care trece trenul? continuă Benjamin fără să aştepte răspuns. Dacă îl vei traversa şi o vei lua imediat la stânga în partea îndepărtată a râului, cam la cincisprezece metri în jos, vei găsi o cărare folosită de cerbi care te va duce drept în parcul statal. Cred că e foarte bună pentru schi iarna. Chiar m-am gândit că ar fi amuzant să încerc să schiez de-a dreptul peste câmp.

Benjamin privi înapoi spre Dani, dar buzele ei erau strâns lipite şi ochii, cu un aer hotărât, fixaţi în pământ spre picioare.

– Uneori, spuse el, când ajung pe vârful crestei, mă întreb cum ar fi să continui, pur şi simplu, să merg. Să pun un picior în faţa celuilalt până când n-aş mai putea să o fac. Câteodată cred că ar fi cu adevărat extraordinar să fac ceva complet contrar firii mele. Doar să mă dezlănţui.

Împotriva voinţei ei, Dani se întrebă cum dorea misteriosul Benjamin Miller să se dezlănţuie, dar nu rosti întrebarea cu voce tare.

– Dar ştii ce? continuă el. Nu sunt suficient de curajos.

Dani dădu din cap aprobator o singură dată, chiar dacă el era cu spatele la ea şi nu avea cum să-i vadă semnul afirmativ. Nu conta. Ea ştia exact ce intenţionase el să spună. Nici ea nu era suficient de curajoasă.

Când Danica ajunse acasă, merse direct în camera ei şi încuie uşa. Din living venea un zumzet de voci întrerupt continuu de exclamaţii mai zgomotoase în timp ce toată lumea îl chestiona pe Benjamin despre cam pe unde şi în primul rând de ce dispăruse Dani. Reuşi chiar să-şi imagineze conversaţia – confuzia lui Char, indignarea prezumţioasă a lui Natalie, doza exagerat de protectoare a lui Kat care avea să fie fără îndoială alimentată cu viaţă – şi nu dori să acţioneze în niciun fel. Pe scurt, Dani se temea că Hazel o văzuse pe Samantha şi avea să priceapă cumva ce se întâmplase punând cap la cap câteva fragmente din ceea ce ştia despre fată şi relaţia ei cu Ell.

Gândul îi făcu rău lui Dani.

Mai mult decât orice, şi-ar fi dorit că Sam nu fi sunat

niciodată la uşa ei. Stătea amorţită în mijlocul dormitorului, incapabilă să se aşeze pe patul pe care îl împărţise cu Etsell, şi îşi ţinea braţele strâns la piept ca şi cum nu se putea încălzi. Dani făcu o încercare disperată să-şi şteargă adevărul din minte. Era destul de uşor să se determine să nu-şi mai amintească nimic, dar exista o problemă în adâncitura pieptului ei. Inima i se zbătea cu bătăi neregulate care o asigurau că suferinţa nu putea fi ignorată.

Treptat, vocile din living se estompară, fiecare retragere fiind punctată de zgomotul făcut de uşa cu plasă trântită. Aproape de miezul nopţii, casa deveni tăcută şi Dani rămase surprinsă să se descopere încă stând în mijlocul dormitorului întunecat. Dintr-un anume motiv, fu copleşită de o durere lombară şi, brusc, se simţi moartă de sete, fiind aproape sigură că era în pericol de deshidratare. Ştia că sora ei Kat stătea la pândă pe undeva prin locurile retrase ale căminului ei, dar setea chinuitoare de apă depăşi dorinţa de a-şi evita sora.

Când Danica intră în bucătăria puternic luminată, Kat stătea rezemată de bufet. Cărţile de joc erau abandonate pe masă, trei şiruri ordonate de valori potrivite care marcau locul unde fiecare grup de parteneri se întrecuse să etaleze. Dani şi Benjamin aproape câştigaseră, nu mai aveau nevoie decât de două cărţi ca să declare canasta. Dar parcă jocul se întâmplase în altă viaţă. Interludiul din seara aceea era parcă o amintire – ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Cărţile de joc, conversaţia, răgazul scurt din noapte făceau parte dintr-o scenă a unei povestiri pe care ea îşi amintea doar vag că o citise.

– Ce naiba s-a întâmplat? dori să afle Kat în timp ce Dani căuta să se obişnuiască treptat cu lumina. Ce-ţi

veni? Ai doisprezece ani? Nu-ți poți lua tălpășița în felul acesta.

Dani se uită la sora ei cu coada ochiului. Cuvintele lui Kat erau aspre, dar fața ei purta semnele inconfundabile ale îngrijorării. Tenul îi era tras și palid în timp ce fruntea îi era cutată de neliniște și frustrare. Dani dorea să spună ceva care să șteargă ridurile urâte din jurul frumoasei guri a surorii ei, dar își simțea limba ca de plumb. Înțepenită.

Fără nicio vorbă, Dani luă cu grijă un pahar din dulapul aflat deasupra chiuvetei. Retrăi o vagă amintire a aceleiași acțiuni nu cu mult timp mai înainte. Oare fusese doar în urmă cu două ore? Dar nu era în stare să se gândească la acest lucru în clipa aceea. În schimb, își aminti de zgomotul făcut de paharul căzut pe beton și spera că nimeni nu se tăiase în cioburi când plecaseră.

– S-a spart un pahar pe trotuar, spuse Dani cu vocea ei mai mult ca o șoaptă. Își drese glasul și încercă din nou: Trebuie să mătur.

– A măturat Ben.

– Ben?

– Benjamin. Vecinul tău?

Dani dădu din cap aprobator.

– Bine.

Kat smulse paharul din mâna lui Dani și îl trânti pe bufetul din spatele ei.

– Nu te juca de-a zombi cu mine. Ai idee cât de îngrozite am fost? La naiba, Danica. Ne-am imaginat că ai făcut vreo prostie.

– Poftim? rosti Dani clătinând din cap și încercând să înțeleagă ce voia să spună sora ei.

– Trebuie să spun cuvintele pe litere pentru tine? Noi te urmărim. Ne uităm după semne care să ne avertizeze dacă ai putea să-ţi faci vreun rău sau ceva de genul ăsta.

Danica râse, dar nu era nici pic de umor în sunetul acela distonant.

– Nu vorbeşti serios.

– Bineînţeles că vorbesc serios, spuse Kat şi oftă de parcă în momentul ieşirii aerului din piept se dezumflă şi fata strălucitoare păli în timp ce sclipirea din ochii ei se estompă într-o singură clipă. Ţi-ai pierdut soţul, Dani. Un astfel de incident poate da peste cap o persoană în modul cel mai serios.

Pentru Dani ar fi trebuit să fie o lovitură să o audă pe Kat vorbind despre Ell în felul acela, ca şi cum singurul lucru care mai conta era modul în care absenţa lui îi afecta pe toţi ceilalţi. Dar îi veni brusc în minte răposatul ei socru şi realiză că vorbele lui Kat erau adevărate. Uneori, oamenii se poticneau de o bordură invizibilă şi cădeau cu capul înainte apucându-se strâns de aer şi de promisiuni încălcate în timp ce aşteptau să ajungă jos. Oare asta făcea ea? Aştepta impactul?

– Nu am de gând să-mi fac rău, spuse Dani în final. Nu este stilul meu.

– Ştiu, spuse Kat ridicând paharul cu apă pe care îl luase din mâna lui Dani şi pe care în clipa aceea îl înapoia. Dar nu poţi, pur şi simplu, să te furişezi în acest fel. Nu este corect.

– Îmi pare rău, spuse Dani.

Kat dădu din cap aprobator, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea cu umerii aplecaţi şi paşi greoi şi târşâiţi. Chiar înainte să dispară pe uşa ce ducea în salon, se opri cu spatele drept şi capul aplecat.

– Știi că te iubim, nu?

– Poftim?

– Noi toate te iubim, Dani. În diverse feluri și pentru diverse motive. Dar noi toate îți ducem dorul. Vrem să te întorci. Probabil că nu ai nevoie să auzi asta acum, dar m-am gândit că trebuie să știi.

În acea noapte, Dani nu dormi deloc și când soarele răsărea peste Blackhawk, ea îl aștepta pe verandă. Era un început de zi stacojiu, genul de dimineață care vestea furtuni cu tunete și fulgere și vânt. Aerul era umed și înăbușitor, ca un avertisment, dar Dani îl întâmpină cu bucurie. Când o rafală caldă ridică praful la picioarele ei și îl răsuci într-un dans scurt și nebunesc, i se păru a fi o manifestare de simpatie – un moment de consolare care răspundea în ecou confuziei totale pe care o simțea.

Ultimul lucru pe care Dani voia să-l facă era și singura opțiune disponibilă pentru ea. Cu toate că realiza că probabil era prea târziu, pe măsură ce noaptea se scursese încet, gândul că o lăsase pe Sam să dispară fără nicio explicație devenise de nesuportat. În umbrele lungi și roz ale zilei care se năștea, era aproape imposibil să crezi că totul era doar rodul imaginației Samanthei. Că apariția ei și cele două cuvinte ale acelei mărturisiri tăioase nu erau decât fragmente ale unui coșmar care se estompa rapid. Dar ceva în sufletul lui Dani părea distrus și imposibil de reparat și ea știa în adâncul sufletului că până și cel mai urât vis nu putea atinge niciodată certitudinea cu care ea rămăsese credincioasă iubirii lui Etsell. În mod sigur exista dovada acestei trădări. Și poate că Sam mai zăbovea încă în Blackhawk.

La marginea orașului era un motel, un motel mic și

cam dărăpănat care se făIise cu gloria verdelui-aprins din anii '70. Dar nimeni nu se atinsese de el de atunci şi în anii care se scurseseră între timp, covorul miţos şi cuverturile portocaliu-închis văzuseră prea multă viaţă ca să fie considerate altcumva decât respingătoare. O aură de neglijenţă se agăţa de jaluzelele asimetrice şi chiar şi arborii care fuseseră plantaţi să ţină umbră unei mici zone de picnic, tocmai dincolo de parcare, arătau sumbru cu coroanele lor grele care atârnau pieziş deasupra meselor cu vopseaua cojită.

Era un loc la fel de potrivit ca oricare altul să o caute pe Sam şi, chiar înainte să tragă maşina în parcare, Dani ştiu că găsise ceea ce căuta. La motelul lăsat în paragină exista o singură maşină şi acea maşină avea o plăcuţă de înmatriculare proprie maşinilor închiriate. Dani nu acordase nicio atenţie vehiculului condus de Sam, dar maşina în discuţie ocupa două spaţii de parcare cu cauciucurile deformate şi geamurile opace reflectând lumina ca şi cum ar fi avut multe de ascuns.

Dani parcă la câteva spaţii depărtare şi se întrebă la care uşă ar fi trebuit să bată. Chiar în faţa maşinii închiriate erau două camere, una marcată cu un 2 care atârna şi cealaltă fără niciun număr. Dar pe când reflecta asupra posibilităţilor, una dintre uşi se deschise brusc şi Samantha Linden păşi în ziua neprietenoasă. Aruncă o privire spre cer şi îşi feri capul de un vânt năbădăios, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre maşină, deschise cu un pocnet portbagajul şi aruncă un rucsac în locul întunecat.

În lumina dimineţii, Dani reuşi să observe că Samantha se schimbase mult de când se întâlniseră prima dată. Femeia părea cumva mai micuţă. Obrajii îi erau

supți în timp ce oasele fine ale feței se proiectau în unghiuri care redau trăsăturile ei severe și intransigente. Chiar și brațele îi păreau dure, la fel ca marginile cu colțuri ascuțite care se puneau în mișcare involuntar pentru a proteja curba ușoară a abdomenului ei îngust. Și în acel loc se afla o aproape imperceptibilă urmă care se cumințea spre mijloc, o dovadă că era adevărat ce îi spusese lui Dani.

-Stai, spuse Dani ieșind din mașină.

Habar nu avea dacă putea să ducă până la capăt ideea, dar portiera era deschisă și ea stătea deja pe pavajul cu crăpături înainte de a avea timp să se gândească la ceea ce făcea.

Sam se întoarse brusc și șocul revederii lui Dani deveni evident în privirea ei foarte mirată. Își așeză însă o mână pe capota mașinii și își reveni.

– Zbor fără rezervare, spuse ea. Trebuie să ajung la aeroport.

Dani nu o luă în seamă. Se forță să traverseze spațiul dintre ele și își puse ambele palme pe partea opusă a mașinii lui Sam, ca și cum ar fi putut să o țină în loc doar cu degetele. Doar cu voința.

– Este adevărat? întrebă ea.

Sam nu răspunse. Nu era obligată.

– Ascultă, spuse ea și oftă. N-ar fi trebuit să vin. Nu știu de ce am făcut-o.

– Este prea târziu pentru asta acum. Știu. Și cred că îmi ești datoare cu o explicație. Motivul pentru care ai venit, nu-i așa?

Dani nici măcar nu se deranjă să-și ascundă amărăciunea din glas care îi scăpa de pe buze compactă și malițioasă, o emanație otrăvitoare care învenina aerul dintre ele.

Oricine altcineva s-ar fi făcut mic sub povara furiei lui Dani. Dar Sam doar dădu din cap o singură dată şi veni mai aproape îndreptându-şi spatele de parcă şi-ar fi adunat puterea până la ultimul strop ca să reziste la ceea ce urma să vină. Nu se eschiva, chiar părea să întâmpine totul cu bucurie.

– Am doar câteva minute, spuse ea.

– Cât de avansată e sarcina?

– Cincisprezece săptămâni.

– De când ştii?

Buza lui Sam se trase în sus într-o imitaţie neizbutită de zâmbet.

– De cincisprezece săptămâni, spuse ea.

– Şi ce ar trebui să însemne asta?

– A fost o greşeală, recunoscu Sam, deşi bărbia i se proiecta înainte într-o atitudine dispreţuitoare. Greşeli de o asemenea anvergură pot veni doar cu urmări pe măsura lor. Ştiam că voi avea de suferit pentru această greşeală.

Greşeală. Prin mintea lui Dani trecură ca un fulger scenarii respingătoare – soţul ei atingând cu buzele bărbia femeii din faţa ei şi, mai rău, cuprizându-i cu mâinile talia mică. Ea tremură violent şi se chinui simţindu-se sufocată de un suspin neaşteptat.

– *Te urăsc.*

– Ştiu.

– De ce eşti aici? insistă Dani. De ce îmi faci asta? N-aş fi ştiut niciodată...

Sam strânse ochii de parcă ar fi dorit să scape de realitatea neplăcută. Fruntea i se încreţi de-a lungul cutelor chinuite, umerii i se încordară şi capul i se lăsă în jos.

Când îşi ridică privirea, pe faţa ei se văzu o expresie nesfârşit de tristă. Dar i se împotrivi şi se arată plină de viaţă. Ignorând întrebările lui Dani, spuse cu răceală:

– El era foarte supărat. Am crezut că vom putea pretinde că nu s-a întâmplat nimic, dar el voia să-ţi spună.

Era foarte dificil pentru Dani să se gândească la Etsell în termenii aceia. Imaginea soţului ei, puţin mai mult decât un străin, certându-se cu o femeie de care Dani nici măcar nu ştia că trebuia să se teamă. Îşi recunoştea vinovăţia? Simţea vreun regret? Putea el să anticipeze cum o astfel de întâmplare avea să transforme pentru totdeauna cursul vieţii lor? O parte din ea îl ura pentru că dorea să impună genul de prejudiciu care avea să fie cunoscut de toată lumea. Şi totuşi, ştia că dacă el s-ar fi întors – acest păcat, o mină terestră între ei –, lucrurile n-ar mai fi fost niciodată la fel. Era convinsă că avea să vadă trădarea scrisă cu litere de-o şchioapă pe orice filă a vieţii lui, la fel cum avea să o şi simtă în intimitatea mutilată a atingerilor lui.

– Ne-am certat, îşi continuă Sam povestirea cu indiferenţă, fără menajamente şi firesc. Şi el a plecat.

Sam nu era obligată să explice ceea ce intenţionase să spună. Ei se certaseră şi Etsell dispăruse de pe faţa pământului. Prăbuşit în munţi. Scufundat în mare. Oferindu-se ca jertfă zeilor primitivi care încă bântuiau colţurile din nord ale ţării fără ca vreun ochi de om să-i fi zărit vreodată. Exista o persoană de învinovăţit: Samantha. Dar nu se rezuma totul doar la asta şi chiar în timp ce Dani dorea cu înfocare să lămurească lucrurile cu adulterina din faţa ei, se văzu nevoită să recunoască şi vina lui Etsell. Iar în vreme ce mintea ei se întoarse repede la

momentele dinaintea plecării lui în Alaska, la propriile ei trădări şi scăderi, realiză că era vorba de mult mai multă vină.

– Şi ai plecat şi tu, spuse Dani amintind de dispariţia lui Sam.

Samantha ridică un umăr şi dădu din cap aprobator.

– Ştiu că îţi imaginezi că sunt dracul în persoană şi, în mod sincer, dacă aş fi în locul tău, probabil că mi-aş scoate ochii cu ghearele. Dar nici pentru mine nu a fost uşor. Şi nici nu este.

Dani scoase un zgomot gutural furios.

– Te aştepţi să-mi pară rău pentru tine?

Cele două femei rămaseră nemişcate pentru o clipă care păru că nu se mai sfârşeşte, uitându-se sfidător una la cealaltă în timp ce un tunet începu să se rostogolească în depărtare şi pământul să scoată un suspin nervos şi adânc.

În cele din urmă, Sam ridică mâinile în semn de predare şi spuse:

– Îmi pare rău.

Cuvintele ieşiră împietrite. Teatrale. Dani avu bănuiala trecătoare că Samantha Linden nu se scuzase pentru multe lucruri sau situaţii din viaţa ei. Dar nici chiar acea proclamare câştigată cu greu nu făcu nimic ca să uşureze impactul tuturor celor auzite.

– Asta nu e suficient, rosti Dani printre dinţi. Şi nu va fi niciodată.

Sam ridică un pic din umeri şi se mişcă spre maşina închiriată. O mână de fraze dezamăgitoare – informaţii care o lăsară pe Dani să se simtă în culpă când mai mult, când mai puţin – şi ea era gata să plece.

– Stai! spuse Dani sărind dincolo de capotă şi întin-

zând mâna într-un gest de disperare. Nu mi-ai spus de ce ai venit.

Doar pentru o clipă, privirea lui Sam trădă o urmă de vulnerabilitate. De ceva care părea să ascundă cu grijă suferința – o expresie la fel de nepotrivită pe fața ei neiertătoare cum părea și mijlocul care i se îngroșa în discordanță cu liniile trupului altfel delicat.

– Nu pot păstra acest copil, spuse ea când Dani abandonase speranța că Sam va mai scoate vreun cuvânt. Și am vrut... înainte să...

– Ce? spuse Dani brusc.

Sam se blocă și își înăbuși cu greu emoția.

– Este și copilul lui Etsell.

Danica

– Etsell a dispărut.

Pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat cine vorbise, deși în parcare nu eram decât eu și Samantha. Eu vorbisem. Și în hăul pe care vorbele rostite de mine îl creaseră, am auzit ecoul propriei mele acceptări. Soțul meu nu se mai întorcea. Dacă îmi doream cu înfocare salvarea lui, în clipa când ar fi păşit din întuneric să-mi dea asigurări că Samantha Linden era o mincinoasă şi să recupereze tot ce pierduserăm, acele ultime speranțe disperate ar fi fost nimicite de situația şocantă a femeii din fața mea. Se terminase. Totul. În mod definitiv, cu simplitate şi cu toată trista lipsă de eleganță a unei confesiuni făcute într-o parcare, într-o dimineață apăsătoare în care stătea să plouă.

Samantha încuviință din cap o singură dată, un gest făcut în grabă, care păru să distrugă orice urmă de simț al obligației care-i mai rămăsese. Cu o mişcare agitată, se năpusti în maşină şi porni motorul. Ce mai era de spus?

M-am retras de lângă vehicul aproape înnebunită şi am urmărit-o cum pleacă, vrând parcă să mă asigur că, odată ce va ieşi din viața mea, va rămâne departe pentru vecie. Implicațiile sosirii ei neașteptate şi tot ce fusese silită să mărturisească începeau deja să mă agreseze şi

să se întrepătrundă în viaţa mea cu o perseverenţă care făcea tot ce se întâmplase dificil de acceptat. Imposibil de uitat. Dar înainte de a accepta faptele, aveam nevoie să fiu singură.

Singură. Fermitatea acestui cuvânt era suficientă să mă ameţească, aşa că am întins mâna spre maşină să-mi menţin echilibrul. Mâna mea atinse uşor geamul dinspre locul pasagerului, iar acesta începu să coboare automat.

– Iată, spuse Sam prin geamul deschis împingând spre mine o bucată de hârtie, o foaie de hârtie ruptă, liniată, boţită şi împăturită în patru purtând semnele unei manevrări exagerate. A fost un reflex să o iau, să deschid palma pentru oferta făcută, dar imediat ce am ţinut în mână biletul misterios, am descoperit că nu voiam să fac nimic cu el. Am încercat să îl returnez lui Sam, dar maşina trecuse deja pe lângă mine. Am urmărit-o până pe drum şi cum s-a făcut nevăzută dincolo de şirul de arbori care izolau motelul de şoseaua întinsă.

M-am întrebat unde mergea. Dar nu mă interesa.

Prima picătură de ploaie m-a atins în acelaşi moment în care soarele dispăruse în spatele unui grup de nori întunecaţi. Cu doar o clipă mai înainte, acelaşi soare fusese strălucitor şi parcă venit din alte sfere, dar când razele de lumină portocalii şi furioase au fost înghiţite cu iuţeala de mână a unui magician nevăzut, dimineaţa a căpătat nuanţe de verde şi albastru. Totul a devenit înceţoşat şi neclar, un peisaj subacvatic, şi chiar înainte ca din înaltul cerului să se dezlănţuie un potop estival, mi-am dorit să fiu cuprinsă din toate părţile de apă.

Ploaia se revărsa peste parbrizul maşinii mele ascunzând vederii totul în afară de modelul surprinzător

desenat de picăturile de apă pe geam. Am stat acolo foarte mult timp, respirând aerul umed şi răsucind fără oprire bucata de hârtie de la Sam între degetele tremurătoare. Biletul e scris pe toată suprafaţa – simţeam forma întipărită a cuvintelor scrise cu o mână apăsată, literele în relief conturate invers precum codul scrijelit al unei limbi uitate.

Dar nimic nu era misterios în totalitate, aşa că am desfăcut cu grijă foaia de hârtie şi am întins-o peste volan.

Nu eram pregătită pentru caligrafia familiară, pentru numele meu scris neglijent ca o invocaţie în partea de sus. *Dani*, scrisese el pe ultima epistolă ornată cu o bară oblică spre dreapta şi înclinată spre un viitor pe care nu aveam să-l cunoaştem niciodată. Întotdeauna îmi scria numele în felul acela, iar mie mi se părea a fi o reprezentare foarte optimistă şi o dorinţă implicită pentru tot ceea ce urma să vină. Dar de data asta m-a durut să văd disperarea din înclinarea literelor, mâzgâleala dezordonată a celor două cuvinte care acopereau pagina de sus până jos: *Iartă-mă.*

În mod repetat – *iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă* – de parcă ar fi fost atât de simplu. De parcă ai putea spune *Iartă-mă* şi ai şterge tot ceea ce se întâmplase. Nu exista niciun loc unde să iei viaţa de la început. Nu mai era nimeni de iertat. Etsell dispăruse, iar eu fusesem condamnată să trăiesc de-acum încolo cu consecinţele unor acţiuni care nu îmi aparţineau.

Nu puteam uita. Şi nu puteam merge mai departe fără să nu fac o alegere. Samantha fusese sigură de acest lucru.

În partea de jos a foii de hârtie, era o înşiruire de

numere scrise într-o aliniere compactă cu un marker permanent. Acestea eclipsau cererea fără sfârşit a lui Etsell şi distrugeau pagina ca şi cum ar fi pretins să ştie ce intenţionam să fac cu ele. Nu exista nicio explicaţie, nicio informaţie de identificare. Doar cele zece cifre şi faptul că Sam îmi lăsase o punte sub forma numărului ei de telefon.

Cândva, Etsell mi-a spus că puţinele amintiri pe care le avea despre mama lui erau un pic mai mult decât pozele la minut şterse, momente încremenite în timp care ofereau scene şi emoţii într-o culoare monotonă şi necompromiţătoare, doar cu o nuanţă sau două mai pală decât în realitate. El recunoştea că foarte des nu îşi dădea seama ce era amintire reală şi ce construise el din amintiri împrumutate, din întâmplări pe care cunoscuţii i le povesteau şi pe care el, în necunoştinţă de cauză, le aduna între paginile propriei istorii. Mama lui îl părăsise prea devreme, iar copilul pe atunci în vârstă de opt ani nu fusese preocupat să păstreze mireasma parfumului ei sau modul în care îi cădea părul pe obraz. Abia după ce ea s-a dus, Estell a început să ducă dorul acestor lucruri. Dar era deja prea târziu.

Deşi regreta indiferenţa anilor lui de început şi modul nonşalant în care o lăsase să-i scape printre degete, era o experienţă pe care Etsell o putea reproduce cu o claritate de cristal. Ziua aceea îi rămăsese în minte la fel de proaspătă şi de intactă ca primii fulgi de zăpadă în palma mâinii lui reci: şase vârfuri ascuţite cu linii atât de bine proporţionate şi de proaspete că era aproape dureros să te uiţi la perfecţiunea lor sculptată cu mare migală.

Estell n-a împărţit amintirea cu mine până în ziua când mi-a spus că dorea să fie tată, iar eu nu am înţeles. Nici măcar nu am încercat. Dar dintr-un anume motiv, în timp ce mi-am pierdut jumătate de dimineaţă în captivitatea maşinii mele, m-am gândit la mama lui Ell şi la povestea pe care el o ţinuse strâns în pumn ca pe un diamant.

Cu o vară mai înainte ca Melanie să se stingă, aceasta a cumpărat un permis anual la Lake Cetan, un mic bazin cu apă proaspătă care decupa o potcoavă adâncă în jurul celui mai înalt deal din ţară. Nu era cine ştie ce lac, avea fundul stâncos în loc să fie înnămolit şi era prea mic pentru orice tip de ambarcaţiune, aşa că apa era neobişnuit de limpede. Chiar şi atunci când stăteai în apă până la brâu puteai număra pietrele de la picioarele tale. Mărginit de arborii care făceau umbră şi supravegheat de o mică echipă de salvamari oarecum incompetenţi, era cea mai grozavă destinaţie pentru o zi de vară leneşă pe o rază de aproape cincizeci de kilometri.

N-am mers la Cetan când eram mică sau, dacă am fost, experienţa nu a fost memorabilă. Dar pentru Etsell, săptămânile pe care le-a petrecut acolo cu mama lui se înfoiau în cea mai dragă amintire a tinereţii sale. Ele se înălţau şi se dilatau ca una singură şi răspândeau mirosul plăcut familiar al pâinii coapte, al cearşafurilor în voia vântului şi al copilăriei însăşi.

Cu toate că, fără îndoială, petreceau nesfârşite zile plictisitoare afundându-şi degetele picioarelor în apa rece, după-amiaza care strălucea de importanţă pentru Ell era cea în care Melanie l-a convins în cele din urmă să sară de pe trambulina înaltă.

În mijlocul lacului exista o platformă care fusese ridicată cu foarte mulți ani în urmă pentru ca toți turiștii să-și amintească cu exactitate cine fusese în spatele acestei construcții. Era o monstruozitate, un amestec de metal și beton care se arcuia peste apă ca un artefact dintr-o lume necivilizată, rezumată la bârfă și imaginație. Două trambuline se balansau în afară, perpendiculare pe o platformă basculantă, un punct de atracție de la care toată lumea de pe plajă putea urmări cu exactitate cine era la rând pentru trambulina de jos și cine avea curajul să înfrunte scara spre trambulina superioară. Cele cincisprezece trepte spre trambulina superioară erau asemenea unui rit de trecere care separa bărbații adevărați de băieței și să facă oboiectul multor provocări.

Miss Melanie era expertă la înot, o mamă de vreo cincizeci și ceva de ani care putea încă spinteca apa de la o margine a lacului la cealaltă, cu mișcari atât de puternice și impresionante din punct de vedere tehnic încât părea mai potrivită să predea lecții de înot decât salvamarii plini de coșuri care bătătoreau plaja. Dar Etsell, după trei ani de exerciții, se prăbușea în valuri lipsit de eleganță, ca o bucată de plumb, reușind să devină expert doar în stilul câinesc.

– Doar o dată, l-a îndemnat mama când umbra unui nou an școlar se profila întinsă peste vara lor liniștită. Imaginează-ți ce vor spune băieții la școală.

Ochii lui Etsell se umeziseră când spusese povestea și era evident că, în mintea lui cel puțin, îndemnul lui Melanie era blând și afectuos, născut din încrederea adânc înrădăcinată în fiul ei și în abilitățile acestuia și nu din dorința de a-l presa să reușească. Mama îl încuraja cu

blândeţe şi mai apoi chiar îi demonstra cum să o facă despărţind apa cu mâinile şi forfecând-o cu picioarele spre platformă.

Părul lui Melanie încărunţea, dar în lumina soarelui şi la distanţa aceea, strălucea ca argintul în clipa dinainte ca ea să păşească spre capătul trambulinei. Un genunchi îl ridicase până aproape de piept, placa de aluminiu se înclinase şi într-o mişcare plină de graţie, ea sărise chiar de la capăt cu braţele strâns lipite pe lângă urechi şi vârfurile picioarelor întinse. Când a despicat apa cu vârfurile degetelor şi s-a cufundat cu totul în undele azurii lacului, a lăsat în urma ei doar câţiva stropi.

Cu cinci minute înainte ca fluierul final să fie programat să dea semnalul, Etsell a înotat spre trambulină însoţit de mama lui. Soarele începea deja să se ascundă în spatele copacilor, iar briza de pe apă era îndeajuns de rece să dea de înţeles că toamna se apropia. Ell îşi alesese momentul cu grijă aşteptând până când plaja începuse să se golească, iar persoanele care mai rămăseseră erau mame care strângeau la un loc copiii foarte mici şi o mână de muncitori care trecuseră pe acolo pentru o bălăceală rapidă la sfârşitul zilei.

Platforma era goală şi când Ell urcă pe planşeul de beton, rămase surprins să realizeze că Melanie nu-l urmă.

– Voi aştepta aici, strigă ea din apă în timp ce prin mişcarea moderată a picioarelor producea cercuri dedesubtul ei, iar faţa îi era mângâiată de ultimele raze de soare şi presărată cu câteva mici semne de înaintare în vârstă pe care Etsell le confunda cu pistruii. Vreau să te urmăresc.

Etsell râdea când mi-a povestit că picioarele nu-i

tremuraseră niciodată atât de tare în timpul ascensiunii nesfârşite. Spunea că a numărat treptele convins că trambulina nu putea fi mai sus de zece. Când degetele au atins a zecea treaptă şi şi-a dat seama că mai avea de urcat, a fost gata-gata să bată în retragere. Dar ea se afla jos menţinându-se deasupra apei chiar în locul unde el s-ar fi lansat ca o ghiulea.

– Haide! strigă mama râzând în timp ce respiraţia ei încreţi suprafaţa apei.

Restul urcuşului se dovedi mai mult un act de iubire decât o chestiune de mândrie, o acţiune îndeplinită forţat pentru că nu suporta gândul că ar fi dezamăgit-o. Când a ajuns sus şi când s-a văzut obligat să parcurgă drumul instabil către capătul cel mai îndepărtat al trambulinei, a crezut că se va prăbuşi de groază.

– Nu pot să o fac! spuse el uitându-se în jos spre ea de la înălţimea aceea imposibil de măsurat. Voi cădea!

– Ăsta-i scopul, răspunse Melanie zâmbind.

– Dar eu nu vreau să cad.

– Doar eu sunt aici, spuse ea ridicând din apă mâinile, pe care i se prelingeau picături micuţe ca nişte pietre preţioase minuscule şi strălucitoare. Eu te voi prinde.

Etsell ştia că ea nu-l putea prinde. Că ar ucide-o dacă ar încerca. Dar el oricum închise ochii, se luptă cu bătăile ca de tobă ale inimii până când aceasta ajunse la un ritm întrucâtva constant şi sări.

A fost o cădere liberă, o coborâre rotită, un moment desprins parcă din timp când i s-a părut că era mai uşor decât aerul şi din senin, la cheremul unei gravitaţii neîndurătoare. Totul s-a terminat într-o clipă. Singurul lucru pe care l-a simţit în secunda când picioarele lui au lovit

apa a fost senzația de înec, senzația că era aspirat dedesubt de ceva foarte mare și fără fund și că nu mai era cale de întoarcere.

Dar tot atunci, a simțit atingerea degetelor ei, delicate ca niște aripi de fluture. Mâinile lui Melanie îi prinseseîncheieturile și apoi alunecară mai departe pe sub brațele lui trăgându-l din ce în ce mai sus prin tunelul verde-albăstrui al lacului, până când îl prinse de mijloc. Etsell a străpuns suprafața apei cu un strigăt, un icnet înăbușit care ar fi putut fi un suspin sau un hohot de râs. Poate chiar de-amândouă.

Dar Melanie râdea îmbrățișând trupul băiețelului ei susținându-i pe amândoi cu fiecare lovitură puternică de picioare.

– Ai reușit! a șoptit ea pe pielea lunecoasă a gâtului lui. Sunt foarte mândră de tine! Ai reușit!

– Vreau să o mai fac încă o dată, a spus el.

Într-adevăr, era disperat să repete săritura. Să zboare pentru mai puțin de o secundă așa cum alunecase prin aerul cald de vară. Și, cel mai mult dintre toate, să-i simtă degetele în timp ce cădea trăgându-l din străfunduri și ajutându-l să se ridice.

14

TOTUŞI

Ploaia înainta prin Blackhawk ca un soldat: repede şi hotărâtă, cu rotirea decisivă a unei pelerine negre care limpezi cerul dintr-o mişcare rapidă. În spatele unui pâlc de nori întunecaţi, orizontul licărea şi dansa în timp ce lumina soarelui făcea prisme din fiecare picătură de apă şi deforma lumea într-un caleidoscop, într-o poveste întrezărită printr-o lentilă de sticlă spartă.

Dani nu observase curcubeul din băltoace pe drumul spre casă sau briza uşoară care ridica frunzele deasupra ei şi făcea ţăndări un milion de mici cristale deasupra maşinii. Simţea doar colţurile ascuţite ale hârtiei pe care o mototolise în mână şi caverna adâncă din sufletul ei, unde toate lucrurile în crezuse fuseseră demontate.

Casa era goală când păşi în interior prin uşa din faţă. Se simţea absenţa lui Kat în încăperile înăbuşitoare şi tăcute. O parte din Dani murea de dorinţa să înghită una dintre pilulele de dormit ale lui Char, să se bage în pat, să se ascundă dedesubtul păturilor şi să pretindă timp de câteva ore cel puţin că nu se ţicnise. Era însă prea realistă pentru asta. Mâinile nu îi erau obişnuite cu inactivitatea aşa că se pomeni mişcându-se prin casă hotărâtă, deschizând

ferestrele să surprindă adierea unui vânt rece nepotrivit în acea perioadă a anului, rearanjând pernele pe canapea sau făcând ordine printre perechile de pantofi pe care Kat le aruncase din picioare lângă uşă.

Dani realiză cu o tresărire că era luni şi că avea zi plină la salon. Aruncă o privire spre ceasul de pe măsuţă şi văzu că era şapte şi jumătate. Trecuse doar o oră de când ieşise să o caute pe Samantha.

Simpla amintire a numelui acelei femei îi făcu palmele să se înfierbânte, dar ea nu nu se putea lăsa doborâtă. Nu în clipa aceea. Îşi îndepărtă gândul din minte cu o agitaţie disperată şi se îndreptă spre duş. O noapte de nesomn, un suflet chinuit... Dar exista vreo recompensă pentru tot ceea ce îndurase ea? Etsell dispăruse şi singurul lucru pe care îl lăsase în urma lui era o bucată de hârtie pe care cerea cu ardoare iertare.

Şi un copilaş care nu era al ei.

Orice era mai bine decât să fie singură cu sine – chiar şi să zâmbeşti din pricina a zece conversaţii asemănătoare despre furtuna matinală neaşteptată.

Prima programare a lui Dani era fixată la ora opt şi până să deschidă uşa din faţă a salonului şi să apese pe butonul de pornire pentru piesa muzicală a zilei, îşi fixase pe faţă un zâmbet de parcă ar fi fost o bijuterie. Fusese dificil să găsească un zâmbet potrivit şi un fel de blândeţe pe buze care să nu aducă nici măcar vag cu o grimasă, dar reuşise. Şi în clipa când prima ei programare intra grăbită pe uşă, Dani aruncă o privire rapidă în oglindă şi hotărî că nimeni nu avea să ştie ce se întâmpla în spatele privirii ei. Poate că va putea să-şi ducă existenţa mai departe în acest fel – dură şi rece ca marmura, inflexibilă, jucând un rol. Poate că nimeni nu va şti niciodată.

Masca se dovedi reuşită până la ultima programare a zilei. Dani ştia că Natalie era programată ultima în acea zi, aşa că îşi petrecu întreaga după-amiază pregătindu-se pentru întrebările surorii ei, pentru inevitabila confruntare. Natalie era mult prea cu picioarele pe pământ să înghită ceea ce ea considera, fără îndoială, acţiunile egoiste ale lui Dani din noaptea anterioară. Avea să fie un interogatoriu calm şi o litanie care să susţină multiplele căi prin care Dani putea şi trebuia să-şi îmbunătăţească deprinderile sociale. Nu avea importanţă că erau rude şi că îşi puteau permite luxul să se piardă cu firea una în faţa celeilalte. Nu avea importanţă că Dani tocmai îşi pierduse soţul.

Dar la sfârşitul zilei nu Natalie îşi făcu apariţia, ci Char.

– Ce cauţi aici? întrebă Dani mult prea surprinsă ca să fie politicoasă.

Char aruncă o privire prin salon de parcă nu l-ar mai fi văzut de un car de ani. Şi adevărul era că nu-l mai văzuse de foarte mult timp.

– Am şi uitat ce frumos este aici, spuse ea. Puţin cam pretenţios, dar plăcut. Ai nevoie de ceva negru. Nu e asta o regulă în design? Fiecare încăpere are nevoie de o tentă de negru?

Dani îşi reprimă impulsul de a strâmba din nas ca să-şi arate dezaprobarea. Sfaturi legate de design de la femeia care purta jeanşi potriviţi mai degrabă unei adolescente de optsprezece ani şi care îi cumpărase draperii de duzină de la Walmart? Ar fi fost mai amuzantă dacă n-ar fi spus-o pe şleau.

– Unde este Natalie? întrebă Dani încercând o abor-

dare diferită. I-am promis că o tund înainte de a se reîntoarce la New York.

– S-a răzgândit, spuse Char. A mai avut câteva lucruri de ultim moment pe care dorea să le facă în Blackhawk înainte de a pleca.

Era o tentativă jalnică de minciună şi amândouă erau conştiente de asta. Char îşi înclină bărbia un pic şi îşi netezi tricoul fără mâneci pe şolduri – un articol vestimentar roz care o proclama drept o Bombă Victoria's Secret. Femeia sentimentală care plânsese la masa lui Dani dispăruse şi în locul ei revenise mama pe care Dani o cunoştea atât de bine. Char era confidenta ei, o persoană uluitoare, o femeie foarte mulţumită în pielea ei, fără să o intereseze ce gândeau ceilalţi. Şi pentru un anume motiv, ea venise personal să aducă vestea că Natalie va rata şansa de a avea o tunsoare nouă.

Dani simţi o înţepătură de nelinişte, dar îşi îndoi un braţ să alunge durerea bruscă din umăr şi îşi înăbuşi un căscat obosit.

– E foarte bine, spuse ea. Nu mă deranjează dacă voi pleca un pic mai devreme astăzi.

– Ba nu vei pleca mai devreme, spuse Char râzând. Am venit eu în locul ei. Eu sunt următoarea ta programare.

Pentru o clipă, Dani nu ştiu ce să spună. Ani în şir o bătuse la cap pe mama ei pentru această ocazie, iar în clipa aceea, când Char stătea în La Rue în toată splendoarea ei vulgară, Dani se întrebă, în primul rând, de ce îşi dorise cândva să îi schimbe lookul. Înainte însă de a-şi face prea multe griji, Char stabili regulile de bază.

– Nu te emoţiona prea tare, avertiză ea. Vreau să fiu

blondă. Exact ca aceasta, spuse ea şi scoase din geantă o cutie pe care o ridică în sus să o vadă şi Dani.

Din fotografia de pe cutie privea o femeie cu buzele ţuguiate şi cu părul de culoarea şampaniei în timp ce un X mare şi roşu pe etichetă o lămuri pe Dani că produsul la care se uita fusese la preţ redus.

O nuanţă de dezaprobare o făcu pe Dani să îşi ţuguie buzele.

– Nu va arăta foarte natural pe...

– Nu-mi pasă, o întrerupse Char. Ori îl faci cum vreau eu, ori mi-l fac singură.

Lui Dani îi luă câteva secunde să se hotărască.

– Bine.

– Perfect. Şi nu vreau să-l tai. Îl las să crească.

– Dar ce spui de o ajustare? Doar să îndrept vârfurile?

Char trase două agrafe din cocul franţuzesc dezordonat în care îşi strânsese părul subţire. După ce luă câteva şuviţe între degetul mare şi arătător şi studie buclele prelucrate, spuse:

– De acord. Un pic la vârfuri. Dar doar un pic, insistă ea măsurând cu degetele un pic peste un centimetru. Dani mimă măsura şi făcu un semn solemn din cap.

La început, Char o lăsă pe Dani să lucreze în linişte şi închise ochii când fiica ei îi spălă părul cu şampon şi chiar îi îngădui lui Dani să învârtă scaunul astfel ca ea să nu vadă ceea ce se întâmpla până când nu era totul gata. Dar dispariţia ciudată a lui Dani din noaptea trecută plutea ca un nor între ele, ca o prezenţă compactă şi sufocantă care le împingea tot mai departe una de cealaltă. Capetele opuse ale unui magnet.

Dani era epuizată şi deloc dispusă să sufle vreun cuvânt despre ceea ce se întâmplase, dar îşi simţea mama

încordată sub mâinile ei pricepute. Chiar înainte ca Char să-şi dreagă glasul, Dani ştiu ce avea să urmeze – întrebările umpleau aerul asemenea fantomelor tăcute.

– În legătură cu noaptea trecută...

– Nu vreau să discut despre noaptea trecută, spuse Dani.

– Nici eu, se plânse Char. Crezi că vreau să readuc totul pe tapet? Crezi că îmi place să-ţi analizez sentimentele sau să încerc să îmi dau seama dacă trebuie să-ţi înlocuiesc tacâmurile cu unele de plastic?

Dani pufni împotriva voinţei ei.

– Ce e cu voi, oameni buni? Nu-i posibil să vă imaginaţi că vreau să mă sinucid.

– Nici nu ne imaginăm. Dar nu te-am mai văzut niciodată aşa, Danica. După câte ştiu, semnalele tale de avertizare sunt faptul că asculţi Michael Bolton şi uiţi să te machiezi. Ceea ce şi faci, apropo.

– Nu ascult Michael Bolton.

– Atunci, ce asculţi acum? întrebă Char rotindu-şi braţele ca să cuprindă tot salonul cu braţele palide şi osoase apărute de sub marginea pelerinei.

– E John Coltrane. E jazz. Şi sunt machiată. Discret. Şi aproape adăugă fără milă. *Dar tu nu înţelegi asta.*

– Ei, mă rog. Ştii ce vreau să spun. Te porţi ciudat şi noi nu ştim cum să acţionăm.

– Nu trebuie să acţionaţi în niciun fel.

– Uşor pentru tine să o spui. Nu eşti tu cea care va trebui să te găseşti dacă te vei hotărî să... ştii tu.

– Poftim?

– Este foarte dificil, spuse Char şi se cutremură. Aşa am auzit.

Fără a fi nevoie, Dani trase tare de părul mamei şi îndoi foiţa cu care lucra într-un dreptunghi foarte strâns. Împotriva dorinţelor lui Char, ea împletea apusuri în blond platinat, în tonuri foarte întunecate de chihlimbar şi miere de albine, care mai diminuau ceva din şocul nuanţei cât de curând galbene a părului ei. Dar în ciuda contextului în care se desfăşura conversaţia lor, Dani se simţea cuprinsă de dorinţa de a-i oferi mamei ei exact ceea ce îşi dorea, să o transforme într-o aşa-zisă Marilyn Monroe, de fapt, doar o caricatură stupidă a acesteia.

– Este complicat, spuse Dani în cele din urmă întinzând mâna după pieptănul cu coadă subţire.

– Scumpo, viaţa este complicată. Punct.

Dani pufni simţind îngrozită cum durerea i se urca în piept ca un abur cald. Ochii i se umeziseră.

– Habar n-ai, şopti ea pe lângă impolitețea care-i stătea pe limbă.

– Asta-i ceea ce crezi tu? spuse Char şi puse un toc al pantofului pe podea ca să poată răsuci scaunul cu faţa spre Dani. Ochii îi scânteiau, iar fruntea îi era brăzdată de o linie neobişnuit de severă care adâncea ridurile pe care ea încerca din răsputeri să le ascundă. Tu crezi că eu nu înţeleg lucrurile complicate? Iubito, sunt doctor în asta.

– Tu ţi-ai ales viaţa, spuse răstit Dani. Nu eu ţi-am cerut asta!

Char se ridică brusc din scaun astfel că mamă şi fiică îşi atingeau vârfurile pantofilor. Pentru o clipă, Dani se întrebă dacă femeia mai în vârstă avea de gând să o pălmuiască, dar Char îşi ţinu pumnii strânşi şi poziţia corpului rigidă.

– Toţi facem alegeri, Dani, iar eu nu intenţionez să mi

le justific pe ale mele. Jucăm cu setul de cărți care ni se distribuie. Crezi că eu am dorit asta? Crezi că eu am dorit să fiu o mamă singură, abia supraviețuind, ținta glumelor fiicelor mele adulte?

– Char...

– Nu, o întrerupse ea ridicând de parcă ar fi parat vorbele lui Dani. Ascultă-mă. Uneori, viața e nasoală. Ca dovadă, dispariția lui Ell. Mai mult decât atât – este îngrozitoare, nedreaptă și greșită. Mă face să doresc să sparg lucruri și să strig ca și cum ar fi sfârșitul lumii.

Dani nu realiză că plângea până când nu-și puse palmele pe obraji și simți umezeală.

– Te rog, nu, spuse ea. Nu pot face asta acum. Nu pot asculta un discurs motivant.

– Nu este un discurs motivant, spuse Char întinzând mâna spre fiica ei și prinzând-o doar pentru o clipă de încheietură pentru ca mai apoi să îi dea drumul. Doar vreau să știi că noi înțelegem. Noi toate. Sigur, nu știm cum este să pierzi un soț, dar știm cum este să te doară. Natalie a venit acasă, iar Kat se comportă în mod neobișnuit, încercând să fie o soră bună pentru tine. Și eu sunt aici. Știu că asta nu înseamnă prea mult, că în decursul anilor nu v-am câștigat încrederea, dar vă iubesc. Știți asta, nu? Vă iubesc. Asta trebuie să însemne ceva. Asta trebuie să mângâie întrucâtva.

Kat rostise aproape aceleași cuvinte, dar ele sunaseră diferit venind din partea lui Char. Poate pentru că ea nu era persoana potrivită pentru afișări directe de afecțiune – îmbrățișări și sărutări, mici atingeri care comunicau mai mult decât un discurs elocvent. Și nici nu le spunea fetelor prea des că le iubea. Ele o știau, iar ea o spunea

îndeajuns ca ele să nu înceteze să o creadă, dar nu era un sentiment care se arunca în familia lor fără greutate.

Dani ştia că trebuia să răspundă. Că trebuia să se apropie de mama ei şi să-şi încolăcească braţele în jurul femeii, al pelerinei şi al foiţelor. Dar când deschise gura, nu se pregătise pentru ceea ce rosti.

– Sunt văduvă.

O recunoştea pentru prima oară pentru că şi rostise cuvintele cu voce tare pentru prima dată.

– Ştiu, Danica.

– Ar trebui să fiu bătrână şi încărunţită. Ar trebui să am consolarea unei vieţi în urma mea. Copii şi nepoţi... mai spuse ea în timp ce pieptul i se umfla, respiraţia îi era istovită şi chiar întretăiată. Este nedrept!

– Este nedrept, aprobă Char prinzând-o pe Dani de încheieturile mâinilor şi ţinând-o strâns. Dar gândeşte la ceea ce ai avut. Zece ani, fată dragă. Zece ani de dragoste, acel gen de dragoste pe care cele mai multe dintre noi nu-l vom întâlni niciodată.

– Etsell m-a înşelat.

Vorbele sunară atât de ireal şi de bizar că pentru o clipă, Dani fu convinsă că mama ei nici nu avea să le priceapă înţelesul.

– Poftim? rosti Char cu o expresie indignată, deformată de confuzie.

Ceva înlăuntrul lui Dani se năruí şi se dezintegră. Se simţea de parcă ar fi fost împrăştiată, de parcă fiecare atom ar fi trecut printr-o sită care o lăsa fără formă sau limite sau scop. Ea îşi ţinu respiraţia de teamă că eliminând aerul din plămâni ar desăvârşi o infracţiune.

– În Alaska, completă ea cu o voce abia auzită. Cu femeia aia de la Midnight Sun.

– Nu înțeleg.

– Ea a apărut la ușa mea noaptea trecută și mi-a povestit ce s-a întâmplat între ei.

Gura lui Char încremeni într-o linie furioasă.

– Târfuliță aia. De ce? De ce...

– Este vina mea, o întrerupse Dani smulgându-și brațele din strânsoarea mâinilor mamei sale. Eu sunt cea care l-a înșelat. Pe el și relația noastră. Și acum, el a dispărut și nu mă mai poate ierta niciodată pentru ceea ce am făcut și nici eu nu-l pot ierta...

– Dani...

– Căsătoria este foarte greu de înțeles, șopti ea. Adică, noi ne-am iubit, ne-am iubit cu adevărat, dar nimeni nu mi-a spus că anii vor trece și în final nu vom mai fi aceiași oameni care eram când a început totul.

Char întinse din nou mâinile după mâinile lui Dani și le luă în ale ei împletind degetele ca atunci când fetele erau micuțe.

– Sst, spuse ea trăgând-o mai aproape și reținându-i privirea. Nu spune asta. Voi v-ați iubit. Ai spus-o chiar tu. Ăsta-i lucrul cel mai bun pe care îl poate face cineva.

– Dar nu a fost îndeajuns. El m-a părăsit.

– El s-a dus în Alaska și s-a rătăcit. Nu te-a părăsit.

– S-a culcat cu ea.

– A fost o greșeală, spuse Char strângând mâinile fiicei ei atât de tare că o duru. Știi asta, nu? Știi că a fost o greșeală, nu?

– Ea îi va naște copilul.

Dani o urmări pe Char clipind, o reacție rapidă care se combină cu tremurul buzelor.

– Ce? reuşi ea în cele din urmă o întrebare micuţă şi foarte cuminte pe care n-ar fi auzit-o nicicum dacă n-ar fi stat atât de aproape.

– Ei s-au certat, continuă Dani. El a regretat şi dorea să-mi spună, dar Sam a încercat să-l convingă că nu era necesar să ştiu. Şi apoi, el a decolat. Fără destinaţie şi fără plan de zbor.

– A dispărut, termină Char închizând strâns ochii de parcă şi-ar fi pus o dorinţă şi cu cât ar fi sperat mai tare, cu atât mai probabil că s-ar fi împlinit. Şi tu o crezi? Crezi că spune adevărul?

– N-am vrut să cred, dar de ce ar minţi? De ce ar zbura ea peste un continent să mă chinuiască? Nu are nicio noimă.

Char dădu din cap aprobator, depăşi momentul de şoc şi încearcă în mod evident să prelucreze toate informaţiile pe care fiica ei i le împărtăşise.

– Dar Ell? A ştiut despre...?

– Copilaş? Îmi imaginez că nu. Era în Alaska de doar trei săptămâni. Am avut impresia... Am rămas cu impresia că s-a întâmplat imediat.

– Legea lui Murphy.

Dani se retrase de lângă mama ei şi făcu câţiva paşi înapoi. Aruncă o privire spre uşă cu o dorinţă arzătoare, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieşit în fugă şi nu s-ar mai fi oprit. Dacă ar fi făcut ceva aproape înspăimântător contrar caracterului ei. Dacă, pur şi simplu, s-ar fi dezlănţuit. Dar în loc să fugă, se ocupă de lacrimile care deja i se uscaseră pe obraji.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, răspunse Char prăbuşindu-se înapoi pe scaun şi privindu-se în oglinda de deasupra chiuvetei.

Pentru o clipă, rămaseră tăcute amândouă, mamă şi fiică, încadrate de marginea aurită a oglinzii pe care Dani o alesese împreună cu Ell, un tablou al pierderii. Cu o secundă înainte ca Dani să se întoarcă din nou cu scaunul, Char surprinse privirea fiicei ei.

– El te-a iubit, Danica.

– Totuşi, rosti Danica, de altfel singurul cuvânt pe care se hotărî să-l spună şi care păru să cuprindă totul în răsuflarea acelui mic suspin. *Cu toate acestea, chiar şi în clipa asta, cel puţin.* Fără a ţine seama de timp, de dragoste şi de promisiuni. Eram aceeaşi şi totuşi...

– Ce ai de gând să faci? întrebă Char.

– Ce vrei să spui?

Dar Char nu răspunse. În schimb, întrebă:

– De aceea a venit, nu-i aşa? Să te lase să alegi, nu?

Dani ascunsese intenţionat de mama ei acea parte de conversaţie, dar în ciuda numeroaselor imperfecţiuni şi defecte, Char putea fi enervant de pricepută când venea vorba de oameni. Mai ales atunci când putea relaţiona cu persoana în discuţie. Dani se întrebă în treacăt dacă Char se gândise vreodată să scape de propriile dificultăţi – cele trei fete care îi împinseseră la limită venitul şi aşa insuficient şi garantaseră că îşi va trăi viaţa dintr-un chin în altul. Încercă să şi-o imagineze pe mama ei într-o Clinică de natalitate controlată sau stând pe un scaun uzat de birou la o agenţie de adopţii. Scena nu se materializă.

– Tu de ce ne-ai păstrat? se surprinse Dani dând glas unei întrebări imposibile.

– Pentru acelaşi motiv pentru care a venit şi fata aia

la tine, răspunse Char complet netulburată şi, după ce ridică o mână să împingă o foiţă picurândă de pe frunte, apăsă cu vârfurile degetelor colţul ochiului parcă să fixeze mai bine fardul. Pentru că nu mi-aş fi putut imagina să rezolv problema altfel.

Danica

M-am gândit să-mi pun gândurile pe hârtie. O scrisoare pe care nu o voi trimite niciodată – o scrisoare pe care n-aș putea-o expedia niciodată – și pe care el nu o va citi niciodată. Cuvinte care îmi stăteau pe limbă, lucruri pe care doream cu înfocare să le spun, lucruri care mi se lipiseră de cerul gurii din lipsa unei audiențe. Lucruri care mă făceau să mă simt prinsă în capcană și cu sufletul la gură, bolnavă de faptul că eram plină de lucruri pe care nu le puteam niciodată elibera, o boală care amenința să mă termine. Și când au început să mă doară fălcile de la încordarea de a ține totul în mine, am simțit o mâncărime în degetele încordate din nevoia de a mă elibera de tot. Pe oriunde. Chiar dacă era pe fila următoare foii de hârtie pe care o rupeam atunci în mici bucățele, refuzul unei vieți distruse.

Ce mi-am imaginat că s-ar întâmpla dacă aș începe să aștern totul pe hârtie? Că mărturisirile mele scrise în grabă aveau să oglindească acea cerere pe care el o scrisese aproape fără oprire pe biletul păstrat încă în buzunar? Că aveam să găsim în oglindire o cale de atac? De a termina cu toate? Îmi iubeam soțul și, în egală măsură, îl detestam. Îl învinovățeam și mă învinovățeam.

În săptămânile care au urmat apariției Samanthei la

uşa mea, vara a împărţit cu ţârâita ultimele zile calde rămase şi a plecat pe nesimţite ca un hoţ. La începutul lunii septembrie, Natalie s-a întors la New York lăsându-mă doar cu o privire care exprima milă şi o îmbrăţişare rapidă şi aprigă care dezminţise ultimele ei vorbe:

– Fruntea sus, Danica Reese.

Natalie păruse aproape veselă, dar se temea pentru mine. Am surprins asta în privirea pe care a aruncat-o peste umăr, în modul în care mi-a susţinut privirea cu o secundă mai mult decât era nevoie, căutând ceva ce nu descoperise.

După conversaţia mea din salon cu Char, m-am aşteptat ca trădarea lui Etsell să devină ştire pe prima pagină în Blackhawk. Mama nu era o persoană care să păstreze secrete, dar dintr-un anume motiv, infernul meu personal se dovedi a fi elementul care, în cele din urmă, îi pecetlui gura. Ea nu suflă niciun cuvânt nici lui Natalie şi nici măcar lui Kat, iar când Char ieşi din La Rue cu un cap plin de onduleuri delicate şi de culoarea pielii tăbăcite, îmi făcu un semn poznaş cu ochiul şi spuse:

– Nu-i rău.

O mişcare bruscă şi rapidă cu noua ei coafură, ca şi cum momentul pe care îl împărţiserăm amândouă dispăruse odată cu apa pe canalul de scurgere.

Am intrat într-un vid hotărâtă să nu discut cu nimeni şi să nu ies nicaieri. Aşa că am scris. Când mi-am dat seama că zilele au devenit toate la fel din pricina oboselii constante şi a unei vieţi lipsite de sens, am cumpărat un caiet şi am început să aştern pe hârtie scrisori către soţul meu răposat. Câte un cuvânt dintr-odată, câte o pagină dintr-odată. Şi când toate rândurile au fost ocupate, am

rupt foaia de sus până jos şi am făcut confetti din gândurile mele răzleţe.

La început, am încercat să pretind că Sam nu apăruse niciodată şi că prăpastia căscată între mine şi amintirea lui Ell nu exista. Dar m-am împiedicat de ea în cele mai neaşteptate momente, am căzut cu capul înainte în realitatea mea şi am aterizat atât de dur că, în cele din urmă, am învăţat să o păstrez pe ea şi pe copilaşul ei alături de mine. Aşa îi puteam controla. Îi puteam urmări cu coada ochiului astfel că nu erau în stare să se furişeze pe lângă mine când eram cel mai puţin pregătită pentru apariţia lor nedorită.

Era un echilibru calculat.

Învăţam să supravieţuiesc undeva între toate acestea, o existenţă în care, dacă respiram superficial şi îmi ţineam secretele aproape, puteam trece pe lângă ore aşa cum mătăniile mi se strecurau printre degete. Una şi încă una, apoi alte câteva înainte de fi obligată să încep din nou. O repetiţie atentă. O pace contrafăcută. Dar când m-am trezit în dimineaţa zilei de 10 septembrie, inima mea orbecăia după achiziţii rulând, gonind şi înnămolindu-se, şi ştiam că structura mea circumspectă era un pic mai mult decât un castel de nisip.

Mi-a luat aproape o zi să-mi dau seama de ce eram atât de întoarsă pe dos. Şi când mi-am amintit, totul s-a petrecut la repezeală, un atac de emoţie care m-a lăsat luptând pentru o gură de aer.

Zece ani. Trecuseră zece ani din ziua când eu şi Ell avuseserăm prima noastră întâlnire, noaptea care cimentase viitorul nostru şi ne dăduse startul în călătoria care m-a dus, singură, spre acest moment. Abia mai reuşeam

să-mi imaginez cum arătam atunci – de fapt, niște copii care nu aveau deloc cunoștință despre ceea ce va urma. În aer era un fel de melancolie, un iz dulce-amărui care atârna deasupra mea în timp ce treceam ca un fulger prin acele prime întâlniri asemenea diapozitivelor care se estompaseră pe margini.

Mi-am amintit de cutie tocmai când soarele începea să apună și mi-am dat seama cu un fior dubios că sora mea Kat revenea de la muncă peste doar câteva ore. După ce mi-am pus o jachetă pe mine și mi-am vârât picioarele într-o pereche de Mary Jane[1], am ieșit grăbită spre magazie. Apusul tremurător era liniștit și prăfos, estompat de pulberea ridicată de primele combine care începuseră să strângă recolta. Fusese o vară fierbinte, iar toamna aducea recolte-record. Toți specialiștii o afirmau. De obicei, iubeam această perioadă a anului, modul cum aerul devenea fragil, potrivit prognozei meteo, și frunzele începeau să se schimbe. Roadele pământului fertil nu încetau niciodată să mă uimească, dar în clipa aceea briza mi s-a părut cumva amenințătoare când am deschis brusc ușa magaziei, strănutând și deplasând săptămâni de necurățenie.

Lopata zăcea tristă pe podea, unde o aruncasem după ce plantasem tufele pe care mi le dăruise Benjamin. Bulgări de pământ uscat și plin de cenușă se țineau încă lipită de vârf și când mi-am croit drum spre salcie, am încercat să-i forțez să se desprindă lovind lopata de pământ.

Îngropasem capsula chiar în locul unde un ciot de

[1] Pantofi fără toc din piele neagră sau de lac, cu vârful rotunjit și o baretă cu cataramă încheiată peste laba piciorului, purtați la începutul apariției lor și de bărbați, și de femei, denumiți după un personaj creat de desenatorul american Richard Outcault (1863–1928) în asociere cu Buster Brown Shoe Company (n.tr.)

copac părea să îndrepte un deget noduros spre o adâncitură în iarbă. Fusese ideea lui Etsell, o noțiune pe care eu o îmbrățișasem binedispusă când el a revenit acasă după un zbor în Minnesota cu un cufăr micuț, modelat dintr-un lemn pe care nu l-am putut identifica, ceva cu un amestec egal de ondulații închise și deschise la culoare care avea un lustru la fel de puternic și strălucitor precum piatra de șlefuit. Ell spusese că provenea dintr-un arbore care creștea doar în Africa de Vest. Îl descoperise într-un mic magazin ascuns pe o alee uitată, un loc spre care fusese atras datorită mirosului de tutun proaspăt și a celui venit de la un condiment necunoscut care îi amintise cumva de mama lui.

– Este prețios, a spus el în timp ce ochii îi străluceau. Gândește-te doar de la ce depărtare vine. Imaginează-ți ce am putea pune în el.

Mi-am trecut degetele pe șirul de nasturi al cămășii pe care o purta și l-am apucat de guler. L-am tras aproape și l-am sărutat.

– Este o capsulă a timpului. Tu faci ca lucrurile să pară mult mai misterioase decât sunt. O comoară. Este o comoară!

Ell a simulat o expresie rănită, deși era prea entuziasmat să o mențină.

– Doar oamenii nebuni fac capsulele timpului din lemn. Va putrezi.

– Nu și acest lemn, spuse Etsell zâmbind superior. Tipul de la care am cumpărat-o a spus că este tare ca o stâncă. Indestructibil. În plus, spuse el bătând ușor capacul cu vârfurile degetelor, nimic nu trece peste acest lustru. Te rog, vom umple acest cufăr cu secrete și apoi îl vom

dezgropa când vom fi bătrâni și cu părul alb. Îți amintești filmul acela? Cel în care bătrâna doamnă se îmbolnăvește de Alzheimer și nu își poate aminti de propriul ei soț? Când vei fi plină de riduri și dezorientată și vei purta Depend[1], eu îl voi folosi să-ți reamintesc cine ești. Sau cine suntem.

– Ce romantic, am spus eu râzând și strâmbând din nas ca să-mi arăt dezaprobarea.

Etsell m-a ridicat de pe pământ pentru o clipă și și-a îngropat fața în adâncitura gâtului meu.

– Te ador, șoptise el pe pielea mea caldă. Tu mă desăvârșești.

– Mulțumesc, Jerry Maguire[2].

– Tu mă faci să doresc să fiu un om mai bun.

– Jack Nicholson[3]? am presupus eu.

– *La vita e bella; la vita e amore*[4].

– Ah, acum, pur și simplu, te lauzi, am spus eu trăgându-i un pumn în braț și desprinzându-mă din strânsoarea lui, deși deja mă fermecase pentru că, în mintea mea, socoteam și respingeam lucruri pe care le-aș fi băgat în mica lui cutie a Pandorei.

Eram tineri și, într-un final, nu am fost foarte creativi. Aveam o fotografie de la nunta noastră, un instantaneu sincer cu Etsell care întindea pe obrazul meu o îmbucă-

[1] Marcă de absorbante urologice fabricate de Kimberly-Clark Corporation din Texas din 1984 (n.tr.)

[2] Personaj din filmul cu același nume, distribuit de TriStar Pictures în 1996, cu Tom Cruise în rolul principal, care vrea să demonstreze că în viața nu contează doar banii (n.tr.)

[3] Actor, regizor și producător american născut în 1937, pomenit pentru replica anterioară *(You make me want to be a better man)* rostită de acesta în filmul *Mai bine nu se poate (As Good As It Gets)*, rol pentru care a primit și Oscar în 1998 (n.tr.)

[4] Viața e frumoasă; viața e dragoste (în limba italiană în original) (n.tr.)

tură de prăjitură franţuzească cu cremă de vanilie garnisită cu cremă de zmeură. Înainte de ceremonie, îl făcusem să promită că nu va face asta, dar, în ultima clipă, el s-a răzgândit şi a tras glazura din colţul gurii mele spre ureche ca pe o dungă de ruj. Ar fi trebuit să fiu furioasă, atât doar că m-a dus în baie sub pretextul că mă ajuta să mă curăţ când, de fapt, a lins toată crema de pe obraz cu limba lui caldă.

Ca să facem o listă cu preferinţele noastre, am folosit un bilet de carton pentru reţete: cărţi şi filme preferate, show-uri de televiziune şi mese pe care le-am pregătit împreună. Etsell a băgat un CD pe care îl copiase pentru noi, o combinaţie de Coltrane cu Nat King Cole şi Ella Fitzgerald, care continua să fie ciudată pentru mine. Ciudat, strident şi şocant de atrăgător, dar care merita fiecare notă neaşteptată pentru că, pentru un motiv pe care nu-l înţelegeam încă, exprima frumuseţea în legătură cu soţul meu.

N-am prea reuşit să-mi amintesc ce alte lucruri am mai îndesat în acea cutie şi când, în cele din urmă, i-am zărit marginea care privea iscoditor din groapa pe care o săpasem la rădăcina salciei noastre plângătoare, m-am simţit invadată parcă de un şoc electric. După ce am aruncat deoparte lopata, am îngenuncheat la marginea şanţului adânc şi am terminat de săpat cu mâinile.

Învelisem pachetul nostru într-o sacoşă din pânză de sac şi pe când curăţam cu grijă stratul acoperitor, m-am simţit uşurată să observ că timpul nu învechise cufărul foarte mult. Lateralele lui netede erau încă lucioase precum sticla, iar încuietoarea simplă strălucea încă în incandescenţa finală a luminii soarelui. Stătea grea în

brațele mele, împovărată de jurămintele pe care sufletele noastre foarte tinere le rostiseră cu atâta voioșie și de toate speranțele pe care le îngrămădiserăm în interior.

M-am lăsat jos și am așezat cutia pe coapse ținând-o delicat cu palmele întinse pe lângă lateralele tari și încercând cu fiecare părticică a ființei mele să rezist impulsului de a o arunca peste copac. Să văd lemnul despicându-se. Sau poate doream să o țin aproape, să-i strâng colțurile ascuțite la piept unde puteam simula, măcar și pentru un minut, că totul era perfect.

Minciuni, mă gândeam. Minciuni, decepție, promisiuni nerespectate și o viață de pierderi, o viață care mi se scurgea printre degete precum apa. Dar înainte de a-mi da seama ce făceam, degetele mele urmau linia capacului mângâind-o aproape cum făcusem și în după-amiaza când am pus cutia în pământ. Am aruncat câte o mână de țărână peste ea și apoi o alta, ca și cum ne îngropam visuri într-un loc unde nu aveau de ales decât să se maturizeze.

– Abia aștept să o dezgrop cu tine într-o bună zi, spusese Etsell.

– Crezi că mă voi schimba?

– Fără îndoială, am răspuns eu în timp ce Ell m-a prins de mână și mi-a strâns-o. Ce ar putea fi mai emoționant?

Nu știu cât am stat sub copacul acela, cu capul aplecat peste o cutie uitată, cu mâinile făcute căuș pe laterale, cuminți ca o dorință. Dar când, în cele din urmă, am tras brusc de marginea încuietorii cu unghia degetului mare, picioarele îmi erau amorțite și era mult prea întuneric să văd conținutul cufărașului considerat o adevărată

comoară. Am avut imaginea unei hârtii şi a unei carcase subţiri de CD, strălucirea opacă a unei fotografii şi câteva forme întunecate pe care nu le-am putut identifica. Nu avea importanţă. Nu doream în mod special să scot ceva anume, să pun pe masa din bucătărie şi să studiez ca şi cum aş fi în stare să dezgrop un filon de nenoroc sau chiar de tragedie care urma să pătrundă în sclipirea inocenţei noastre.

În schimb, am întins mâna în interior să simt fără să văd acel ultim lucru pe care-l ştiam sălăşluind în străfunduri. Era acolo, l-am găsit aproape imediat: un inel rece din metal împletit pe care Ell îl făcuse pentru mine când împliniserăm un an de când eram împreună. Era împletit din firul îngust de la un cablu pe care el îl răsucise şi apoi îl sudase. Un dar făcut de mâna lui. Un fel de promisiune.

– De fiecare dată când urmează să decolez, trebuie să fac o verificare înainte de zbor, mi-a spus el. Trebuie să mă asigur că flapsurile funcţionează, să analizez greutatea fără încărcătură şi să verific de două ori tensiunea în instalaţia electrică. De acolo provine ăsta, a încheiat el ridicând inelul subţire.

– Nu ai nevoie de firul ăla? am întrebat eu ridicând jucăuş o sprânceană.

Etsell nu m-a luat în seamă. S-a întins până la mâna mea şi mi-a pus inelul pe deget. Era un pic cam mare, dar s-a prins chiar sub articulaţie şi a stat.

– Fără această piesă micuţă, m-aş prăbuşi. Este indispensabilă. Absolut necesară. N-aş supravieţui fără ea.

Ell a tăcut, incapabil să mai articuleze exact ceea ce încerca să spună. Sau poate că a dorit să mă lase pe mine să completez şi să trag propriile concluzii despre băiatul

pe care afirmasem deja că-l iubeam. Şi cu toate că el părea că nu mai avea cuvinte, şi-a aplecat capul să sărute inelul de pe degetul meu la fel de solemn ca o binecuvântare.

Exact peste un an, când m-a cerut în căsătorie, a înlocuit acea bijuterie făcută de mâna lui. Şi adevărul era că am fost recunoscătoare. Firul de sârmă era tăios, iar marginea zimţată pe care el nu o sudase cum trebuie mi se agăţa mereu de pulovere. Dar l-am păstrat într-o geantă mică, decorată cu mărgele, ascunsă în sertarul cu lenjerie intimă, şi când Ell a venit cu ideea să îngropăm capsula timpului, l-am readus la viaţă cu bucurie pentru a-l include în proiectul nostru. Făcea parte dintre amintirile relaţiei noastre.

Vântul începea să mă pişte pe la urechi când am încercat inelul pentru prima dată după aproape opt ani. Am fost surprinsă să descopăr că mi-a alunecat uşor peste articulaţii. Dar era prea larg; inelul ameninţa să cadă şi să se piardă în iarba maro-cenuşie mai jos de genunchii mei. Aşa că am pus creaţia lui Etsell între buze şi am scos treptat inelul de platină care nu-mi părăsise mâna din ziua când amândoi am spus „Da". Dedesubtul acestuia, pielea era rece şi expusă, dezgolită în amurgul de toamnă. Repede, am împins inelul de sârmă pe deget şi am înlocuit verigheta cu un simbol anterior ei. Obiectul părea ciudat şi voluminos, dar disconfortul era aproape bine primit. O amintire.

Am vrut să închid cutia, gata să îi dau drumul înapoi în pământ, de unde o scosesem. Dar aerul din jur mi se părea că vibra de nemulţumire. Nu puteam lua inelul fără să las altceva în locul lui. Părea nedrept. Ca şi cum aş fi prădat un mormânt. Ca şi cum aş fi luat ceva care nu era al meu. Care nu mai era.

Mi-am atins gâtul, încheieturile mâinilor şi mâinile în căutarea sacrificiului pe care eram dispusă să-l fac. Dar nu aveam nimic în afara verighetei şi a înlocuitoarei acesteia, pe care o luasem din colţul întunecat al cutiei. Era doar o singură ofrandă pe care o puteam oferi.

Am aşezat cufărul pe pământ ca să pot băga mâna în buzunare şi să scot la lumină fragmentele rămase din cea mai recentă încercare a mea de comunicare. Bucăţele de hârtie care cuprindeau frânturi din povestea mea, fragmente care-mi cădeau din mâini şi atrăgeau lumina precum inimioarele de staniol care sclipiseră de pe masa noastră de nuntă. Bucăţele de hârtie care înglobau toate lucrurile pe care nu reuşisem să le rostesc. Le-am îndesat în cutie şi am şoptit tuturor bucăţelelor cu margini neregulate să se aşeze în toate locurile goale.

Să împrăştie mesajul lor peste istoria noastră comună.

Să o rescrie.

15

ÎN LOCURILE GOALE

Trecuse o lună de la călătoria neașteptată a Samanthei la Blackhawk, iar Dani nu făcuse încă nicio încercare să afle ce se întâmplase. Singurele lucruri care marcau dezintegrarea universului lui Dani erau un inel care mai fusese anterior pe degetul ei – o împletitură lipsită de strălucire și îmbâcsită de necurățenie care îi freca pielea iritată – și un bilet mototolit pe care îl muta dintr-un buzunar în altul. Hârtia era moale ca un material textil de la atâta împăturit și despăturit, netezit și apoi mototolit din nou. Dar deși încercase în câteva rânduri să o arunce, Dani nu se putea hotărî totuși să o facă. Ea continua să scoată scrisoarea din coșul de gunoi, să-i netezească cutele cu podul palmei, să mângâie cu vârfurile degetelor rândurile scurte ale rugăminții lui, dar evitând numerele care erau înscrise în partea de jos.

Într-o zi, Kat veni acasă având în portbagajul mașinii ei rama de metal a unui pat de o persoană. Nu o întrebase pe Dani dacă se putea muta, dar gestul păru atât de firesc că Dani nici nu se gândi să întrebe. Aproape că nici nu părea hotărâtă să o facă. În loc să discute, cele două surori transportară barele greoaie în camera liberă și

fixară patul în colțul de sub fereastră. Dani făcu patul cu un așternut din copilăria ei, un bumbac atât de fin încât părea satin, imprimat cu flori de culoare deschisă de mărimea farfuriilor întinse.

– Îmi amintesc de așternutul ăsta, spuse Kat și zâmbi în timp ce se odihnea în scaunul de birou, adâncită în splendoarea locului generos, cu picioarele aruncate peste un braț masiv de piele și încrucișate cu grijă la glezne. Cum de te-ai ales cu vechiul meu așternut?

– Acesta este vechiul meu așternut, spuse Dani.

– Nu, nu este al tău. Îmi amintesc foarte clar că am dormit pe acest așternut.

Dani se mulțumi să ridice din umeri și se întrebă dacă Dani se mai gândea la nopțile pe care le petrecuseră împreună făcute covrig. Dacă acele nopți erau la fel de importante pentru Kat cum erau pentru ea.

– Oricum, cearșafurile alea înzorzonate nu se prea potrivesc cu decorul, spuse Kat rotind capul să studieze mediul ambiant. Îmi trebuie o țigară. O țigară și unul dintre acele costume de gangster cu dungi fine. Nu – un costum de in și o pălărie Tommy Bahama[1]. Țigara merge indiferent de ținută.

– Am creat această cameră pentru Ell, spuse Dani aruncând repede păturica liberă peste cearșaful întins ferm cu o mișcare bruscă a mâinilor.

Numele lui zăbovi în aer pentru o clipă ca un freamăt delicat. În ultimele zile, Dani nu vorbise prea des despre Etsell și toți ceilalți îi urmau exemplu. Existau foarte

[1] Companie producătoare de îmbrăcăminte sport pentru bărbați și femei, încălțăminte, parfumuri și mobilier, cu sediul în Seattle și cu magazine pe tot teritoriul S.U.A. plus în Asia, Canada și Australia, alături de restaurante și baruri cu același nume (n.tr.)

multe întrebări şi foarte multe lucruri lăsate fără răspuns, dar după noaptea când ea părăsise casa şi rătăcise ca un suflet pierdut spre râu, părea cel mai bine să fie lăsată în pace. Hazel încetase să o mai bată la cap în legătură cu masa aşezată pe capre de lemn. Surorile ei încercaseră să menţină lucrurile pe latura optimistă, în aparenţă. Şi cu toate că Benjamin continuase să aibă grijă de pajiştea ei, acesta nu-i mai bătuse la uşă. Nu o mai invitase să i se alăture la săpatul pământului sau la plantat, sau la uitare. Uneori, iarba era proaspăt tăiată când ea venea acasă de la muncă. Şi câteodată el muncea seara şi ea îl urmărea prin fereastra de deasupra chiuvetei şi se întreba dacă ar fi cazul să-i ducă ceva de băut. Să-i spună „mulţumesc" măcar. Dar nu se putea hotărî să o facă.

– Am crezut că poate dacă Ell va avea o cameră care să-l facă să se simtă ca un călător universal, nu va mai fi atât de nerăbdător să devină unul dintre ei, spuse ea cu o voce clară şi puternică, deşi când termină de aranjat, mâna îi alunecă spre capătul patului.

– Şi a funcţionat? întrebă Kat studiindu-şi vârful unei unghii cu manichiură.

Dani îi aruncă o privire aspră.

– Tu ce crezi?

– Păi – Kat îşi agită picioarele de pe braţul scaunului şi se ridică deodată cu o fluturare a mâinii –, cred că este perfect. Mă simt de parcă m-am înregistrat ca oaspete într-o vacanţă exotică – pe o plantaţie din Caraibe. Aproape că simt mirosul de frangipani.

– De parcă ai ştii cum miroase frangipani.

– Ştiu, rosti gâfâit Kat. Am un parfum care conţine arome de plumeria. E acelaşi lucru, nu?

Dani ridică din umeri.

– De unde naiba să știu? Tu ești experta în florile tropicale.

Dani își puse mâinile în șolduri și dădu impresia că studia noul dormitor al surorii ei. Biroul fusese așezat într-o parte, chiar pe mijlocul podelei originale din lemn de esență tare, dar ele îl mutaseră spre un perete ca să facă loc patului. În afară de asta, nu făcuseră prea multe schimbări și totuși, faptul știut că sora ei, Kat, era de acum o prezență constantă făcea ca totul să se simtă de-a dreptul ciudat. Patul acoperit cu cearșafuri o făcu pe Dani să se înfioare un pic, un fior care confirma că nimic nu avea să mai fie la fel.

Kat trebuie să fi observat transformarea pentru că făcu un pas spre sora ei, își așeză o mână pe obrazul ei palid pentru o fracțiune de secundă și spuse:

– Doar pentru o vreme, spuse ea. M-am gândit că n-ai vrea să fii...

– Nu sunt, spuse Dani cu glas gâtuit. Doar că... mă simt ca prinsă într-o capcană. Nu știu ce să fac.

Se gândi să-i spună lui Kat totul, despre secretul lui Etsell și Sam și despre copilașul care n-ar fi trebuit să existe niciodată. Care probabil nici nu avea să fie. Trecuseră patru săptămâni de când Sam plecase din Blackhawk. Din ceea ce știa Dani, ea avortase.

Ideea neașteptată o străpunse ca un pumnal. Încercă să evite gândurile despre ceea ce făcuse Etsell și despre problemele pe care i le lăsase spre rezolvare. Dar fie că îi plăcea să recunoască, fie că nu, Dani știa fără șovăială că Sam era gravidă în nouăsprezece săptămâni. Că se aștepta să nască la sfârșitul lunii ianuarie sau poate la începutul lui februarie. Un copilaș hibernal.

Dani ştia că sora ei, Kat, nu putea să bănuiască ceea ce petrecea în mintea ei. Că sora ei ar fi îngrozită dacă ar şti. Furioasă. Pentru o clipă, Dani îşi îngădui o fantezie imposibilă, una în care Kat o întâlnea pe Sam şi afla ce făcuse femeia aceea dezgustătoare. Dani dorise fierbinte să o pălmuiască pe Samantha, dar ştia că sora ei n-ar fi avut niciun fel de scrupule să o facă. Un zâmbet sfios mişcă uşor buzele lui Dani.

Ochii lui Kat se făcură un pic mai mari. După cât se părea, încurajată de zâmbetul lui Dani, o îmbrăţişă tare şi repede şi se retrase ca să rămână la o depărtare de un braţ.

– Nu mă urî, spuse Kat în mare grabă. Dar cred că ştiu un lucru pe care ar trebui să-l faci.

– Serios?

– De cât timp a dispărut Ell? puse Kat întrebarea blând, deşi aceasta se simţea totuşi ca o provocare.

– Patru luni şi jumătate. Optsprezece săptămâni.

– Aşa mult? Deja a trecut atât de mult timp? rosti Kat cu un aer într-adevăr îndurerat şi clătinând din cap ca şi cum ar fi limpezit subiectul. Dani, vreau să nu-l uiţi, spuse ea strângând braţul surorii ei şi stăruind. Ştiu că nu putem avea parte de o înmormântare, dar nu vrei să-l onorezi cumva? Să vorbeşti despre viaţa lui şi despre cine a fost şi cât de mult l-am iubit? Poate că ar fi de ajutor. Poate că ar fi bine pentru noi toate. Ne-ar ajuta – te-ar ajuta – să mergem mai departe.

– Nu ştiu dacă pot să fac asta, spuse Dani.

– De ce nu? L-ai putea ruga pe Benjamin. Ar face asta pentru tine.

– Ştiu, dar...

– Te iubeşte, ştii, interveni Kat. Benjamin, vreau să spun. Nu ştiu dacă este îndrăgostit *de* tine, dar tot ce trebuie tu să faci este să vezi modul în care te priveşte ca să ştii că...

– Ce? rosti ea cu vocea atât de sugrumată că îşi opri sora nepregătită.

– Ei, nimic important. Vorbeam şi eu.

Dani ridică un pic din umeri, unul arcuit mai mult decât celălalt, parcă reflectând confuzia pe care o simţea.

– Viaţa mea este un haos. Nu vreau să aud asta acum.

– Oricum, nu vreau să discut despre Ben. Vreau să vorbesc despre o pomenire pentru Ell. Nu vrei asta?

– Nu ştiu ce vreau, spuse Dani neajutorată.

– Poate că nu este vorba de ceea ce vrei, ci de ceea ce ai nevoie.

– Şi tu ştii de ce am eu nevoie? Habar n-am încotro merg. Şi chiar dacă aş avea, n-aş şti cum să ajung de aici acolo.

– Asta e problema, spuse Kat presându-şi buzele una de cealaltă de frustrare şi lăsând braţele să-i cadă pe lângă corp. Pentru genul acesta de drum nu există hartă, Dani. Tu acţionezi ca şi cum ar trebui să existe un manual. Ca şi cum, dacă ai căuta suficient de mult, vei descoperi un program în doisprezece paşi. Dar treaba nu merge aşa. Tu bâjbâi pe singurul drum pe care îl ştii. Nu e vorba dacă o faci bine sau dacă o înţelegi greşit. Important este să pui un picior în faţa celuilalt chiar şi atunci când nu vrei să o faci.

– Şi nu este exact ceea ce fac eu? rosti Dani cu un zgomot de indignare în fundul gâtului, în timp ce apuca violent o pernă de pe podea. După ce o îndesă într-o faţă

de pernă înflorată cu mai multă forță decât era nevoie, spuse: Am făcut tot ce mi-a stat în putere să-mi revin. Știu că am fost indispusă la început, dar am terminat cu asta. Lucrez fără limite de program la salon, mi-am consumat un număr de zile cu masa lui Hazel, îl ajut chiar pe Benjamin la treburile din curte. Ce mai vrei de la mine?

– Vreau să fii mai mult decât o păpușă de hârtie.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă Dani iritată.

– Vreau să spun că ar trebui să încetezi să te folosești de salon, de masă și de treaba prin curte, spuse Kat smulgând perna din mâinile lui Dani, și pernele sunt o scuză. Asta nu este viață! Asta este o listă cu treburi de făcut!

Pentru o clipă, Dani se uită urât la sora ei, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea ca o furtună, trântind ușa în urma ei. Se simțise foarte mulțumită, forțase ușa și repetase mișcarea trântind tăblia unică și grea din lemn deformat cu toată puterea. Rama se cutremură. Mâinile îi tremurau. Dar se simțea ciudat de satisfăcută. Exaltată.

Trecuseră zile, sau săptămâni poate, de când Dani nu se mai atinsese de masa așezată pe capre de lemn, dar după conflictul cu Kat, nu dorea decât să se ascundă în garaj. Soarele apunea și aerul era rece când Dani păși afară din casă, dar își trase fermoarul la bluza de lână într-o mișcare hotărâtă și merse încet prin curtea din față. Se strecură pe ușa laterală bâjbâind după întrerupătoare și aprinse toate luminile. Când becurile fluorescente începură să vibreze în întunecime, Dani trânti ușa în urma ei ca o măsură de siguranță. Apoi o încuie luptându-se câteva secunde cu zăvorul vechi și ruginit înainte ca încuietoarea grea să cedeze în cele din urmă și să gliseze.

Dani scoase un oftat chinuit și închise ochii simțind

tăcerea şi pişcătura rece a aerului de seară. Îşi numără bătăile inimii, le pierdu numărul şi o luă de la capăt. Cel mai mult încerca să uite ce spusese Kat. Cuvinte încărcate cu toate lucrurile pe care ea ar trebui să le facă. Toate lucrurile pe care ea nu le putea face.

Când reuşi să respire din nou normal, Dani îşi puse mânile în şold şi studie masa din faţa ei. Era complet dezgolit, lemnul vulnerabil la elementele naturii, la fel de gol şi de fragil ca propria ei piele. Cumpărase o cutie de baiţ de culoarea mierii de albine, o culoare caldă şi liniştitoare, care se potrivise perfect cu finisajul original. Urma să fie o masă minunată, o zeiţă aurie cu braţele întinse invitându-te să vii, să iei loc şi să te odihneşti.

Dar pentru un anume motiv, când Dani întinse mâna după cutia de baiţ ca mierea, se opri. Cumva, simţea că nu era corect să încerce să restaureze masa dându-i aspectul pe care-l avusese cândva. După toate prin câte trecuse mobila aceea străveche – momentele de viaţă pe care le văzuse, drumul pe care călătorise –, o reabilitare fidelă părea ca o fofilare ieftină. Niciodată nu mai avea să fie ce fusese. Nu se mai putea. Şi când atinse cu mâna suprafaţa parcă ciupită de vărsat, Dani realiză că nici nu o dorea.

Ascunsă pe raftul de jos, în spatele cutiei metalice cu scule a lui Etsell, Dani descoperi o cutie veche cu baiţ roşu cafeniu. Clătină cutia de câteva ori şi apoi scoase capacul cu o şurubelniţă. Nu era la fel de veche precum îşi imaginase ea. Abia dacă avusese loc o uşoară separare. În mod sigur, nimic nu avea să-i prindă mai bine decât o amestecare corectă.

În câteva minute, Dani se aşezase desupra mesei, cu

cârpa zdrenţuită strânsă în mână în timp ce baiţul înroşit îmbiba bucata de pânză ca rubinele topite, ca ultimul hotar al apusului, ca sângele. Sângele ei pompa fierbinte şi grăbit, palmele îi transpiraseră numai la gândul că urma ungerea lemnului cu baiţul de culoare închisă. Tot interiorul ei se revoltase împotriva ideii de a poci moştenirea din faţa ochilor. Să o nenoroceşti cu orice altă nuanţă decât culoarea originală nu era nimic altceva decât un act de distrugere – clar, Dani nu era mai bună decât sufletul rătăcit care o vopsise în albastru.

Pe când privea forma delicată a fibrei lemnului, Dani realiză că devenise indiferentă. Va fi roşu. Vin vărsat. O ofrandă.

Primele urme lăsate de cârpa îmbibată se dovediră şocante. Baiţul roşu cafeniu sângera pe lemnul vechi, infiltrându-se în fisuri invizibile şi asigurându-se că indiferent cine ar fi moştenit masa lui Dani şi-ar fi tocit mâna muncind să şteargă stricăciunea pe care o făcuse ea. Dani o considera frumoasă. Frumoasă şi înfiorătoare în acelaşi timp – în mod ireversibil.

Schimbată pentru veşnicie.

Danica

A durat două săptămâni să termin masa. Două săptămâni în decursul cărora am petrecut fiecare minut liber ascunsă în garajul rece cu o cârpă zdrenţuită într-o mână şi o cutie de baiţ alături de mine. Aş fi putut lucra mult mai rapid cu o pensulă, dar am dorit să simt lemnul sub vârful degetelor, să întind culoarea în modele pe care doar mâinile mele le puteau descoperi. Cred că era o muncă făcută cu plăcere, dar avea o limită amară – înţelegeam că făceam ceva de mare valoare şi, în mod egoist şi lacom, îl făceam al meu.

Când ultimul colţ al celui mai îndepărtat picior fusese lăcuit şi etanşat, am lăsat masa să stea trei zile încheiate. Nu i-am aruncat nicio privire şi nici nu mi-am admirat munca în strălucirea fermă a luminii zilei de toamnă, chiar dacă o doream intens. În schimb, am încuiat uşile garajului de parcă m-aş fi ruşinat de ceea ce făcusem. Mă ascundeam de propria mea creaţie. Şi apoi, când n-am mai suportat nicio secundă, am chemat-o pe Hazel.

– Vreau să îţi arăt ceva, am spus.

Ea nu mi-a pus întrebări. Pur şi simplu, a venit.

Era într-o sâmbătă după-amiază şi cerul era atât de albastru că nu mă puteam hotărî să-l privesc. Nori albi împrăştiaţi pe ferestrele garajului într-o reflecţie imperfectă, o

operă de artă în alb, iar soarele era atât de strălucitor şi de luminos că trebuia să privesc cu ochii întredeschişi. Hazel purta ochelari soare, iar eu mă vedeam în ei: ochii mei mari şi fără să clipească şi o mică parte din buzele mele ca şi cum viaţa mă surprinsese total. Am închis gura anulând astfel dovada şocului. Mi-am dres glasul.

– Am terminat masa, am spus eu fără niciun preambul.

Ochii lui Hazel erau ascunşi în spatele ochelarilor de soare, dar gura îi devenise încordată, o expresie pe care ajunsesem să o cunosc ca fiind versiunea ei personală de zâmbet pe jumătate.

– Ţi-a luat cam mult timp.

În loc să mă apăr, am preferat să apăs pe butonul uşii garajului. Micul motor se sugruma trăgând panourile grele cu un fel de dramă imperceptibilă. Aş fi râs dacă n-ar fi fost vântul care se năpustise pe lângă colţul casei şi îmi ridicase părul suflând un semn de iarnă chiar pe gâtul meu.

Trăsesem masa chiar în mijlocul garajului, motiv pentru care lăsa impresia că ocupa tot spaţiul. În lumina neaşteptată care se revărsa prin uşa deschisă, masa strălucea, netedă şi impresionantă, radiind nuanţa de roşu ca şi inelul ce înconjura îndepărtata lună plină în preajma echinocţiului de toamnă.

– Am crezut că o vei restaura – să o colorezi în auriu. În nuanţă de pin sau ceva de genul ăsta.

Hazel intră în garaj şi îşi scoase ochelarii. Ridică o mână deasupra mesei ca şi cum ar fi avut de gând să-şi aşeze palma pe suprafaţa ei. Se răzgândi. În schimb, îşi puse mâna făcută pumn în şold.

– Am decis că aşa o să-mi placă mai mult.

Ea făcu un semn inegal din cap, tipul de gest care putea fi interpretat în nenumărate feluri, de la apreciere la dezaprobare.

– Îţi sare în ochi.

Am ridicat din umeri.

După câte îmi dădeam seama, se simţea dezamăgită. Poate că dorise să restaurez masa ca să o vândă şi să folosească banii pentru ceva special în onoarea lui Etsell. Să ridice o statuie la aeroport, un pilot modelat din bronz cu un epitaf pe care lumea avea să-l ignore. Sau poate că, pur şi simplu, avea o aversiune pentru actul meu îndrăzneţ de provocare, pentru modul în care vandalizasem un obiect atât de uimitor precum străvechea masă aşezată pe capre de lemn.

– Îmi place, am spus mai mult pentru mine decât pentru ea.

– Şi mie.

Hazel păru sinceră, dar când i-am suprins privirea, era atât de serioasă că am făcut un pas înapoi.

– Ascultă, Dani, ştiu cine a venit la tine acasă în noaptea aceea.

Nu trebuia să o întreb la ce noapte se referise pentru că erau doar două nopţi care păreau să conteze în viaţa mea: noaptea în care am primit telefonul din Alaska şi noaptea în care Alaska a venit la mine.

– Cum? am întrebat eu.

– Cine altcineva ar fi putut să te facă să arăţi cum arătai? De parcă ai fi dat nas în nas cu o fantomă? Hazel oftă şi agăţă braţul ochelarilor prin gaura curelei, unde atârnau ca doi ochi rătăciţi. Am avut impresia că dorea

să mă vadă dintr-o altă perspectivă. Cred că am ştiut din Alaska. Sau, cel puţin, am bănuit.

– Serios? am spus eu prea uimită să mai fiu ofensată.

– Am văzut-o în felul în care fata aceea se uita la tine.

– Cu ură? am încercat eu să ghicesc.

– Mai mult cu gelozie. Cu teamă.

– Gelozie?

Hazel îşi duse mâna la frunte şi îşi frecă tâmplele între degetul mare şi arătător.

– Completează-mă, spuse ea. El a avut un fel de aventură cu ea şi se ura pentru acest lucru. Am dreptate până aici?

Am avut nevoie de toată forţa de care eram în stare ca să schiţez un mic semn din cap.

– Da... el... ? a rostit ea, făcând un efort să se adune. Etsell a dispărut cu bună ştiinţă?

– Nu cred, am spus eu. Cred că era furios. Îndurerat.

– Se întâmplă accidente, spuse Hazel atât de încet că m-am văzut obligată să ciulesc urechile ca să o aud. Oftă adânc şi îşi înălţă capul sfredelindu-mă cu o privire pătrunzătoare. Presupun că Sam nu a parcurs tot drumul spre Iowa ca să-ţi frângă inima.

– Este însărcinată, am spus eu urmărind efectul vorbelor asupra lui Hazel, modul cum acestea îi încremeniră privirea, şi simţind un soi de consolare în faptul că dedesubtul expresiei împietrite era lividă.

– Băiat prost, foarte prost, spuse ea printre dinţi.

Pentru o clipă, am crezut că era tot ceea ce avea de gând să spună, dar dintr-odată ceva se modifică în expresia ei şi am înţeles că ajunsese la o concluzie.

– Am să-ţi povestesc ceva, începu ea. Probabil că o să mă deteşti, dar cred că trebuie să auzi totul imediat.

– Pardon?

– Pur şi simplu, ia loc şi ascultă, spuse ea şi se răsuci apucând scaunul *Queen Anne* pe care tot ea mi-l adusese şi aşezându-l cu zgomot în mijlocul garajului. Nu mă întrerupe.

M-am lăsat pe catifeaua ponosită presimţind ceva rău, o senzaţie că lumea mea era din nou pe punctul de a-şi schimba axa.

– Nu cred că vreau să aud ce vrei să spui, am murmurat eu începând să mă ridic în clipa când am simţit fundul scaunului sub mine. Te rog, lasă-mă, Hazel.

– Nu, spuse ea punându-şi mâinile pe umerii mei şi împingându-mă înapoi pe scaun. Am de gând să spun ceea ce am venit să spun. Şi pe urmă, dacă nu vei mai dori să mă vezi vreodată, nu te voi învinovăţi. Te voi lăsa în pace.

– S-ar putea să fie prea târziu.

– S-ar putea, aprobă ea. Dar intenţionez să mă folosesc de această ocazie, adăugă ea şi, întorcându-se cu spatele spre mine, porni încet spre cealaltă parte a mesei adunându-şi gândurile şi rânduindu-şi cuvintele înainte de a îndrăzni să deschidă gura. Îţi aminteşti ziua când te-am văzut în magazinul de fierărie cu tipul ăla?

Tipul ăla. Bineînţeles că era doar o singură persoană la care se putea referi. Se întâmplase cu atât de mult timp în urmă şi părea atât de nevinovat în clipa aceea, încât atunci când m-am gândit la Etsell care făcuse ce făcuse m-am simţit cuprinsă de indignare.

– Mă iei peste picior? Ai de gând să aduci subiectul

ăsta în discuție când știi ce s-a întâmplat între Ell și Samantha?

Dar Hazel nu mă luă în seamă.

– I-am spus, zise ea.

La început, n-am priceput ce voia să spună, dar când, în final, am făcut-o, am descoperit că eram prea furioasă ca să mai ripostez.

– I-am povestit lui Etsell despre ceea ce am văzut și ceea ce bănuiam. Știu că probabil îți imaginezi că încercam să vă despart, dar nu asta e problema. Este adevărat, întotdeauna v-am considerat pe tine și Ell o pereche ciudată – și probabil că nu te-aș fi ales pentru el dacă eu aș fi fost cea care putea alege –, dar n-am dorit să vă distrug mariajul. Pur și simplu, am vrut ca el să știe.

– Să știe ce? am răbufnit eu strângând cu putere brațele scaunului în timp ce articulațiile degetelor mi se albiseră și pieptul mi se umfla. Pentru o secundă, m-am abandonat unei fantezii imposibile – una în care mă repezeam și o plesneam pe Hazel peste obrazul ars de soare. Ce ai dorit ca el să știe? Că el mă ignora și că un străin mă făcea să mă simt drăguță?

– Exact.

Furia trecu pe lângă mine ca o rafală fierbinte.

– Și?

– Am vrut ca el să știe că o dădea în bară cu mariajul lui. Că relațiile sunt un lucru fragil – fragil precum cristalul. El nu mai era atent cu tine. Trebuia să știe asta.

Uimirea m-a făcut să mă clatin, m-am pleoștit pe scaun în timp ce coloana mea vertebrală s-a curbat jalnic lângă spătarul rigid.

– Probabil că s-a enervat foarte tare, am reușit eu să articulez.

– Da, a spus Hazel. S-a enervat pe el însuşi.

– Dar...

– Ah, era enervat la culme şi din cauza ta, dar, în general, lua vina asupra lui.

Timp de câteva minute, am rămas tăcute privindu-ne una pe cealaltă cu ceea ce eu am crezut mai devreme că era neîncredere reciprocă. Dar noi parcurseserăm un drum foarte lung de la dispariţia lui Ell şi pe faţa lui Hazel era ceva pentru care nu eram pregătită. Afecţiune? Nu, era mai mult decât atât. Am înţeles rapid şi şocant că inima ei se frângea pentru mine. Şi totuşi, faptul că îmi dădeam seama de asta nu schimba implicaţiile vorbelor ce tocmai le rostise.

– Ce încerci să spui? am întrebat eu pentru că întrebarea trebuia rostită cu voce tare. Că a fost greşeala mea că Ell a avut o aventură? Că ar trebui să mă învinovăţesc pentru ceea ce s-a întâmplat între el şi Sam?

Hazel desprinse ochelarii de soare din locul unde stăteau agăţaţi de curea, îi fixă din nou pe nas, iar bărbia se întări într-o linie dreaptă şi fermă şi îşi întoarse spre mine ochii acoperiţi cu lentilele-oglinzi.

– Îţi povestesc doar ce s-a întâmplat. Este de datoria ta să tragi concluziile.

Parcă prinsesem rădăcini pe scaun în timp ce o urmăream pe Hazel mergând spre furgonetă. Şi pentru prima dată de când o cunoşteam, am rămas surprinsă că Hazel era o femeie în vârstă, că şira spinării începea să-i încline capul spre pământ. Că părea cumva nesigură pe picioare, având un mic tremur în paşi. Mă gândeam să strig după ea – nici măcar nu eram sigură de ce –, dar înainte de a reuşi să-mi mişc gura articulând cuvintele, portiera

mașinii se trânti. Motorul porni și furgoneta dădu cu spatele de pe aleea mea.

Nici nu dispăruse de-a binelea când am realizat de ce își pusese ochelarii.

Hazel începuse să plângă.

Când am întâlnit-o prima dată pe Hazel, aveam șaisprezece ani.

Eu și Etsell ne întâlneam doar de două luni, dar era deja o relație serioasă. Sau la fel de serioasă pe cât ar putea fi o relație atunci când ești prea tânăr ca să știi ce este aceasta cu adevărat. El m-a luat într-o după-amiază sub pretextul unei invitații la un film, dar în loc să o ia cu mașina spre Sioux Falls și sălile de cinema, și-a luat avânt în direcția opusă, către aeroport.

Hazel întrebase de mine, mi-a spus el. Dorea să o cunoască pe fata care îl făcuse să întârzie la orele de zbor planificate – ceva ce nu mai făcuse niciodată mai înainte.

Nu vreau să mint. Eram de-a dreptul îngrozită să mă întâlnesc cu mama-surogat a lui Ell. Se bucura de notorietate în Blackhawk, o femeie severă, un fel de cal de povară care lucra pământul alături de soțul ei și creștea doi fii într-un anonimat relativ, asta până când domnul Jansen s-a îmbolnăvit într-o bună zi și a murit, având parte de o moarte lentă și sfâșietoare. Boala lui și-a lăsat amprenta și pe viața ei și când, în cele din urmă, a reușit să-l ducă la locul de veci, ea și-a învolburat existența nechibzuit ca și cum nu părea să-i mai pese. Ca și cum uitase totalmente cine era și trebuia să fie.

Mai întâi, Hazel a vândut ferma. Apoi a început să frecventeze orele de la școala tehnică locală, introducere

în mecanică, ingineria metalelor şi chiar şi CAD[1]. Curând s-a înscris şi la orele de zbor, ceva ce jura că dorise să facă de când era o copilă.

Fiii lui Hazel au plecat în alte state pentru colegiu şi nu s-au mai întors niciodată. Se zvonise că îi purtau pică pentru că epuizase mica avere pe care domnul Jansen o lăsase să lâncezească în bancă şi o investise la bursă. Nu contase că mama lor era studentă la vreo cincizeci şi ceva de ani sau că era mai preocupată de mecanica aparatelor de zbor decât de spălatul rufelor băieţilor ei sau de aranjatul meselor de tipul friptură cu cartofi piure cu care ei se făcuseră mari bucurându-se de fermă. Era ca şi cum, în amurgul vieţii, Hazel decisese că voia să pornească iar de la linia de start. Şi în mod convenabil, totul dispărea – soţul, ferma şi copiii – ca să poată cuprinde noile ei visuri.

Când Etsell, în vârstă de opt ani, a început să hoinărească pe la aeroport, amândoi erau pregătiţi unul pentru celălalt. El tânjea după cineva care să umple golul pe care îl lăsase în urmă Melanie, iar Hazel îl luă sub aripa ei înainte să se întrebe ce făcea şi de ce. Pe la spate, lumea spunea că era a doua şansă la maternitate, o ocazie pentru ea să facă lucrurile cum se cuvine, dar chiar şi atunci am ştiut că Hazel îl iubea pe Etsell pentru cine era, nu din cauza a ceea ce dorea ea ca el să fie.

În ziua când Ell m-a dus în hangar, mâinile îmi tremurau. Îmi împletisem degetele printre ale lui să ascund dovada neliniştii mele, iar cealaltă mână făcută pumn o îndesasem în buzunarul hainei. Când ne-am strecurat pe uşa laterală, Hazel era cu spatele spre noi şi cu obrazul

[1] Acronim pentru *computer-aided design* (proiectare asistată de calculator) (n.tr.)

presat pe partea laterală a unui mic avion, un obiect vechi şi ruginit care se potrivea aproape perfect cu nuanţa salopetei ei pătate. Cu toate că paşii noştri aveau rezonanţă pe podeaua de ciment şi sunau în căpriorii de metal ai construcţiei cavernoase, ea nu a confirmat prezenţa noastră. Tensiunea mea creştea.

Hazel mă detesta, eram sigură de asta. Cu certitudine, ştia cine era mama mea. Toată lumea ştia. Fără îndoială, nu eram suficient de bună pentru Etsell, pentru băiatul spre care ea îşi revărsa toată energia, tânărul pe care ea îl renăştea.

Copilul care, am înţeles eu într-o clipă, o salvase şi el la rândul lui.

Mi-am lins buzele ştergând rujul roz şi mi-am dorit să fi purtat ceva mai puţin cochet. Mă simţeam nelalocul meu în hangarul expus la curent şi chiar foarte caraghioasă în comparaţie cu liniile aspre ale ghetelor ei cu bombeu metalic şi smocul sălbatic de păr ciufulit. Codiţele mele blond-roşcate erau împletite cu migală, o coafură răsucită şi complicată care dintr-odată m-a făcut să mă simt ca un personaj dintr-o carte de poveşti – o junică blondă, genul de fată care leşină şi nu are nicio şansă împotriva hainei mame vitrege.

Hazel ne-a ignorat până în clipa când Etsell s-a întins spre ea. El şi-a aşezat mâna pe umărul ei, o atingere atât de blândă că m-am şi întrebat dacă ea o simţise. Dar ea a atins uşor o cârpă de praf lângă laterala avionului netezind niturile, locurile unde rugina mâncase vopseaua, şi apoi a băgat bucata de pânză uzată în buzunarul din faţă al salopetei.

– Hei, scumpete, a spus ea întorcându-se spre el în cele din urmă.

El încă mă ţinea de mână, dar ea nu m-a recunoscut. În schimb, cu ochii închişi, ea i-a atins fruntea cu buzele, ca şi cum i-ar fi controlat temperatura. Au rămas în poziţia aceea destul timp înainte ca ea să se retragă şi să ofteze. I-am simţit privirea oprindu-se pe mine.

– Aşadar, a murmurat ea. Ea este.

În mine s-a dezlănţuit ceva, o emoţie pe care n-am reuşit să o identific atunci şi mai târziu, m-am temut să o cercetez. Ar fi trebuit să fiu cuviincioasă şi precaută, dar în loc să mă fac mică de frică sub privirea ei cercetătoare, mi-am împins umerii spre spate şi am spus:

– Da, eu sunt.

16

PENTRU CĂ TOTUL S-A ÎNTÂMPLAT

O fâşie de aer cald în a doua săptămână a lunii octombrie, o scurtă vară indiană, ocupa Blackhawkul ca o neaşteptată binecuvântare. Cu toate că Dani deschisese toate ferestrele şi revitalizase câteva tricouri uitate pe care le depozitase pe un raft nefolosit din dulapul ei, făcu ochii mari când Kat întinse un prosop de plajă pe pajiştea din faţă şi se aranjă pe acesta echipată cu nimic altceva decât o pereche minusculă de bikini. Cu toate acestea, Dani nu se putu abţine să nu îşi întoarcă faţa spre soare, închizând ochii şi arcuindu-se spre lumină ca o pisică gata să se întindă şi să toarcă.

Duminică, frontul cald atinse apogeul şi binecuvântă după-amiaza de toamnă cu un nou douăzeci şi şase de grade.

– Hai să mergem la lac, sugeră Kat. Sau poate într-o drumeţie. Trebuie să facem ceva.

– Am crezut că poate vei sta din nou în faţa casei, spuse Dani numai ca să o necăjească puţin. Un ornament de pajişte viu. Se pare că eşti decorativă.

– Nu trec destui oameni pe lângă văgăuna asta, spuse Kat zâmbind superior. De aceea vreau să merg în altă parte.

-Decolează, spuse Dani convinsă că sora ei stătea prin preajmă doar ca să se asigure că ea nu avea să-şi petreacă

ziua copleşită de obişnuita proastă dispoziţie. Vreau să rezolv nişte treburi pe aici.

– Cum ar fi?

– Masa ar mai avea nevoie de o şlefuire.

– Intenţionezi să termini vreodată cu masa asta?

– Aproape, spuse Dani zâmbind oarecum timid. Sunt aproape gata.

Kat se declară învinsă.

– Bine. O să-mi sun nişte prieteni să mergem la lac. Vii şi tu mai târziu?

– Poate că da.

Dar Dani nu avea nicio intenţie să meargă la lac. Chiar plănuise să şlefuiască masa, exact cum spusese. Şi să pregătească pentru iarnă câteva plante. Poate că avea să facă o plimbare la râu, dar nu era ceva sigur.

Dani deschise larg toate uşile garajului în timp ce lucra, bucurându-se din tot sufletul de mirosul de recoltă proaspătă din aerul cald, nepotrivit acestei perioade a anului. Un miros care părea garnisit cu mere şi pământ, doar o urmă de fum, ca şi cum cineva hotărâse că era ziua perfectă pentru un foc în aer liber. Şi era. O zi perfectă pentru focurile de seară sau pentru lectura unei cărţi la umbra unui copac, un ultim răsfăţ înainte ca vremea să facă o întoarcere de o sută optzeci de grade şi să împodobească Iowa cu o mantie strălucitoare de zăpadă şi de gheaţă.

Pe când se mişca în jurul mesei, Dani încercă să nu-şi mai amintească de nimic, să trăiască în miezul fragil al zilei, la fel de atent precum ultimele câteva frunze prinse strâns de tulpinile fragile. Reuşi asta până când zări ceva cu coada ochiului şi se duse să se uite pe fereastra care dădea în curtea ei din spate.

Benjamin se afla chiar la marginea pajiştii ei, cu o mână pe o traversă de cale ferată de care se sprijinea ca de un toiag. Capul lui acoperit de părul negru era aplecat, iar el părea să studieze terenul din faţă. Îl râcâi cu vârful tenisului, apoi îşi retrase umerii spre spate şi îşi ridică privirea spre cer uitându-se la soare şi la modul în care acesta o lua pieziş.

În timp ce Dani îl urmărea de la fereastra garajului, nu se putea gândi decât la vorbele spuse de Kat. Adevărul e că era prea amorţită sufleteşte ca să mai simtă ceva sau să-şi permită chiar să insiste asupra implicaţiilor bunăvoinţei vecinului ei şi a tuturor căilor prin care aceasta se străduise să ajungă la ea imediat după dispariţia lui Etsell. Dar el rămăsese neclintit. Omul pe care puteai conta pentru orice. Şi deşi Dani intenţionase să-l lase baltă pretinzând că nu-l văzuse, modul serios în care Benjamin îşi frământa buza inferioară generă în colţul gurii ei o tresărire de zâmbet neaşteptat. În cel mai rău caz, îi putea oferi o mică indicaţie.

Abandonându-şi hârtia de glaspapir, Dani ieşi din garaj în splendoarea deplină a soarelui. Îşi feri ochii de lumină cu mâna şi îşi croi drum spre Benjamin, fluturând puţin degetele în clipa când el îşi ridică privirea şi o zări venind.

– Ai voie să lucrezi duminica? întrebă ea arătând cu o înclinare a bărbiei spre traversa de lemn.

– Glumeşti? zâmbi amuzat Benjamin. Eu lucrez în fiecare duminică. Dublu. Asta este de amuzament.

– Studiatul ierbii mele pârlite este amuzant? Am crezut că te-ai săturat de ea după toate reprizele de cosit pe care le-ai realizat în vara asta.

– Ah, am terminat-o cu iarba ta, spuse Benjamin. Am socotit că astăzi ar fi o zi bună să dăm startul la acea parcelă cu căpşuni pe care ţi-ai dorit-o. Nu prea mă pricep la grădinărit, dar sunt sigur că vom face o treabă bună dacă vom aduce câteva grămezi de bălegar să le amestecăm în sol înainte de primul ger.

– Aproape uitasem de căpşuni, recunoscu Dani şi regretă imediat sperând că nu-i rănise sentimentele lui Benjamin.

Dar Benjamin părea hotărât.

– Durează câţiva ani până când o parcelă cu căpşuni dă rod, spuse el. Dacă îţi doreşti să ai fructe înainte de a fi prea bătrână să te bucuri ele, ar fi bine să mă şi apuc de treabă.

Timp de o secundă, Dani se frământă întrebându-se dacă era de preferat să-şi ceară scuze şi să-l lase să lucreze singur. Dar fie datorită soarelui, fie datorită faptului că Benjamin făcuse atât de multe pentru ea, Dani nu reuşi să se hotărască să dispară înapoi în garaj şi să-l lase să muncească fără ea.

– Te voi ajuta, spuse ea.

– Nu trebuie, spuse el privind-o în fugă.

– Dar vreau să o fac.

Benjamin ridică din umeri înţelegător.

– Nu vreau să te fac să renunţi la ce făceai. Poate că putem termina fără să fie nevoie să fac un duş înainte de slujba de seară.

Cei doi măsurară un strat mare, Benjamin stabili dimensiunile cu pasul şi delimită locul cu bare de lemn pe care le aşeză lângă conturul stabilit. Apoi chestiunea cu smulgerea gazonului se dovedi o sarcină foarte grea

din cauză că pământul era uscat şi tare, iar Dani, total lipsită de îndemânare în a folosi hârleţul pe post de lamă ca să reteze bucăţi mari de iarbă din solul prăfuit.

– Dacă aş fi ştiut că e aşa de greu, spuse Dani trecându-şi mâna peste frunte, nu m-aş fi oferit să ajut.

– Nu e prea târziu să te retragi, glumi Benjamin, deşi amândoi ştiau că Dani nu avea de gând să dea bir cu fugiţii.

Abia când Benjamin făcea găuri în barele de lemn, Dani reuşi să-şi adune curajul şi să-i pună întrebarea care o chinuia de când îl zărise prima dată de la fereastra garajului.

– Ştiu că noi nu – eu nu – mergem la biserica unde predici tu, dar mă întrebam dacă... nădăjduiam că poate ai fi dispus să faci o slujbă de pomenire pentru Etsell.

Burghiul funcţiona tăcut, iar capul lui Benjamin rămase aplecat deasupra lemnului cu asperităţi. Pentru o secundă, Dani se întrebă dacă o auzise sau dacă cererea ei se pierduse în vânt. Cu greu îşi stăpâni emoţiile.

Dar mai apoi, Benjamin îşi ridică privirea şi ochii lui erau atât de duioşi şi de sinceri că aproape o lăsă pe Dani fără respiraţie.

– Aş fi onorat, spuse el. Sincer. Etsell era un bărbat uimitor.

– Era, rosti ea în ecou surprinsă să descopere că, pe neaşteptate, îi era greu să vorbească. Noi... începu ea, dar vocea i se frânse.

– Nici nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să-ţi fie, spuse Benjamin.

Dani nu dori să dea importanţă momentului, să se desprindă de vraja nevoii ei şi de compasiunea lui, dar

era prea târziu să se ascundă sau să se reîntoarcă la treaba pe care o făceau împreună ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea tocmai recunoscuse dispariţia lui Etsell şi faptul că era gata să se dezlănţuie.

Probabil că Benjamin îi observase suferinţa de pe chip.

– Eşti foarte curajoasă, îi spuse el.

– Nu, nu sunt.

– Sigur că eşti.

Ea clătină din cap repede negând din nou.

– Chiar nu ştiu cum să procedez. Cum trebuie să arate slujba.

– Te voi ajuta eu să înţelegi.

– Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

– Cred că este important că ne amintim de Etsell, spuse Benjamin. Dar la fel de important este să recunoaştem ceea ce am pierdut. Să cinstim relaţia voastră.

Dani se uită în pământ pentru că nu dorea să se uite la Benjamin.

– Obişnuiam să cred că eram sfinţi, spuse ea. Consideram că mariajul nostru era sfânt, adică. Ştii tu, sfânta căsătorie şi toate celelalte. Probabil că ţi se pare o prostie.

– Căsătoria *este* sfântă, spuse Benjamin folosindu-şi o mână să se ridice.

El rămase în faţa lui Dani cu burghiul atârnându-i într-o mână şi un zâmbet estompat pe buze.

– Chiar nu ştiu ce înseamnă asta.

– Înseamnă aleasă pentru un scop anume. Cu un scop precis, spuse el ridicând un umăr parcă în semn de scuză. De fapt, eu cred că majoritatea relaţiilor merită mult mai mult credit decât le dăm noi. Ele semnifică ceva – Dum-

nezeu vrea să le folosim cu un anume scop. Dar noi nu ne ridicăm la nivelul aşteptărilor. Noi dăm peste cap planul lui Dumnezeu.

Dani îşi muşcă buza. Se întrebă dacă Benjamin bănuia mai mult decât lăsa să se înţeleagă. Şi se mai întreba de ce nu continua – de ce nu predica cerându-i să se căiască sau cel puţin să o încurajeze să i se alăture la slujba de seară.

– Îmi dai de ştire când eşti pregătită, spuse Benjamin şi doar pentru o clipă îşi puse mâna peste mâinile ei care se odihneau pe coada hârleţului şi apoi aruncă o privire spre apusul de soare grăbit şi spre ceasul de la mâna lui. Ar fi cazul să plec, altfel voi întârzia. Voi acoperi asta mâine, bine? Aduc câteva grămezi de bălegar, termin de proptit marginile... Promit că va fi gata pentru primăvară, înainte ca prima zăpadă să dispară.

Dani dădu din cap aprobator. Ea rămase pe loc în timp ce el lovi cu piciorul ultima grindă pe locul fixat şi lăsă barele de lemn într-o grămadă ordonată pe pământ. Apoi zâmbi spre ea cu buzele strânse şi atinse uşor o pălărie imaginară.

– Mâine, spuse el traversând gazonul.

Când Benjamin ajunse la umbra mărului folosit în comun, Dani strigă spre el.

– De ce nu ai vorbit mai înainte despre El? Despre Dumnezeu, vreau să spun. Locuim alături de atâţia ani şi niciodată nu i-ai amintit atât de mult numele.

Benjamin se întoarse spre ea doar pentru o clipă.

– Ba da, spuse el cu ochii luminoşi şi strălucitori şi cu cel mai sfios dintre zâmbete. Într-o mulţime de alte feluri.

Şi după aceea, plecă.

Dani trase hârtia din buzunar şi o netezi cu palmele pe masa din bucătărie. Stătea chiar pe marginea unuia dintre scaune cu spatele drept şi cu vârfurile degetelor de la picioare îndreptate spre podea ca şi cum era pe punctul de a se răzgândi. Ca şi cum ar fi putut fugi în orice clipă. Dar telefonul se afla pe masă, alături de ea, şi înainte de a-şi pierde curajul, îl apucă brusc şi formă numărul.

Samantha răspunse după primul apel.

– Alo?

– Sam? întrebă Dani cu sufletul la gură şi, înăbuşindu-şi emoţia, încercă din nou. Bună, Sam, sunt Danica Greene.

– Ah.

– Te rog, nu închide.

– Nici nu aveam de gând.

Era o conversaţie imposibilă şi amândouă ştiau asta. Danica îşi dădu seama după modul în care vocea lui Sam suna tare şi încordată, întinsă ca o sfoară gata să se rupă.

– Nu ştiu cum să procedez, recunoscu Dani după un moment stânjenitor. Este mult mai greu decât mi-am imaginat că va fi.

Sam nu spuse nimic.

– Doar faptul că... faptul că ştiu că a dispărut, că nu se va mai întoarce, spuse Dani poticnindu-se. Am acceptat, presupun. Şi, drept să-ţi spun, suport cu greu ideea că tu exişti, dar dacă o parte din el continuă să... adică... pur şi simplu, vreau să fac ceea ce se cuvine.

– De aceea am venit eu la Blackhawk, interveni Sam. Încercam să fac ceea ce trebuie. Dumnezeu ştie că am făcut şi multe greşeli.

Dani aproape că zâmbi. Aproape.

– Fratele meu zboară pentru United Airlines. Era foarte uşor să iau avionul fără rezervare... Dar era stupid, spuse Sam oftând la celălalt capăt al liniei. M-am gândit că poate, dacă ai ştii, ai putea...

Ce ar putea? se întrebă Dani. Să adopte copilaşul soţului ei? Un copil care nu era al ei? Şi totuşi simţea cumva că povestea nu se va termina niciodată – că ea nu va fi niciodată capabilă să-l uite pe Ell –, mai ales dacă ar ţine-o aproape şi pe Sam.

– Mă bucur că ştiu, spuse Dani surprinsă că rostise acele vorbe, deşi stăruind cu gândul timp de o secundă, ajunse la concluzia că vorbise serios. Mă bucur. Se schimbă totul, dar nu pot scăpa printr-o simplă dorinţă.

Urmă un moment de tăcere.

Dani se reculese, adunându-şi curajul să întrebe ceea ce o chinuia. Sângele îi pulsa în urechi în timp ce se străduia să formuleze întrebarea.

– Ai spus că n-ai putea păstra copilaşul. Există... ? Adică, tu... ?

Dar în loc de răspuns, Sam spuse:

– Dacă vrei să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic, eu sunt de acord. Putem închide telefoanele şi lăsăm totul baltă.

Să pretindă că nimic nu se întâmplase. Era un gând ispititor, o idee la fel de compactă şi de mângâietoare ca îmbrăcămintea de lână cu care Dani îşi dorea cu înfocare să se înfăşoare. Dani închise ochii, adăposti şi speranţele secrete şi îşi închipui că totul era aşa cum ar trebui să fie. Că Ell era acasă. Că Ell nu o dezamăgise, că nu dăduse greş şi că nu-i frânsese inima. Că nici ea nu procedase la

fel. Sau că ea nu era obligată să își pună pe chip o mască atât de măreață. Poate că era suficient să uite ceea ce deja știa.

Dar în timp ce ținea strâns telefonul care brusc deveni cumplit de greu, Dani realiză că tocmai prefăcătoria era problema. Era acțiunea de la care începuse totul. De la minciunile mici pe care și le spuseseră unul altuia. De la cele importante pe care și le spuseseră singuri. De la promisiunile pe care nu plănuiseră să le respecte, de la diferențele pe care făceau încercări curajoase să le șteargă, să le înlăture, pe măsură ce ei se schimbaseră și se străduiseră fără încetare. Era prea mult, dar nu suficient.

– Nu, îi spuse Dani lui Sam. Nu vreau să trăiesc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Doresc să trăiesc pentru că totul s-a întâmplat.

Danica

Ziua pomenirii lui Etsell se arătă limpede şi luminoasă. Aerul era înţepător din cauza frigului şi un strat gros de brumă înveşmânta pământul într-o mantie albă, sclipitoare. Fiecare fir de iarbă, fiecare ramură strâmbă de copac erau ornamentate cu finețe, fragmente de dantelă făcute de mână care străluceau pe fundalul unui peisaj de sticlă suflată.

Într-un fel oarecare, totul mi-a amintit de nunta noastră, de dimineaţa de iarnă aşezată în calendar la câteva zile înainte de sărbătoarea Crăciunului, când eu şi Etsell am spus „Da". Planificasem să facem poze afară, dar temperatura era mult sub zero grade, iar buzele mi se învineţiseră după doar două instantanee. În cele din urmă, singura fotografie care a meritat să fie recuperată după aventura noastră îngheţată a fost chiar ultima. Eu tremuram de frig şi, ca să nu mă întorc prin zăpadă la maşină, Etsell a preferat să-mi acopere umerii cu haina lui de la costum şi să mă ia în braţe.

Fotograful a focalizat şi a făcut un instantaneu rapid de aproape, prinzând fracţiunea de secundă când eu m-am întins şi am sărutat gâtul lui Ell înainte de a-mi ascunde bărbia în haina lui protectoare. În fotografie, buzele mele sunt uşor depărtate şi ciugulesc cumva locul unde pulsul lui Etsell bătea constant şi afectuos sub piele.

Mai apoi, nu mi-am amintit că îl sărutasem, dar când am lovit uşor fotografia din albumul nostru de nuntă în ziua pomenirii soţului meu, am simţit atingerea firişoarelor de păr delicate de pe gâtul lui. I-am simţit gustul. Atingând fotografia cu vârfurile degetelor, i-am spus fetei din braţele lui Ell să savureze momentul. Să-şi împingă faţa în curba fermă a umărului acestuia. Dar era prea târziu.

– Eşti gata? întrebă Kat băgând capul pe uşa dormitorului meu şi descoperind că mă uitam la fotografia de la nuntă.

Amândouă am sărit în sus şi ne-am uitat fiecare în altă parte, ea convinsă de surpriza momentului că mă descoperise în cursul unei acţiuni scandalos de intime.

– Ia-o încet, spuse Kat răzgândindu-se şi renunţând la obrăznicia ei obişnuită şi chiar aplecându-şi capul cu timiditate. Te aştept în bucătărie.

– Nu-i nevoie. Vin imediat, am spus închizând albumul de fotografii cu un zgomot definitiv şi m-am aplecat să-l împing sub pat. Nu pot întârzia. Ei vor discuta.

– Cine va discuta?

– Ei.

– Ah, spuse Kat dând din cap aprobator. Nenorociţii.

Mi-am muşcat uşor buza, genul de zâmbet periculos care avea să fie fără îndoială o acţiune premergătoare lacrimilor. Deşi credeam că avansasem la nivelul unde puteam lăsa în urmă acel sentiment supărător, faptul că în sfârşit realizam acel lucru – că spuneam adio într-un fel atât de definitiv şi permanent – mă făcea să mă simt fragilă. Descumpănită. O comemorare neaşteptată care mă punea în pericolul de a-mi pierde controlul şi aşa precar

asupra aureolei de calm nepăsător pe care mă străduiam atât de mult să o cultiv.

– Hei, spuse Kat prinzându-mă de sub cot ca să mă ţină. Te simţi bine?

– Bine, am minţit eu.

Kat ridică o spânceană privindu-mă.

– Groaznic, am rectificat eu. Asta doreai să auzi? Că mă simt bine?

Sora mea mă studie îndelung, apoi se aplecă spre mine şi îmi atinse fruntea cu buzele.

– Eşti bine, spuse ea făcând un pas înapoi. Ai mai făcut asta până acum, nu?

Şase luni. Asta voia sora mea să spună. Supravieţuisem în această nouă viaţă, această viaţă goală, fără soţ, timp de şase luni. Douăzeci şi şase de săptămâni. O jumătate de an. O viaţă. Şi în multe privinţe, Kat avea dreptate. Mai făcusem asta. Am avut momente când m-am prăpădit de dorul lui Etsell cu o intensitate care continua să-mi taie genunchii, dar erau zile când el nu era decât o durere duioasă. Ceva familiar, plăcut şi chinuitor în acelaşi timp, sursa unei suferinţe controlabile şi nu în totalitate nepoftite.

– Sunt bine, am răspuns eu, ca şi cum dacă o spuneam era suficient să fie adevărat.

– La naiba, da, spuse Kat făcând cu ochiul. Sigur tu ai avut în minte comemorarea asta, completă ea încrezătoare, dar cu o voce puţin tremurată.

Suficient de tremurată să mă asigure că şi ea trecea printr-un moment de grea încercare spunând adio.

Am aruncat o privire spre ceasul de pe noptieră:

– Mai bine am merge.

– Cât durează? Cinci minute să ajungem la hangar?

Trebuie să trecem mai întâi pe la bucătărie. Am ceva pentru tine.

Cu toate că sora mea, Kat, nu era genul care să ofere cadouri, mă aşteptam oarecum la un fel de suvenir ca să comemoreze ziua. O carte poştală sau ceva asemănător. Ceva care încerca să exprime ceea ce sora mea nu se putea hotărî să rostească. Dar în bucătărie mă aşteptau o sticlă de băutură şi un pahar scund.

– Vrei să mă ameţeşti înainte de pomenire? am rostit eu cu un glas gâtuit.

– Nu! Sigur că nu, spuse Kat mergând repede prin bucătărie cu tocurile ei înalte ca să ia în mână sticla delicată cu faţete. Este doar... o libaţie? spuse ea şi aplecă sticla înainte şi înapoi cu un zâmbet şic, care, mai apoi, dispăru. Iată, este ceva ce fac eu. La muncă. Când oamenii sunt trişti sau... ştii tu. E o prostie.

Kat puse în grabă sticla pe bufet şi se întoarse cu faţa spre mine cu o expresie de fals entuziasm. Dar păru să-şi dea seama că entuziasmul nu era tocmai nota potrivită momentului. Aşadar, îşi muşcă buza de jos, îşi încrucişă braţele şi apoi îşi puse mâinile pe şolduri de parcă nu ar fi găsit un loc mai bun unde să le aşeze. După ce oftă, spuse:

– Ah, las-o baltă. Hai să mergem!

Nu eram obişnuită să-mi văd sora atât de agitată. Kat nu-şi găsea locul şi, în timp ce o urmăream, şi-a ridicat o mână la gură şi a băgat o unghie între dinţi. Era un gest inconştient, ceva ce nu mai făcuse de foarte mult timp.

– Ce faci atunci când oamenii sunt trişti? am întrebat cu blândeţe.

– Este o prostie.

– Spune-mi. Te rog, am zis eu cu ochii măriţi de curiozitate.

– Nu, eu...

– Katrina, m-am încruntat eu la ea. Nu plecăm din această casă până când nu îmi povesteşti.

– Bine, pufăi ea. Stai jos.

Am luat loc pe un scaun la masă, iar Kat s-a lăsat într-un fotoliu vizavi de mine netezindu-şi fusta pe partea din spate a picioarelor ca să nu se boţească. M-a privit pe sub gene şi şi-a dres glasul. Mi-am dat seama că nu ştia cum să înceapă.

– Când cineva intră în local, începu ea cu poticniri, şi eu pricep că e cu adevărat supărat – nu genul de supărare „tocmai-am-încasat-o-amendă-pentru-depăşirea-vitezei", ci năpastă de-adevăratelea –, scot această sticlă de sub bar.

Kat bătu uşor cu palma sticla ornamentată de parcă ar fi fost un prieten vechi şi de încredere.

– Ce este în ea?

– Un amestec făcut de mine. Brandy, ceai negru foarte tare, lămâie şi alte câteva chestii. Conţinutul de alcool este destul de scăzut, dar nu se simte la gust. Este înţepător, ştii?

Nu ştiam, dar, oricum, am încuviinţat din cap.

– Oamenii vor să-şi înece necazurile, dar eu ştiu din experienţă că nu funcţionează. Atunci când te trezeşti din beţie, totul este mai dificil şi mai complicat, spuse Kat atingându-şi cu degetele cercelul cu perlă şi aruncând o privire furişă peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat să descopere pe cineva care se furişa prin spatele ei.

– Kat, eu...

– Lasă-mă să termin, spuse ea clătinând clarificator

din cap şi apoi luând în mână paharul scund, îl umplu pe trei sferturi cu lichidul tulbure din sticla ei misterioasă şi îl aşează drept în faţa mea. Iată ce fac: le spun oamenilor că am de gând să le torn de trei ori. Doar trei pahare – nici mai mult, nici mai puţin. Şi atunci când acele pahare s-au terminat, ei trebuie să plece şi să dea piept cu situaţia sau cu persoana care i-a împins să bea.

– Nimic nu mă împinge să beau, am susţinut eu.

Dar Kat se comporta ca şi cum nu mă auzise.

– Danica, o să-ţi torn trei pahare şi când se vor termina, va trebui să ieşi afară şi să înfrunţi realitatea.

– O voi înfrunta.

– Fruntea sus, umerii traşi în spate, puternică, încrezătoare şi aptă de acţiune. Accepţi asta şi pe urmă mergi mai departe.

– Dar eu nu...

– Mergi mai departe, scumpo. Fără niciun „dar".

– Dar...

– Fără niciun „dar", repetă Kat bătând uşor cu vârful degetului marginea paharului scund. Un pahar îţi asigură succesul, spuse ea cu un gest emfatic şi ceremonios.

M-aş fi împotrivit, dar Kat părea atât de serioasă în acel moment şi o întruchipa atât de reuşit pe sora mai mare şi responsabilă în locul ciudatei aspirante la titlul de cea mai bună prietenă, că, foarte supusă, am ridicat paharul la buze şi l-am dat pe gât într-o singură şi lungă înghiţitură. În drumul său la vale, producea o senzaţie asemănătoare cu o arsură.

Kat turnă din nou.

– Încă un pahar, spuse ea făcându-mi semn din cap.

L-am băut şi pe al doilea.

– Şi – spuse Kat în timp ce îmi umplea paharul pentru a treia oară – încă unul ca să nu-ţi mai aminteşti.

Simţeam alcoolul cald-răcoros pe limbă, picant şi muşcător, exact aşa cum promisese Kat. Ultimele ei cuvinte m-au frapat în secunda dinainte de a înghiţi. Încă unul *ca să nu-ţi mai aminteşti*. Tot interiorul meu se luptă împotriva afirmaţiei ei şi cred că aş fi scuipat băutura pe masă dacă aş fi putut, dar deja era prea târziu. Lichidul se scurgea pe gât şi, înainte de a-mi da seama, jumătate din elixir dispăruse.

Am tuşit însă şi restul sorbiturii se reîntoarse învolburată în paharul scund. L-am trântit pe masă pe jumătate plin, lăsând cel mai slab semn care avea să stea veşnic mărturie a faptului că am luat o decizie – că am refuzat să uit total de soţul meu. Câteva picături se vărsară peste margine pătându-mi mâinile şi pictând masa cu o urmă de culoare închisă.

Kat îmi zâmbi şi dădu din cap aprobator.

– E destul, spuse ea. Cred că ajunge.

Comemorarea a fost un eveniment neprotocolar. Ne-am adunat la hangarul aeroportului din afara Blackhawkului şi s-a vorbit despre Etsell ca şi cum el ar fi plecat, pur şi simplu, din cameră şi putea să revină în orice clipă. Dar cu toţii ştiam că nu era adevărat. Că nu se mai întorcea şi că noi nu aveam nevoie de cutia neagră a avionului său ca să o dovedim.

Benjamin înlesnise totul înmânând vorbitorilor microfonul pe care noi îl conectaserăm în dimineaţa anterioară ceremoniei efective. Prezenţa pastorului Miller a împrumutat ceremoniei o încărcătură incontestabilă, dar

eu am rămas recunoscătoare pentru râsetele prietenilor lui Ell. Pentru poveştile pe care le-au spus şi pentru modul animat pe care l-au ales ca să-şi amintească de soţul meu. Am râs până am dat în plâns şi apoi am plâns până când singurul lucru pe care am mai fost în stare să-l facem a fost să râdem de noi înşine. De profunzimea emoţiei noastre şi de maniera în care am reuşit – după tot acest timp – să evocăm amintirea lui Etsell Greene cu devoţiunea şi tenacitatea celor care l-au iubit cel mai mult.

În timp ce ascultam cuvintele de omagiu alese cu grijă de fiecare în parte, momentele care alcătuiseră viaţa unui om pe care eram convinsă că-l iubisem ca pe propria-mi viaţă, am înţeles că soţul meu era un suflet sortit uitării. Un om înlănţuit de acest oraş, de un tată care nu l-a putut iubi aşa cum meritase şi o mamă care îl părăsise prea devreme. Un om încătuşat de pământ care şi-a dorit să zboare. Legat de mine, care îl ţinusem aşa cum mă ţinea el acum. Dar nu făceam cu toţii acelaşi lucru? Nu ne ţineam unul pe celălalt aproape când ceea ce doream, de fapt, era să fim liberi?

Când, în cele din urmă, Benjamin s-a hotărât să încheie ceremonia cu un moment de rugăciune, am încremenit. Nu făcusem repetiţie pentru asta şi habar n-aveam ce trebuia să spun – sau să încerc să spun – legat de o instituţie pe care o admiram în secret şi pe care, în acelaşi timp, nu eram în stare să încep să o înţeleg. Înăuntrul meu exista ceva care gravita spre vorbele lui Benjamin ca o busolă arătând veşnic nordul, dar sceptica din mine îşi făcea griji pentru ceea ce aveau să gândească toţi ceilalţi.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji.

– Mulţumesc, a spus cineva când capetele noastre erau aplecate şi ochii strâns închişi.

Doar atât: „Mulţumesc". Ca şi cum viaţa lui Etsell era un dar. Şi am admis că era. Cel mai frumos şi mai nemeritat dar.

– Fii cu Dani.

– Fii cu noi.

– Ajută-ne să înţelegem.

Ah, Dumnezeule! Am dorit asta mai mult ca orice. Să înţeleg de ce. De ce ne-am îngăduit să ne înstrăinăm? De ce a plecat Ell? De ce a distrus totul luându-şi libertatea să se iubească cu ea, fie şi numai pentru o singură noapte? Dar în acel moment de nostalgie, am ştiut că nimic nu era atât de simplu. Nu aveam să ştiu niciodată de ce. Şi nici nu avea importanţă. Acel *de ce* nu însemna nimic. *Ce* avea o însemnătate. Singurul lucru care conta începând din acea zi era: Ce?

Ce facem acum?

Benjamin parcă mi-ar fi citit gândurile.

– Dă-ne har, Dumnezeule, rosti el la finalul slujbei de pomenire. Harul de a şti încotro să o luăm de aici încolo.

17

CHIAR AICI

Natalie venise pentru slujba de comemorare şi, pentru câteva zile, viaţa lui Dani deveni cumpănită şi ordonată precum cele patru colţuri ale unei cutii bine închise. Char, Natalie, Kat şi Hazel o înconjurară insistent în interiorul adăpostului lor dezorganizat cu genul de atenţie pe care o neglijaseră oarecum în zilele imediat următoare dispariţiei lui Etsell. Era ca şi cum totul avea, în sfârşit, o logică, povestea se învârtise în loc şi, pe neaşteptate, realitatea celor întâmplate căpăta o finalitate solemnă.

Dar povestea lor nu era deprimantă. Ele jucau cărţi şi scoteau de la naftalină amintiri vechi cu Etsell, comori simple care ofereau în acelaşi timp o experienţă minunată. Dani dosea cu grijă fiecare anecdotă întinzând fiecare strat din viaţa lui Ell pe deasupra celuilalt până când povestirea lui deveni un întreg perfect şi desăvârşit. O piesă de artă lucrată manual care era în acelaşi timp dureros de frumoasă şi strălucit de imperfectă.

De la prieteni şi vecini primiseră mâncăruri, caserole cu supe şi fripturi de vită, şi, de data asta, Dani mâncase. De fapt, toate mâncaseră, adunate în jurul micuţei mese rotunde din bucătărie. Adesea, pur şi simplu, apucau niş-

te tacâmuri la întâmplare şi mâncau cu poftă răsucind repede şiruri de brânză lipicioasă pe dinţii furculiţelor sau răzuind ultimele îmbucături din tigaie cu vârfurile degetelor. Lingeau creme şi bucăţele de pui rupte şi sosuri fierbinţi care le făceau să se simtă încălzite şi sătule. Dani câştigase vreo două kilograme într-o săptămână şi jeanşii nu-i mai alunecau pe şoldurile înguste.

– Arăţi fantastic, spuse Natalie înainte de a pleca din nou la New York.

– Serios? spuse Dani netezindu-şi cu mâinile talia, şocată că nu mai trebuia să-şi bage degetele în cureaua pantalonilor ca să-i ridice. Sunt grasă! spuse ea gâfâind. Când s-a întâmplat?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu eşti grasă. Eşti pe cale să revii la normal, spuse Natalie pişcându-i abdomenul prin cămaşă şi afişând rapid un zâmbet neobişnuit de răutăcios. Ţi-am spus: arăţi fantastic.

Dani o cuprinse cu braţele şi o forţă pe Natalie să suporte o rară îmbrăţişare de soră.

– Şi tu arăţi minunat. Promite-mi că nu mă vei face să aştept foarte mult ca să-ţi revăd chipul ăsta minunat, şopti Dani cu o voce mai joasă la urechea lui Natalie.

– Nu prea am eu o faţă minunată, se plânse Natalie desprinzându-se din îmbrăţişarea lui Dani şi ţuguindu-şi buzele adoptând parcă o expresie deosebit de dezagreabilă.

– Pentru mine e minunată.

Natalie făcu un pas înapoi şi îi aruncă lui Dani o privire precaută.

– Spune-mi, te rog, va exista un motiv anume pentru care să revin acasă?

Dani s-ar fi putut preface naivă, dar știa exact despre ce vorbea Natalie. La câteva zile după comemorare, într-o noapte târziu, când vântul șuiera și primii fulgi de zăpadă începeau să biciuiască pe lângă ferestrele micuței ei case, Dani își pierdu controlul și le povesti surorilor despre infidelitatea lui Ell – și consecințele acesteia.

– Ce ai de gând să faci? a fost reacția viscerală și imediată a lui Kat.

Ea se aplecase aproape disperată peste masă și prinsese mâinile lui Dani în timp ce Char și Hazel rămaseră spectatoare. Pe când Kat tremura de emoție, cele două femei mai în vârstă continuau să fie neclintite ca gheața. Stăteau tăcute în timp ce Dani își dădea seama că amândouă doreau, ca și ea, să nu mai spună nimic.

– Nu știu, spuse Dani încet uitându-se repede în jur și încercând să evalueze dintr-o privire reacția tuturor.

– Ce vrei să spui cu „nu știu"? rostiră Char și Hazel exact în același timp.

– Este o decizie care-mi schimbă considerabil viața, nu credeți? întrebă Dani care nu reuși decât să se apere. Sam va da copilul spre adopție oricum. Fie iau eu copilașul, fie o persoană necunoscută.

– Și *tu* ești o persoană necunoscută, îi reaminti Char. Tu nu ești mai legată de acest copil decât o gospodină luată la întâmplare din orice oraș de pe teritoriul S.U.A.

Dani simțea cum maxilarul îi ceda. Închise gura repede și își înăbuși cu greu emoția.

– Dar... dar este copilașul lui Ell, spuse ea străduindu-se să articuleze ceea ce simțea. Nu putem fi apropiate, totuși...

– Cum ai putea merge mai departe? Cum ai mai putea

să te vindeci dacă va trebui să-ți ocupi fiecare zi a vieții tale cu amintirea cea mai vie a ceea ce s-a întâmplat?

Scepticismul lui Hazel era și mai greu de acceptat decât cel al lui Char.

– Am presupus că voi veți fi singurele care veți înțelege, spuse Dani clătinând din cap cu neîncredere. Acest copilaș este ca și nepotul vostru.

Hazel se dădu înapoi ca și cum ar fi fost lovită.

– Nu, spuse ea ferm. Într-o bună zi, când situația asta va fi mult în urma noastră și tu vei învăța să iubești din nou, copilașul tău va fi ca și nepotul meu. Aștept cu nerăbdare ziua aceea, Danica. Să-ți construiești din nou o familie. Dar acest copil...

Când vocea lui Hazel se stinse treptat, Kat sări brusc.

– Acest copil este nedorit? Asta vrei să spui? Că el sau ea este un accident?

– Sigur că nu, răbufni brusc Hazel de parcă ar fi putut nimici astfel ideea, deși lăsă impresia că se lupta pentru cuvinte, pentru ca mai apoi să arunce o privire ciudat de disperată în direcția lui Char.

– Nu asta vrea să spună, zise Char aplecându-se în față și încercând să prindă firul conversației. Acum, pur și simplu, ești într-o situație foarte vulnerabilă, Dani. Tu ai prea multe de rezolvat și fără să arunci rodul unei aventuri de o noapte a soțului tău în amestecul ăsta.

– Și eu am fost rodul unei aventuri de o noapte, murmură Dani.

Char făcu ochii mari de furie.

– Nu, nu e adevărat. Dar chiar dacă ai fi fost, situația e complet diferită. Tu erai copilașul *meu*, spuse ea îndulcindu-și expresia și anulând ridurile din jurul gurii

în timp ce afişa pentru Dani un zâmbet trist şi anemic. Tu *eşti* copilaşul meu. Şi ai un drum lung de străbătut. Te aşteaptă o viaţă lungă. Nu vreau să fii legată de situaţia asta. Nu vreau să te trezeşti cinci ani mai târziu cu un preşcolar care seamănă cu soţul tău răposat şi cu o femeie pe care o deteşti şi să te gândeşti: Ce mi s-a întâmplat?

– Eşti foarte tânără, spuse Hazel. O femeie puternică, încântător de tânără şi cu toată lumea la picioare. Într-o bună zi, vei avea un copilaş al tău.

Pentru Dani, era evident că sora ei, Kat, nu era de acord, dar nu se mai pronunţă. Natalie rămase vizibil tăcută cu faţa spre fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie unde un cardinal[1] îşi făcuse cuib în unul dintre copacii dezgoliţi ai lui Dani. Desigur, în mijlocul unei furtuni dezlănţuite, pasărea strălucitoare nu se vedea pe nicăieri, dar într-o săptămână petrecută în bucătăria lui Dani, ele învăţaseră, comunicând de câte ori se nimerea, că, în cele din urmă, ea va reveni. Pasărea părea încântată să le urmărească la fel de mult cât se bucurau şi ele să o zărească doar şi pentru o clipă.

– Ei, gata, spuse Dani punând amândouă palmele pe masă şi ridicându-se. Se agită pe lângă scaunele puse în dezordine încercând să-şi ascundă tremurul din voce cu zgomotul făcut de farfuriile şi paharele pe care le strângea. Nu s-a hotărât nimic încă. Dar când voi hotărî... sper că... o să am nevoie ca voi toate să fiţi...

– Danica, vorbi, în sfârşit, Natalie şi, când o făcu, încăperea păru să îşi redobândească tihna. Suntem alături de tine. Toate. Fie ce-o fi!

---

[1] Cardinal (cardinalis cardinalis), pasăre cântătoare care populează marginile pădurilor şi grădinile din estul Americii de Nord, Texas, Mexic, Canada, Belize, Insulele Bermude (n.tr.)

Şi câteva zile mai târziu, stând aproape în acelaşi loc din bucătărie în timp ce îşi lua din nou rămas-bun, Natalie repetă acele cuvinte:

– Tu eşti motivul meu special ca să vin acasă, îi spuse ea lui Dani ignorând întrebarea ei de mai devreme. N-ar fi trebuit să-ţi pun întrebarea aceea. Şi nu-ţi face griji. Voi continua să revin. Fie ce-o fi!

– Chiar dacă voi hotărî...

– Indiferent ce vei hotărî, o asigură Natalie.

– Nu ştiu ce vreau, spuse Dani. O parte din mine vrea să o ia de la capăt. Merit asta, nu? O şansă la dragoste? La viaţă? Poate chiar un copilaş al meu în locul copilului pe care el l-a făcut cu altcineva, mai spuse ea, deşi gâtul i se încordase şi se văzu nevoită să se forţeze ca să scoată ultimele cuvinte. Uneori vreau să rup paginile acestui capitol din viaţa mea şi să fac o pauză igienică.

– Există aşa ceva, o pauză igienică?

– Sigur că nu. Şi chiar dacă ar exista, cum aş putea să nutresc un asemenea gând? Dar vorbim despre Ell. Vreau doar să fac ceea ce trebuie.

Natalie păru să se gândească preţ de câteva secunde la cele spuse.

– Nu cred că poţi face ceea ce nu trebuie, Dani. N-aş îndrăzni niciodată să presupun că ştiu ce va fi vindecător pentru tine. Şi odată ce vei lua acea decizie, s-a terminat. Viaţa ta e modelată de alegerile pe care le faci. Nu contează ce, o să fie dificil. Viaţa nu este deloc uşoară.

– Mie-mi zici, spuse Dani cu un râs sec, fragil şi scurt. Vreau pur şi simplu să las totul în urmă, dar nu ştiu dacă aş suporta gândul că ar exista o bucăţică din el pe acolo, pe undeva. Simt că mi-aş petrece restul vieţii urmărind

şi aşteptând momentul când un băieţel ar alerga pe lângă mine pe un aeroport şi mi-ar zâmbi cu o gropiţă în obraz. Zâmbetul lui Etsell.

Natalie ridică din umeri.

– Un moment oarecum poetic.

Dani îşi înclină capul şi îşi privi sora.

– De când eşti romantică?

– N-aş spune romantică, aş spune poetică. Trebuie să recunoşti că există ceva incalculabil de duios legat de copilul lui Ell rătăcitor prin lumea largă.

– Copilul rătăcitor al lui Ell, repetă Dani, rostind cuvintele cu un suflu istovit. Ell rătăcitor. *Soţia* lui rătăcitoare.

– Tu nu eşti rătăcitoare, spuse Natalie.

Dani dădu din cap aprobator.

– Ai dreptate, consimţi ea. Nu sunt.

Ziua în care Natalie plecă la New York coincise cu ziua când viaţa revenise la normal pentru Dani. Hazel şi Char încetară să-şi mai petreacă foarte mult timp pe la ea, iar Kat prinsese câteva schimburi suplimentare la clubul pentru bărbaţi ca să recupereze din timpul cât lipsise.

– Am crezut că o să-ţi cauţi o slujbă nouă, spuse Dani în timp ce Kat stătea ghemuită pe podea legându-şi şireturile la o pereche de cizme de velur cu tocul înalt. De la vârf până la genunchi, acestea aveau nituri şi îi strângeau gambele ei subţiri ca o a doua piele.

– Caut.

– Cauţi? întrebă Dani abia reuşind să-şi stăpânească emoţia din voce.

Kat îi aruncă surorii ei o privire şmecheră şi îşi dădu

bretonul lung după ureche. Tunsoarea à la Audrey Hepburn creştea, iar Dani socoti că până la Crăciun părul lui Kat avea să-i ajungă până la umeri. Bineînţeles, Kat era minunată ca întotdeauna, dar, privind-o, ceva din ea îţi sugera că era prinsă într-un moment de cumpănă. Un moment unde trecutul şi viitorul se întâlneau la o răspântie. Dani înţelegea.

– Pare ceva promiţător? întrebă Dani fără a se putea opri să nu insiste.

– O mulţime de lucruri par promiţătoare, spuse Kat. Dar iluzia lucrului promis şi realitatea acestuia nu sunt întotdeauna acelaşi lucru.

– Ah, nu fi aşa, spuse Dani înghiontind braţul surorii ei cu un deget ascuţit. Sunt doar interesată de ce se întâmplă cu viaţa ta.

– Viaţa mea nu este foarte interesantă.

Dani ridică un umăr indecisă şi apoi întinse mâinile să o ajute pe Kat să se ridice. Se ţinură amândouă strâns de încheieturile mâinilor şi Dani trase până când Kat se clătină în faţa ei, frumoasă şi obosită şi deloc încântată să pornească la muncă.

– Te voi ajuta dacă vrei. Să-ţi cauţi o slujbă nouă, vreau să spun.

– Ba eu *te* voi ajuta dacă vrei, repetă Kat ca papagalul, dar nu explică cum anume intenţiona să o facă. Dorea ea să o ajute pe Dani să facă faţă? Să o ajute să schimbe scutece dacă se hotăra să-l crească pe copilaşul lui Ell sau, dacă nu, să o încurajeze să lase trecutul în urmă? Probabil că nu conta. Probabil că era destul că erau dispuse să se ţină una pe cealaltă de încheietura mâinii. Să se ajute să stea drept.

Casa părea goală cu toată lumea plecată şi întrucât nu rezervase nicio întâlnire la salon pentru încă o zi, Dani hoinări pe holuri fără nicio ţintă. Totul ar fi avut nevoie de o curăţenie sănătoasă, dar ea nu avea dispoziţia potrivită şi în loc să frece toaletele sau să dea cu aspiratorul prin camera de zi, Dani hotărî că era mai potrivită o gură de aer proaspăt. Sfârşi deci prin a-şi strecura picioarele într-o pereche de cizme de iarnă şi ieşi afară fără nicio haină.

Încă mai ningea, dar vântul care se dezlănţuise cu o noapte mai înainte decisese să se domolească şi totul în jur era liniştit. Fulgii căzeau drept şi constant, aşchii delicate desprinse din gerul tăios care se lipeau pe mânecile negre ale puloverului ei şi coborau în zbor pe gene.

În realitate, Dani nu avea o destinaţie în minte şi când se descoperi stând la uşa din spate a lui Benjamin, se trezi ca dintr-o transă. De fapt, nici nu avea habar cum ajunsese acolo sau ce spera să realizeze oprindu-se la vecinul ei în toiul zilei. Cu siguranţă, el era la biroul parohial pregătindu-şi predica sau făcea orice altceva ce făceau de obicei pastorii la mijlocul unei săptămâni. Dani se putea întoarce acasă şi pretinde că nu ajunsese niciodată în acel loc. Dar când se răsuci, urmele paşilor ei se desfăşurau într-o linie dreaptă prin zăpadă de la uşa ei din spate la uşa lui Benjamin. Dovada vizitei ei neaşteptate. Dani nu mai bătuse niciodată la uşa lui Benjamin. Nici măcar o singură dată.

Şi, din câte se părea, nu exista niciun motiv să bată în clipa aceea. Uşa se deschise cu un scârţâit şi o rafală caldă de aer o întâmpină pe Dani în aceeaşi clipă în care Benjamin îi pronunţă numele.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el cu o îngrijorare evidentă în voce.

Ea se uită în jur clipind repede în direcţia vecinului ei printr-o perdea dantelată de zăpadă nou căzută.

– Nu. Totul e bine, spuse Dani puţin cam repede. Mă simt bine, Benjamin. Am vrut doar să ies din casă şi...

– De ce nu intri? întrebă el făcând un pas înapoi şi ţinând uşa deschisă, lăsând să se vadă o bucătărie mult mai mare decât a ei.

Blatul era plin de cărţi groase şi foi de hârtie răzleţe, iar un scaun simplu de lemn trona în tot acest haos. Cel puţin, Dani realiză cum îi descoperise el prezenţa la uşă. Benjamin o urmărise venind.

– Vai, protestă ea. Nu, nu vreau să dau buzna. Am vrut doar să-ţi mulţumesc. Pentru slujba de pomenire.

Benjamin clătină din cap cu tristeţe.

– Nu e niciodată îndeajuns, nu-i aşa?

– Nu, îl întrerupse Dani înainte ca el să continue. A fost suficient. A fost perfect.

Rămaseră amândoi pe loc câteva secunde cu uşa deschisă, Benjamin doar în ciorapi, iar Dani culegând fulgii de zăpadă din părul ei ca pe nişte diamante. Ea nici măcar nu realizase că îi era frig până când nu o apucă un tremur violent şi neaşteptat, care transformă fulgii desprinşi de pe umerii ei într-o cădere de zăpadă răsfirată.

– Ţi-e frig! spuse Benjamin, o descoperire care păru să-l sperie. Eşti fără palton. Dă-mi voie să-ţi aduc o haină sau...

– Mă simt bine, interveni Dani strângându-şi tare braţele la piept. Mă simt foarte bine.

Dar dinţii începură să-i clănţăne din cauza zăpezii şi a modului cum gerul pişca prin împletitura largă a puloverului, şi într-un loc ascuns din adâncul sufletului ei, avea

loc un cutremur de emoții. Pe neașteptate, sentimentul începu să clocotească agitat și erupse din ea cuprinzându-i corpul din cap până în picioare și făcând-o să tremure fără să se mai poată controla.

Dani nu știa încotro să o ia sau ce să facă, dar înainte de a se gândi mai bine, Benjamin păși din haloul auriu de lumină care se împrăștia din bucătăria lui și o luă în brațe. Ea gâfâi șocată de atingerea lui, iar el se retrase imediat.

Dar brațele lui Dani deja îl cuprinseseră și fruntea ei se lipise de locul unde gulerul cămășii lui atârna îndoit lângă gât. Ea îl apucă de spate cu mâna ținând ochii strâns închiși și se delectă cu ritmul estompat al bătăilor inimii lui. Benjamin era exotic, necunoscut, iar modul cum se potriveau brațele lor înlănțuite și capetele lor aplecate era asimetric și imperfect. Dar lui Dani nu-i păsa. Tot ceea ce era legat de îmbrățișarea lor era neobișnuit, dar nu părea greșit.

Respirația lui Benjamin se simțea răcoroasă pe obrazul ei și cumva parcă, aproape imposibil, combinată cu miros de castraveți proaspeți. Curată și înțepătoare, ca și cum Dani ar fi putut simți la gust crestătura ușoară și rece de cuțit când tăiase un disc perfect verde-deschis. Era o surpriză, mângâierea neîntinată a răsuflării lui Benjamin, iar când gura lui descoperi golul de sub urechea ei, Dani își înăbuși un strigăt.

El nu o sărutase, dar buzele lui zăboviseră lângă linia fermă a pielii ei îndrăznind să se apropie tot mai mult din loc în loc, să coboare pe obraz, pe gât și pe claviculă de parcă, prin explorarea lui timidă, i-ar fi verificat pulsul înfierbântat.

Pentru un motiv oarecare, Dani se simţea recunoscătoare că Benjamin nu mirosea a mentă. Tableta folosită la predică. Ea îşi imagină un borcan de sticlă plin cu tablete pe biroul lui de la biserică, o milostenie subtilă pentru toţi cei care stăteau pe scaunele de piele decolorată care în mod sigur îi încadrau biroul ca nişte vechi prieteni obosiţi. Dani l-ar fi respins dacă ar fi avut iz de duminică. Sau de cafea răsuflată. Sau mirosul ceaiului pe care membrii congregaţiei îl sorbeau pe holul frăţiei după o slujbă liniştită. N-ar fi putut să se descurce cu asta.

Dar Benjamin mirosea a nou. Avea un miros nou şi neaşteptat şi complet diferit de cum imaginase Dani că ar putea mirosi un pastor. Complet diferit de orice ştiuse ea până atunci. Dani îl sorbi. Şi mai apoi, pentru că uitase că era vorba de Ben – sau tocmai pentru că era vorba de Ben –, îi atinse linia maxilarului şi îi aplecă faţa spre ea. Nu putea să-l vadă, dar nu conta. Buzele lui le găsiră pe ale ei şi blândeţea gesturilor lui cavalereşti dispăru pe neaşteptate. Gura lui deveni atât de insistentă că o luă prin surprindere şi o lăsă tânjind cu nesaţ după mai mult.

Benjamin Miller o sărută pe Dani îndelung şi cu patimă şi când, în cele din urmă, el se smulse, arătau ca şi cum ar fi fost înţepaţi. Rămaseră despărţiţi, răsuflând greu şi uimiţi, iar Dani îşi ridică un deget la buze căutând dovada celor întâmplate între ei. Descoperi iute locul unde limba lui înlăturase tot tremurul care o cuprinsese.

– *Danica*, îi rosti el numele apăsat ca pe o incantaţie puternică, un cuvânt pe care cu greu îndrăzni să-l rostească. Dani, îmi pare foarte rău, îmi pare foarte rău.

– Să nu-ţi pară rău, şopti ea. Te rog. Să nu-ţi pară rău. Mie nu-mi pare rău.

– Dar...

– Nu acum, spuse Dani.

Şi în timp ce cuvintele se stingeau, Dani reuşi să întrezărească răspântiile vieţii ei dinainte trasate. Era un viitor care cuprindea foarte multe posibilităţi şi foarte multe şanse de izbăvire încât însăşi deplinătatea acestuia era ameţitoare. Dani se gândi la prima ei întâlnire cu Ell, la sărutul lor copilăros în spatele hangarului. La anii următori care îi legaseră strâns, la momentele în care ea crezuse că erau făcuţi unul pentru celălalt şi la ocaziile când ea abia mai suporta să-l privească de furioasă ce era. Sătulă să mai încerce să îndrepte lucrurile. Dar era splendid, hotărî Dani. Meritase fiecare minut în parte. Totul. Şi poate că, doar poate că inegalabilul urma totuşi să vină.

– Când... spuse Benjamin şi se opri. Începu din nou. Dacă... spuse el şi, respirând inegal, îşi trecu amândouă mâinile prin păr ciufulindu-şi instantaneu cârlionţii care se ridicară vâlvoi în cel mai adorabil mod. Sunt aici, spuse el simplu în cele din urmă. Vreau doar să ştii că sunt chiar aici. Nu voi pleca nicăieri.

Dani zâmbi şi îşi întoarse faţa spre rafala de zăpadă.

– Nici eu.

EPILOG

Danica

Vântul era mai firav decât o adiere, dar, chiar şi aşa, se simţea peste curtea interioară ducând cu el mirosuri amestecate de salvie şi de usturoi de la cartofii care tocmai începeau să se rumenească pe grătar. Mi-am pus mâinile în şolduri şi am trecut în revistă masa întinsă de la un capăt la altul cu farfurii şi tacâmuri de argint mici şi simple, un ornament cu hortensie verde şi pahare de vin care prindeau ultimele raze de soare şi le împrăştiau pe lemnul de culoarea cireşelor în explozii generoase de curcubeie arcuite. În tufele de liliac erau prinse luminile de Crăciun, iar pe un păienjeniş de sârmă delicată care se arcuia deasupra curţii interioare, într-un model făcut la nimereală, atârnau lampioane chinezeşti.

Pe durata iernii, Hazel mă ajutase să fac o bancă pentru o singură parte a mesei străvechi, iar eu m-am răsfăţat urmărind cu vârfurile degetelor luciul intens al locului de şezut. Era o scândură dintr-o singură bucată, din lemn de nuc, care forma vârtejuri şi se ondula în valuri de cafea şi frişcă, o adevărată capodoperă, o creaţie extravagantă care era într-un dezacord absolut cu masa care purta deja cicatricele unei vieţi îmbelşugate.

Rar se întâmpla ca eu să stau pe bancă. Locul meu era pe *Queen Anne*, relicva cu picioare în formă de gheară pe care o lustruisem într-o după-amiază frenetică. Şezutul era retapiţat într-un verde crud, iar lemnul vopsit într-o nuanţă de maro la fel intensă şi de întunecată ca şi ciocolata amăruie. La fel de bogată ca pământul. Era locul meu de odihnă şi reflecţie, cu umerii lăsaţi, cu picioarele ori atârnate, ori încrucişate sub mine, şi capul aşezat pe spetează şi înclinat spre cer.

Îmi plăcea să simt pământul sub picioare, dar nu mă puteam abţine să nu mă uit la cer, urmărind arcul de nori răzleţi cum se mişcau cu repeziciune peste marea de albastru atât de nesfârşită care părea plină de posibilităţi. Uneori, dormeam cu ochii deschişi sau mai curând visam. Şi fiecare vis se termina în acelaşi fel: cu o licărire în colţul ochiului, în locul unde înţelegerea mea începea să înceţoşeze marginile. Străfulgerarea unui Cesna la orizont şi cea mai firavă urmă de roşu cu alb.

Dar astăzi nu aveam timp să-mi întorc faţa către soare. Invitaţii mei aveau să sosească în foarte scurt timp şi gândul îmi făcu inima să tresalte. Eram mai ceva ca un copil emoţionat şi după ce mi-am aşezat palmele pe suprafaţa netedă a mesei, m-am concentrat asupra listei de priorităţi ca să mă asigur că era completă. Şi era.

Când Benjamin traversă peluza, am observat că ţinea ceva în mâini. Amândouă erau făcute căuş, întinse ca o ofrandă, ca şi cum el ar fi venit ca purtător de daruri. Şi într-un fel, chiar aşa şi venise.

– Vom avea suficiente anul acesta pentru gem, spuse el când am ajuns destul de aproape să aud ce spunea.

Călca încet pe dalele netede ale curții interioare. Gem, și plăcinte, și tarte, și sos pentru înghețată...

– Și de mâncat proaspete, am spus eu și am zâmbit.

Am luat o căpșună din bolul adânc al mâinilor lui și am băgat-o întreagă în gură. Păstra încă ceva din căldura soarelui și mi-a lăsat un gust dulce pe limbă.

– Bineînțeles, spuse el. Și de mâncat proaspete. Ia câte dorești.

Ochii lui mă priviră cercetător și, aplecându-se în față, își lipi buzele pe locul unde, o clipă mai înainte, prinsesem cu limba o picătură de suc.

– Vor înflori din nou. Și dacă nu, vom planta și mai multe.

Am întins mâinile după fructe cu intenția să le iau în casă, să le spăl cu apă rece și să le pun pe masă într-o strecurătoare, ca să se poată păstra proaspete toată noaptea. Dar chiar în clipa aceea am auzit prima mașină pe alee. Portiere trântite, râsete. Și în același timp, un plânset din casă.

Copilașul se trezise și avea nevoie de mine. Aștepta cu pumnișorii strânși, obrajii roz înainte de a se întuneca și a se înroși de-a binelea și cu ochii aruncând priviri scăteietoare de la albastru la gri cărbune dacă aș fi întârziat prea mult. Era mult prea mic ca să aibă răbdare.

– Du-te, spuse Ben. Mă ocup eu.

I-am atins obrazul doar pentru o secundă înainte de a mă răsuci pe călcâie ca să dispar în spatele ușii cu plasă. Am trecut prin bucătărie, pe hol și apoi pe vârfuri pe lemnul de esență tare până m-am aplecat deasupra pătuțului. Am încercat să nu râd la vederea picioruțelor goale

şi dolofane cu colăceii adorabili de grăsime. Plângea, aşa că l-am ridicat de sub flota mobilă de avioane de hârtie care îi veghea somnul. Mi-am lipit buzele de obrazul lui şi i-am şoptit pe pielea catifelată şi încă somnoroasă:

– Sst. Totul va fi bine.

MULȚUMIRI

Mulțumesc din suflet unui grup tot mai mare de persoane. Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să îmi exprim recunoștința sinceră cu o cină ca la mama acasă și o sticlă (sau două) de vin bun, dar, din păcate, Iowa nu e deloc o destinație de vacanță. S-ar putea să fie nevoie să mă mărginesc la simplele mele mulțumiri nețărmurite – și la asigurarea că ușa și bucătăria mea vă sunt veșnic deschise.

Un mulțumesc călduros (și o îmbrățișare încă și mai călduroasă) pentru Josh și Jessica Louwerse, pentru că au avut grijă de mine și de Aaron în Anchorage. Începând de la micul dejun de la Snow City și până la călătoria de ultimă oră la Seward, ați aranjat, fără să știți, cadrul pentru această carte. Vă mulțumesc în mod special pentru că m-ați prezentat atâtor oameni care m-au ajutat să înțeleg mai bine ce înseamnă Alaska. Fiecare conversație m-a ajutat enorm.

Le sunt recunoscătoare lui Ken Moll și Blair Rorabaugh pentru că mi-au împărtășit din cunoștințele lor în domeniul aeronauticii. Îi mulțumesc lui Blair, care m-a plimbat cu avionul pe deasupra golfului Resurrection și a făcut în așa fel încât să nu ne prăbușim atunci când eram convinsă că nu mai există nicio speranță. Această carte

este mai bogată datorită experienței și sfaturilor voastre. Și, desigur, eventualele greșeli și inadvertențe îmi aparțin.

De asemenea, doresc să le mulțumesc doamnelor drăguțe care m-au ajutat să navighez printre rafturile cu cărți din colecția Alaska a Bibliotecii Loussac, din Anchorage. Bibliotecarii sunt cei mai tari!

Pentru mozaicul meu de editori – de la Todd Diakow (care a fost alături de mine de la primul proiect al primei mele cărți) până la proaspăta cititoare Katie Nice (care a intervenit cu vorbe încurajatoare exact la momentul potrivit), *mulțumesc*. Cât despre voi ceilalți, vă știți cine sunteți. Fără voi, aș fi pierdută.

Pe lângă acestea, am norocul să fiu reprezentată de uimitoarele femei care fac parte din Browne & Miller Literary Associates. Vă mulțumesc pentru înțelepciunea și sfaturile voastre și pentru întrunirile nocturne cu schimburi avantajoase de opinii și alimentate cu prăjiturele și vin. Continui să mă înclin în fața puterii voastre de a crede în mine și în povestirile mele.

Pentru totdeauna și fără răgaz, mulțumesc familiei mele, care m-a acceptat și atunci când eram împrăștiată și neatentă și pentru că mi-a îngăduit să fac ceea ce îmi place. Mai mult ca orice, vă mulțumesc că îmi amintiți fără întrerupere că povestea cea mai valoroasă pe care o voi spune mereu va fi cea trăită lângă voi. Aaron, Isaac, Judah și Mathias, vă iubesc până la Lună și înapoi.

Descoperiți în librării:

TE IUBESC MAI MULT

JENNIFER MURPHY

Un bărbat egoist, trei neveste ușor de manipulat, o fiică pasionată de dicționare, o crimă aparent perfectă și un polițist prins între iubire și datorie. Picasso Lane are doar 12 ani atunci când tatăl ei, avocatul Oliver, este găsit mort în casa de vacanță pe care familia a închiriat-o pentru câteva zile. Principala suspectă este Diana, mama lui Picasso... cel puțin până când poliția află de existența lui Jewels, cea de a doua soție a lui Oliver, și a lui Bert, cea de a treia soție. Văduvele susțin că nu s-au întâlnit niciodată. Picasso însă știe mai bine. Doar își amintește de vizite misterioase în miez de noapte, de întâlniri prin parcuri și de planuri ticluite pe la colțuri. Povestea se complică atunci când fiecare dintre cele trei femei pretinde că a renunțat în ultima clipă la planul de a-l ucide pe Oliver Lane. Așadar, cine a săvârșit crima?

O poveste despre dragoste, speranță, despre intimitate și pierderea ei, despre minciuni și consecințele lor devastatoare.

Viața romanticei Danica Greene se dă peste cap atunci când soțul ei, Etsell, de profesie pilot, dispare în mod misterios în timpul unui zbor în Alaska. Nu știe ce să creadă și nici cum să reacționeze. A rămas văduvă sau, pur și simplu, bărbatul pe care îl adoră a părăsit-o? Deși are fobie de avioane și zbor, Danica pornește în căutarea soțului, care se dovedește că i-a fost infidel. Odată ajunsă în Alaska, tânăra se vede nevoită să își înfrunte temerile și durerea și încearcă să își dea seama dacă nu cumva își pierduse deja bărbatul înainte ca acesta să fi dispărut.

Departe *a fost ca o călătorie extraordinară care m-a făcut să mă simt tămăduită și renăscută. Un omagiu adus iubirii în toate formele ei – între un bărbat și soția acestuia, între surori, precum și între mame și fiice – m-a durut sufletul cât am citit* Departe, *dar și mai mult am suferit când am ajuns la ultima pagină și povestea s-a terminat.*

NICOLLE WALLACE

ISBN 978-606-609-753-6

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com